

ЛИЙ ЧАЙЛД ИЗДИРВАНИЯТ

Част 17 от „Джак Ричър“

Превод от английски: Веселин Лаптев, 2012

chitanka.info

На Джейн, която стои до големия дъб.

Свидетелят каза, че всъщност не е видял какво се е случило. Но нямаше много варианти. Минути след полунощ мъж със зелено палто влязъл през единствената врата на малък бетонен бункер. След него и двама мъже в черни костюми. Минало известно време. Двамата мъже в черно излезли навън.

Мъжът със зеленото палто не се появил.

Двамата в черно изминали с бърза крачка десетте метра до колата си, която била яркочервена. Червена като пожарна по думите на свидетеля. Лъскава, сравнително нова. Обикновен седан с четири врати. А може би с пет. Но в никакъв случай спортно купе с две врати. Според него била тойота. Или може би хонда. Или хюндай, или пък کیا.

Все едно каква, но двамата мъже в черно отпътували с нея.

От мъжа със зеленото палто нямало и следа.

После изпод вратата на бетонния бункер потекла кръв.

Свидетелят позвънил на 911.

Показанията му бяха взети от шерифа на окръга — един човек, който умееше да изстискава от хората всичко, което знаят, при това с търпеливо изражение. Това беше една от многобройните му дарби. Изслуша свидетеля и потъна в дълбок размисъл. Той упражняваше правомощията си на територия от стотици квадратни километри пустош, простираща се чак до хоризонта и прорязана от самотните дълги ленти на шосетата.

Място, подходящо за полицейски блокади. Шерифът се свърза с пътните патрули, поиска и хеликоптер от столицата на щата и пусна заповед за издирване на яркочервен вносен автомобил с двама мъже в черни костюми.

За час и половина Джак Ричър измина около сто и петдесет километра в мръсносивия ван на някаква непозната жена. После се

появи разсеяната светлина на детелината и големи зелени табели, чиито стрелки сочеха на изток и на запад. Жената намали и спря. Ричър слезе, благодари ѝ и махна за сбогом. Тя пое по първата рампа, която водеше към западното платно на магистралата, към Денвър и Солт Лейк Сити. Той мина под моста и застана до втората рампа, излизаща на източното платно. С единия крак на асфалта, а с другия — на банкета. Вдигна палец и се усмихна, опитвайки се да изглежда ведър и дружелюбен стопаджия.

Но това не беше лесно. Ричър беше едър мускулист мъж, висок метър и деветдесет и три. Както винаги и тази нощ изглеждаше малко раздърпан и неугледен. Самотните шофьори искат приятна и безопасна компания, а той от опит знаеше, че външният му вид не ги подтикваше да го изберат за спътник. Беше твърде заплашителен. На всичкото отгоре носът му беше счупен. Беше наясно, че сребристата лепенка му придава още по-гротесков вид, тъй като блестеше и отразяваше жълтеникавата светлина от лампите на детелината. Тя обаче значително облекчаваше болката и той реши да не я маха поне още един час. Щеше да я свали само ако не извадеше късмет през следващите шейсет минути.

Но през следващите шейсет минути никой не му спря. Трафикът беше слаб. Все пак се намираше в Небраска, посред нощ и посред зима. Детелината беше единственото голямо кръстовище в радиус от доста километри, но въпреки това по нея не минаваха много коли. Горе на магистралата движението беше значително по-оживено, но по рампата към нея не се качваха мнозина. През първия час покрай Ричър минаха едва четирийсет превозни средства. Леки автомобили, джипове и камиони от различни марки, цвят и модели. Трийсет от тях просто профучаха покрай него. Останалите десетима водачи намалиха колкото да го огледат, след което отново стъпиха на газта.

Нормално. С годините автостопът ставаше все по-труден.

Беше време Ричър да увеличи шансовете си.

Той се обърна с гръб към платното и подхвана единия край на тиксото с напукания нокът на палеца си. Отлепи сантиметър от него, после го стисна между палеца и показалеца си. Възможностите бяха две: да го издърпа рязко или да прибегне до бавното разлепване. Две еднакво неприятни възможности, помисли си Ричър. Болката щеше да бъде една и съща. По тази причина избра рязкото дръпване. Не обели

бузата си, но с носа нещата стояха другояче: раната се отвори, отокът се увеличи, а счупената кост сякаш изпука.

Другата буза също не беше проблем.

Той нави на руло окървавеното тиксо и го пхна в джоба си. После напљунчи пръстите си и започна да търка лицето си. Долови боботенето на хеликоптер, който летеше на около триста метра височина. Видя и ярък лъч, който спираше тук-там върху голата земя, а след това продължаваше нататък. Завъртя се обратно, стъпи на асфалта и отново вдигна палец. Хеликоптерът увисна за миг над главата му, след това изгуби интерес към него и отлетя на запад. Боботенето бавно заглъхна. Трафикът по магистралата беше слаб, но стабилен. Този по шосето в посока север-юг почти секна. Повечето автомобили се качваха по рампите и поемаха в една от двете посоки. Нито един от тях не продължи направо. Ричър си оставаше оптимист.

Нощта беше студена и това помагаше на лицето му. Кожата изтръпваше и болката намаляваше. От юг се появи пикап с канзаски номер, който направи завой на изток и намали. Зад кормилото седеше висок чернокож мъж, навлякъл дебело палто. Сигурно не му работеше отоплението. Пикапът бавно се плъзна покрай Ричър, после почти спря. Шофьорът го огледа внимателно, но в крайна сметка извърна глава и продължи пътя си.

Ричър разполагаше с достатъчно пари. Можеше да вземе автобус, ако стигнеше до Линкълн или Омаха. Но сам не можеше да стигне до Линкълн, нито до Омаха. Някой трябваше да го закара до там. Докато платното беше пусто, той пхваше ръце под мишниците си, за да ги стопли. Потропваше с крака, а дъхът му образуваше облачета пара. Покрай него профуча кола на магистралния патрул с включени сигнални светлини, но без сирена. Приведени напред, двете ченгета вътре дори не го погледнаха. Вероятно някъде беше станало произшествие.

Още две коли почти спряха. Едната от юг, другата от север, в интервал около минута. Шофьорите намалиха, огледаха го, поколебаха се, после натиснаха газта и изчезнаха. Близко съм, помисли си Ричър. Моят човек скоро ще се появи. Може би и късният час щеше да помогне. Нощем хората бяха по-състрадателни, отколкото денем. А и нощното шофиране си беше за особняци. Който го предпочиташе, по-лесно би качил непознат. Надяваше се да е така.

Още един шофьор го подложи на внимателен оглед и изчезна. Ричър плю в шепи и енергично приглади разрошената си коса. Оставаше си оптимист.

После, след точно деветдесет и три минути престой на детелината, една кола го взе.

Колата спря на десетина метра, преди да се изравни с него. Беше с местни регистрационни табели, американска и тъмна на цвят. Шевролет, помисли си Ричър. Тъмносин, сив или черен. Трудно му беше да установи цвета на разсеяната светлина на детелината. Нощем тъмните металици изглеждаха абсолютно еднакви.

В колата имаше трима души. Двама мъже отпред и една жена отзад. Мъжете бяха полуобърнати на седалките си. Сякаш водеха тристранна дискусия. В дух на демокрация. Дали да вземем този човек или не? Това най-вероятно означаваше, че тримата не се познаваха добре. Между приятели подобни решения се вземаха инстинктивно. Тези бяха по-скоро бизнес партньори или колеги, събрани на едно място по силата на обстоятелствата. Хора, които проявяваха преиграно уважение един към друг и най-вече мъжете към единствената жена.

Ричър я видя да кима. Устните ѝ се раздвижиха в беззвучно да. Мъжете заеха нормално положение и колата бавно се приближи към него, после спря. Десният страничен прозорец се изравни с бедрото му и стъклото се плъзна надолу. Ричър се наведе. Лъхна го топъл въздух. Отоплението на тази кола работеше добре. Това поне беше сигурно.

— Закъде пътувате толкова късно, сър? — попита го мъжът до шофьора.

Като военен полицаи в продължение на тринайсет години и почти още толкова като скитащ се бездомник, Ричър беше оцелял благо дарение на две неща — предпазливост и бдителност. С участието на всичките пет сетива. Решението му дали да приеме или откаже превоз зависеше изцяло от миризмата. На бира, на трева или на бърбън. Но в момента не можеше да подуши нищо, тъй като носът му беше счупен, при това съвсем наскоро. Всичко вътре беше задръстено от съсиреци и отоци. Вероятно септумът му беше сериозно изкривен. А това можеше да означава, че никога повече няма да е в състояние да помирише нещо.

В тази ситуация докосването също беше изключено. Вкусът също. Нямах да постигне нищо, ако вземеше да опипва обстановката като слепец или пък да ближе всичко, което е достатъчно близо до езика му. Оставаха само две използвани сетива: зрението и слухът. Мъжът до шофьора нямаше специфичен акцент и не говореше на никакъв диалект. Личеше си, че е образован, със самоуверен, леко началнически тон. Ръцете и на тримата бяха гладки, без мазоли. Слаби, почти лишени от мускулатура фигури, добре поддържани коси, никакъв загар. Това бяха хора, които живеяха на закрито. Чиновници. Не от високите етажи, но и далече от дъното. И тримата изглеждаха между четирийсет и петдесет, преполовили живота си и реализирали по-голямата част от кариерата си. Нещо като подполковниците в армията. Със солидни постижения, без да са суперзвезди.

И тримата бяха облечени с черни панталони и дънкови ризи. Нещо като униформа. Ризите изглеждаха евтини и нови, все още с гънките от фабричното опаковане. Май става въпрос за тиймбилдинг, помисли си Ричър. Някаква корпоративна глупост. Изваждат от офиса мениджърите на средно ниво, изстрелват ги напред предварително избрана пустош, обличат ги в униформени ризи и им поставят задачи. Това вероятно им създаваше усещане за приключение. Част от него се съдържаше и в самия факт, че бяха решили да го вземат. После сигурно щяха да проведат откровена критична дискусия — като онази преди малко, след която стигнаха до едно наистина демократично решение. Екипите се нуждаят от екипна работа. Екипната работа се нуждае от консенсус, а консенсусът трябва да бъде доброволен. Тук влизаше в действие и факторът пол, който винаги бе деликатен. Ричър беше леко изненадан от факта, че жената нито шофира, нито се вози отпред. Макар че шофирането вероятно се възприемаше като обслужваща дейност, подходяща за единствената жена в екипа. Нещо като поднасянето на кафе.

— Пътувам на изток — отговори Ричър.

— Към Айова ли? — попита мъжът на пътническата седалка.

— През Айова — каза Ричър. — Чак до Вирджиния.

— Качвайте се — рече мъжът. — Ще ви помогнем да преодолеете част от разстоянието.

Жената беше седнала зад него и това принуди Ричър да заобиколи колата и да заеме мястото зад шофьора. Настани се и

затвори вратата. Жената му кимна някак свенливо. Или може би предпазливо. Вероятно заради счупения нос. Може би не беше свикнала на подобни гледки.

Човекът зад кормилото погледна в страничното огледало и пое нагоре към магистралата.

3

Окръжният шериф се казваше Виктор Гудман. Повечето от местните хора намираха името му за напълно уместно. Защото беше добър човек и обикновено побеждаваше във всичко, с което се заемеше. Разбира се, връзката между двете му имена съвсем не беше задължителна. Не побеждаваше, защото е добър, а защото е умен. Достатъчно умен да проверява по няколко пъти решенията си, преди да продължи напред. Две крачки напред, една назад. Това беше системата му и тя му служеше добре. Именно придържайки се към нея, той стигна до заключението, че е прибързал с онази заповед за издирване на червена кола.

Защото местопрестъплението в бетонния бункер се оказа грозна гледка. На практика мъжът със зеленото палто беше екзекутиран. Убит хладнокръвно и безпощадно. С помощта на нож, проникнал точно там, където трябва. Тук изобщо не можеше да става въпрос за някакъв спор, излязъл от контрол. Това беше професионална работа, изпълнена от истински майстор. Нещо, което в Небраска се случваше много рядко. Или, по-точно казано, никога.

И тъй, първата работа на Гудман беше да се свърже с ФБР в Омаха с молба те да поемат разследването. Беше твърде умен, за да се тревожи от никакви дребни борби за надмощие. После се зае да преосмисли заключенията си за двамата мъже в червената кола. Червена като пожарна, както я беше нарекъл свидетелят. Ярочервена. Кое то си беше отвсякъде безсмислица. Професионалистите не използват коли с ярки цветове за оттегляне от местопрестъплението. Такава кола се набива на очи, запомня се. А това означаваше, че двамата професионалисти са се погрижили за друга кола, която да ги чака наблизко, на подходящо място. И са се прехвърлили в нея.

Събличането на две сака от костюм бе въпрос на секунди. Свидетелят не беше сигурен за ризите им. Бели, ама може и кремави. Раирани, но може би на квадратчета. Без вратовръзки. Не, май единият бил с вратовръзка...

След всичко това Гудман включи радиостанцията и отмени заповедта за издирване на червена кола. Магистралната полиция и въздушната база приеха нови инструкции — да проверяват всички автомобили, в които пътуват по двама мъже.

Човекът на пътническата седалка се обърна.

— Какво е станало с лицето ви, ако разрешите да попитам? — дружелюбно подхвърли той.

— Блъснах се в една врата.

— Наистина ли?

— Не, не — поклати глава Ричър. — Спънах се и паднах. Нищо особено. Такива неща просто се случват.

— Кога стана?

— Снощи.

— Боли ли?

— Не много. Един аспирин, и ще ми мине.

Мъжът се извъртя още малко и погледна жената, след това се обърна към шофьора.

— Имаме ли аспирин да помогнем на човека? — попита той.

Ричър се усмихна. Екип, готов да разреши всякакви проблеми, и големи, и малки.

— Не се безпокойте — каза той.

— Аз имам — обади се жената и се наведе за чантичката в краката си.

Мъжът гледаше как се рови в нея, нетърпелив да помогне. Изглеждаше истински развълнуван. Имаха задача, която бяха на път да разрешат. Жената измъкна шишенце „Байер“ и изтръска едно хапче.

— Дай му две — каза мъжът. — Едно няма да го оправи. Дай му дори три.

Думите му прозвучаха почти заповеднически — един факт, който със сигурност щеше да бъде критикуван при анализа след тиймбилдинга. Жената, изглежда, се притесни. Може би хапчетата ѝ трябваха. Може би имаше някакъв здравословен проблем, за който ѝ бе неудобно да говори. Или пък мъжът отпред прибягваше до нещо като двоен блъф. Може би беше толкова безупречен в останалите неща, че началническият му тон да се изтълкува като невинен изблик.

— Едно ще свърши работа — обади се Ричър. — Благодаря.

Малкото бяло хапче падна от нейната длан в неговата. Мъжът се обърна и му подаде бутилка минерална вода. Запечатана и все още студена, наскоро извадена от хладилник. Ричър лапна хапчето, развинти капачката и отпи голяма глътка.

— Благодаря, много сте мили — каза той и върна бутилката на мъжа.

Мъжът я взе и я предложи на шофьора, който поклати глава, без да отлепя очи от пътя. Поддържаха скорост между сто и сто и двайсет. Колата леко се поклащаше. По преценка на Ричър човекът зад кормилото беше висок над метър и осемдесет, но с тесни рамене и леко прегърбен. Имаше тънък, добре обран от мъх врат и консервативна прическа. Беше се подстригвал неотдавна. Нямаше пръстени на ръцете. Ръкавите на евтината риза му бяха къси. Носеше голям часовник със сложни допълнителни циферблатчета.

Мъжът до шофьора беше по-нисък и по-пълен. Не точно дебел, въпреки че много скоро щеше да затлъстее, ако ядеше повече от един бъргър дневно. Лицето му беше гладко и розово. Косата му беше по-светла от тази на шофьора, но също като неговата беше наскоро подстригана и сресана на една страна, като на гимназист. Ризата му беше тясна в талията и широка на раменете, с дълги за него ръкави. Яката ѝ още пазеше сгъвките от фабричната опаковка и не прилепваше към шията му.

Отблизо жената изглеждаше с две-три години по-млада от спътниците си. По-скоро в началото на четирийсетте, а не в средата. Имаше лъскава, прибрана на висок кок черна коса. Беше средна на ръст и изглеждаше стройна. Нейната риза беше видимо по-малък размер, но въпреки това ѝ беше голяма. Беше хубава жена, но по някакъв строг, сериозен начин. Бледо лице, големи очи, много грим. Изглеждаше уморена и някак неспокойна. Може би ѝ беше писнало от корпоративните глупости. Което я правеше най-симпатична от тримата в очите на Ричър.

Мъжът до шофьора отново се обърна и протегна гладката си закръглена ръка.

— Между другото, казвам се Алън Кинг — рече той.

— Джак Ричър — стисна дланта му Ричър.

— Приятно ми е, мистър Ричър.

— И на мен, мистър Кинг.

— Аз съм Дон Маккуин — каза шофьорът, но без да прави опити да се здрависа.

Жената му подаде ръка — по-малка, по-бледа и по-крехка от тази на Кинг.

— Карън Делфуенсо — промълви тя.

— Приятно ми е, Карън — рече Ричър.

Пръстите ѝ останаха в шепата му малко по-дълго, отколкото той очакваше. После Маккуин рязко вдигна крак от газта и всички се люшнаха напред. Пред тях блеснаха множество стоп светлини. Приличаха на солидна стена.

Още по-напред мигаха синьо-червените лампи на няколко полицейски коли.

4

Две крачки напред, една назад. Важното беше да не се тръгне в погрешна посока.

Шериф Виктор Гудман обмисляше версията си за наличието на втора кола, в която са се прехвърлили двамата мъже. Опитваше се да бъде максимално в час с новостите в професията си. Това не беше лесно в тази глуха провинция. Преди около година беше попаднал на нещо любопитно, публикувано в приложенията на бюлетина на Министерството на вътрешната сигурност, а именно че нощем тъмносиният цвят се улавя най-трудно от охранителните камери. Палта, шапки, автомобили и всичко останало. Когато били тъмносини, те просто се сливали с мрака. Трудни за засичане, още по-трудни за описване. Разбира се, това не означаваше, че в неговия окръг има камери за видеонаблюдение по пътищата, но той предположи, че онова, което важи за електронните очи, важи и за човешките. Нещо, което положително бе известно на мъжете, които издирваше. По всичко личеше, че става въпрос за професионалисти, а от това следваше, че резервната им кола за бягство най-вероятно е тъмносиня. Но можеше и да не е така.

Въпросът беше какво трябва да направи той. В крайна сметка не направи нищо. Според него това беше най-добрият избор. Ако предположенията му бяха погрешни, инструкциите да се проверяват само тъмносините коли щяха да му изиграят лоша шега. По тази причина шериф Гудман остави заповедта за издирване без промяна. Търсеха се двама мъже, придвижващи се с кола.

На това място междушатската магистрала имаше шест ленти. Трите от тях, които водеха на изток, бяха задръстени от превозни средства. Леки коли, камиони, джипове. Наредени в плътни редици, те едва-едва пълзяха напред. Спираха, чакаха, отново запълзяваха. Пръстите на Маккуин нервно почукваха по кормилото. Кинг гледаше

напред, сдържан и търпелив. Делфуенсо също гледаше напред, но някак притеснено, сякаш закъсняваше за нещо.

— Закъде сте тръгнали посред нощ, хора? — наруши тишината Ричър.

— За Чикаго — отвърна Кинг.

Това беше добра новина за Ричър. От Чикаго потегляха автобуси във всички посоки, много от тях рано сутринта. На юг през Илинойс, после на изток през Кентъки и от там направо във Вирджиния. Добра новина, която той предпочете да запази за себе си. В такъв късен час беше най-добре да говори със съчувствен тон.

— До там има много път — каза той.

— Хиляда километра — кимна Кинг.

— Откъде идвате?

Колата спря. После помръдна напред и отново спря.

— От Канзас — отвърна Кинг. — Пътувахме много спокойно. Слаб трафик, никакви задръствания. Досега. Това е първото, на което попадаме, от три часа насам.

— Браво на вас.

— Да, движехме се много добре. Минимум със сто километра в час. Мисля, че Дон за пръв път докосва спирачките. Нали така, Дон?

— За втори — отвърна Дон. — Първият беше, когато спряхме да качим мистър Ричър.

— А, да — кимна Кинг. — Може би това развали магията.

— По служба ли пътувате? — попита Ричър.

— Както винаги.

— С какъв бизнес се занимавате?

— Със софтуер.

— Наистина ли? — опита се да бъде любезен Ричър.

— Ние не сме програмисти — уточни Кинг. — Това е работа за хлапета. Ние сме в областта на корпоративните продажби.

— Значи работите много — отбеляза Ричър.

— И още как — каза Кинг.

— Успешно ли беше пътуването ви досега?

— Не беше лошо.

— Аз пък си помислих, че сте на нещо като тиймбилдинг. Малко тренировки, а може би и малко разнообразие.

— Не, не, най-обикновено служебно пътуване.

— Защо са тогава тези ризи?

— Нов корпоративен стил — усмихна се Кинг. — Униформи, но не строги. Нещо като спортен екип. Така е напоследък в софтуерния бизнес. Много е конкурентен и трябва да си разпознаваем.

— Тук, в Небраска ли живеете?

— Да — кимна Кинг. — Сравнително недалече от тук. В Омаха има много високотехнологични компании. Повече, отколкото предполагате. Отлична бизнес среда.

Колата измина няколко метра, после отново спря. Май това е личният автомобил на Маккуин, помисли си Ричър. Не беше под наем, не беше и служебен. Беше твърде износен и неподдържан, за да е фирмен. Явно човекът беше изтеглил късата клечка. Или пък по принцип беше шофьорът при подобни пътувания. По-нисшестоящ от останалите. А може би просто обичаше да шофира. Най-вече за да е далече от семейството си. Беше ясно, че това е семейна кола. В нея имаше детски вещи. Не много, но имаше. Една лъскава диадема за коса на пода, която никоя зряла жена нямаше да си сложи на главата. Поне така си мислеше Ричър. Имаше и едно малко плюшено животинче. Почти сплескано, с оскубана от дъвчене козинка. Човекът има една дъщеря, съобрази Ричър. Някъде между осем и дванайсетгодишна. Това беше максимално точното му предположение. Не разбираше от деца.

Но това дете трябваше да има майка или мащеха. По всичко личеше, че Маккуин има съпруга или приятелка. Навсякъде из колата се виждаха женски вещи — кутия салфетки на цветя, червило в мястото за вещи между седалките, почти скрито от плюшеното животинче. Дори от контактния ключ висеше кристална дрънкулка. Освен това Ричър беше почти сигурен, че подушва парфюм върху тапицерията — разбира се, ако изобщо можеше да подуши нещо с този нос.

Дали Маккуин страда за семейството си, запита се той. Или е пощастлив без него. Може би просто не обича своите близки. В същия миг Маккуин леко извърна глава и подхвърли:

— А вие, мистър Ричър? В коя област работите?

— В никоя — отвърна Ричър.

— Искате да кажете, че работите каквото ви попадне?

— Дори не и това.

— Значи сте безработен, така ли?

— По свой собствен избор.

— Откога?

— Откакто напуснах армията.

Маккуин не реагира на отговора, тъй като беше насочил вниманието си другаде. Далече напред колите се престрояваха в дясната лента. Именно тези бавни маневри предизвикваха задръстването. Катастрофа, помисли си Ричър. Вероятно някой се е завъртял, блъснал е мантинелата, а след завъртането е отнесъл и някоя друга кола. Въпреки че не се виждаха нито линейки, нито противопожарни коли, нито влекачи за отстраняване на аварийали автомобили. Всички мигащи светлини бяха на една и съща височина — върху покривите на полицейските коли. Бяха толкова много, че мигането се превръщаше в една плътна синьо-червена вълна.

Колата продължаваше да пълзи напред. Потегляне, спиране. Пак потегляне, пак спиране. На петдесетина метра от мигащите светлини Маккуин се престрои в дясната лента. Тази маневра позволи на Ричър да види какво пречи на движението.

Не беше катастрофа.

Беше пътна барикада.

Най-близката полицейска кола беше спряла наляво на лявата лента. Следващата, само на метър-два от нея и под същия ъгъл, препречваше средната. Близко един до друг, двата автомобиля приличаха на стрели, насочени към най-дясната лента. Водачите на струпаните коли нямаха друг избор, освен да използват нея. На двайсетина метра по-нататък бяха спрели още две патрулни коли. В средната лента, но успоредно на движението, точно срещу още две на банкетата. После се виждаше друга двойка, която беше заела под ъгъл дясната лента, принуждавайки водачите да правят остър завой и да се насочват към най-лявата. Едва след това те бяха свободни и можеха да натиснат газта, за да продължат пътя си.

Добре организирана акция, помисли си Ричър. Бавният подстъп се гарантираше от струпаните коли, а бавното придвижване през барикадата беше подсигурано от острия ляв завой в края. Така патрулките в центъра получаваха възможност за внимателен оглед на всяка от колите, които се точеха покрай тях. Очевидно операцията беше организирана от хора, които знаеха какво правят.

Но защо беше всичко това? Осем коли бяха твърде много. Освен това ченгетата в тях бяха въоръжени с карабини, чиито дула стърчаха от свалените прозорци. Това не беше рутинна проверка. Тук не ставаше въпрос нито за колани, нито за винетки.

— Слушахте ли радио? — подхвърли Ричър. — Дали не се е случило нещо лошо?

— Спокойно — рече Кинг. — Най-вероятно става въпрос за избягал затворник. Западно от тук има два големи затвора, от които постоянно бягат хора. Лудост, нали? На такива места обикновено разполагат с яки ключалки.

Маккуин срещна погледа му в огледалото и подхвърли:

— Надявам се, че не сте вие.

— Кой не съм? — объркано го погледна Ричър.

— Избягалият затворник.

По гласа му личеше, че се шегува.

— Не, твърдо не съм аз — поклати глава Ричър.

— Това е добре — рече Маккуин. — Иначе всички щяхме да имаме сериозни неприятности.

Придвижиха се още малко напред с останалите в нетърпеливата върволица. Отпред се виждаха ченгетата в действие. Бяха с нахлупени шапки, насочени карабини и мощни фенерчета. Оглеждаха внимателно колите, пътниците в тях, а понякога и багажниците. После се прехвърляха на следващите.

— Не се безпокой, Карън — обади се Кинг, без да извъръща глава. — Скоро ще се прибереш у дома.

Делфуенсо не отговори.

Кинг се извърна към Ричър и поясни:

— Тя не обича да пътува.

Ричър не каза нищо.

Едва-едва пълзяха напред. Проверката продължаваше със същото темпо и по същия начин. Не след дълго Ричър откри и една малка особеност: проверяваха багажниците само на самотните водачи. Това автоматично отхвърляше теорията на Кинг за избягал затворник. Той можеше да се скрие и в багажника на кола с повече пътници в нея — двама, трима или дори петима. По-вероятно беше ченгетата да са получили информация за самотен водач, който превозва в багажника

си нещо нелегално и опасно. Дрога, оръжие, бомби, крадени вещи или бог знае какво.

Придвижиха се още малко напред. Вече бяха трети на опашката. В първите две коли имаше само по един човек и съответно провериха багажниците им. След което махнаха на тях да се приближат. Маккуин леко подаде газ и спря на мястото, което му посочи полицаят. Един от колегите му застана пред колата и освети регистрационния номер. Други четирима се изправиха от двете страни и насочиха фенерчета към купето. После онзи отпред се отмести, а най-близкият до Маккуин им махна да преминават с рязък, нетърпелив жест.

Маккуин завъртя волана докрай, за да вземе острия ляв завой, след това го завъртя докрай в обратна посока. Пред тях се разкри пустата ивица асфалт, която чезнеше към хоризонта. Маккуин изпусна въздуха от гърдите си и се намести в седалката. До него Кинг направи същото. Колата бързо се понесе на изток, сякаш нетърпелива да навакса забавянето.

Минута след като преминаха блокадата, Ричър видя някаква кола, която се носеше не по-малко бързо в обратна посока. Тъмен форд, модел „Краун Виктория“, с мигащи сини и червени лампички, вградени в радиаторната решетка. Очевидно служебна кола, пътуваща към мястото на някакво извънредно произшествие.

Тъмният форд беше собственост на специалния отряд на ФБР в Омаха. Дежурният агент в тамошното оперативно бюро беше реагирал светкавично на обаждането на Гудман. Шерифът беше употребил думата професионалисти, която в речника на ФБР означаваше организирана престъпност, а организираната престъпност беше любимата диета на ФБР, тъй като от нея се печелеха слава и повишения. По тази причина беше призван един специален агент на повикване — ветеран с двайсетгодишна служба и голяма колекция награди. Висококвалифициран, с голям опит и още по-голям авторитет.

Името на специалния агент беше Джулия Соренсън, почти на четирийсет и седем години, прекарала почти четирийсет и седем щастливи месеца в Омаха. Тамошното оперативно бюро не можеше да се сравнява с Ню Йорк и Вашингтон, но не беше и затънтена провинция. Омаха не беше Сибир. Дори не приличаше на Сибир. По неясни исторически причини престъпността винаги беше следвала железопътните линии, а Небраска разполагаше с една от най-развитите железопътни мрежи в света. Ето защо професионалните качества на Соренсън се радваха на отличен прием. В нито един момент тя не се беше почувствала подценена или пренебрегната.

Набра в движение мобилния телефон на шериф Гудман. Определиха си среща на местопрестъплението, точно след един час.

Гудман прие обаждането в колата си. Един от помощниците му охраняваше бетонния бункер и наглеждаше свидетеля, а всички останали бяха на пътя и се занимаваха с проверка на напускащите района автомобили. Това го превръщаше в единствената свободна мобилна единица, която кръстосваше наоколо с надеждата да открие яркочервената кола.

Окръгът му се простираше на огромна площ, но съвсем елементарна от географска гледна точка. Преди век някой беше

начертал върху картата един обикновен квадрат, който постепенно се беше превърнал в неразделна част от топографията на щата. Квадратът се пресичаше от едно двулентово шосе в посока изток-запад и от друго — също двулентово, в посока север-юг. Двете шосета се срещаха в центъра на квадрата, където имаше голямо кръстовище. Около кръстовището бавно се беше оформило градче с население от осем хиляди души. Транзитният трафик от изток на запад и обратно беше слаб, тъй като междущатската магистрала на осемдесет километра северно от центъра на квадрата обикаше почти цялото движение. Но трафикът от север на юг и обратно беше значително по-оживен, защото в едната посока го привличаше магистралата, а в другата се движеха напусналите магистралата коли. Местните бизнесмени бързо бяха открили тази закономерност и в резултат се беше оформила дълга ивица на пет километра северно от градчето, запълнена с множество бензиностанции, закусвални, мотели, барове и магазини. Обикновените граждани възприемаха това място като един удобен във всяко отношение район, но по-издигнатите го наричаха Син Сити. Град на греха. Там властваха абсолютно същите закони, правила и регулации, които действаха в рамките на целия щат, но по някакво неписано, установено преди петдесетина години правило тези закони и регулации се прилагаха с по-лека ръка. В резултат кафенетата имаха автомати за кено и покер, а баровете — програми със стриптийз. Знаеше се, че мотелите се обслужват от проститутки, но никой не ги закачаше, защото всичко това означаваше солидни приходи от данъци за местната хазна.

Двупосочен трафик, също като двупосочните шосета в щата.

Гудман пътуваше именно към въпросната ивица. Не по морални причини, а просто защото тя беше последното населено място преди магистралата, заобиколено от изоставени парцели, отдавна мъртви бизнеси и изобилие от стари промишлени сгради без прозорци. Това беше мястото, където човек можеше да скрие резервната си кола за бягство и да стигне незабелязано до нея.

Гудман подмина отклоненията едно по едно и спокойните квартали останаха зад гърба му. Край пътя се появи голяма, засята със соя нива, след която имаше около половин километър празно място, отрупано със селскостопанска техника трета или четвърта употреба. Тук всичко се продаваше, но докато чакаше купувачи, голяма част от

техниката се беше покрила със солидна ръжда. После следваха още няколко ниви, а в далечината зад тях блестеше Син Сити. В двата края на ивицата имаше бензиностанции. Една в източния край, друга в западния. И двете имаха огромни паркинги за тирове, ярко осветени от прожектори на високи пилони, а над прожекторите се извисяваха гигантски неоновии реклами на големи петролни компании, които се виждаха от километри. Между тях, от двете страни на пътя, бяха разположени закусвалните, мотелите, кръчми те и баровете. Някои от тях бяха осветени, други не. Всички те разполагаха с паркинги, покрити със ситен чакъл. Имаше заведения, оцелели петдесет и повече години, но имаше и други, затворени от десетилетия и обрасли с храсталаци.

Гудман започна от източната страна на двулентовото шосе. Хванал кормилото с една ръка, той бавно заобиколи някаква закусвалня, която проверяваше от време на време. Другата му ръка лежеше върху ръчката за насочване на външния прожектор, монтиран на предното стъкло. С негова помощ започна да оглежда паркираните отпред коли. След известно време той продължи нататък, минавайки покрай контейнерите за боклук зад закусвалнята. Повтори процедурата около един бар и залепения за него мотел, но не откри нищо. Пред сервиза за смяна на масла на бензиностанцията в края на ивицата имаше два седана с огънати брони, но нито един от тях не беше яркочервен. А съдейки по зацапаните им стъкла, те вероятно стояха там от доста отдавна.

Гудман прекоси пътя и пое обратно по западната лента. Първият обект беше изградена от бетонни блокчета кръчма, боядисана в кремаво някъде преди двайсетина години. Без прозорци. На покрива стърчаха няколко отдушника, които приличаха на гъби. Никъде наоколо не се виждаше червена кола. След кръчмата се издигаше чистата и спретната постройка на най-популярния бар в Син Сити. Гудман описа широка осморка на паркинга и включи прожектора. И почти веднага я видя.

Яркочервена вносна кола, паркирана плътно до задната стена.

В желанието си да надзърне през предното стъкло Ричър се наведе леко надясно, тъй като главата на Кинг му пречеше. По този начин, погледнато технически, рамото му наруши личното пространство на Карън Делфуенсо. Тя инстинктивно се дръпна, за да запази дистанцията помежду им. Тялото ѝ се притисна във вратата. Ричър видя множество фарове на коли, движещи се в обратна посока. Далече напред се мяркаха самотните светлини на пропуснатата преди тях кола. Скоростомерът показваше сто и дващест километра в час, а стрелката за горивото отчиташе три четвърти пълен резервоар. Индикаторът за температурата на двигателя беше в нормални стойности. Върху волана беше залепено логото на шевролет, а километражът показваше малко над шейсет хиляди изминати километра. Колата не беше нова, но не беше и стара. Моторът работеше леко и равномерно.

Ричър се облегна назад и Делфуенсо направи същото.

— Брат ми е служил в армията — обади се Кинг. — Може би го познавате, казва се Питър Кинг.

— В армията служат стотици хиляди — отбеляза Ричър.

— Прав сте, сигурно прозвуча глупаво — каза смутено Кинг.

— Случва се постоянно — успокои го Ричър. — Хората си мислят, че всички в армията се познаваме. Не знам защо. Колко души обитават града, в който живеете?

— Може би милион и половина.

— Е, познавате ли всеки един от тях?

— Аз не познавам дори съседите си.

— Ето, виждате ли? В каква част е служил брат ви?

— Беше артилерист. Взе участие в Първата война в Залива.

— Аз също.

— Значи може и да го познавате?

— Там бяхме половин милион души. Внушителна работа. Това беше най-голямата операция, която можете да си представите.

— Как беше?

— Брат ви не ви ли е разказвал?

— Ние с него не си говорим.

— Беше много горещо. Това го помня най-ясно.

— В каква част служехте?

— Бях ченге — отвърна Ричър. — Във Военната полиция, отдел „Криминални разследвания“. Бях още момче.

Кинг реагира с нещо средно между свиване на рамене и кимане, след което млъкна. Обърна се напред и напрегна поглед в мрака.

Отстрани за миг се мярна табела, на която пишеше Добре дошли в Айова.

Шериф Гудман насочи колата си към задния паркинг и включи дългите светлини. Вносната кола не беше нито тойота, нито хонда, нито хюндай или کیا. Беше мазда. По-точно мазда 6, последен модел. Хечбек, но със заоблена задница, която ѝ придаваше вид на седан с четири врати. Огненочервена и празна, но все още без следи от роса. Това означаваше, че бе паркирана тук съвсем скоро.

От двете ѝ страни имаше много свободни места. Зад нея се виждаше празно пространство, покрито с чакъл и обрасло с бурени. И май нищо повече чак до Денвър, отстоящ на хиляда и сто километра в западна посока. Задната врата на бара беше на не повече от метър от муцуната на колата. Съвсем обикновен стоманен правоъгълник в сивата мазилка на стената.

Хубаво място. Без камери, без свидетели. Гудман си представи как двамата мъже слизат от маздата, свалят официалните сака и се прехвърлят в другата кола, предварително подготвена за бягството.

Но каква беше тя?

Никаква представа.

Накъде бяха тръгнали?

Във всеки случай нито на изток, нито на запад — това би означавало първо да потеглят на юг, обратно към кръстовището. Но никой не бяга към мястото, на което е извършил престъпление. Следователно бяха продължили на север. Това беше единственият им път за бягство. Към магистралата, привлекателна като магнит отвъд тъмния хоризонт.

От всичко това следваше, че са потеглили преди доста време. Възможностите бяха две: или бяха напуснали границите на окръга преди полицейската блокада, или бяха минали през нея още в първите минути, защото тогава полицаите бяха търсили яркочервена кола и нищо друго.

Грешката беше на Гудман и той си даваше сметка за това.

Включи радиостанцията и заповяда на хората си да вдигнат блокадата. Не се поколеба да им обясни защо. Извика двама от тях да охраняват паркинга на бара, а на останалите нареди да се връщат към обичайните си задължения. После се свърза с диспечерския пункт на магистралните патрули, но новините не бяха добри. Погледна часовника си и се зае да изчислява времето, скоростта и разстоянието. После направи няколко дълбоки вдишвания и издишвания, включи на скорост и се понесе обратно към местопрестъплението, където имаше среща със специален агент Джулия Соренсън.

Грешката беше негова.

Двамата извършители вече бяха напуснали щата. Кое то означаваше, че ФБР поемаше грижата за тях.

Джулия Соренсън стигна до кръстовището съвсем лесно, но това не беше изненада, защото нейният джипиес твърдеше, че то е единственото картографирано съоръжение на много километри наоколо. Тя направи десен завой съгласно указанията, а след това измина стотина метра по посока на едно истинско езеро от ярка светлина. Там видя бункера, от двете страни на който бяха паркирани колите на шерифа и неговия подчинен.

Това беше местопрестъплението — точно такова, каквото ѝ беше описано.

Тя разбираше повече от коли, отколкото от бункери. Тези пред нея бяха същите като нейната — краун виктория, но боядисани в цветовете на окръжната полиция и оборудвани с ролбари отпред и отзад и релси за светлините на покрива. Бункерът беше по-труден за описание. Представляваше паралелепипед със страни осем на шест, а височината му не надминаваше три метра. Имаше плосък покрив и нямаше прозорци. Металната врата беше доста очукана и изподраскана. Като цяло постройката изглеждаше стара и занемарена.

Бетонът беше оронен от ветровете и студа, на места с вдлъбнатини, големи колкото юмрук, покрай които се виждаха назъбени кафеникави камъни — някои гладки, други натрошени и с остри ръбове.

Джулия Соренсън паркира зад колата на охраняващия мястото и слезе. Беше висока жена, типична скандинавка, по-скоро интересна, отколкото красива, с дълга пепеляворуса коса. Носеше черен панталон и черно яке, под което се виждаше синя блуза, както и равни черни обувки. На рамото ѝ висеше черна кожена чанта, която побираше почти всичките ѝ лични вещи, с изключение на пистолета. Неговото място беше на левия хълбок, прибран в кобур. А портфейлът с личните документи беше в джоба на якето ѝ.

Тя го извади и се насочи към шерифа, който по бързата ѝ преценка беше поне с двацет години по-възрастен от нея. Беше широкоплещест, но не и висок. В никакъв случай с ръст на баскетболист. За възрастта си изглеждаше доста добре. Върху униформената риза беше облякъл дебело яке. Не носеше ръкавици, въпреки че беше студена нощ. Здрависаха се и за миг останаха мълчаливи пред бетонния бункер. Сякаш се питаха откъде да започнат.

— Първи въпрос — обади се Соренсън. — Какво представлява тази сграда?

— Някога беше помпена станция — отвърна Гудман.

— А сега е изоставена, така ли?

— Да — кимна Гудман. — Нивото на подпочвените води падна и трябваше да се копае по-надълбоко. Но на километър и половина от тук има нова помпена станция.

— Мъртвецът още ли е вътре?

Гудман кимна.

— Чакахме ви — кратко обясни той.

— Кой е влизал?

— Само аз и докторът.

— Има много кръв — каза тя.

— Да.

— Газихте ли в нея?

— Наложих се. Трябваше да се уверим, че човекът е мъртъв.

— Местили ли сте го?

— Не, само пипнахме китката и сънната му артерия.

Соренсън приклепна и отвори чантата си. Измъкна найлонови санитарни терлици, които нахлузи върху обувките си, и надяна латексови ръкавици. Накрая извади един фотоапарат, стъпи в лепкавата локва и отвори вратата на бункера. Едната панта изскърца, а другата издрънча. Обединени, тези звуци прозвучаха зловещо.

— Вътре има осветление — обади се Гудман.

Тя напипа ключа и голата крушка под предпазната решетка на тавана светна. Стара решетка, стара крушка. Може би двеста вата, с прозрачно стъкло, излъчваща ярка, остра светлина. От пода стърчаха две големи тръби, разположени на около три метра една от друга. По тях все още имаше зелена боя, но общо взето, бяха олющени и ръждясали. И двете завършваха с широки отворени фланци, към които не беше прикрепено нищо. Виждаха се дупките на липсващите болтове. Само това беше останало от някогашното водоснабдяващо съоръжение. Соренсън си представи колко дълги години беше служило то. Беше изпомпвало подпочвените води през едната тръба, насочвайки ги през другата към водонапорната кула наблизо. После, в един хубав ден, помпите бяха започнали да засмукват пясък — сигнал, че е време за нови сондажи. Соренсън беше направила справка, че в този щат се изпомпваха близо десет милиарда кубически метра вода годишно — повече, отколкото навсякъде другаде, освен в Тексас и Калифорния.

Продължи напред.

Освен широките тръби на пода имаше и ръждясала метална скара, а на една от стените се виждаше електрическо табло отпреди няколко поколения. Срещу него все още личеше избеляла схема на хидравличното съоръжение, което някога беше свързвало двете широки тръби. С това се изчерпваше постоянната инфраструктура.

Временната инфраструктура в нея беше трупът. Той лежеше по гръб със сгънати лакти и колене, сякаш замръзнал по средата на старомоден танц. Лицето му беше покрито с кръв, коремната област — също, а под него имаше цяла локва. Беше вероятно четирийсетгодишен, макар че възрастта му не можеше да се определи със сигурност. Беше облечен със зелено палто с ватирана подплата. Не беше ново, но не беше и старо. Зееше отворено отпред, въпреки че имаше и копчета, и цип. Под него се виждаха сив пуловер и кремавобяла карирана риза, доста износени и мръсни. Бяха извадени от колана и повдигнати над гърдите му.

Виждаха се две рани, нанесени с нож. Първата беше отстрани на челото, около два сантиметра над веждата. Втората беше с назъбени краища, в дясната част на корема, приблизително на височината на пъпа. Именно от нея беше изтекла повечето кръв. В момента вече беше престанала да кърви. Пъпът на жертвата приличаше на паничка със засъхнала боя.

— Според вас как са се развили събитията, шерифе? — подвижна Соренсън.

— Клъцнали са го по челото, за да го ослепят — отговори от вратата Гудман. — Кръвта е потекла по очите му. Стар трик, използван при бой с ножове. По тази причина ги наричам професионалисти. Оттам нататък нещата са били лесни. Извадили са ризата му навън, забили са ножа под ребрата му и са го завъртели. Но не достатъчно. Минали са няколко минути, преди да умре.

Соренсън кимна. Затова имаше толкова много кръв. Сърцето бе продължило да я изпомпва — храбро, но безполезно.

— Знаете ли кой е? — попита тя.

— Никога не съм го виждал.

— А защо са му измъкнали ризата?

— Защото са професионалисти. Искали са да бъдат сигурни, че острието няма да приплъзне.

— Съгласна съм — кимна Соренсън. — Дълъг ли е бил ножът според вас? Достатъчно дълъг, за да стигне чак под гръдния кош?

— Според мен е бил поне двацет сантиметра, а може би и повече.

— Свидетелят видял ли го е?

— Не спомена такова нещо, но вие бихте могли да го попитате. Чака на топло в полицейската кола.

— А защо не са използвали пистолет? — попита Соренсън. — Един двацет и втори калибър със заглушител би им свършил отлична работа, особено ако наистина са били професионалисти.

— Пак е шумен — отвърна Гудман. — Особено в затворено пространство.

— Но наоколо няма нищо — отбеляза тя.

— В такъв случай не знам защо са предпочели ножа — предаде се Гудман.

Соренсън извади фотоапарата и започна да прави снимки. С широкоъгълния край на обектива снима общия план, а с максимален зуум — детайлите.

— Имате ли нещо против да пипам трупа? — попита тя. — Искам да потърся документи за самоличност.

— Случаят е ваш — отвърна Гудман.

— Така ли?

— Извършителите със сигурност са напуснали щата.

— Само ако са потеглили на изток.

— Ако пътуват на запад, е въпрос на време да го напуснат. Защото явно са успели да преминат през полицейската блокада.

Соренсън не каза нищо.

— Сменили са колата — добави Гудман.

— Или колите — поправи го Соренсън. — Може би са се разделили и пътуват поотделно.

Гудман си помисли за празните места от двете страни на маздата, а после в главата му изплува изричната поправка в последната заповед за издирване: Всички двойки мъже във всякакви превозни средства.

— Не се сетих за това — откровено призна той. — Предполагам, че оплесках цялата работа.

Соренсън не направи опит да го утеши. Беше заета да обикаля около трупа, търсейки място с по-малко кръв. Намери такова и приклекна. Опря лявата си ръка на пода за по-голяма устойчивост, а с дясната започна да опипва трупа. В джобчето на ризата нямаше нищо. Нито пък в джобовете на палтото — външни и вътрешни. Пръстите на латексовите ѝ ръкавици почервеняха. Претърси и джобовете на панталона, но и те се оказаха празни.

— Шерифе? — извика тя. — Ще имам нужда от помощта ви.

Гудман я приближи, като стъпваше на пръсти и подбираше внимателно пътя си. Правеше големи странични крачки, сякаш преодоляваше стръмен планински склон.

— Хванете го за колана и го обърнете — разпореди се Соренсън. — Искам да проверя и задните му джобове.

Гудман клекна срещу нея, на една ръка разстояние от трупа. Пъхна пръсти под колана, обърна главата си настрани и дръпна. Мъртвецът се извъртя на хълбок. Кръвта жвакна и покапа по пода. Бавно, защото беше започнала да се съсирва. Смеси се с праха на

бетонния под, образувайки гъсто желе. Ръката на Соренсън се стрелна напред като на опитна джебчийка. Пръстите ѝ започнаха да опипват, притискат и потупват тъканта в задната част на панталона. Там също нямаше нищо.

— Липсват документи за самоличност — констатира тя. — От този момент нататък имаме работа с неидентифицирана жертва на престъпление. Животът е прекрасен, нали?

Гудман пусна трупа, който отново застана по гръб.

Джак Ричър не притежаваше теоретични познания по право, но като повечето ченгета беше научил доста неща за закона — главно за практическото му приложение, уловките му и начините да се заобиколи.

Освен това познаваше областите, в които законът мълчеше.

Никой например не можеше да задължи хората, които качват стопаджии, да говорят истината. Такъв закон нямаше.

От практиката знаеше, че безобидните лъжи и фантазии често се оказват неустойими. Според него това беше основната причина шофьорите изобщо да спират. Той беше пътувал с канцеларски плъхове, които се представяха за мениджъри; с мениджъри, които се представяха за предприемачи; с предприемачи, които се хвалеха със смайващи успехи; с дребни служители, които твърдяха, че са собственици на компанията; с медицински сестри, представящи се за лекари, и с лекари, които обявяваха, че са хирурзи. Хората обичаха да разперват криле, поне лекичко. Обичаха да се превъплъщават в друг живот, макар и за час-два, да го вкусват, да се наслаждават на блясъка му, да изпробват фантазиите си.

От подобно нещо никой не можеше да пострада.

Всичко беше част от забавлението.

Но лъжите на Алън Кинг звучаха различно.

В това, което казваше, нямаше дори троха грандоманщина. Този човек не искаше да се представи за по-велик, по-добър, по-умен или по-секси. Просто сипеше купища глупави и тривиални технически лъжи без никаква причина.

Например за сините дънкови ризи. Те не носеха нищо корпоративно. Не бяха добре скроени и безупречно изгладени дрехи с логото на компанията, избродирано над джобчетата. Не бяха носени преди, не бяха нито прани, нито гладени. Бяха боклуци от евтин магазин, свалени от рафта и направо облечени. Ричър ги познаваше много добре, по простата причина че често си купуваше такива.

Друг пример: Кинг обяви, че не са спирали цели три часа, но стрелката за горивото показваше три четвърти пълен резервоар. Което по най-прости изчисления означаваше, че шевито може да се движи с един резервоар в продължение на дванайсет часа. Или — при средната скорост по магистралите — да измине близо хиляда и шестстотин километра. Което, разбира се, беше невъзможно.

Трети пример: бутилката минерална вода, която Кинг му подаде, за да преглътне аспирин на Карън Делфуенсо, беше все още студена. Което също беше абсурдно след три часа престой в затопленото купе.

Лъжи.

Четвърти пример: Кинг заяви, че живее някъде на територията на Небраска, но след това добави, че в същото населено място живеят още милион и половина души. Това също беше невъзможно. Цялото население на Небраска не беше много повече от милион и половина. Около четиристотин хиляди обитаваха Омаха, други двеста и петдесет живеяха в Линкълн. Градовете с население над един милион в страната бяха девет. Осем от тях бяха много по-големи или доста по-малки от милион и половина. На това число донякъде отговаряше единствено Филадельфия.

Дали пък тези хора всъщност не бяха от Филадельфия? Или Кинг бе включил и предградията? Но в такъв случай Филадельфия щеше да се окаже прекалено голяма, а останалите средно заселени места да се изкачат нагоре в класацията и да се превърнат във възможности. Такива като Калъмбъс например. Или Лас Вегас, или Милуоки, или Сан Антонио.

Но в Небраска нямаше населени места от подобен калибър.

Просто липсваха.

И защо Карън Делфуенсо не говореше? Беше казала едно „аз имам“, когато стана дума за аспирин, а при запознаването само промълви името си. Това беше всичко. И Ричър можеше да мълчи с часове, но дори той се опитваше да поддържа учтив разговор. Делфуенсо би могла да направи същото, но не го направи.

Защо?

Това не е мой проблем, помисли си той. Неговият проблем беше да се добере до някой автобус за Вирджиния и той го разрешаваше със скорост от сто и двайсет километра в час. Облегна се назад и затвори очи.

Джулия Соренсън изскочи от бункера, свали найлоновите терлици и ги пхна в чантата си заедно с ръкавиците. След това извади телефона си и повика патолог и екип криминолози от ФБР.

Нейният случай.

Насочи се към полицейската кола, в която чакаше свидетелят. Нямаше смисъл да го изкарва навън в този студ. Гудман се качи отпред, а помощникът му се завъртя към задната седалка. Нормално заседание. Двама отпред, двама отзад, разделени от блиндирано стъкло.

Свидетелят беше слаб и жилав петдесетгодишен мъж във ватени работни дрехи. Поднесе им историята доста несвързано, точно според очакванията на Соренсън. Тя беше наясно с ограниченията на подобни показания. Още като курсант в Куонтико я бяха изпратили да разпита някакъв доктор, заподозрян в измами със средства от здравната каса. Тя се озова в препълнена чакалня, където изчака доста време, преди да бъде приета. В един момент в кабинета се втурна въоръжен мъж, който стреля няколко пъти във въздуха, преобърна съдържанието на шкафовете в търсене на упойващи вещества и изчезна. Разбира се, покъсно се оказа, че това е инсценировка. Докторът и бандитът бяха актьори, стрелбата беше с халосни патрони, а пациентите в чакалнята — курсанти като нея. Показанията на очевидците относно външността на бандита се оказаха доста различни. И в повечето случаи противоположни. Никой не помнеше какъв е бил той — нисък или висок, дебел или слаб, чернокож или бял. От този момент нататък Соренсън приемаше свидетелските показания с голяма доза резерви.

— Видяхте ли кога се появи човекът със зеленото палто? — попита тя.

— Не — отвърна свидетелят. — Видях го вече на тротоара. Беше се насочил към помпената станция.

— А видяхте ли появата на червената кола?

— Не. Когато погледнах, тя вече беше там.

— Вътре ли бяха двамата мъже в черни костюми?

— Не. Бяха на тротоара.

— Следяха този със зеленото палто?

— Вървяха на три-четири метра зад него — кимна човекът. — А може би и повече.

— Можете ли да ги опишете?

— Двама мъже в костюми.

— Стари, млади?

— Средна възраст.

— Ниски, високи?

— Нормални.

— Бели или чернокожи?

— Бели.

— Слаби или дебели?

— Средно.

— Някакви отличителни белези? — попита Соренсън.

— Не знам за какво говорите — отвърна човекът.

— Нещо особено във външния им вид? Бради, белези, пиърсинг, татуировки?

— Не, бяха си нормални.

— Какви бяха косите им? Светли, тъмни?

— Косите им? — вдигна вежди свидетелят. — Не знам. Коси като коси.

— Видяхте ли някой от тях да държи нож на влизане в станцията?

— Не.

— А на излизане?

— Не.

— Бяха ли изцапани с кръв?

— Сакото на единия изглеждаше мокро на две места. Петната бяха черни, а не червени, най-вероятно от вода. Но костюмът му беше черен все пак.

— А уличното осветление жълто — отбеляза Соренсън. Човекът погледна навън, сякаш да провери, после кимна.

— Да.

— А на жълтата светлина кръвта може би изглежда черна.

— Предполагам.

— Тяхна ли беше червената кола? — попита Соренсън.

— Влязоха в нея, госпожо.

— Но как изглеждаха, като влизаха в нея? Сякаш им беше напълно позната? Или се засуетиха?

Тя срещна въпросителния поглед на Гудман от предната седалка и побърза да поясни:

— Джобовите на убития бяха празни. В тях нямаше ключове от кола. Въпросът ми е как е стигнал до тук. Може би червената кола е била негова.

— В такъв случай как онези двамата са стигнали тук? — попита Гудман. — Със сигурност не пеша. Навън е студено, а те са били само по сака.

— Може би са дошли заедно с жертвата.

— Не знам, госпожо — обади се свидетелят. — Качиха се в колата и потеглиха. Това е всичко, което видях.

Гудман пусна човека да си върви, покани Соренсън в своя автомобил и подкара на север. Искаше да ѝ покаже изоставената червена кола.

Очите на Ричър бяха затворени. Носът му не действаше. Лишен от две основни сетива, той беше принуден да се опира на останалите три — слух, осезание и вкус. В устата си имаше вкус на желязо — най-вече там, където кръвта от счупения нос се стичаше към гърлото. Пръстите на дясната му ръка докосваха плюшената тапицерна на седалката и можеха да усетят плътността на мъхестата материя. Лявата ръка лежеше в скута му, докосвайки грубия памучен панталон. Чуваше звучното плъзгане на гумите по бетонната настилка, равномерното мъркане на мотора и едва доловимото съскане на ремъците и ролките. Чуваше и свистенето на вятъра в предното стъкло и страничните огледала. Усещаше слабото пружиниране на седалките, докато телата им се поклащаха лекичко. Дон Маккуин дишаше бавно и равномерно, съсредоточен в шофирането. За разлика от него Карън Делфуенсо дишаше малко по-неспокойно, а Алън Кинг учестено, сякаш му предстоеше да вземе някакво решение. До слуха на Ричър долетя лекото шумолене на плат по гола кожа. Вероятно Кинг беше повдигнал ръкава си да погледне часовника.

Ричър отвори очи в момента, в който Кинг се обърна назад.

— Много искам да пристигнем в Чикаго преди разсъмване — обяви Кинг.

Това ме устройва, помисли си Ричър. Сутрин от там тръгват куп автобуси. На юг през Илинойс, на изток през Кентъки и съм във Вирджиния.

— Напълно постижимо — рече на глас той. — Движим се бързо, освен това през зимата се съмва късно.

— Бяхме се разбрали Дон да кара до средата на пътя, а след това аз. Но сега ми хрумна, че бихме могли да разделим разстоянието на три. Вие ще ни возите през средната третина.

— А защо не Карън?

Делфуенсо не отговори.

— Карън не шофира — рече Кинг.

— Добре — кимна Ричър. — С удоволствие ще се включа.
— Така ще бъде по-безопасно.
— Все още не знаете как шофирам.
— Движим се по прав и широк път, освен това почти няма трафик.
— Добре — отново кимна Ричър.
— Ще поемете кормилото, когато спрем за зареждане.
— А кога ще стане това?
— Скоро.
— Но защо? — любопитства Ричър. — Вие пътувате вече три часа, но резервоарът е три четвърти пълен. С този разход на гориво можем да преполовим разстоянието до Ню Йорк, преди отново да заредим. А може би и повече.
Кинг замълча за момент, после премигна и каза:
— Вие сте наблюдателен човек, мистър Ричър.
— Опитвам се да бъда.
— Това е моята кола. Наясно съм с всичките й номера, знаете. Индикаторът за горивото е повреден. Дълго време стрелката не мърда, а след това изведнъж пада.
Ричър не каза нищо.
— Скоро ще се наложи да спрем, повярвайте ми — добави Кинг.

Патрулките с двамата полицаи, охраняващи района на бара, бяха спрели под еднакъв ъгъл на известно разстояние от червената мазда. Сякаш за да са сигурни, че са извън опасност. В случай че изоставеният автомобил беше радиоактивен или зареден с експлозиви. Гудман спря своята краун виктория на седем-осем метра от маздата.

— Предполагам, че тук не е имало очевидци, нали? — подхвърли Соренсън.

— Щеше да е голям късмет — промърмори шерифът.
— И барът ли е изоставен?
— Не, но затваря в полунощ. Прилично заведение е.
— В сравнение с какво?
— С останалите наоколо.
— Според вас по кое време се е появила червената кола?
— Най-рано в дванайсет и четвърт. Било е късно за очевидци.

— Предполагам, че никога не сте работили в бар, нали? — подхвърли Соренсън.

— Не съм — кимна Гудман. — Защо питате?

— Защото персоналът едва ли си е тръгнал в полунощ заедно с клиентите. Някоя флегматична сервитьорка със сигурност се е замотала вътре до по-късно. Познавате ли собственика?

— Разбира се.

— Обадете му се.

— Жена е — поясни Гудман. — Миси Смит. Открай време върти това заведение, всички я познават. Няма да е доволна, че я будя.

— А пък аз няма да съм доволна, ако не го направите — рече Соренсън. Гудман измъкна джиесема си и започна да набира, а Соренсън отиде да огледа маздата. Беше с номера от Северна Каролина, а на задното стъкло имаше някакъв стикер. Купето изглеждаше ново и добре почистено. Тя се свърза с офиса си в Омаха и продиктува регистрационния номер и цифрите от стикера, после се обърна и видя, че шерифът пише с химикалка на дланта си, притиснал телефона между рамото и ухото си. Гудман прибра химикалката и изключи телефона.

— Миси Смит си е тръгнала точно в полунощ заедно с последните клиенти — подвижна той. В гласа му нямаше тържество. Тонът му не звучеше като „нали ти казах“.

— И?

— Една от сервитьорките е останала да почисти. Май го правят на ротационен принцип. Онази, която остане, получава надница до дванайсет и половина.

— Нейният номер ли записахте на дланта си?

— Да. На мобилния.

— Тази мазда е кола под наем — каза Соренсън. — С регистрация от друг щат и стикер на агенцията, където трябва да се върне.

— Най-близката агенция за коли под наем е на летището в Омаха. Мога да им позвъня.

— Вече го направих. Вие звъннете на сервитьорката.

Гудман разтвори дясната си длан пред включените фарове на колата си и започна да набира номера с палец.

Малко преди Айова магистралата се стесни до две ленти в платно. Беше абсолютно пуста. Изходите бяха на голямо разстояние един от друг. Предшестваха ги по три сини билборда, разположени на трийсетина метра един от друг. Първият съобщаваше за наличието на бензиностанция наблизо, вторият за заведение, а третият — за мотел. Бяха нещо средно между указателни табели и реклами. Някои билбордове бяха празни. При едни изходи нямаше бензиностанция, но имаше заведение, при други имаше и двете, но не и мотел. Имаше и такива, рекламиращи кръчма в близкото селище, но не и закусвалня. Ричър беше наясно с това, тъй като беше пропътувал почти цялата магистрална мрежа на страната. Част от билбордовете бяха фалшиви, подмамвайки водачите да се отклонят и да изминат трийсет-четирийсет километра по тъмни шосета, преди да открият, че рекламираното заведение не работи. Други ги насочваха към зони за почивка, където всеки можеше да се обърка от разнообразието на обектите. Там можеше да избираш между бензиностанции на „Ексън“, „Тексако“ и „Суноко“, между закусвални на „Събуей“, „Макдоналдс“ и „Кракър Баръл“, между стая в „Мариот“, „Ред Руф“ и „Камфърт Ин“. Най-точни указания даваха светлините в далечината. Подвеждащите изходи не бяха осветени, докато обещаващите водеха право към жълто-червено сияние на хоризонта.

Продължаваха да пътуват в мълчание. В един момент Алън Кинг избра някакво необозначено отклонение, което се намираше непосредствено след Демойн.

— Оттук ще бъде най-добре, Дон — подхвърли той.

На всеки от трите билборда преди отклонението беше изписана различна информация. Ричър не видя имена на големи вериги. Не беше наясно с конкретните обекти, но знаеше за какво става въпрос — за бензиностанция без име, срещу която има фургон с микровълнова печка и кана престояло кафе, а на километър по-нататък — замиращ пансион, носещ гордото наименование „мотел“. След броени минути успя да зърне и рекламата на бензиностанцията — синьо-бяла във влажния нощен въздух. Намираше се на около километър и половина встрани от магистралата и разполагаше с голям паркинг, предназначен както за леки автомобили, така и за тирове.

Дон Маккуин намали отдалече и предпазливо насочи колата към изхода. Сякаш приземяваше реактивен самолет. Погледна в страничното огледало и включи мигача, въпреки че магистралата зад тях беше абсолютно пуста. Асфалтът на рампата беше груб и гумите засвистяха. Излязоха на обикновен второстепенен път. Бензиностанцията се оказа вдясно от него, край платното, което водеше в южна посока. Като площ наистина беше голяма, но оборудването ѝ беше минимално. Шест колонки и компресор за помпане на гуми, комбиниран с прахосмукачка, отделен сектор за зареждане на тежки камиони, влажен от локвички дизел. Навеси и козирки липсваха. Една малка кабинка за плащане, тоалетна в далечния край на парцела. Заведения нямаше.

Разбира се, рекламираните заведения се намираха точно срещу бензиностанцията. Всъщност имаше само едно — дълга и ниска барака с полегат покрив, върху който с големи бели и доста разкривени букви беше изписано: Храна и напитки денонощно. Отвъд бараката се мъдреше умалена версия на синия билборд, чиято стрелка дискретно сочеше към неосветения път и невидимия мотел зад него. Над асфалта се стелеха облачета нощна влага, сред която блещукаха кристалчета лед.

Маккуин измина трийсетте метра до бензиностанцията и спря пред най-близката колонка. Протегна ръка да изключи двигателя, след което остана на мястото си. В купето се възцари необичайна тишина.

— Идете да вземете по едно кафе, мистър Ричър — обади се Кинг. — През това време ние ще заредим.

— Не, бензинът е от мен — поклати глава Ричър. — Така ще бъде справедливо.

— За пръв път срещам стопаджия, който се натиска да плаща — усмихна се Кинг.

— Предпочитам да е така.

— Бих се съгласил, но бензинът не го плащаме ние, а компанията. Все пак пътуваме по работа, от която тя ще спечели. Не мога да позволя човек като вас да субсидира компанията, в която работя.

— В такъв случай нека поне наля бензина. Не бива сам да вършите цялата работа.

— Предстои ви да шофирате в продължение на петстотин километра — напомни му Кинг. — Това също е работа, при това нелека.

— Навън е студено.

— Аз пък си мисля, че искате да видите колко литра ще побере резервоарът — внезапно рече Кинг. — Прав съм, нали? Не повярвахте, че индикаторът е повреден.

Ричър замълча.

— Според мен би било проява на минимална любезност да повярвате на един незначителен факт, който споделя с вас човекът, предложил да ви превози на едно доста значително разстояние — добави Кинг.

Ричър продължаваше да мълчи.

— И така, кафе — отсече Кинг. — Две със сметана и една лъжичка захар, плюс каквото го иска Карън.

Делфуенсо мълчеше. Изтекоха няколко дълги секунди.

— Значи за Карън нищо — каза Кинг.

Ричър слезе от колата и тръгна да пресича шосето.

Обаждането на шериф Гудман беше поето директно от гласовата поща.

— Телефонът на сервитьорката е изключен — докладва той.

— Нормално — кимна Соренсън. — Заспала е бързо, уморена след работа. Няма ли стационарен?

— Миси Смит ми даде само мобилния.

— В такъв случай позвънете на тая Смит и поискайте адреса на жената. Налага се да почукаме на вратата ѝ.

— Не мога да се обадя още веднъж на Миси Смит.

— Напротив, можете.

В същия момент зазвъня нейният мобилен телефон. Монотонно електронно жужене вместо някоя от обичайните мелодии. Тя го включи, послуша известно време, каза „добре“ и го изключи.

— Маздата е била наета от летището на Денвър. Клиентът е бил сам. С поред моите хора шофьорската книжка и кредитната му карта са били фалшиви.

— Денвър? — вдигна вежди Гудман. — Не е ли по-разумно човек да вземе самолет до Омаха, откъдето да наеме кола?

— Денвър е много по-голямо и по-оживено летище. Там се наемат двайсет пъти повече коли, отколкото от Омаха.

Отново прозвуча същото електронно жужене. Соренсън включи телефона и този път гърбът ѝ видимо се изпъна. Явно говореше с началника си. Универсалният език на тялото.

— Повторете, ако обичате — каза тя. След малко добави: — Слушам, сър. — Изключи апарата, помълча известно време и накрая промърмори: — Нещата започват да стават много странни.

— В какъв смисъл? — попита Гудман.

— Моите хора на помпената станция са свалили отпечатъците на убийтия и са ги изпратили за проверка. При търсенето в базите данни неочаквано са задействали някакъв компютър в Държавния департамент.

— В Държавния департамент? Това не са вашите хора. Там се занимават с външните работи. Вие сте част от Министерството на правосъдието.

— Аз не съм част от нищо — поклати глава Соренсън.

— Но защо Държавният департамент?

— Все още не знаем. Може би мъртвецът е бил от техните. Или са го познавали.

— Дипломат?

— Наш или чужд.

— Тук, в Небраска?

— Никой не ги е вързал за бюрата им.

— Не ми приличаше на чужденец.

— Не приличаше на нищо. Беше целият в кръв.

— Какво ще правим?

— Ще положим максимални усилия — отвърна Соренсън. — Това изискват от нас. Къде са двамата мъже в момента?

— В момента? Могат да бъдат на милион места.

— Значи е време да рискуваме. Преди да ми отнемат случая или да ми сложат някой наблюдаващ. Едно от двете ще се случи още утре сутринта. Така че ще трябва да положим максимални усилия. Да допуснем, че тези двамата са все още на път.

— На кой път? Има милиони пътища.

— Да допуснем, че са останали на междущатската магистрала.

— А дали е така?

— Най-вероятно не са местни хора. И в момента се прибират по домовете си, които не са никак близо.

— В каква посока?

— Във всякаква.

— Споменахте, че е възможно да пътуват поотделно.

— Вероятността не е голяма. Според статистиката след сериозно престъпление повечето извършители остават заедно. Такава е човешката природа. Нямаат си достатъчно доверие.

— Статистиката?

— Понякога тя върши доста работа.

— Добре, ясно. Ако още са заедно и пътуват по междущатската и ако са тръгнали на запад, в момента би трябвало да са изминали поне една четвърт от разстоянието до Денвър. А ако са тръгнали на изток, отдавна би трябвало да са в Айова.

— Скорост?

— Най-вероятно около сто и двайсет. Пътната полиция не обръща внимание на коли, които се движат с такава или по-малка скорост. Поне не тук. Освен при влошени атмосферни условия, но тази нощ времето е ясно.

Максимални усилия. Рискувай. Соренсън потъна в напрегнат размисъл. Трийсет секунди по-късно отново включи джиесема си и поиска още две пътни блокади на междущатската магистрала, и двете на по-малко от час път. Първата на запад, на стотина километра след първата четвърт от разстоянието до Денвър. Втората на изток, при същите условия. Полицията трябваше да търси двама мъже на неустановена възраст без отличителни белези, евентуално с кръв по дрехите и притежаващи хладно оръжие.

Ричър напусна закусвалнята с четири чаши кафе в картонена кутия. Имаше силното предчувствие, че три от тях ще останат неизползвани, защото колата отдавна щеше да е потеглила. Но не се оказа така. Колата беше там, малко встрани от колонката, на крачка от компресора за помпане на гуми. Със запалени фарове и работещ двигател. Алън Кинг беше на обичайното си място вдясно, а Карън Делфуенсо седеше зад него. Дон Маккуин беше навън, изправен до шофьорската врата. Изглеждаше уморен и премръзнал. Ричър се оказа прав в предположенията си за ръста и телосложението му. Беше висок метър и осемдесет и два-три, слаб, с дълги крайници.

Ричър прекоси платното и му подаде едно от кафетата със сметана и захар. После заобиколи колата и връчи второто на Алън Кинг. Отвори задната врата и поднесе третата чаша на Делфуенсо.

— Черно, без захар — рече той.

Жената се поколеба за миг, но все пак прие чашата.

— Благодаря, точно такава го обичам — промълви тя. — Но как разбрахте, ей богу?

Десет думи. Със седем повече от всичко, което беше изрекла досега. Всеки знае, че жените след трийсетте не употребяват сметана и захар, помисли си той, а на глас каза:

— Улучих по случайност.

Ричър пристъпи към кошчето за боклук до прахосмукачката и хвърли картонената кутия в него. Дон Маккуин церемониално му отвори шофьорската врата. Той седна и пхна кафето си в поставката за чаши. Маккуин се настани зад гърба му.

Ричър напипа ръчката и си нагласи седалката, чиято облегалка опря в коленете на Маккуин. Извърна глава към Кинг и попита:

— Защо не си размените местата с мистър Маккуин? Ние с него сме най-високи, а се оказваме един зад друг.

— Аз винаги пътувам отпред — отвърна Кинг.

— Винаги?

— Абсолютно.

Ричър сви рамене, нагласи огледалото и си сложи колана. После подкара към изхода на бензиностанцията. Измина трийсетте метра до рампата и се качи на магистралата.

Беше получил още едно доказателство, че спътниците му не са пътували три часа без спиране — никой от тях не пожела да използва тоалетната.

Шериф Гудман въздъхна и прибра телефона си.

— Миси Смит си е изключила джиесема — докладва той.

Соренсън кимна и каза:

— Късно е. Цивилните вече спят. Знаете ли къде живее?

Гудман не отговори. Мълчанието му издаваше притеснение.

— Очевидно знаете — добави Соренсън. — Сам казахте, че винаги е живяла тук и всички я познават. Налага се да почукаме на нейната врата, преди да почукаме на вратата на сервитьорката.

— Никой не може да чука на вратата на Миси, особено посред нощ — каза Гудман.

Соренсън не реагира. Беше застанала от лявата страна на маздата и внимателно оглеждаше пространството между бара и отдавна затворената кръчма.

— Оттук виждам бензиностанцията — рече тя. — Точно оттатък платното.

— Е, и? — попита Гудман.

— От там също могат да ме видят.

— Очевидци ли търсите? Трябва да имаме голям късмет, за да очакваме, че някой шофьор на камион е зареждал точно в минутата, в която нашите момчета са се прехвърлили в резервната кола и са изчезнали. Освен това е трябвало да гледа в правилната посока с напрегнато внимание, вместо да си чеше задника. Но дори да го е направил, как бихме могли да го открием?

— Не, не — нетърпеливо тръсна глава Соренсън. — Мисля си за евентуални камери на бензиностанцията. Широкообхватни, казват им „рибешко око“. Такива камери могат да заснемат и част от паркинга тук.

Гудман не каза нищо.

— Има ли камери на бензиностанцията?

— Не знам.

— Трябва да има — рече Соренсън. — Големите камиони зареждат стотици литри, а времената са трудни. Все ще се намерят шофьори, които се опитват да потеглят, без да платят. А това няма как да се хареса на големите петролни компании. Със сигурност са взели предпазни мерки.

— Трябва да проверим.

— Ще го направим — кимна Соренсън. — А след това отиваме да потропаме на Миси Смит. Не казвайте, че не можем да го направим. Старата дама сигурно обича да си поспива, но понякога се налага да бъде събудена.

Ричър беше добър шофьор, но нищо повече. Във физическо отношение тялото му работеше само по два начина: или изключително бавно, или изключително бързо. През останалото време поведението му беше типично за едър човек — спокойно, леко лениво, а понякога дори сънливо. Но когато се налагаше, той избухваше като динамит, превръщайки се в истинска фурия. Включваха се всичките му сетива и мускули. После отново намаляваше обороти. Не притежаваше онова особено междинно състояние на отпусната съсредоточеност, което беше необходимо за доброто шофиране. При него действията трябваше да бъдат своевременни, но контролирани, бързи, но също така и премислени. Винаги му беше трудно да идентифицира това състояние. Обикновено заставаше нащрек още на двеста метра от потенциалната опасност или пък я игнорираше тотално — с необяснимата увереност, че тя ще отмине сама по себе си, без нужда от намесата му. Никога не беше блъскал друга кола, никога не беше наранявал човек, освен когато го беше правил умишлено. Но той беше реалист и си даваше сметка, че шофира посредствено, доста под средното ниво.

Магистралата обаче беше точно такава, каквато очакваше — права, широка, отново с три ленти във всяка посока. Големият шевролет с меко окачване се държеше много добре върху нея. Нощният трафик беше повече от спокоен и не изискваше бързи реакции. Фактически най-голямото предизвикателство беше да не задреме, но в това Ричър беше наистина добър. Можеше да остане

буден за практически неограничено време. Държеше волана с две ръце и очите му се местеха към огледалата на всеки двайсетина секунди. Поглеждаше първо в лявото странично огледало, в огледалото за обратно виждане, после в дясното. Фигурата на Карън Делфуенсо се намираше зад дясното му рамо — мълчалива, но очевидно напрегната. Дон Маккуин до нея дишаше равномерно, на границата на дрямката. Алън Кинг на съседната седалка беше напълно буден, но някак мрачен и замислен. Главата му беше леко извърната, сякаш искаше да наблюдава както пътя, така и човека зад кормилото. Със сигурност и скоростомера, помисли си Ричър.

Продължаваха да се носят в нощта. Ричър караше на границата на разрешената скорост. От време на време усещаше докосването на кристалната висулка на ключодържателя, която подскачаше при неравностите на пътя.

Оказа се, че бензиностанцията разполага с четири камери, всичките черно-бели. Те захранваха записващото устройство, поставено на един рафт в кабината, редом с касовия апарат и цигарите. Разделеният на четири секции монитор се намираше вляво от касовия апарат и предаваше в реално време показанията на камерите.

Три от въпросните камери не представляваха интерес за Соренсън. Първата и втората бяха монтирани ниско на входа и изхода с цел да заснемат регистрационните номера на превозните средства. Бяха прекалено фокусирани, за да хващат каквото и да било от фона. Третата камера беше монтирана на тавана в самата кабина за плащане, високо зад раменете на касиера. Нейната цел беше да следи действията му за евентуални злоупотреби. Стандартна практика при повечето бизнеси, които работеха с пари в брой. Доверие, но подложено на проверка.

Но четвъртата камера се оказа истинска находка. До определена степен, разбира се. Тя представляваше черна полусфера, монтирана в средата на пилоната със светещата реклама на обекта. От нея се разкриваше добра гледка към целия терен. По настояване на застрахователите, обясни касиерът. Често се случвало два тира едновременно да дадат на заден и да сблъскат ремаркетата си. Застрахователите искали да бъдат сигурни кой е виновен за

неправилната маневра. Другата цел на това „рибешко око“ била да заснема нарушенията в тяхната последователност в синхрон с останалите камери: появата на превозното средство се регистрирало от камерата на входа, кражбата на бензин или дизел поемала „рибешкото око“, а камерата на изхода запечатвала и задната регистрационна табела на нарушителя.

Обхватът на четвъртата камера беше достатъчно голям, за да хване шосето в посока север-юг, покрития с чакъл паркинг пред запуснатата кръчма и част от бара на Миси Смит, плюс празното място между двете постройки. Изкривяването на „рибешкото око“ беше такова, че въпросното празно място изглеждаше хоризонтално и равно като тепсия. В момента камерата предаваше на живо и обхващаше онази част от паркинга, където бяха полицейските коли.

Но качеството на записа беше лошо. Нощните кадри бяха сиви, почти черни. Те просветляваха само за миг от фаровете на преминаващите коли.

Но и това беше по-добро от нищо.

Максимални усилия. Рискувай.

— Е, добре — кимна Соренсън. — Покажете ми как се пренавива това нещо.

Нощният касиер на бензиностанцията се оказа младо момче, изгарящо от желание да помогне. Доста умно и достатъчно младо, за да бъде на „ти“ с технологиите. Натисна някакво копче и изкара на монитора единствено показанията на четвъртата камера. После натисна друго копче и на екрана се появи броячът с плюс и минус от двете страни.

Наведе се леко напред и показа на Соренсън стрелките на клавиатурата, които управляваха символите. Обясни, че ако ги натиска продължително, те ще прескачат напред или назад на порции от по петнайсет минути. Краткото почукване върху тях ги връщало към нормалната скорост на записа.

Соренсън започна с отрязъка от време малко преди полунощ. Двамата с Гудман се приведоха над монитора, опитвайки се да получат смислен отговор от това, което течеше на екрана. Картината беше размазана, като от евтин прибор за нощно виждане. Но сива, а не зелена. Проблясваха и угасваха фарове. Пред затворената кръчма нямаше паркирани коли, но пред бара на Миси Смит бяха спрели поне три. Между двете сгради не се виждаше нищо.

— Това нещо може ли да се пренавива напред? — попита Соренсън.

— Натиснете SHIFT и го задръжте — отвърна момчето.

Соренсън премина на следващите пет минути. Часовникът на екрана показваше трийсет секунди преди полунощ. Тя чукна върху стрелката за нормална скорост и напрегна поглед. Пространството пред затворената кръчма си оставаше пусто. От бара започнаха да излизат клиенти. Неясни човешки фигури, сиво върху сиво. Включиха се фарове, колите се размърдаха. Повечето от тях поеха на юг. Последната размазана фигура на вратата на бара изглеждаше женска. Тя се качи в автомобил, който според Соренсън беше кадилак, после изчезна.

Две минути след полунощ.

— Това беше Миси Смит — обади се Гудман.

Екранът остана празен в продължение на шестнайсет минути.

Точно осемнайсет минути след полунощ между двете сгради се появи светлина. Ярка, леко подскачаща светлина от фаровете на приближаваща се отляво кола. Идваше от юг, по ситния чакъл на задния паркинг. Светлината застина за момент, после направи завой под ъгъл от деветдесет градуса и се насочи точно срещу обектива на търпеливата камера. За миг екранът изсветля и изгуби образ. След това фаровете продължиха страничното си движение и изчезнаха зад бара.

— Това са те — прошепна Гудман. — Няма начин да са други. Соренсън си поигра с клавишите и успя да намести кадъра така, че да хване част от колата, която за миг се мерна в пространството между двете сгради. Не се видя много. Само ярките фарове и размазано петно зад тях, вероятно предният капак на колата. Последваха кадрите с изсветления екран, заменени от неясно движещо се петно — вероятно лявата странична част. Това беше всичко. Колата паркира извън кадър, фаровете угаснаха.

От това, което беше хванала камерата, бе видно, че автомобилът е светлосив и лъскав. Кое то в реални цветове би могло да е и червено.

— Добре — въздъхна Соренсън. — Напускат местопрестъплението и се насочват на север. Приближават сградите отсреща откъм южния край, карат зад тях и паркират до задния вход на бара. По всяка вероятност именно там са сменили колите. Ние трябва да разберем каква кола ги е чакала там, а това може да стане само ако разпитахме сервитьорката.

— Било е рано — поклати глава Гудман. — Тя трябва да е излязла дванайсет минути по-късно, когато те отдавна са напуснали паркинга.

— Вече установихме, че вие никога не сте работили в бар — засече го Соренсън. — Съдържателната вече си е тръгнала. Тоест котката я няма и мишките могат да си поиграят. Сервитьорката, която остава да почисти, получава бонус за трийсет минути допълнителна работа. Но това не означава, че е работила през всичките тези минути. Може да е почистила надве-натри и да си е заминала. Не е изключено да си е тръгнала точно в момента, който ни интересува. А дори да не е така, може да е излизала да изхвърли боклука. Празни бутилки и прочие.

— Ясно — рече Гудман.

— Нека проверим какво става по-нататък. В смисъл, преди да си тръгнат от тук.

Соренсън докосна стрелката и броячът започна да отмерва секундите. Тя също — с поклащане на глава. Пет секунди да слязат от маздата, пет секунди да отключат другата кола, пет секунди да влязат в нея. Пет секунди да се настанят и още пет да потеглят.

Приведе се напред и закова поглед в процепа между сградите, който камерата беше хванала под доста голям ъгъл. Очакваше да види другата кола, която пропълзва отляво надясно, минава покрай изоставената кръчма и се насочва към пътя. Фаровете ѝ трябваше да се появят в периферията на „рибешкото око“. Не би трябвало да има нито заслепяване, нито празни кадри. Поне един от тях би трябвало да улови колата странично. А това бе шанс да се установи както марката, така и моделът. Дори и да получат известна идея за цвета.

Соренсън не отделяше поглед от екрана.

Но не видя нищо.

В пролуката не се появи автомобил, насочил се на север. Нито през първата, нито през втората, нито през петата минута. Тя натисна клавиша за пренавиване. Нищо. Кадърът остана неподвижен. Една замръзнала и доста неясна картина без никакво движение. Така изтекоха близо петнайсет минути. После мина някакъв пикап, който изчезна в южна посока. След малко седан, който пътуваше на север. След това всичко замръзна.

— Къде изчезнаха, по дяволите? — промърмори Соренсън. — Нима са тръгнали обратно на юг?

— Юг ми звучи безсмислено — поклати глава Гудман.

— Искрено се надявам да сте прав — въздъхна Соренсън. Представи си полицейските блокади на междущатската магистрала, на стотици километри една от друга, всяка от тях максимално надеждна, с потенциал да реши казус или да съсипе нечия кариера. В зависимост от резултатите или от липсата на такива. Рискувай.

Междущатската магистрала пресичаше Айова права като стрела в продължение на много километри. Трафикът беше слаб, но постоянен. Според статистиката един милион американци бяха на път

във всеки миг от денонощието. Очевидно Айова имаше свой дял в този милион, но той беше малък, пропорционален на населението на щата. Ричър поддържаше скорост от малко под сто и двайсет километра. Шофираше спокойно и уверено, сякаш унесен от равномерното боботене на мотора, свистенето на вятъра и тихото пърпорене на гумите. Понякога задминаваше, понякога беше задминаван, но това не му пречеше да брой всяка минута и всеки изминат километър. Представяше си автогарата на „Грейхаунд“ в Чикаго. Ясно и с всички детайли, защото я беше посещавал многократно. Тя беше разположена на Уест Харисън Стрийт, съвсем близо до Саут Сайд — изключително оживено място, наситено с грохота на тежки дизелови мотори. Но не беше изключено да вземе някой влак от Юниън Стейшън. Веднъж беше пътувал така от Чикаго до Ню Йорк, цели осемнайсет часа. Беше много приятно пътуване. Имаше и много маршрути в посока столицата, която беше много близо до крайната цел на пътуването му.

Продължаваше да шофира спокойно, използвайки единствено пръстите на ръцете и краката си.

После в далечината отново проблеснаха ярки стоп светлини, които бързо се превърнаха в непробиваема червена стена. Отвъд тях се въртяха синьо-червени полицейски лампи. Алън Кинг се размърда до него, простена и затвори очи. Карън Делфуенсо не реагира, а Дон Маккуин продължаваше да дреме. Ричър вдигна крак от газта и колата намали ход. После се прехвърли в дясната лента още преди неизбежното сгъстяване на трафика. Натисна спирачката и почти спря зад бял пикап додж, чиято задница се издигаше пред тях като висока скала. Стикерът на задната му броня гласеше: Не харесваш как карам? Да го духаш!

Ричър погледна в огледалото за обратно виждане. Зад тях спря голям камион с ремарке. Трафикът по средната лента вляво от него се забави, после спря. Секунда-две по-късно същото се случи и в най-лявата лента.

Фаровете на шевито осветяваха бялата задница на пикапа и отразената светлина се връщаше в купето. Алън Кинг се извърна към прозореца и завря брадичка в рамото си, за да не я вижда. Ричър чу кашлицата на Дон Маккуин зад гърба си и погледна в огледалото. Високият мъж беше вдигнал ръка пред очите си.

Карън Делфуенсо продължаваше да е будна, с изправен гръб. Бледото ѝ лице беше мрачно. Очите ѝ бяха заковани в огледалото, потънали в неговите.

Миглите ѝ усилено пърхаха.

Изтече една безкрайно дълга секунда, преди Ричър Да разбере, че го прави нарочно. Примигваше бързо, а след това главата ѝ отскачаше на една страна — понякога вляво, друг път вдясно. После тя отново започваше да мига — веднъж, два пъти, три пъти или повече. Най-дългата серия беше девет пъти подред, но малко по-късно я подобри. Клепачите ѝ се отвориха и затвориха цели тринайсет пъти.

Ричър я гледаше смаяно.

После камионът отзад нададе басов вой и той погледна напред. Белият додж се беше преместил. Докосна газта и го последва. Веднага му стана ясно, че ченгетата от Айова са организирали блокадата по същия начин като колегите си в Небраска. Всички автомобили бяха насочвани в дясната лента. Можеше да настане бъркотия, но двама полицаи бяха излезли навън, обикаляха наоколо и светеха с фенерчетата си. Те регулираха маневрите. Наоколо царяха изненадващо търпение и разбиране. Шофьорите си отстъпваха място с усмивка и любезни жестове, означаващи след вас, съседе. Ричър изчисли, че забавянето ще е десетина минути. Не беше кой знае какво.

Отново погледна в огледалото за обратно виждане. Карън Делфуенсо пак започна да мига.

Соренсън пусна още два пъти критичния петнайсетминутен отрязък от видеото — веднъж напред, втори път назад, но на висока скорост. Не видя нищо ново. След появата на маздата настъпи дълга пауза, нарушена четвърт час по-късно от колите, които преминаха по шосето. Пикапът в южна посока и седанът на север.

Рискувай.

— Все още ли твърдиш, че югът е изключен? — попита тя, зарязвайки официалностите.

— Няма логика да тръгнат натам — каза Гудман.

— Сигурен ли си?

— На юг няма нищо.

— Ще заложиш ли пенсията си?

— Плюс къщата.

— А ризата на гърба си?

— И първородното си внуче, ако искаш.

— Добре — кимна Соренсън. — Значи са поели на север. И знаеш ли какво? Ние ги видяхме.

— Къде?

— Ето тук — отвърна Соренсън и спря кадъра, на който седанът се разминаваше с пикапа. — Те са в този седан. Трябва да бъдат в него. Това е единственото превозно средство, което пътува на север. Вършили са нещо в продължение на петнайсет минути, след това са заобиколили бара от юг, а не от север. Няма друго логично обяснение.

— А какво са правили през тези петнайсет минути?

— Не знам.

— Това е много време за хора, които бързат да изчезнат.

— Очевидно са имали основателна причина.

— Някъде към дванайсет и дваисет се включи аларма — обади се младежът на касата.

— Защо го казваш едва сега? — втренчи се в него Соренсън.

— Не знаех, че ви интересува — сви рамене той. — Не ме попитахте нищо, дори не обяснихте какво търсите. И още не сте го направили. Просто сега се сетих.

— Двайсет минути след полунощ?

— Някъде там.

— Автомобилна аларма ли беше?

— Несъмнено. При това доста силна. Единственото ми развлечение по време на смяната. Разбира се, преди да се появите вие.

— Откъде?

— От там — махна с ръка младежът. — Някъде около бара на Миси Смит.

— Добре, благодаря — каза Соренсън.

— Какво излиза, по дяволите? — изръмжа Гудман. — Използвали са петнайсет минути, за да откраднат кола?

— Може би да, може би не. Но включването на аларма е достатъчен повод за сервитьорката да надникне през задната врата. Ако не за друго, то за да провери собствената си кола. Затова трябва да я открием незабавно. Дойде време да почукаме на една-две врати.

Гудман погледна часовника си.

— В такъв случай да побързаме — кимна той. — Онези типове скоро ще стигнат до барикадата. Трябваше да я разположиш на сто и петдесет километра, а не на сто.

Соренсън замълча.

Девет минути, а не десет, помисли си Ричър. Почти позна продължителността на забавянето. Ченгетата регулировчици се справяха отлично с подреждането на потока, а онези в преградения участък действаха енергично и ефикасно. Опашката се движеше бързо. Той не беше в състояние да види цялата процедура на проверката, защото му пречеше високата каросерия на белия додж отпред. Но беше ясно, че всичко тече по план. Придвижи се напред и спря. После отново и отново. Синьо-червеното сияние ставаше все по-близко и по-ярко. Алън Кинг явно беше заспал с извърната и клюмнала на рамото глава. Дон Маккуин продължаваше да държи ръка над очите си, а Карън Делф уенсо беше будна, но вече не примигваше.

Още стотина метра, помисли си Ричър. Пред тях имаше петнайсетина коли. Още осем, а може би и седем минути.

Миси Смит живееше в останките от семейна ферма, чиято земя бе продадена на някаква селскостопанска корпорация. Алея, къща, превърнат в гараж хамбар, малък квадратен двор отпред, малък квадратен двор отзад — всичко това оградено от нова мрежа с метални колове наред нечие чуждо, засято със соя безкрайно поле от поне четирийсет хиляди декара. Шериф Гудман навлезе в алеята и спря на седем-осем метра от къщата. Включи лампите на покрива. Когато посред нощ почукаше на нечия врата, хората най-напред поглеждаха през прозореца на спалнята си. Включената сигнализация беше най-доброто обяснение за визитата, далеч по-добро от викането и неизбежните ругатни.

Соренсън остана в колата, решила да не се бърка. Това бяха неговите хора, неговият район, неговата работа. Проследи го как се приближава до вратата и чука. Не пропусна да забележи потрепването на пердето на горния етаж. Четири минути по-късно вратата се отвори.

На прага се появи възрастна жена по халат, със сресана коса. Оттам и четирите минути забавяне.

Тя видя как Гудман се поклони леко, почеса се и зададе въпроса. Миси Смит му отговори. Гудман си записа нещо на листче, а след това го прочете за потвърждение. Възрастната жена кимна. После входната врата се затвори, светлината в антрето угасна, а Гудман се обърна и тръгна към колата.

— На километри от тук — каза той. — Такъв ни е късметът. — Той направи маневра и изкара колата на пътя.

Белият додж премина през блокадата без никакви проблеми. Ченгетата надникнаха в кабината, огледаха каросерията и му махнаха да продължава. Ричър свали страничното стъкло, опря лакът на вратата и леко подаде газ, присвил очи срещу заслепяващите синьо-червени пулсации. Сбръчкан възрастен полицаи с нашивки на ръкава се наведе и огледа купето.

Търсеше нещо конкретно, което не намери.

Започна да се изправя, вече забравил за спрялото шеве насочил внимание към следващата кола. Но в последния миг очите му попаднаха върху лицето на Ричър и се разшириха леко, сякаш от съчувствие и ли учудване, или одобрение.

— Ау! — възкликна той.

— Носът ми ли? — каза Ричър.

— Яко са ви фраснали.

— Трябва да видите другия.

— Къде е той?

— Не е във вашия щат.

— Добре е да го знаем — рече ченгето. — Карайте внимателно.

— Какво търсите, капитане? — попита Ричър.

— Много мило от ваша страна. Но аз съм само сержант.

— Окей, какво търсите, сержант?

Човекът замълча, после се усмихна.

— Не и вас — отвърна той. — Със сигурност не и вас.

След това направи крачка към задницата на колата, готов да се заеме със следващия автомобил на опашката. Ричър вдигна стъклото, промъкна се през импровизирания коридор, после се намести на

седалката и натисна газта. Петдесет, седемдесет, сто километра в час. Отпред нямаше нищо, освен мрак. И габаритите на белия додж на седем-осемстотин метра разстояние.

Адресът, който шериф Гудман получи от Миси Смит, се оказа част от някогашна семейна ферма, чиято земя бе продадена на строителна компания. Селскостопанските площи бяха преминали в ръцете на извънщатски холдинг, но на четири декара от двете страни на пътя бяха построени четири къщички, може би преди двайсетина години. На лунната светлина всички изглеждаха спретнати и добре поддържани. Бяха абсолютно еднакви — бели стени, сиви покриви, морава отпред, къси прави алеи към входа и пощенски кутии на дървени стълбове.

Но имаше и една съществена разлика.

На алеите пред три от къщите бяха паркирани коли, но четвъртата беше празна.

Именно тя отговаряше на адреса, който беше получил шериф Гудман.

— Това не е добре — промърмори Соренсън.

— Не е — кимна Гудман.

Всичките къщи бяха тъмни, което беше нормално за този късен час. Къщата с пустата алея изглеждаше по-тъмна от останалите. Някак безлюдна.

Соренсън слезе от колата. Шосето представляваше стар път между нивите, покрит с тънък слой асфалт. Канавките бяха задръстени с кал. Тя прескочи по-близката до къщите и спря в началото на пустата алея. Гудман направи същото. Соренсън отвори пощенската кутия. Стар професионален навик. Беше празна. Явно собственичката беше прибрала вечерната поща, както можеше да се очаква от човек с нощно работно време.

Кутията беше боядисана в бяло, като всички останали. Върху нея с дребни самозалепващи се буквички беше изписано името Делфуенсо.

— Как ѝ беше малкото име? — попита Соренсън.

— Карън — отвърна Гудман.

— Иди да почукаш, просто за всеки случай — каза тя.

Гудман почука на вратата. Нищо. Почука още веднъж, този път по-силно и по-продължително. Отново нищо.

Соренсън прекоси моравата и се насочи към съседната къща. Изправи се пред входната врата и натисна звънеца. Три пъти, в бърза последователност. После извади служебната си карта и зачака. Две минути по-късно вратата се отвори и на прага се появи мъж по пижама. На средна възраст, с посивяла коса.

Тя го попита дали е видял съседката си да се прибира тази вечер. Мъжът поклати глава. Попита го сама ли живее. Човекът кимна. Била разведена и живеела сама. Имала ли кола? Да, отвърна мъжът. Прилична, на няколко години. Купила я с парите от развода. Това между другото, добави съседът.

Соренсън го попита дали винаги ходи на работа с кола. Отговорът беше положителен. Иначе трябвало да ходи пеша. Нямало обществен транспорт. И вероятно винаги я паркирала на алеята си? Точно така. През деня винаги била там, през нощта след работа — също. Точно над локвичката масло, която се виждала, ако човек се приближи малко. Течало от скоростната кутия и това бил единственият недостатък на иначе хубавата кола. Някои хора обаче не обръщали внимание на такива дреболии. Това също го казвал между другото.

Соренсън го попита дали се е случвало съседката му да не се прибира през нощта. Не, отговори мъжът. Винаги се прибирала. Работела в бара до бензиностанцията и се прибирала в дванайсет и десет, точна като часовник. Закъснявала малко повече само когато била дежурна по почистването. Тогава се прибирала малко след дванайсет и половина. Госпожа Делфуенсо била много сваятна жена и добра съседка. Дано не й се било случило нещо лошо.

Соренсън му благодари, нямаше повече въпроси към него. Човекът каза, че се надява да е бил полезен. Тя го увери, че е така. Той добави, че ако иска повече подробности, може да се обърне към съседката от другата страна. Двете били по-близки. Всъщност били приятелки. Правели си услуги. Детето на госпожа Делфуенсо отивало да спи при съседката, когато майка му е на работа.

— Карън има дете? — повдигна вежди Соренсън.

— Дъщеря на десет години — каза човекът. — Връстничка е с детето на другата съседка. Спят заедно, а на сутринта госпожа

Делфуенсо им прави закуска и ги кара с колата до мястото, където чака училищният автобус.

Ричър не знаеше какво изпитва човек под хипноза, но беше убеден, че то е близко до усещането при нощното шофиране по пуста магистрала. Сетивата нямат дразнителни и действат на ниски обороти, командвани от малка част от мозъка. Другата част просто изключва. Предната половина няма какво да прави, а задната няма с какво да се бори. Това можеше да мине за дефиниция на релаксацията. Времето и разстоянието се размиваха.

В подобни състояния обикновено му помагаша числата. Запълваше с тях празнотата в главата си. Не че беше кой знае какъв математик, но числата буквално започваха да танцуват пред очите му, показвайки скритите си качества. Ако погледнеше към таблото, щеше да види, че в момента се движат със скорост 122 км, или 76 мили, в час. Седемдесет и шест на квадрат беше 5776. Последните две цифри отново бяха 76, както в началото. Това превръщаше 76 в автоморфно число — едно от двете, по-малки от 100. Другото беше 25, което, повдигнато на втора степен, беше 625, което пък, повдигнато на втора, беше 390 625. Интересно.

Би могъл да се възползва и от факта, че всички ченгета в района са се струпали около барикадата, останала зад гърба му, да увеличи скоростта на 81 мили в час и да си представи какво се получава, когато 1 се раздели на 81. Получаваше се 0,012345679, десетична дроб, която, ако се продължеше, щеше да съдържа същите цифри в същия ред и така до безкрай.

Но този път предимство имаха думите, изречени през нощта. Те държаха съзнанието му будно.

Най-вече пет от тях, казани от Алън Кинг: Плюс каквото го иска Карън. Поръчката за кафето. Две със сметана и захар, плюс каквото го иска Карън. Тези пет думи разрушаваха представата му за екип. Членовете на един екип познават вкусовете си. Стояли са стотици пъти заедно по опашки — в зоните за почивка, по летищата, в „Старбъкс“, из разни безименни кафенета. Заедно са поръчвали вечерите си по

ресторантите и закусвалните, всеки от тях е ходил да купува кафе и безалкохолни за останалите.

Кинг обаче не знаеше какво кафе предпочита Карън.

Следователно Карън не беше член на неговия екип. Или беше нов член, присъединил се неотдавна. Това обясняваше мълчанието ѝ. Може би се чувстваше несигурна за своето място. Може би просто не харесваше новите си колеги. А може би те не я харесваха. Алън Кинг се беше изказал вместо нея с нетърпеливо пренебрежение, сякаш тя изобщо не беше там. Карън не шофира, беше заявил той. А след като тя не изрази предпочитания за кафето, беше добавил: Значи за Карън нищо.

Те не бяха трио. Кинг и Маккуин бяха дуо, което трудно понасяше натрапницата.

Соренсън се върна при Гудман, който чакаше на алеята пред празната къща.

— Боже господи! — промърмори той, като чу за детето на Делфуенсо. Погледна към съседната къща и каза: — Значи сега дъщеря ѝ е там?

— Освен ако не е сомнамбул — рече Соренсън. — И сутринта ще потърси майка си.

— Не трябва да ѝ казваме. Не и преди да сме сигурни, че е изчезнала.

— Няма да ѝ казваме нищо, поне засега. Но се налага да разпитаме съседката. Все още е възможно нещата да се окажат съвсем невинни. Например да се е случило нещо неочаквано и Карън да ѝ се е обадила.

— Мислиш ли?

— Не, разбира се. Но сме длъжни да проверим.

Прекошиха моравата заедно. Соренсън се постара да потропа така, че да бъде чута от заспал възрастен човек, но не и от заспали деца. Трудна работа. Първият ѝ опит не събуди никого. А вторият — вероятно всички. Или най-малкото една уморена жена на около трийсет години, която отвори вратата.

Карън Делфуенсо не се беше обаждала.

Следващите думи, появили се в празното съзнание на Ричър, принадлежаха на уморения сержант от щатската полиция: Не и вас.

„Кого търсите, сержант?“, беше попитал Ричър. На което човекът беше отговорил: „Не и вас“. Без уточнения от сорта на „Не и вас, момчета“ или „Не и вас, хора“.

Просто „Не и вас“.

От което следваше, че издирват сам човек.

И това съвпаднаше с наблюденията на Ричър при първата блокада. Там той имаше далеч по-добра видимост и веднага забеляза, че подлагат самотните шофьори на по-стриктна проверка.

Но това „не и вас“ означаваше още нещо.

Най-вероятно ченгетата разполагаха с бегло описание на човека, когото издирваха. И това описание не съвпаднаше с неговия външен вид. Но защо? По милион причини. Преди всичко, защото, стриктно погледнато, Ричър беше висок, бял, позастарял и едър. И тъй нататък. Значи издирваният беше нисък, чернокож, млад и слаб. И тъй нататък.

Но сержантът беше направил малка пауза, преди да отговори. Придружена от лека усмивка. Думите „не и вас“ бяха изречени натъртено и някак кисело. А може би дори унило. Сякаш разликата между Ричър и описанието на издирвания беше голяма, дори драстична. Но разликата във височината не можеше да бъде драстична, освен ако не търсеха дребосък или истинско джудже. В такъв случай обаче и един бегъл поглед щеше да е достатъчен. Човек не можеше да бъде и много различно бял. Разликата между белите и чернокожите се правеше мигом. Никой не измерваше степента на белотата и чернотата. Отдавна вече не. И накрая, Ричър все още не беше толкова стар. Разбира се, ако полицията не издирваше хлапе. Не беше и прекалено едър, освен ако не търсеха дребосък.

Не и вас. Тези думи бяха изречени веднага след умишлената грешка на Ричър, касаеща чина на униформения. Човекът я възприе като комплимент, отправен от един обикновен човек към друг

обикновен човек. Или може би от ветеран към ветеран. От нещо като колега.

„Не и вас.“ Натъртено, леко кисело и може би унило. Но добронамерено. Жест от ветеран към ветеран, непринуден, непосредствен. Направен все още под влиянието на първоначалната забележка за счупения нос. Продължение на приятелския диалог между евентуални колеги.

От което следваше, че носът на издирвания не е счупен.

Каквито обаче бяха носовете на повечето хора.

Значи, сержантът искаше да каже: „Аз съм напълно сигурен, че описанието, с което разполагаме, не би пропуснало един счупен нос, колега.“

Което означаваше, че обектът няма отличителни белези. Особено такива, които се забелязват от пръв поглед. Нищо очебийно като например белези, татуировки, липсващо ухо, стъклено око, дълга брада или шантава прическа.

Ричър беше служил като полицаи цели тринайсет години и беше абсолютно наясно със смисъла на израза без отличителни белези.

Соренсън и Гудман прескочиха калната канавка и се качиха в колата.

— Искам да се свържеш с диспечерския пункт и да провериш дали няма сигнали за сама жена с необичайно поведение — каза Соренсън. — Объркана, дезориентирана или нещо друго. От този момент нататък работим с презумпцията, че двамата извършители са откраднали колата на Делфуенсо. Заради което биха могли да я ударят по главата с нещо тежко.

— Или да я убият — добави Гудман.

— Длъжни сме да се надяваме на най-доброто — въздъхна Соренсън. — Изпрати хората си да огледат зоната зад бара. Крайно внимателно. Тя може да е в безсъзнание, захвърлена някъде в мрака.

— Което означава, че вече е умряла от премръзване.

— Не, означава, че трябва да се действа бързо.

Гудман включи радиостанцията, а Соренсън измъкна джиесема, за да се свърже с пътната полиция, организираща блокадите, в два отделни щата. Отговорът и от двете места беше отрицателен. Не бяха

засекли двама мъже без отличителни белези, пътуващи в една кола с окървавени дрехи и евентуално въоръжени с хладно оръжие. Соренсън направи бързи изчисления. Беше почти сигурно, че извършителите вече са преминали през блокадите. Времето и разстоянието го доказваха. Въпреки това тя помоли полицаите да не ги вдигат още един час. Можеше бегълците да са спугали гума или да им се е случило нещо друго, което да ги забави. Не искаше дори да си представи, че полицията ще отблокира магистралата пет-десет минути преди появата им.

Изключи телефона и се обърна към Гудман. Шерифът докладва, че в диспечерския пункт няма никакви обаждания, а всичките му подчинени извършват подробен оглед на паркинга в Син Сити и в самия град.

Ричър продължаваше да шофира. Алън Кинг спеше дълбоко, както и Дон Маккуин зад него. Единствено Карън Делфуенсо продължаваше да будува, скована от напрежение. Той усещаше погледа ѝ в огледалото. В един момент вдигна глава и срещна очите ѝ. Гледаше го настойчиво, сякаш искаше да му каже нещо.

Но какво? После числата отново се появиха в главата му. Този път в строга последователност. Тринайсет, две, три, едно и девет. Делфуенсо ги беше изброила с миглите си, в пет отделни поредици, придружени от енергично извързване на глава.

Защо? Опит за някаква комуникация? Прост азбучен код? Тринайсетата буква от азбуката беше М. Втората В, третата С, а първата А. Деветата беше I.

MBCAI.

Това не беше дума. Нито римско число. Корпорация? Организация?

Насочи поглед далече напред, фиксирайки в съзнанието си километъра, който предстоеше да изминат. Във всичките му четири измерения. След това вдигна глава, срещна очите на Делфуенсо и започна да артикулира, използвайки енергично устни, зъби и език: Ем Би Си Ей Ай?

Делфуенсо го възнагради с блеснал поглед, очевидно зарадвана, че се опитва да я разбере. Едновременно с това явно се дразнеше, че греши. Изражението на очите ѝ беше като на жаден човек, на когото са издърпали чашата изпод носа.

Тя поклати глава в знак на отрицание. После вирна брадичка и я извъртя наляво, а след това надясно. Очите ѝ се втренчиха в лицето му, широко отворени. Сякаш искаше да каже: „Виждаш ли?“.

Ричър не видя нищо. Поне не веднага. Даваше си сметка, че извъртането на брадичката наляво означава едно нещо, а надясно — друго. Две различни категории. Може би примигванията преди завъртането наляво бяха числа. Или обратното.

М-2-С-А-9?

Или 13-В-3.

После Алън Кинг се размърда, отвори очи и се изправи в седалката. Ричър видя как Делфуенсо се обляга назад и извърща глава към страничното стъкло.

Кинг погледна Ричър и попита:

— Добре ли си?

Ричър кимна, но не каза нищо.

— Искаш ли още един аспирин?

Ричър поклати глава.

— Карън, дай му един аспирин — заповяда Кинг.

Делфуенсо не реагира.

— Карън?

— Нямам нужда от аспирин — обади се Ричър.

— Като те гледам, имаш — отсече Кинг. — Дай му два, Карън.

— Може би Карън иска да ги остави за себе си.

— Не, ще ги раздели с теб.

— Аз съм добре.

— Изглеждаш отнесен.

— Просто се концентрирам върху пътя.

— Не, по-скоро размишляваш за нещо.

— Винаги размишлявам за нещо.

— За какво например?

— В момента мисля за едно предизвикателство.

— Какво?

— Питам се дали можеш да говориш свързано и с нормална скорост една цяла минута.

— Какво?

— Чу ме.

Кинг помълча известно време, после кимна.

— Мога, разбира се.

— А можеш ли да говориш свързано и с нормална скорост една цяла минута, без да използваш буквата А?

— Това е доста трудно — поклати глава Кинг след кратък размисъл. — Може би и невъзможно. Много думи съдържат буквата А.

— Така е — кимна Ричър. — Току-що използва шест пъти А. А откакто се събуди преди десет секунди, трийсет и един пъти.

— Това е глупаво предизвикателство — отсече Кинг.

— Но е лесно — изтъкна Ричър.

— Как така лесно?

— Ще ти обясня по-късно. Сега заспивай.

— Не, кажи ми.

— По-късно — повтори Ричър. — Тъкмо ще имаш нещо интересно, което да очакваш.

Кинг се предаде и сви рамене. Остана да гледа напред една цяла минута. Разсеяно, недоволно, а може би и малко ядосано. После се обърна на една страна и отново затвори очи.

Ричър продължаваше да шофира. Замисли се за двете полицейски блокади, през които бяха преминали. Край всяка от тях имаше по осем коли и осем полицаи. С фенерчета в ръце и предостатъчно време за обстоен оглед. Представи си, че самият той е обект на издирване, без отличителни белези, пътуващ сам в безкрайната нощ, скован от напрежение и предсещащ приближаването на сериозни проблеми. Какво би направил, за да се подготви?

Вероятно би се дегизирал, разбира се. Това би направил.

Ще промени незабележителната си външност, прибегвайки до грим, пудра и перука. Или ще се накичи с фалшив пиърсинг, фалшиви татуировки или фалшиви белези.

Но това никак не беше лесно, особено ако човек нямаше съответните умения и опит. И направо невъзможно, ако трябваше да стане бързо.

Следователно би прибегнал до други средства.

На първо място би качил някого, за да не бъде сам.

Това беше лесно, дори без умения и опит. И можеше да стане бързо. Просто спира на първия вдигнат палец и качва стопаджията.

Соренсън продиктува името и адреса на Делфуенсо. Отговорът дойде след по-малко от минута: жената е собственик на тъмносин шевролет импала, четиригодишен. Тя предаде информацията на екипите на магистралата, които потвърдиха, че номерът на колата ѝ не е в списъците на проверените автомобили с двама пътници. Обещаха да проверят видеозаписите, което щяло да отнеме известно време.

Шериф Гудман откара Соренсън обратно при бара, където претърсването не беше дало никакъв резултат. Не бяха открили мъртва или изпаднала в безсъзнание жена. Хората му го бяха направили изключително съвестно, бавно разширявайки кръга около бара. Бяха проверили всичко — сенките, пътеките към входовете, обраслите със суха трева огради, контейнерите за смет и прочие.

— Може да е още по-нататък — промърмори Гудман. — Може да се е свестила, да е изминала известно разстояние и отново да е припаднала. Случват се такива неща, особено след като са те ударили с нещо тежко по главата.

— А може би са я натикали в колата, за да се освободят от нея по-късно — подхвърли един от полицаите. — На някое затънтено място, където никой няма да е видял нищо. Би могла да е и на осемдесет километра от тук.

— Я повтори! — вдигна глава Соренсън.

— На осемдесет километра от тук.

— Не, първата част.

— Може би са я натикали в колата.

Номерът на колата ѝ не е в списъците на проверените автомобили с двама пътници.

— Мисля, че точно това са направили — бавно каза тя. — И тя е все още с тях в колата. Взели са я за заложница. И за заблуда. Трина души вместо двама. Това им е осигурило безпрепятствено преминаване.

Никой не каза нищо.

— Как беше облечена?

Тишина.

— Хайде, напънете се. Някой от вас трябва да се е отбил снощи в този бар след работа. Не се правете на толкова праведни.

— С черен панталон — обади се Гудман.

— Друго?

— С черна блуза на сребристи шарки. Голямо деколте.

— Кое то се набива в очи?

— Да, освен ако не си сляп. Тук става въпрос за сериозно разголване.

— На какво?

— Е, знаеш на какво.

— Не знам.

— Имам предвид деколте, което не скрива почти нищо.

— На това ли му казваш прилично заведение? Как се облечени в останалите?

— По прашки са.

— Друго?

— С високи токчета.

Соренсън отново включи джиесема си. Тук ставаше въпрос за продължителен преход през Небраска и Айова, при това нощен и посред зима. Шофьорите на тирове и фермерите, повечето от които бяха дълбоко религиозни и почтени граждани на Средния запад, нямаше как да не забележат една оскъдно облечена сервитьорка с огромно деколте. А и отегчените полицаи на пътя със сигурност биха обърнали специално внимание на такава кола.

Но никой от полицаите в щата Небраска не беше докладвал за жена с подобно облекло. Нито пък някой от щата Айова.

Ричър продължаваше да шофира. Лявата му ръка придържаше долната част на кормилото, а дясната беше върху скоростния лост. За разнообразие и за да не му се схванат раменете. Лостът вибрираше леко под дланта му. Долови леко свистене, идващо от скоростите. Размърда лоста напред-назад. Искаше да се увери, че лежи както трябва в гнездото. Погледна надолу. Лостът лежеше точно срещу изписаната в бяло буква D. Вибрацията продължаваше. Вероятно беше

нещо дребно. Надяваше се да е така. Познанията му за колите бяха доста повърхностни. Освен това военните автомобили вибрираха ужасно, но никой не им обръщаше внимание.

Поредицата от букви вляво от лоста излъчваше мека светлина. R-R-N-D-L. Преведено на нормален език това означаваше паркиране, заден ход, неутрално положение, нормално движение напред и бавни скорости. По азбучен ред ставаше въпрос за номерата 16, 18, 14, 4 и 12. Една доста сложна поредица, в случай че човек иска да ги маркира с примигване. Три от петте букви се намираха във втората половина на азбуката. Примигването, почукването или сигнализирането с фенерче по чисто линеен начин не бяха ефикасен метод за предаване на съобщения при азбука от двайсет и шест букви. Твърде бавен и лесен за объркване на броенето — както от предаващия, така и от приемащия. Старият Сам Морз бе установил това преди много години.

Отново погледна надолу. Заден ход.

Карън Делфуенсо беше примигвала най-много тринайсет пъти, а това би означавало, че всичките й букви се намират в първата половина на азбуката. Беше възможно, но малко вероятно от статистическа гледна точка.

Освен това дори аматьорите, които не познаваха морзовата азбука, биха могли да разберат основните правила, разработени от Самюел Морз. Особено онези, които са напрегнати, изнервени и с ограничени възможности за комуникация. Такива аматьори имат склонност да импровизират с цел да изградят някаква по-кратка система.

Движение напред и заден ход.

Извъртането на главата вляво може би означаваше начало на броенето от А, тъй като хората от Западното полукълбо четат отляво надясно. Следователно извъртането на главата надясно можеше да означава обратно броене, започващо от Z.

Може би.

Номер тринайсет отдясно, две отляво, три отдясно, едно отдясно, девет отляво.

N-B-X-Z-I.

Безсмислена комбинация. NB можеше да бъде *nota bene*, с което да му казваше: „Обърни внимание“. Но какво означаваше XZI? Безсмислица, ето какво.

Ричър вдигна глава и погледна в огледалото. Делфуенсо го гледаше напрегнато и нетърпеливо. Сякаш очакваше да му светне. В огледалото.

Отражението ѝ беше обърнато.

Може би лявото беше дясно, а дясното — ляво.

Тринайсет отляво, две отдясно, три отляво, едно отляво, девет отдясно. М-Ү С-А-Р. Моята кола.

Отново погледна в огледалото и изрече беззвучно:

— Това е твоята кола?

Делфуенсо кимна. Рязко и нетърпеливо. Отчаяно и едновременно с това доволно.

Соренсън направи крачка назад, обърна се, погледна и каза:

— Отначало поемат на юг, после излизат на пътя и тръгват на север. Защо?

— Така са дошли — отвърна Гудман. — Може би не са знаели, че могат да излязат на пътя и по друг начин.

— Глупости. Поглеждат на север, виждат затворената кръчма и четири декара посипан с чакъл паркинг и веднага разбират, че могат да напуснат оттам.

— Може би са отишли да заредят на другата бензиностанция.

— Защо? Бензиностанция има и тук, буквално пред очите им. Дали пък не са решили да сравнят цените на бензина?

— Може би са видели камерите.

— Няма логика. Ако на едната бензиностанция има камери, най-вероятно и на другата ще има. Близко до ума е.

— Между другото, цената е една и съща. Открай време е така.

— Тогава защо първо са тръгнали в южна посока?

— Имали са друга причина — рече Гудман.

Соренсън се обърна на юг и тръгна с големи крачки по замръзвания чакъл. Мина покрай задните входи на затворен ресторант, малък бар и занемарен мотел, до който светеше малък денонощен супермаркет.

После спря.

Следваше широко празно пространство, след което се виждаше друг ресторант, още един бар и тъмно голо поле чак до далечната бензиностанция.

— Нека приемем, че не са се нуждаели от ядене и пиене, не са имали намерение да пренощуват тук и не им е трябвал бензин, иначе са щели да използват по-близката бензиностанция — обобща Соренсън. — Защо тогава отново се връщат тук?

— Заради денонощния магазин — отвърна Гудман. — Искали са да купят нещо от там.

Заобиколиха и влязоха през главния вход. Помещението беше ярко осветено от студени луминесцентни лампи; миришеше на изветряло кафе, претоплени сандвичи и препарати за почистване. Отегченият продавач зад касата дори не вдигна глава. Соренсън погледна към тавана. Охранителни камери липсваха.

Рафтовете бяха отрупани с пакетирана и консервирана храна, хляб, сладкиши, тоалетни принадлежности. Конкуренция им правеха автомобилните аксесоари — туби с масло, антифриз и течност за чистачки, пластмасови поставки за чаши и сгъваеми лопатки за сняг. Продаваха се още гумени ботуши, непромокаеми чорапи и бельо по един долар, евтини тениски, евтини дънкови ризи и брезентово работно облекло.

Соренсън внимателно огледа щандовете с дрехи, а след това извади служебната си карта и се насочи към касата. Човекът зад нея вдигна глава.

— С какво мога да ви помогна? — попита той.

— Интересува ме кой е бил тук между дванайсет и двайсет и дванайсет и половина тази нощ.

— Аз — отвърна продавачът.

— Без клиенти?

— Само един.

— Кой?

— Висок кльощав мъж с костюм и вратовръзка.

— Без връхна дреха?

— Приличаше на човек, който е притичал от колата си. Без достатъчно време да измръзне. Иначе клиентите са рядкост. Нали виждате, че сме насред нищото?

— Видяхте ли колата му?

— Според мен беше паркирал отзад — каза продавачът. — Но това е само предположение.

— Какво си купи този мъж? — попита Соренсън.

Продавачът започна да навива лентата на касовия апарат, която се беше проточила на плота. Палецът му проследи бледото мастило на печатащото устройство, прескочи няколко касови бележки и спря на една, която съдържаеше единайсет артикула.

— Шест стоки, плюс междинна и обща сума и ресто.

— В брой ли плати?

— Вероятно, след като съм му върнал ресто.

— Не си спомняте, така ли?

— Не съм обърнал внимание. Това не е работа мечта, госпожо.

— Какво е купил?

Продавачът се зае да изследва лентата.

— Три от една и съща стока, плюс още три от друга.

— Какви по-точно са били тези стоки? Всичко това се е случило тази нощ. Не говорим за някакви стари покупки, не очакваме да демонстрирате чудеса с паметта си.

— Вода — отвърна продавачът. — Сега си спомних. Три бутилки вода от хладилника.

— Друго?

Той отново се приведе над лентата.

— Още три неща на една цена.

— Какви по-точно?

— Не си спомням.

— Пушихте ли тази вечер? — рязко попита Соренсън.

— Какво да съм пушил? — стегна се онзи.

— Това е въпрос за шериф Гудман — хладно уточни Соренсън.
— Готов ли сте за един малък обиск?

Продавачът не отговори. Вдигна ръка и отново се надвеси над лентата. Остана така известно време, опитвайки се да си спомни, после се усмихна и щракна с пръсти.

— Ризи — обяви той. — Три дънкови ризи, на промоция. Сини, малък, среден и голям размер.

Соренсън и Гудман напуснаха магазина и отново се насочиха към задния паркинг.

— Взели са Карън Делфуенсо за зложница — каза Соренсън. — Целта им е била да я използват за заблуда, но е било невъзможно с онова дълбоко изрязано деколте. Знаели са, че на магистралата ще има блокади и затова са я накарали да облече дънковата риза.

— Всички са се преоблекли — каза Гудман. — Ризите са били три.

Соренсън кимна.

— Кървавите петна — промърмори тя. — Свидетелят беше прав в това, което ни каза. Поне едното от саката е било изцапано с кръв.

— И двамата се прецакахме — въздъхна Гудман. — Аз съобщих на ченгетата за двама мъже в костюми, после за двама мъже с каквото и да е облекло. Ти им каза всякакви двама мъже. Но те не са били двама, а трима. Двама мъже и една жена, облечени в дънкови ризи.

Соренсън не отговори. Миг по-късно иззвъня джиесемът й. Щатската полиция на Айова докладва, че са открили колата на Карън Делфуенсо на един от видеозаписите. Минала през блокадата преди повече от час. Не привлякла вниманието им, защото в нея имало четирима пътници.

Соренсън направи крачка встрани, прехвърли телефона в другата си ръка и попита:

— Четирима пътници?

— Снимката е доста тъмна, но фигурите им се виждат достатъчно ясно — отвърна капитанът от щатската полиция на Айова.

— Двама отпред, двама отзад. А моят сержант е запомнил шофьора.

— Мога ли да говоря с него?

— А аз мога ли да вдигам блокадата?

— След като поговоря с вашия сержант.

— Добре, изчакайте за момент.

В слушалката прозвучаха драскащи звуци на фона на работещ автомобилен двигател.

— Били сме още по-далече от истината — подхвърли на Гудман тя. — В колата е имало четирима.

После нещо изщрака.

— Госпожо? — чу се гърлен мъжки глас.

— Кой беше в онази кола? — директно попита тя.

— Запомних главно шофьора — отвърна сержантът.

— Мъж, жена?

— Мъж. Едър, със счупен нос. Доста зле. С открита рана. С тази размазана физиономия приличаше на горила.

— Юмручен бой?

— Да, самият той го потвърди. Но не е станало в Айова.

— Разговаряли сте с него?

— Съвсем накратко. Беше доста любезен. Нищо за отбелязване, освен споменатия нос.

— Нервен ли беше?

— По-скоро спокоен и някак примирен. Малко странно с този нос. Би трябвало да е в болница.

— Как беше облечен?

— С дебела шуба.

— А другите пътници?

— Не си ги спомням добре.

— Не давате показания пред съда, сержант. Не сте под клетва.

Ще ми помогне всичко, което си спомните.

— Имам само бегли впечатления. Не бих искал да ви подвеждам.

— Всичко ще ми бъде от помощ.

— Е, добре. Според мен приличаха на Питър, Пол и Мери...

— На кого?

— Кънтри певци от едно време. Вероятно вие още не сте били родена. Обличаха се еднакво, защото пееха заедно. Двама мъже и една жена.

— Сини дънкови ризи?

— Точно така. Като кънтри трио. Помислих си, че багажникът е пълен с китари. Вероятно пътуваха от едно нощно шоу към следващото. Понякога срещаме и такива хора. Жената беше силно гримирана, сякаш току-що беше слязла от сцената.

— Но шофьорът беше различен, така ли?

— Според мен той беше мениджърът. Или охраната. Едър и силен. Но това са само бегли впечатления, както вече споменах.

— Нещо друго?

— Моля да не споменавате името ми.

— Няма.

— Усещаше се някакво напрежение. Жената изглеждаше ядосана. Или по-скоро изпълнена с омраза. Помислих си, че представленията им не вървят много успешно и тя иска да си ходи. Но се е оказала малцинство. Сама срещу двама, а може би срещу трима, ако и мениджърът е имал право на глас. Въпреки късния час тя изглеждаше нащрек, сякаш беше намислила нещо. Поне аз останах с такова впечатление.

Соренсън замълча.

— Те ли бяха обектите? — попита сержантът.

— Само двамата мъже с дънковите ризи.

— Съжалявам.

— Грешката не е ваша.

Телефонът премина в ръцете на капитана.

— Госпожо, вие казахте да търсим двама бегълци, а не кола, пълна с водевилни изпълнители — обяви той.

— Грешката не е ваша — повтори тя.

— Може ли вече да вдигаме блокадата?

— Да — отвърна Соренсън. — Искам да обявите регистрационния номер за издирване и на изток от вас.

— Аз нямам екипи на изток, госпожо. Бях принуден да ги събера всичките тук, на това място. Ще трябва да се примирите с факта, че вашите бегълци отдавна са далече.

Ричър можеше да намига само с лявото си око. Наследство от детството. Като дете спеше повече на лявата си страна. При събуждане лявото му око оставаше притиснато към възглавницата, а с дясното оглеждаше спалнята, в която се намираше. Не беше сигурен, че Делфуенсо вижда лявото му око. Не и в огледалото за обратно виждане, така както беше нагласено. А и примигването не беше препоръчително при сто и двацет километра в час. По тази причина отлепи дясната си ръка от скоростния лост, за да привлече вниманието ѝ, после я спусна обратно.

Палецът му щръкна наляво. Сега, без участието на огледалото, лявото си беше ляво. Нямахте обърнати образи. Почука три пъти с показалеца си. После само веднъж, сочейки наляво. Обърна посоката надясно и почука девет пъти. Пръстът му се белееше достатъчно ясно на фона на слабата светлина от таблото. Наляво десет пъти, пауза. Отново наляво веднъж, после три пъти. Накрая завърши с единайсет, погледна в огледалото и въпросително повдигна вежди.

Отвлечение?

Делфуенсо енергично кимна. Категорично да.

Това обясняваше много неща, но не и еднаквите ризи.

Ричър отмести ръка от лоста и хвана с два пръста ревера на шубата си. Отправи безмълвен въпрос:

— Ризите?

Делфуенсо погледна наляво, после надясно. Изглеждаше затруднена да намери бърз и ясен начин за отговор. После задържа очи върху Маккуин вляво и започна да разкопчава ризата си. Ричър следеше пътя с едно око, докато другото гледаше в огледалото. Три копчета. После четвърто, пето. Жената разтвори ризата и той видя под нея черна блуза на сребристи шарки. Приличаше на част от секси

бельо. Нещо като плътно пристегнато боди, над което гордо надничаха гърдите ѝ.

Ричър кимна. Беше виждал подобно облекло. Повечето мъже го бяха виждали, най-вече войниците. Тази жена беше сервитьорка в някое крайпътно заведение. Или може би барманка. Двамата в купето я бяха нападнали на излизане от работа, пред колата ѝ или на някой светофар. След това се бяха отбили в първия отворен магазин, за да ѝ купят риза. По този начин избягваха неизбежното описание в заповедта за издирване, гласящо: оскъдно облечена тъмнокоса жена.

Делфуенсо започна да се закопчава. Ричър посочи с пръст Кинг, после насочи палец към Маккуин и колебливо разтвори длан. А защо и те?

Делфуенсо отвори уста, после бързо я затвори и започна да примигва в дълга и сложна поредица.

Два пъти напред, дванайсет пъти напред, дванайсет пъти назад, още дванайсет назад, после четири напред.

V-L-O-O-D

Кръв...

O-N T-H-E-I-R

... по техните...

— Кръв по техните дрехи? — беззвучно попита Ричър.

Делфуенсо кимна.

Ричър продължи да шофира по пустата магистрала. Габаритите на белия пикап мъждукаха далече напред, най-малко на километър и половина пред тях. Плъзгаха се покрай неосветени и сякаш изоставени изходи на магистралата, разположени на голямо разстояние един от друг. В главата му се блъскаха хиляди въпроси.

Сгушен в палтото си, шериф Гудман направи пълен кръг на паркинга зад денонощния магазин.

— Предполагам, че са спрели някъде тук, за да се преоблекат на спокойствие — промърмори той. — Може би са изхвърлили не само саката си, но и ножа. Трябва да проверим контейнерите за смет.

— Ти ли си доброволецът? — попита Соренсън.

— Разполагам с достатъчно хора, които и без това нямат какво да правят — каза той.

— Добре — съгласи се Соренсън. — Въпреки че само ще си губим времето. Обзалагам се, че са прибрали саката в багажника на Делфуенсо. А ножа най-вероятно са изхвърлили в някоя от онези големи тръби в бункера.

— Ще пробваш ли с трета блокада?

— В Айова не разполагат с достатъчно хора.

— Тогава в Илинойс. Ако продължават по магистралата, най-вероятно са се насочили към Чикаго. Можеш да разпoredиш на ченгетата от Илинойс да ги чакат на границата на щата.

— Според мен са наясно, че не бива да насилват късмета си — поклати глава Соренсън. — На два пъти се отърваха и няма да рискуват трети път. Или ще поемат по второстепенните пътища, или ще спрат някъде да пренощуват.

— Значи, край на пътните барикади, така ли?

— Не смятам, че ще спечелим нещо от тях.

— А дали и те мислят като теб?

— Опитвам се аз да мисля като тях.

— В такъв случай не виждам нищо утешително за Карън Делфуенсо — въздъхна Гудман. — Вече нямат нужда от човек за заблуда и най-вероятно ще я изхвърлят някъде в пустошта.

— Няма — поклати глава Соренсън. — Ще я убият, защото е видяла лицата им.

Първият въпрос бързо се избистри в главата на Ричър: Дали ще направят полицейски блокади в два различни щата заради една открадната кола? Отговорът беше: вероятно да. Всъщност почти сигурно. Защото открадната кола в комплект с притежателя ѝ се считаше за отвлечане, а отвлечането бе много сериозно престъпление. Разследването задължително се поемаше от ФБР, защото то беше единствената институция, способна да координира междущатска операция.

Но тук равнината беше безкрайна и пуста. Блокирането на пътищата беше единствената възможност за реакция на местната полиция.

Плюс използването на хеликоптери, разбира се. Ричър вече беше видял един. На височина триста метра, с включен прожектор.

Втори въпрос: какви са шансовете на двама отделни закононарушители да попаднат в полезрението на щатската полиция с нейните блокади и на хеликоптерите, несъмнено поръчани от ФБР? При това в мразовита зимна нощ на едно абсолютно пусто място? Отговор: нулеви. Или крайно невероятни. Съвпаденията се случваха, разбира се. Но твърде рядко.

Заклучение: пътните барикади бяха поставени заради Кинг и Маккуин.

Почти сигурно.

Отначало това му се стори безсмислено.

Защото на първата барикада в Небраска ченгетата проверяваха най-усърдно шофьорите, които пътуваха сами. Донякъде това беше обяснимо. Ясно беше, че един самотен шофьор може да се маскира, като качи някой стопаджия, а двама могат да качат трети. И така нататък, до безкрайност. Методът на добавянето. Но и изваждането вършеше същата работа. Например, когато единият от двамата заподозрени се скрие. Обаче ченгетата от Небраска явно бяха предвидили подобна възможност и затова караха самотните шофьори да отварят багажниците си. Не ги интересуваше какво превозват тези хора — дрога, оръжие, бомби или крадена стока. Търсеха само човек, свит на кълбо вътре.

Но ченгетата от Небраска не би трябвало да търсят двама души. Би трябвало да търсят трима. Двамата нарушители плюс отвлечената жертва, която спокойно би могла да бъде барманка с почти голи гърди.

А това означаваше появата на противоречия.

Например: Кинг и Маккуин са очаквали заповедта за издирване да включва три лица. Тях двамата и Делфуенсо. Затова ѝ бяха купили дънковата риза. Да променят външния ѝ вид. Методът на дегизирането. А след това бяха прибегнали до допълнителна гаранция, качвайки на автостоп един непознат. Самия Ричър, четвъртия човек в колата. Методът на добавянето.

Не трима, а четирима души. За заблуда. Измама, започнала с евтините ризи и стигнала дотам, че при втората блокада Ричър се оказа зад кормилото на отвлечената кола. Заблуда, измама и най-вече отклоняване на вниманието. Счупеният нос. Всяко ченге би се разсеяло при наличието на счупен нос.

На шосето, откъдето го взеха, не беше имало демократична дискусия. Онзи разговор трябва да бе различен. Извъртели се на седалките, Кинг и Маккуин бяха заплашили Делфуенсо, че жестоко ще пострада, ако направи опит да ги предаде. Бяха го направили абсолютно директно: „Ще си държиш устата затворена, ясно?“ След което настоятелно бяха попитали: „Разбираш ли какво ти казваме?“ Ричър беше видял с очите си как жената кимва и казва „да“. Тихо и страхливо миг преди той да се качи в колата.

Епизодът с аспирина изобщо не беше проява на загриженост за здравето на един непознат. На този етап Алън Кинг вече беше взел решението да повери шофирането на Ричър. И не се беше обърнал да проследи как Делфуенсо рови из чантата си от обикновено любопитство или загриженост. Беше го направил, за да е сигурен, че тя няма да потърси помощ по някакъв начин.

Такава беше реалността.

Ричър съвсем не беше случаен избор на спътник, който да разсее нощната скука. Кинг и Маккуин му бяха предложили превоз по една-единствена причина. Да играе ролята на допълнителна застраховка, в случай че заповедта за издирване включваше трима пътници в една кола.

Но тя включваше само двама души. Защо? На този въпрос имаше само един отговор: ФБР е знаело, че издирва двама бегълци, но не е било наясно, че тези бегълци са откраднали кола заедно със собственичката ѝ.

Следователно изникваше и следващият въпрос: Дали ФБР вече знаеше това?

Заклучение: барикадите не биха били поставени заради кражбата на някаква си кола. ФБР не би се занимавало с такова нещо. И едва ли знаеше за откраднатата кола.

Барикадите бяха поставени заради някакво престъпление, извършено преди кражбата. Кое то трябва да беше доста тежко.

Кръв по техните дрехи.

Ричър продължаваше да лети със сто и двайсет километра в тъмната нощ на Айова. Дишаше дълбоко и равномерно.

Гудман и Соренсън се върнаха при червената мазда. Екипът криминолози на ФБР беше напуснал помпената станция и вече обработваше колата. Бяха успели да открият както кръв, така и отпечатыци, плюс множество косми и влакнца. Беше ясно, че престъпниците не си бяха направили труда да вземат предпазни мерки.

— Действали са абсолютно неорганизирано — отбеляза Соренсън.

— Като повечето престъпници — кимна Гудман.

— Но по нищо друго не приличат на повечето престъпници. Тук не става въпрос за сбиване или грабеж, които са излезли от контрол. Носели са костюми. От случая се интересува самият Държавен департамент. Въпреки това са били неподготвени. Не са планирали нищо и през цялото време са импровизирали. Сигнали са дори дотам да откъмнат автомобил за бягството си. Защо, за бога?

— Може би не са планирали, защото не са очаквали да имат нужда от подобно нещо.

— Не идваш чак в Небраска, за да убиеш някого, без да си направиш план.

— Може би не са дошли, за да го убият. Или поне не веднага. Може би нещо внезапно е излязло от контрол. Повечето убийства се извършват спонтанно.

— Съгласна съм — каза Соренсън. — Но нищо друго в този случай не ми се струва спонтанно.

Гудман изпрати един от подчинените си да провери контейнерите за смет зад магазина. После началникът на

криминолозите се измъкна от червената мазда със задника напред и пристъпи към Соренсън с две снимки в ръка. Първата беше цветна, направена с полароид. На нея беше запечатано лицето на убиятия. Почистено, с отворени очи и нагласено така, че да изглежда максимално живо.

Тъмните му очи имаха бадемова форма, леко извити нагоре в краищата. На дясната му буза, ниско долу, личеше малка кръгла бенка. На лицето на жена подобна бенка щеше да се нарича привлекателна или дори разкрасяваща, но за мъж си оставаше просто бенка.

Втората снимка беше на същото лице, но черно-бяла, с лошо качество. Почти сигурно направена от охранителна камера. Изпъстрена с черни точки, леко размазана от движението на евтиния обектив и от луминесцентното осветление. Очите обаче се виждаха съвсем ясно. Бенката също беше там, на същото място, уникална като баркод или пръстов отпечатък, категорична като ДНК проба.

— Къде е направена? — попита Соренсън.

— На гишето на агенцията за коли под наем в Денвър — отвърна криминологът. — Жертвата е наела маздата лично днес сутринта, малко след девет. Всъщност вече вчера сутринта. Километражът показва, че е тръгнал директно за Небраска, с незначителни отклонения.

— Това е доста път.

— Малко повече от хиляда и сто километра. Десет до единайсет часа. Едно спиране за зареждане. В момента резервоарът е почти празен.

— Сам ли е пътувал?

— Не знам — сви рамене криминологът. — Не съм бил там. Предпазлив тип от старата школа, внимателен към детайлите, вероятно в лошо настроение. Нощна смяна на кучешки студ наред нищото.

— Най-доброто ти предположение? — подхвърли Соренсън.

— Аз работя с факти — отвърна криминологът. — Не използвам предположения.

— Тогава разсъждавай.

Криминологът направи гримаса.

— По задната седалка липсват веществени доказателства — каза той. — В замяна на това и по двете предни седалки има следи. Това сочи, че е пътувал с още един човек, вероятно от Денвър. Има и друга

версия — да е пътувал сам, а следите по втората седалка да са от двамата извършители, които са се придвижили дотук с тази кола.

— Да или не?

— Бих казал, че е пътувал сам. На шофьорската седалка има доста повече следи в сравнение с другата.

— Които се дължат на хиляда и сто километра път, сравнени с петкилометров пробег на местна почва?

— Не мога да правя такива сравнения. Обикновено повечето следи се изтъркват още през първите няколко минути на карането.

— Да или не на базата на вашия опит?

— Вероятно да. Шофьорската седалка носи следи от продължителна употреба, за разлика от тази на пътника.

— А как са пристигнали двамата извършители? Само по костюми, без връхни дрехи?

— Нямам представа, госпожо — отвърна криминологът и се отдалечи по посока на колата.

— И аз нямам — въздъхна Гудман. — Моите хора не са видели изоставени коли. Специално им наредих да си отварят очите.

— Очевидно не са изоставили кола — каза Соренсън. — Ако са имали своя, нямаше да отвлекат сервитьорката от бара. А ние трябва да разберем откъде се е появил четвъртият пътник. И да научим къде е бил, докато приятелите му са си вършили работата в бункера.

— Поне той бие на очи.

— Точно така — кимна Соренсън. — Горила с размазана физиономия. Всеки би го запомнил.

Телефонът ѝ иззвъня и тя натисна копчето. Гудман забеляза как изправя гръб и лицето ѝ се променя. Тя слуша около половин минута, после кимна и каза:

— Добре. — След малко добави: — Ще имам грижата. — След това прекъсна връзката.

Изправеният гръб влизаше в противоречие с думите ѝ. Все пак беше казала „добре“, а не „слушам, сър“.

Значи не беше разговаряла с никой от шефовете си. Нито с този от местното оперативно бюро, нито с главния във Вашингтон.

— Кой беше? — не се стърпя Гудман.

— Дежурният офицер в един от отделите на Лангли.

— Лангли, Вирджиния?

Соренсън кимна.

— Току-що и ЦРУ прояви интерес към тази бъркотия — обяви
тя. — А аз трябва да им изпращам междинни доклади през цялата
нощ.

Да неутрализираш човек на седалката до теб, докато шофираш със сто и двайсет километра в час, си е сериозно техническо предизвикателство. За него се изисква особена комбинация от движение и неподвижност. Кракът ти не трябва да се отмества от педала на газта, а това означава неподвижност. Както на торса, така и на бедрата. А също и на лявото рамо. Можеш да движиш единствено дясната си ръка, което означава кос удар с ръба на дланта в главата на пътника.

Но подобен удар щеше да бъде сравнително слаб. По-лесно би било да се престори, че се почесва по лявото си рамо, а оттам десният му юмрук да опише широк полукръг. Но арматурното табло на шевито беше доста повдигнато, а огледалото за обратно виждане се намираше ниско. По тази причина ударът трябваше да бъде много прецизно насочен в наличната празнина, след което посоката му да бъде променена рязко нагоре.

Ръцете на Ричър бяха дълги и това налагаше да държи лакътя си свит, за да избегне сблъсъка на юмрука си с предното стъкло. Едно доста трудно упражнение при задължителна неподвижност на лявото рамо. На теория евентуалният лек слалом по широкото пътно платно при скорост сто и двайсет километра в час би трябвало да бъде овладян без проблеми, но нямаше никакъв смисъл да обявява враждебни намерения, а през следващите пет секунди да държи кормилото с две ръце, борейки се с поднасянето. Това несъмнено би дало възможност за реакция на човека до него.

Заключението след всички тези разсъждения беше очевидно: лек, а не тежък удар, насочен в прецизно подбрана точка на тялото. Първото място в списъка изглеждаше запазено за ларинкса. Хоризонтален замах с разтворена длан към гърлото — удар от каратето, — който би трябвало да свърши работа. Парализиращ, но не фатален. Алън Кинг обаче спеше с извърната надясно глава и притисната към гърдите брадичка. Гърлото му беше защитено. Това

означаваше, че първо трябва да бъде събуден. Може би с леко побутване по рамото, което щеше да го накара да се изправи и съответно да погледне напред, да премигне и може би да се прозее.

Сравнително лесна работа. Побутване, почесване, замах и фрас. Една несъмнено предизвикателна операция от техническа гледна точка, но напълно осъществима. Алън Кинг можеше да бъде неутрализиран.

Но това не важеше за Дон Маккуин. Науката все още не бе измислила начин за неутрализация на човек, седнал зад шофьора. Особено ако шофьорът кара със сто и дваайсет километра в час. Нямаше начин. Никакъв шанс да планира нещо толкова четириизмерно.

Ричър продължаваше да кара със сто и дваайсет. Погледна в огледалото. Отзад нямаше коли. Маккуин спеше. След минута погледна отново и срещна настойчивия поглед на Делфуенсо. Той огледа пътя на километър пред себе си, отново надникна в огледалото и кимна леко. Хайде, започвай предаването.

И тя започна.

Девет напред.

Аз...

Осем напред, едно напред, пет назад, пет напред.

Н-А-V-E

... имам...

Три напред, осем напред, девет напред, дванайсет напред, четири напред.

С-Н-I-L-D.

... дете.

Аз имам дете.

Ричър кимна и докосна плюшеното животинче в централната конзола. Разбирам. Козината беше втвърдена от изсъхнала слюнка. Очите на Делфуенсо се насълзиха, главата ѝ се извърна встрани.

Ричър се наведе надясно и побутна рамото на Алън Кинг. Той се размърда и се събуди. Погледна напред, премигна и се прозя.

— Какво има?

— Стрелката на бензина спадна доста — обясни Ричър. — Искам да ми кажеш кога трябва да спра.

Полицаят се върна и обяви, че в контейнерите за смет няма нито окървавени сака, нито ножове. Соренсън повика старши криминолога, който неохотно се измъкна от маздата.

— Искам да науча повече за жертвата — каза тя.

— Не мога да ви помогна — поклати глава човекът. — Няма документи за самоличност, а аутопсията ще бъде направена утре.

— Искам да чуя впечатленията ти.

— Аз съм психолог. А лекцията по ясновидство я пропуснах, защото бях болен.

— Все пак можеш да направиш някои предположения.

— Защо е това бързане?

— Защото съм притисната от два отделни допълнителни фактора.

— Кой са те?

— Първо Държавният департамент, а сега и ЦРУ.

— Те не са отделни. Държавният департамент е политическото крило на ЦРУ.

— А ние сме ФБР. Достатъчно добри в това, което вършим, за да си позволим да изглеждаме бавни или некомпетентни. Или лишени от въображение. По тази причина искам да чуя част от впечатленията ти. Или информираното ти мнение. Не съм сигурна как точно наричате процедурата „покрий си задника“...

— Какъв тип информирано мнение?

— Възраст?

— Четирийсет и няколко — отвърна криминологът.

— Националност?

— Вероятно американец.

— Вероятно защото?

— Поддръжката на зъбите му изглежда американска, дрехите също. Част от тях.

— Част?

— Мисля, че ризата му е чуждо производство, но бельото му е американско. Повечето хора предпочитат бельо от родната си страна.

— Наистина ли?

— Въпрос на удобство, в буквален и преносен смисъл. А също и на усещане за принадлежност. Да облечеш вносно бельо означава да

направиш голяма крачка. Нещо като измяна или емиграция.

— И това е научно доказано?

— Психологията е наука.

— Откъде е ризата?

— Трудно е да се каже. Няма етикет.

— Но изглежда вносна, така ли?

— Реално погледнато, всички памучни дрехи са вносни, главно от Азия. Но качеството, кройката и цветовете са специфични за отделните пазари.

— За кой пазар става въпрос в случая?

— Платът е тънък, цветът е по-скоро кремав, отколкото бял, яката е тясна, със заострени краища. Бих казал, че тази риза е закупена в Пакистан или някъде в Близкия изток.

Алън Кинг се изправи в седалката, а след това изви врат, за да погледне стрелката за горивото.

— Мисля, че все още сме окей — промърмори той. — Кажи ми, когато слезе до последното деление.

— Скоро ще е — отвърна Ричър. — Тази стрелка пада стремглаво.

— Защото караш прекалено бързо.

— Не карам по-бързо от мистър Маккуин.

— Може би стрелката се е оправила от само себе си.

— Не бива да ни свърши бензинът точно тук. Наоколо е пусто и не можем да разчитаме на помощ. Всички ченгета са се струпали при блокадите.

— Карай така още половин час, пък после ще видим — отсече Кинг.

— Добре — каза Ричър.

— Кажи ми как може да се говори без буквата А.

— По-късно.

— Не, сега.

— Казах — по-късно. Разбрахме ли се?

— Май не ти харесва да те притискат, Ричър.

— Не знам. Никога не са ме притискали. Ако ми се случи сега, ти ще бъдеш първият, който ще научи дали ми харесва или не.

Кинг се извърна към предното стъкло, притихна и се взря в пътя за минута-две. После отново се смъкна на седалката си, опря брадичка в гърдите си и затвори очи. Ричър погледна в огледалото. Маккуин продължаваше да спи, а Делфуенсо беше все така будна.

И пак мигаше.

Седем назад, осем напред, пет напред, две назад. Т-Н-Е-У
Те...

Осем напред, едно напред, пет назад, пет напред.
Н-А-У-Е

... имат...

Седем напред, шест назад, тринайсет назад, осем назад.
G-U-N-S.

... пистолети.

Те имат пистолети.

Ричър кимна в огледалото и отново насочи вниманието си към пътя.

Обстановката зад бара остана спокойна още пет-шест минути. Криминолозите направиха много снимки в купето на маздата. Влажните и запотени стъкла на колата проблясваха неравномерно от светкавиците — като далечна гръмотевична буря или като сражение отвъд планинско било. Хората на Гудман старателно претърсиха района, но не откриха нищо. Използвайки телефона си, Соренсън се включи във федералните и щатските бази данни, търсейки рапорти за едри мъже със скорошни наранявания по лицето. Но не откри такива.

После се чуха грохотът на мощен осемцилиндров двигател и скърцането на тежки гуми по чакъла. От влажната мъгла изплуваха потрепващите фарове на тъмен автомобил, който описа широк завой и се насочи към тях. Беше тъмносиня краун виктория, идентична с тази на Соренсън. Същият модел, същите тънки антени на задния капак, но с контролни номера от Мисури. Колата спря на известно разстояние и от нея слязоха двама мъже с тъмни костюми. Изправени зад отворените врати, те облякоха дебели якета. След това затръшнаха вратите и тръгнаха към малката групичка, оглеждайки с пренебрежение полицаите, самия Гудман и криминолозите. Едва след това насочиха вниманието си към Соренсън, спряха на два метра от нея и извадиха служебните си карти.

Същите като нейната. ФБР.

— Ние сме от Отдела за борба с тероризма в Канзас Сити и отговаряме за централния район — обади се агентът вдясно.

— Не съм ви викала — каза Соренсън.

— Електронният дневник във вашето оперативно бюро излъчи автоматичен сигнал за тревога.

— Защо?

— Защото местопрестъплението се намира в чувствителна зона.

— Така ли? То представлява една изоставена помпена станция.

— Нищо подобно. То представлява един отворен и незащитен кладенец с директен вертикален достъп до най-големите залежи на подпочвени води в Съединените щати.

— Там има само една пресъхнала дупка.

— Така е — кимна агентът. — Но само защото нивото на водата е спаднало. Пресъхнала дупка или не, тя представлява огромна опасност, защото евентуалното изливане на някакви химикали в нея ще доведе до замърсяване или отравяне на подпочвените води. Това е неизбежно. Гравитацията ще бъде напълно достатъчна. Нещо като мастило, когато капе върху гъба.

— Какви химикали?

— Съществуват доста неща, които не бихме искали да попадат там.

— Но това би било като капка в морето. Много мъничка капка в едно огромно море. Защото водните залежи тук са истинско море. Всяка година в района се използват няколко трилиона литра вода за напояване. А колко побира най-голямата автоцистерна? Двайсет, трийсет тона? Това е нищо, господа!

Агентът отново кимна.

— Тероризмът има друга логика, госпожо — обяви той. — На практика вие сте права. Двайсет тона отровни химикали или някакви вируси, или микроби едва ли ще причинят големи вреди. Не и от научна гледна точка. Но я се опитайте да убедите хората, че е така. Ще настъпи масова паника. Хората буквално ще се тъпчат един друг. Пълен хаос върху една значителна част от територията на страната. Точно това се харесва на терористите. Да не говорим за огромните загуби за земеделието в продължение на години. Но да не забравяме, че тук се намират и редица важни военни съоръжения.

— Сериозно ли говорите? Това би означавало химическа и биологическа война!

— Уверявам ви, че сме напълно сериозни.

— Тогава защо не са запечатали тази помпа?

— Има още десет хиляди като нея. Работим толкова бързо, колкото е възможно.

— Но тук става въпрос за убийство, а не за тероризъм — възрази Соренсън.

— Така ли мислите? Обадиха ли ви се от Държавния департамент да попитат за жертвата?

— Да.

— А от ЦРУ?

— Да.

— В такъв случай не е трудно да се досетите, че става въпрос за външна намеса.

В главата на Соренсън прозвуча гласът на криминолога: Бих казал, че тази риза е закупена в Пакистан или някъде в Близкия изток.

— Всичко това може би означава, че ми изземвате разследването, така ли? — попита тя.

— Не — поклати глава агентът вдясно. — Все още си е ваше, но ние ще ви дишаме във врата. Денонощно. Докато не бъдем абсолютно сигурни, че се прави всичко необходимо. Нищо лично. Надяваме се да ни разберете.

Ричър усети как Маккуин се размърдва зад гърба му и погледна в огледалото. Маккуин беше извърнал глава и наблюдаваше празните ленти на магистралата, които пробягваха покрай него. После се извъртя към Делфуенсо и заглежда банката.

Подминаха един знак за изход от магистралата. Подминаха и три сини билборда, единият от които беше празен. Гориво и преспиване, но без храна. На хоризонта нямаше светлини, не се виждаше електрическо сияние. Фалшив изход, помисли си Ричър. Двайсет-трийсет километра тъмни селски пътища, в края на които нямаше нищо друго, освен затворени заведения.

— Отбий тук — рече Маккуин.

— Какво? — вдигна вежди Ричър.

— Излез от магистралата.

— Сигурен ли си? Изглежда истинско мъртвило.

— Просто го направи.

Ричър хвърли кос поглед към Алън Кинг. Маккуин го забеляза.

— Не го гледай — рече той. — Аз командвам тук, а не той. Отбий на този изход.

Двамата агенти от Отдела за борба с тероризма в Канзас Сити не дишаха във врата на Соренсън. Не и в буквалния смисъл. Те просто стояха наоколо. Понякога от двете ѝ страни, понякога плътно зад нея. Представиха се като Робърт Доусън и Андрю Мичъл, с еднакъв чин и над петнайсет години служба. Доусън беше малко по-висок от Мичъл, а Мичъл беше малко по-тежък от Доусън. Иначе си приличаха. Русокоси, червендалести, на четирийсет и няколко, облечени в тъмносини костюми под дебелия якета, с бели ризи и сини вратовръзки. Никой от двамата не изглеждаше особено уморен или стресиран. Това направи впечатление на Соренсън, която си даваше сметка за късния час и важността на задачата им.

Същевременно никой от двамата не предложи никакви полезни процедурни решения. В момента разследването беше практически спряло и Соренсън отлично го знаеше. Престъпниците се намираха някъде източно от Демойн, а заложницата най-вероятно беше мъртва или скоро щеше да умре. Което означаваше, че едно десетгодишно дете вече бе или скоро щеше да е сираче.

Евентуалният напредък зависеше от късмета и патолозите, а решаването на случая щеше да бъде изключително бавно и несигурно.

— Мисля, че трябва да предупредим Чикаго — промърмори Соренсън.

— Или Милуоки, или Мадисън, или Индианаполис, или Синсинати, или Луисвил — каза Доусън.

— А може би Интерпол и дори НАСА — включи се и Мичъл. — В момента те може да са навсякъде из вселената.

— Отворена съм за всякакви идеи, агент Мичъл.

— Нищо лично — каза Доусън.

После ситуацията се повтори. Грохот на осемцилиндров двигател, скърцане на гуми по чакъла, проблясване на фарове във влажния мрак. Появи се още един форд краун виктория. Поредният служебен автомобил, но малко по-различен от тези на Соренсън и

двамата агенти. Същият модел, но с различни антени на задния капак и по-светъл на цвят. С правителствен номер.

Фордът спря на десет метра от тях. Шофьорът слезе. Беше облечен с военен панталон, пуловер и палто. Започна да се приближава, оглеждайки обстановката. Игнорира полицаите, игнорира Гудман, игнорира криминолозите. Крачеше право към Соренсън, Доусън и Мичъл. Отблизо приличаше на човек, който би се чувствал по-удобно в сив костюм с жилетка, но явно го бяха вдигнали от леглото по спешност и той беше грабнал първите дрехи, които са му били подръка.

Спря на два метра от тях и извади служебната си карта. Тя се оказа различна от техните. От Държавния департамент.

Името, изписано на картата, беше Лестър Л. Лестър-младши. На снимката се виждаше лицето му под старателно сресана коса и над риза с копченца на яката, за която Соренсън беше готова да се обзаложи, че е от „Брукс Брадърс“.

— Какво мога да направя за вас, мистър Лестър? — попита тя.

— И бащиното ви име ли е Лестър? — пожела да узнае Мичъл.

Човекът, наречен Лестър, бавно се обърна към него.

— Точно така — отвърна той.

— Забележително — промърмори Мичъл.

— Какво мога да направя за вас? — повтори Соренсън.

— Тук съм за наблюдение — отговори Лестър.

— Защото жертвата ви е позната?

— Не лично.

— Защото е известна на Държавния департамент?

— Познахте.

— Кой е бил този човек?

— Нямам право да ви кажа.

— В такъв случай направете кръгом и си вървете там, откъдето сте дошли. Не можете да ни помогнете.

— Трябва да остана — каза Лестър.

— Имате ли мобилен телефон? — попита Соренсън.

— Да.

— Използвайте го и поискайте разрешение да ми кажете всичко, което искам да зная.

Лестър дори не помръдна.

— Предполагам, че вашите приятели от ЦРУ също са тук — подхвърли Мичъл.

Лестър театрално се завъртя и започна да оглежда околността.

— Не виждам никого — промърмори той. — А вие?

— Сигурно дебнат някъде в мрака — рече Мичъл. — Нали на това са ги учили?

Лестър не отговори. Телефонът на Соренсън издаде монотонния си електронен сигнал. Тя го включи, послуша известно време и отвърна:

— Разбрах, благодаря ви, сър. — После закова очи в лицето на Лестър и се усмихна. — Май здраво сте натискали газта, а?

— Откъде знаете? — попита Лестър.

Соренсън се усмихна.

— Току-що се обади моят старши агент. Каза, че пътувате насам. Предполагам, че фабриката за слухове продължава да работи добре. Предупреди ме да ви чакам след десетина минути.

— Пътищата бяха пусти — сви рамене Лестър.

— Началникът ми събщи кой е мъртвецът.

Лестър не отговори.

— Кой е? — любопитства Доусън.

— Служител в посолство — отвърна Соренсън.

— Някое от нашите посолства?

— Да.

— Дипломат?

— Аташе.

— На отговорна длъжност?

— Не останах с такова впечатление. Но със сигурност не и младши служител. Съдя по тона на шефа ми.

— Възраст?

— Четирийсет и две.

— Важна клечка?

— Шефът ми не уточни какъв е.

— Трябва да е бил важна клечка — рече Мичъл. — Иначе един специален агент едва ли ще върти телефоните посред нощ. Прав ли съм?

— Къде е служил? — попита Доусън. — В коя част на света? С какви отговорности?

— Шефът ми не уточни. Предполагам, че не е бил запознат. Което означава, че е служил на важно място.

Ризата е била закупена в Пакистан или някъде в Близкия изток.

— Как се е озовал тук? — попита Доусън.

— Не знам — въздъхна Соренсън.

Доусън се обърна към Лестър и зададе същия въпрос.

— Нямам представа защо е бил тук — отвърна човекът от Държавния департамент.

— Наистина ли?

— Да, наистина. Дойдох, защото не знаем.

После зазвъня телефонът на шериф Гудман, който стоеше на десетина метра от тях. Приглушено, защото беше в джоба му, но въпреки това достатъчно силно в нощната тишина. Четиримата от импровизираната групичка се извърнаха едновременно към Гудман. Шерифът отговори и машинално извъртя очи към Соренсън. После приключи разговора, прибра телефона и тръгна към нея.

— Беше моят диспечер — рече той едва когато спря на метър-два. — Свидетелят е изчезнал. Онзи, с когото ти разговаря по-рано тази нощ. Изобщо не се е прибрал у дома.

Краткият диалог с Маккуин беше изял време и разстояние. Ричър се принуди да отбие към изхода с доста висока скорост. А след това и рязко да натисне спирачката, защото завоят беше прекалено остър. За част от секундата се запита дали да не фрасне Алън Кинг в гърлото. Позицията му беше сравнително добра. Десният му крак беше на спирачката, а лявата ръка държеше стабилно волана. Кинг се събуди от острия завой и внезапното спадане на скоростта. Шансовете шията му да се окаже на подходящото място и в подходящото време бяха доста големи.

Но Маккуин продължаваше да е проблем, дори и при трийсет километра в час. Теоретически Ричър би могъл да напипа ръчката и да го фрасне назад със седалката, а може би и да му забие един лакът. Но облегалката за глава пречеше. Освен това трябваше да отчете и допълнителните щети от една такава атака, най-вече свързани с другия пътник отзад.

Една майка, насилствено разделена от детето си.

На петдесет сантиметра вдясно от Маккуин. Който вероятно беше десняк. Като повечето хора. Те имат пистолети.

Ричър не предприе нищо. Взе завоя и колата започна да се спуска по рампата. Малко след като излезе на тесния двупосочен път, видя табелите за бензиностанция и мотел. И двете имаха стрелки, които сочеха надясно. Алън Кинг се прозя и отвори очи.

— Натам ли?

— Място като всяко друго — каза Маккуин.

— За какво?

— За бензин, за какво друго — отвърна Маккуин. — Завий надясно и следвай знака.

Ричър зави надясно и пое по тесен тъмен път. Прав като повечето пътища в Айова. Пейзажът беше невидим, но наоколо беше равно. Безкрайни, заспали през зимата ниви от двете страни на пътя. Напред нямаше нищо. Само тъмнина. Вероятно чак до Мисури, чиято граница беше на сто и петдесет километра. Преди това може би щяха да пресекат някоя река. Най-вероятно Демойн. Някога беше доста добър по география. Демойн се вливаше в могъщата Мисисипи на около двеста и трийсет километра югоизточно от града, наречен Демойн.

— Това си е чиста загуба на време, момчета — обади се той. — Ще изминем трийсет километра до указаната бензиностанция, но тя най-вероятно ще е затворена — може би още от времето преди безоловния бензин.

— Имаше табела — отвърна Маккуин. — Тя трябва да означава нещо.

— Означава, че някъде там е имало бензиностанция, но по времето, когато си бил в началното училище. Трийсет цента за галон бензин, колкото е струвал и пакет „Лъки Страйк“.

— Сигурен съм, че тези знаци се обновяват.

— Явно си оптимист.

— Не съм — отвърна Маккуин.

Ричър продължи да шофира. Пътната настилка беше неравна и осеяна с дупки. Колата се тресеше и подскачаше. Това не беше естественото ѝ поведение на пътя, нито пък Ричър я управляваше добре. И двамата бяха по-добри на магистралата.

— Как е главата ти? — попита Маккуин.

— Главата ми е добре — отвърна Ричър. — Черепът ми е цял, само носът ми е счупен.

— Искаш ли още аспирин?

— Този въпрос вече го дискутирахме с Кинг, докато ти спеше.

— Той избра достойните мъки — обади се Кинг. — Изглеждаше много загрижен за личните запаси на Карън.

— Аспиринът се продава без рецепта — каза Маккуин. — Тя може да си купи още на бензиностанцията. Същото важи за парацетамола и ибупрофена.

— Може да се оправя и с пиявици — обади се Ричър. — Току-виж сме открили такива под купчините боклуци. Но само ако счупим катинара, поставен преди трийсетина години.

— Бъди търпелив и карай — посъветва го Маккуин.

Ричър продължи по обсипания с дупки и неравности път, който извиваше малко на юг. След три километра се оказа, че прогнозата му е погрешна, а Маккуин е прав. В нощната мъгла се появи златисто сияние, което постепенно се усили, превръщайки се в ослепителна светлина. Оказа се, че това е чисто нова бензиностанция на „Шел“, сияеща в оранжево, бяло и жълто. Приличаше на мираж, или по-скоро на НЛО, кацнало наред гола царевична нива. Тя разполагаше с ултрамодерни колонки, разположени на две овални островчета, сервиз за смяна на масла и остъклен магазин, който светеше толкова ярко, че положително се виждаше от космоса. И на всичкото отгоре работеше.

— Трябваше да проявиш доверие — доволно подхвърли Маккуин.

Ричър намали и насочи колата към по-далечното от двете островчета, което се намираше близо до пътя. Там спря и изгаси двигателя. После, сякаш подчинявайки се на дълбоко вкоренен навик, небрежно издърпа ключа от арматурното табло и го пусна в джоба си. Алън Кинг го видя, но не каза нищо.

— Пак ли същата система? — попита той. — Вие зареждате, а аз вземам кафето?

— Лично аз нямам нищо против — отвърна Маккуин.

Ричър отвори вратата и слезе. Изпъна гръб да се разкърши, заобиколи колонките и тръгна към ярко осветения магазин. Зад касовия апарат седеше младеж и го зяпаше. Явно беше впечатлен от счупения му нос, който май щеше да се окаже всеобща атракция. Беше на не по-малко от двацет, сънлив и бавен.

Преди да влезе, Ричър спря и се обърна. Алън Кинг беше пхнал кредитна карта в процепа на колонката и се готвеше да започне зареждането. Маккуин беше все още в колата, с Делфуенсо до себе си.

Ричър влезе. Младежът вдигна глава и го поздрави с предпазливо кимване. Ричър изчака вратата да се затвори зад гърба му и попита:

— Имате ли телефонни автомати с монети?

Младият мъж премигна, отвори уста, после я затвори. Като риба на сухо.

— Въпросът не е труден — насърчи го Ричър. — „Да“ или „не“ ще свършат работа.

— Да — отвърна хлапето. — Имаме един.

— Къде е?

— До тоалетната.

— А къде е тоалетната?

— Ей там, отзад — махна с ръка хлапето.

Ричър погледна в обратна посока, през остъклената витрина. Вратата на Дон Маккуин беше отворена.

Той обаче продължаваше да седи в колата и да гледа право пред себе си.

Ричър се обърна и видя вратата в дъното на магазина. Върху нея бяха залепени две фигурки. Едната с пола, другата с панталон. Той приближи и я отвори. Отзад имаше нещо като малко антре с още две врати — едната с мъжка, а другата с женска фигурка. На стената между двете беше окачен нов телефонен автомат с прозрачна каска отгоре. За акустична изолация.

Погледна през вратата. Кинг наливаше бензин, а Маккуин се беше извъртял и краката му опираха в асфалта. Вероятно за удобство, защото не мърдаше.

Поне все още не.

Ричър провери дамската тоалетна. Прозорци нямаше. Следователно нямаше и път за бягство.

Надникна и в мъжката. Същата история. Нямаше прозорци, нямаше евентуален път за бягство. Издърпа няколко книжни салфетки от кутията на мивката, излезе обратно в антрето и ги сви на топка, която пхна между вратата и рамката, откъм пантите. Вратата остана открената няколко сантиметра. Десетина, ако трябваше да бъде точен. Върна се обратно и провери гледката от мястото на телефона. Видя малка част от магазина и част от вратата. Не цялата, но достатъчно, за да разбере дали се отваря или не. Надяваше се, че няма да се отвори.

Вдигна слушалката и набра 911. Насреща вдигнаха почти веднага.

— Откъде се обаждате? — прозвуча гласът на диспечера.

— Свържете ме с ФБР — каза Ричър.

— Откъде се обаждате, сър? — настоя гласът.

— Не ми губете времето.

— От какво се нуждаете? Пожарна, полиция, линейка?

— Трябва ми ФБР.

— Сър, вие сте се свързали със спешен номер деветстотин и единайсет.

— От дванайсети септември две хиляди и първа са ви монтирали бутон за пряка връзка с ФБР.

— Откъде знаете?

— Отгатнах. Натиснете този бутон, при това веднага!

Очите му бяха заковани върху малката част от входната врата, която се виждаше през процепа. Нищо не се случваше. Все още. Звукът в слушалката се промени. Мъртва тишина, последвана от различен сигнал.

После се чу друг глас.

— ФБР. Какъв е спешният ви случай?

— Разполагам с информация, която вероятно ще заинтересува вашето оперативно бюро в Омаха, Небраска.

— От какъв характер е вашата информация?

— Просто ме свържете, по възможност веднага.

— Как се казвате, сър?

Ричър знаеше всичко за дежурните офицери нощна смяна. По време на службата си беше разговарял с хиляди от тях. По принцип се деляха на два типа: недоверчиви, следователно несигурни, или възбудени, следователно амбициозни. Отлично знаеше какво минава и какво не. Отдавна беше усвоил правилния психологически подход.

— Или ме свържете веднага, или ще изгубите работата си — рече с гробовен глас той.

Последва тишина.

И накрая нов сигнал за набиране.

В същия момент външната врата се отвори. Ричър чу шумното мляскане на гуменото уплътнение и видя как ослепително бялата рамка на външната врата се раздвижва. Накрая видя и част от синьо рамо, последвано от звучно почукване на подметки.

Остави слушалката. Направи крачка напред, грабна топката салфетки с едната си ръка, а с другата бутна встрани вратата на

тоалетната. Захвърли хартията зад гърба си и миг по-късно се озова лице в лице с Дон Маккуин.

Ричър и Маккуин мълчаливо се разминаха. Гърди в гърди, както го правят хората в обществените тоалетни. Маккуин влезе в кабинката, а Ричър тръгна да прекосява магазина към барплота, върху който имаше кафе машина. Лъскава и нова, изцяло хромирана, по всяка вероятност италианска, а може би и френска. Със сигурност европейска изработка. Пускаше по едно кафе след натискане на голям бутон. Правеше го толкова бавно, че Маккуин излезе от тоалетната още преди да се напълни последната чаша. Кое то беше добре, защото волю-неволю Маккуин трябваше да занесе две чаши до колата, а това означаваше, че ръцете му ще бъдат заети. Винаги е по-добре, когато ръцете на въоръжените мъже са заети. Такова беше експертното мнение на Ричър.

Той взе останалите две кафета — без захар и сметана. Едното беше за него, а другото за Карън Делфуенсо. Алън Кинг все още беше извън колата, която продължаваше да стои пред колонката. Електронният дисплей показваше, че в резервоара са влезли по-малко от шестнайсет литра.

— Оттук нататък ще карам аз, Ричър — обяви Алън Кинг.

— Наистина ли? — изненада се Ричър. — Но аз все още не съм изминал моите петстотин километра.

— Промяна в плановете. Отиваме в близкия мотел, където ще прекараме остатъка от нощта.

— Нали искахте да стигнете до Чикаго?

— Промяна в плановете, както вече споменах. Коя част от това изречение не ти е ясна?

— Ваша работа — сви рамене Ричър.

— Естествено, че е наша — кимна Кинг. — Затова ми трябват ключовете.

Четириизмерно планиране. Позицията му беше по-близо до колата, докато Кинг и Маккуин бяха малко по-встрани. Делфуенсо все още седеше на мястото си. Нейната врата беше широко отворена, а

главата ѝ беше на сантиметри от дясната ръка на Кинг. Част от секундата щеше да им бъде достатъчна, за да захвърлят чашите си, друга част — да извадят пистолетите. Ричър би могъл да запрати насреща им своята чаша, превръщайки я в нещо като вряла граната. Към главата на единия или към главата на другия. Но не и към двамата. Би могъл да заобиколи багажника или да го прескочи. Но нямаше да му стигне времето.

Нулеви шансове. Геометрия и време.

Остави чашата си на покрива на шевролета и бръкна в джоба си за ключа. Извади го и го подаде на Кинг. Ела и си го вземи. Но Кинг не беше вчерашен.

— Пусни го на седалката — подхвърли той. — Идвам веднага.

Дон Маккуин седна отпред и извъртя горната част на тялото си. Направи го с непринудената лекота на човек, който просто иска да провери дали приятелите му са настанени удобно. Но тази позиция остави достатъчно пространство за дясната му ръка, която беше съвсем близо до десния джоб на панталона и до дясната част на колана.

Кинг продължаваше да стои на крачка от капачката на резервоара. И неговата дясна ръка беше свободна, на сантиметри от главата на Карън Делфуенсо.

Геометрия и време.

Ричър седна на мястото зад шофьора, наведе се и пусна ключа на предната седалка. Маккуин му се усмихна.

Кинг затръшна вратата на Делфуенсо, заобиколи багажника и затръшна вратата на Ричър. После вдигна ключа, седна зад волана и издърпа седалката си двайсетина сантиметра напред. Запали мотора и потегли. Поеха по тъмния път на юг, към обещания мотел.

Операторът на спешния телефон на ФБР остана на линия и изслуша прекъсналото обаждане до Омаха. Чу сигнала, чу и как слушалката щракна върху вилката. Беше новак и именно това беше причина за нощното му дежурство. Но беше схватлив и амбициозен, което обясняваше назначението му на важна позиция във Вашингтон. А беше схватлив и амбициозен, защото беше умен.

Достатъчно умен, за да се включи по най-добрия начин.

Свърза се с Оперативното бюро в Омаха и зададе следния въпрос:

— Провеждате ли някаква акция тази нощ?

— Има нещо такова — отвърна с прозявка дежурният агент в Омаха. — Убийство с нож на безлюдно място, което на пръв поглед не изглежда нищо особено, но по неизвестни причини привлече вниманието както на тукашното началство, така и на ЦРУ и Държавния департамент. Поставихме барикади на междущатската магистрала.

— Значи, трябва да знаете, че ви прехвърлих едно обаждане, което обаче беше прекъснато.

— Локация?

— Идентифицирахме номера, сочи някаква бензиностанция на безлюдно място, югоизточно от Демойн, Айова.

— Име?

— Нямаме. Но обаждането беше от мъж, който очевидно бързаше. Звучеше като човек, който страда от настинка или главоболие. Подчертано носово.

— Каза ли какво иска?

— Каза, че разполага с информация, която вероятно ще заинтересува Омаха, Небраска.

— Вероятно?

— Използва точно тази дума.

Агентът в Небраска промърмори едно „добре“ и прекъсна връзката.

Тъмният път през Айова беше прав като стрела в продължение на дванайсет километра, а след това стигна до някакво Т-образно кръстовище. От двете страни се простираха равни ниви, както и в далечината напред. Трябваше да се завие или наляво, или надясно. Появи се поредната синя табела, чиято стрелка сочеше надясно към мотела. Алън Кинг пое натам, пресичайки шахматното поле на различните земеделски култури, които се отглеждаха в Айова. Дон Маккуин до него продължаваше да седи полуизвърнат назад, опрял се с гръб на вратата. Беше буден и нащрек. Зад него Карън Делфуенсо гледаше право пред себе си. Не обръщаше внимание на Ричър и сякаш беше разочарована от него.

Нощният дежурен в Омаха, Небраска придърпа бележника пред себе си и започна да пише. Обаждане от мъж, който бърза, вероятно настинал, с носов глас, бензиностанция ЮИ от Демойн, Айова. После прегледа списъка с номерата за бързо набиране върху конзолата на телефона и спря на Соренсън, Дж., мобилен.

Замисли се за секунда, после натисна бутона за набиране.

Предпазна мярка, просто за всеки случай. Може би щеше да се окаже нещо важно.

В този момент Джулия Соренсън разговаряше с шериф Гудман за изчезналия свидетел. Живее с жена, която не му е съпруга, във взета под наем ферма на седемнайсет километра северозападно от местопрестъплението. До там се стигало само по един път, но той не се появил. Нито той, нито пикапът му били открити по протежение на този път. Нямало го в баровете на Син Сити, хората на Гудман не го открили и в града.

После телефонът й иззвъня. Тя се извини, обърна гръб на шерифа и прие обаждането. Беше нощният дежурен в централата. Изслуша малко разсеяно встъпителните му думи. Силите на реда получават куп прекъснати обаждания. От хлапета, шегобийци, пияници, хора, набрали номера погрешка. От всички възможни точки в района. Но когато агентът започна да описва подробностите, тя веднага наостри слух. Главно благодарение на мрачното заключение, направено по-рано през тази дълга нощ: извършителите се намират някъде източно от Демойн.

— Я повтори? — рече в мембраната тя.

— Телефонен автомат в отдалечена бензиностанция, югоизточно от Демойн, Айова — послушно повтори агентът.

— Сигурни ли сме за мястото?

— Това показва номерът, а и телефонният оператор го потвърди.

— Кой се е обадил?

— Не разполагаме с име. Дежурният по спешните обаждания твърди, че гласът е бил на мъж.

— Друго?

— Бързал и говорел носово.

— Носово?

— Като настинал.

— Имаме ли запис?

— На първоначалното обаждане ли? Със сигурност.

— Изпрати ми го по имейла и се свържи с бензиностанцията.

Попитай ги дали имат видеокамери. Ако не, поискай подробно устно описание на всички клиенти.

— Трябва да се свържете с ЦРУ — рече агентът.

— Не ми казвай какво трябва да правя — отсеке Соренсън.

— Непрекъснато ми звънят и искат доклад за развоя на събитията.

— Не им казвай нищо. Поне засега.

Тя изключи телефона и се обърна към Гудман.

— Извинявай, шерифе, но се налага да тръгвам за Айова.

Гудман изслуша кратката информация и попита:

— А какво ще правим с моя изчезнал свидетел?

— Оправяй се сам засега — каза Соренсън. — Но не се безпокой, ще получиш и допълнителна помощ. В момента, в който бюрократите тръгнат на работа, ще се окажеш заобиколен от агенти. Ще бъдат толкова много, че спокойно можеш да им възложиш да регулират трафика или да глобяват всеки, който си хвърли дъвката на тротоара.

— Твоят шеф вече се е задействал, но теб в се още не са те сменили — отбеляза Гудман.

— Още не е стигнал до голямото началство, защото е посред нощ. Но и това ще стане. Трябва да си покрие задника. Бас държа, че в момента пише рапорт, който още при изгрев-слънце ще бъде разпратен по имейла. А последният параграф в него ще съдържа препоръка да ми отнемат разследването и на моето място да се появят големите играчи от Вашингтон. Бъди сигурен, че точно така ще се случи.

— Това означава ли, че ти няма доверие?

— Напротив, има ми доверие. Но тази работа му се струва абсолютно отровна и той няма желание да му се стовари на главата. Предпочита да бъде чист и да си гледа спокойствието.

— А ти защо заминаваш за Айова?

— Защото в момента разследването все още е мое.

— Наистина ли мислиш, че са те?

— Мястото отговаря. В този момент би трябвало да са именно там.

— Това е доста смело предположение.

— Кой друг би набрал Омаха от някаква бензиностанция, източно от Демойн?

— А защо някой изобщо се обажда, при това от лесно проследим телефон?

— Може би е било пристъп на гузна съвест. Най-вероятно от страна на шофьора. Разбрах, че е говорил носово. Това може би се

дължи не на настилка, а на счупен нос. А телефонният автомат е бил единственото средство за комуникация, до което е успял да се добере.

— Но е прекъснал разговора.

— Променил е решението си — кимна Соренсън. — И това се случва.

— А какво ще стане с дъщерята на Карън Делфуенсо?

— Ти ще й кажеш. При всички случаи трябва да го направиш, защото това е твоят окръг.

— Кога да й го кажа?

— Когато се събуди.

— Няма да е лесно.

— Никога не е лесно.

— Докато стигнеш до Югоизточна Айова, онези типове отдавна ще са изчезнали. До там има много път.

— Аз мога да карам по-бързо от тях. Вече няма заграждения, а глобите за превишена скорост не се отнасят до мен.

— Въпреки това.

— При всички случаи е по-добре, отколкото да стоя тук и да не правя нищо — каза Соренсън.

Соренсън се отби при Доусън и Мичъл и им обясни какво е решила да направи. Не им предложи да ги качи в своята кола, защото очакваше да я последват с тяхната. По нейно мнение всички агенти от Отдела за борба с тероризма биха изпитали удоволствие от подобно преследване. Тези обаче обявиха, че остават тук, наред пущинаците на Небраска. Направиха го с удоволствието на доброволци. Не ги интересувало какво ще се случи в Айова. Разбира се, това не било проява на неуважение към този чудесен щат. Но в момента той просто не бил обект на терористична заплаха.

— Ами ако се окаже, че базовият лагер на терористите е именно там? — подхвърли Соренсън. — Нещо като временно убежище?

— Сериозно ли говорите? — попита Мичъл.

— Не съвсем.

— Ще се обадим в Сейнт Луис — каза Доусън. — На практика те отговарят за Югоизточна Айова. Ще бъдат готови за евентуална намеса.

Соренсън не каза нищо на Лестър Л. Лестър-младши от Държавния департамент. Просто го игнорира. Помоли Гудман да я откара до изоставената помпена станция, където се прехвърли в собствената си кола, включи джиписеа и се понесе към междущатската магистрала със сто и четирийсет километра в час, включила сигналните светлини.

Фалшив изход, отново си помисли Ричър. Тъмни междуселски пътища и отдавна затворени заведения. За бензиностанцията сбърка, но мотелът може би изобщо не съществуваше. Съотношението между лъжа и истина на табелите и билбордовете, тоест в рекламата, беше някъде около петдесет на петдесет. По време на своите пътувания беше виждал много изоставени мотели. Америка бе пълна с такива. Приличаха на някакви капсули на времето, замръзнали в друга ера и друг живот. Понякога семпли четвъртити постройки, понякога по-нестандартни, всички те бяха доказателство за продължителното и тъжно западане на енергията и амбициите на своите собственици, станали жертва на непостоянството на обществения вкус. Една седмица в бунгало на брега на някое мръсно езеро вече не беше достатъчна. Днес на мода бяха круизите, Вегас и Вирджинските острови. Те красяха витрините на туристическите агенции. Самият Ричър прекрасно знаеше къде обичат да ходят туристите и къде не. Не виждаше причина някакъв мотел в прашните пуцинали на Айова да има успешен бизнес през последните трийсетина години. Кое то беше жалко, защото нощуването на подобно място би му предложило цял нов свят от възможности.

Бяха изминали поне петдесет километра, откакто напуснаха онази бензиностанция на „Шел“. Но табелите, обещаващи подслон, продължаваха да се появяват след всеки завой, а белите им стрелки бяха едновременно категорични и неубедителни, обнадеждаващи и безнадеждни. Маккуин не изглеждаше притеснен. Беше все така буден и бдителен и от него се излъчваше самоувереност. Очевидно имаше пълно доверие на табелите.

След което се оказа, че отново е прав. Километър и половина по-късно стана ясно, че Ричър пак е сбъркал, за втори път през тази дълга нощ. В небето напред и малко вляво се появи бледо сияние, което

бавно се превърна в отделни електрически крушки, монтирани на около метър височина по протежението на дълга и ниска сграда със стандартна архитектура. Тъмнокафява външна облицовка, рецепция и офис в северния край, с автомат за кока-кола близо до входа. Имаше солиден навес с колони. На юг се редяха стаите. Врата, прозорец, врата, прозорец, нижещи се в дълга редица. Общо дванайсет стаи. Пред всяка врата имаше по два бели пластмасови стола. Ниско разположените крушки осветяваха тесния тротоар пред сградата. Пред две от стаите имаше паркирани автомобили — стар ръждясал седан и огромен пикап, нашарен като дизайнерски мотоциклет. Трета кола беше плътно залепена за стената на офиса — вносна сапунерка с три врати, малко по-голяма от количка за голф. Най-вероятно превозът на нощния администратор.

Алън Кинг намали и спря на седем-осем метра от входа на мотела, оставяйки двигателя да работи. Внимателно огледа сградата от единия до другия край.

— Добре ли е? — подхвърли той.

— За мен да — кимна Дон Маккуин.

Кинг не поиска мнението на Карън Делфуенсо. Нито помен от демократична тристранна дискусия. Той просто натисна газта и вкара колата под арката пред главния вход. Предницата беше обърната на север и стаите останаха зад тях. Неудобно, защото след регистрацията трябваше да се върне на заден ход.

Фоайето с рецепцията беше осветено от нощна лампа. На нейната светлина се виждаха гишетото и затворената врата зад него, през която несъмнено се влизаше в офиса. По всяка вероятност дежурният администратор беше именно там, заспал на някой стол. Върху гишетото имаше ваза с изкуствени цветя.

— Би ли проверил дали има свободни стаи, Ричър? — подхвърли Алън Кинг.

— Очевидно има — отвърна Ричър. — Преброих дванайсет врати и само две коли.

— Добре, в такъв случай би ли ни регистрирал?

— Не съм най-добрият избор за тази задача — поклати глава Ричър.

— Защо?

Защото точно в този момент не искам да сляза от колата, отговори наум Ричър. Защото вече нямам контрол над ключа за запалването.

— Защото нямам кредитна карта — каза той.

— Наистина ли?

— Нямам и документ за самоличност, ако не броим един стар паспорт. Срокът му е изтекъл преди години, а на някои хора това не им харесва.

— Но имаш шофьорска книжка, нали?

— Нямам.

— Нали досега ти ни вози?

— Не казвай на ченгетата.

— Шофирането без документ за правоспособност е престъпление.

— По-скоро осъдително поведение — поклати глава Ричър.

— А имал ли си някога книжка?

— Не. Цивилна не.

— Държал ли си изпит?

— Предполагам. Май беше в армията.

— Не си ли спомняш?

— Помня, че се готвих за изпит, но нямам спомени да съм се явявал.

— Аз имам кредитна карта — обади се Маккуин. — Ще дойда с теб.

Това го устройваше. Не искаше да бъде сам извън колата, но от друга страна, не искаше Кинг и Маккуин да избират стаите. Искаше да има някакъв контрол върху местоположението на всеки един от тях. Отвори вратата, Маккуин също. Слязоха едновременно. Маккуин се оказа на три метра от фойето, а Ричър — малко по-далече, от другата страна на колата. Маккуин го изчака да я заобиколи. Ричър забави крачка и направи любезен жест с дясната си ръка. След теб. На практика не беше любезност, а проява на предпазливост. Никак не му се щеше да крачи пред човек, който държи оръжие в джоба си. Не че имаше сериозни опасения. Маккуин едва ли щеше да го застреля точно тук, в присъствието на администратора и още двама гости на мотела, които със сигурност щяха да чуят изстрела.

Маккуин тръгна по старателно оформената пътека от тухлички, която свършваше пред входа на рецепцията. Ричър го последва. Маккуин отвори вратата, а Ричър се пресегна да я задържи и повтори любезния си жест. След теб.

Маккуин влезе. Ричър го последва. Подът на фоайето беше покрит с линолеум. Четири евтини плетени стола около ниска масичка. Друга, по-висока маса с купчина запечатани пликчета кафе и стек картонени чаши. На стената имаше дървена етажерка с отделения, в които лежаха прегънати рекламни брошури на местните туристически забележителности. Но повечето отделения бяха празни.

Единият край на гишето опираше в дясната стена, а разстоянието между другия му край и масата с кафето до лявата стена беше не по вече от два метра. От офиса долитаха тихите звуци на включен телевизор, а под вратата се виждаше ивица синкава светлина. Маккуин подпря лакти в дясната част на плота, а Ричър се изправи вляво от него.

— Ехо? — подвикна Маккуин. Никакъв отговор.

Почука по плота с кокалчетата си и отново подвикна:

— Ехо?

Никакъв отговор.

— Такова е обслужването навсякъде — тихо промърмори той. — Неспасяемо.

После отново почука, този път по-силно.

— Ехооо! — повиши глас той. Пак никакъв отговор.

— Я иди да почукаш на вратата — подхвърли Маккуин.

Това означаваше, че за пръв път от началото на маневрата Ричър щеше да се окаже с гръб към оръжието. Но нямаше как да откаже. До вратата се стигаше през празното пространство вляво, а той стоеше именно там. Толкова по въпроса. Хореография и геометрия. Неизбежни като съдбата.

Ричър се промуши между ръба на гишето и масата с кафето. Обърна се за миг и погледна навън през прозореца. Шевролетът продължаваше да стои под навеса. Двигателят работеше, но колата не беше помръднала. От ауспуха ѝ излитаха облачета бяла пара. Но Маккуин беше оставил вратата си отворена. Това беше първият предупредителен сигнал.

Вторият бяха стъпките по линолеума. Раз-два, раз-два, в бърз ритъм. Звук, който съвпадаше напълно със стъпките на човек, който отстъпва назад или прави крачки встрани.

Третият сигнал отекна като леко шумолене на памучна тъкан, а може би потъркване на вълна върху метал. Точно като нещо тежко, което излиза от джоба.

Ричър светкавично се завъртя към Маккуин и видя дулото на малък пистолет от неръждаема стомана, насочен в лицето му.

Оръжието беше „Смит&Уесън“, модел 2213. Най-малкият автоматичен пистолет от широката гама на фирмата. Дължина на цевта осем сантиметра, патрони за пушка. 22 калибър, осем броя в пълнителя. Елегантно, но сериозно оръжие. Маккуин боравеше с него изключително бързо. Феноменално бързо. Като факир. Като магьосник. В един момент пистолета го нямаше, а в следващия просто кацна в ръката му. Ей така, от нищото.

Ричър се закова на място. Дулото беше на по-малко от три метра разстояние. Дългата дясна ръка на Маккуин го държеше стабилно, малко над хоризонтално положение. Беше заел странична стойка, с леко извърната глава. Едното му око беше леко примижало. Пръстът му на спусъка беше побелял. Лоша работа.

Флоберовият патрон. 22 калибър беше сред най-старите боеприпаси в света, изключително широко разпространен. От 1887 година насам годишното му производство надхвърляше два милиарда броя. Защото този патрон беше евтин, безшумен и предизвикваше много лек откат. Но едновременно с това беше ефективен. Изстрелян от пушка, с лекота ликвидираше плъх или катерица от 150 метра, кучетата и лисиците от 120, а възрастните койоти — от 50.

Насочен в човешка глава от разстояние три метра, той беше унищожителен.

Дори и изстрелян от пистолет с къса цев.

Лошо. Много лошо.

Ричър вече не виждаше шевролета. Пречеше му фигурата на Маккуин. Това не беше толкова лошо. Поне Делфуенсо нямаше да бъде свидетелка на това, което предстоеше. Поне то й беше спестено.

Но Ричър предпочиташе да разглежда ситуацията от по-оптимистичната ѝ страна. Както винаги. Първи аргумент: съществуваха четири възможности да не улучиш, когато използваш пистолет с къса цев. Включително и от три метра, включително и когато мишената е добре очертана. И те бяха следните: при твърде

висок изстрел, при твърде нисък, при пропуск вляво или пропуск вдясно.

Най-вероятната от тези възможности беше първата — да стреляш над целта.

При стрелба всички пистолети имаха вертикален откат. Действие и противодействие — основен физически закон. Новаците в употребата на автоматично оръжие се целяха хоризонтално и куршумът се изстрелваше нагоре. Класическа грешка. Деветдесет процента от обучението се занимаваше със задържането на цевта надолу. Заглушителите също помагаха заради допълнителната си тежест.

Нямаше причини да се надява, че Маккуин е новак в стрелбата. Ако пропуснеше, то щеше да е, защото куршумът е минал над главата му. Поради законите на физиката.

После се случиха четири неща едновременно.

Ричър внезапно издаде някакво нечленоразделно мучене, Маккуин се стресна и изненадано отстъпи крачка назад. Ричър се хвърли напред, а Маккуин натисна спусъка. И не улучи.

Не улучи, отчасти защото главата на Ричър вече не беше там, където се очакваше да е. Ушите му забучаха от грохота на изстрела. Не беше особено силен, но в затвореното помещение прозвуча оглушително. Едновременно с това Ричър чу как куршумът се удря в стената зад главата му. След това рухна на пода. Първо коленете, после бедрата. Тялото му светкавично се извъртя и изчезна зад гишето. Нямаше план. Действаше интуитивно, стъпка по стъпка. Оставаш жив и чакаш какво ще ти предложи следващата част от секундата. Докато летеше към пода, го обзе мигновеното желание да запрати гишето срещу Маккуин. Разбира се, ако не беше завинтено в пода. Следващата му мисъл беше да се претърколи назад и да проникне в задната стаичка, където трябваше да има прозорец — затворен поради студа, но все пак преодолим чрез рискован плонж с лактите напред. Евентуалните порязвания от стъклото бяха за предпочитане пред куршум в главата.

Битка или бягство?

Оказа се, че и двете са излишни. Грохотът от изстрела започна да заглъхва. Ричър долови поскърцването на стъпки по линолеума. Той сграбчи с две ръце долната част на гишето и едновременно с това

тялото му се стрелна надясно. Бърз и мощен напън, който се оказа напразен, тъй като успя да зърне как Маккуин се втурна през входната врата, пробяга по извитата алея и скочи в колата. Двигателят изръмжа, гумите изсвириха и изпод тях излетя синкав дим. Ричър се надигна на колене и изпъна гръб. Навреме, за да зърне как Маккуин затръшва вратата, а колата прави остър обратен завой и се насочва към пътя. Последното нещо, което Ричър успя да види, беше някакво бяло петно на задното стъкло. Бледото лице на Карън Делфуенсо с отворена, разкривена от ужас уста.

Ричър остана на колене. Тишината бавно се завръщаше. От тавана падаха пращинки гипс, които бързо покриваха раменете и косата му. Въздухът под входната арка продължаваше да мирише на изгоряла гума. Малкият синкав облак бавно се носеше след колата, направила остър обратен завой. Сякаш беше описание, обяснение, а може би и доказателство на случилото се. После изведнъж се разтвори във въздуха и изчезна, все едно никога не е бил там.

Вратата на офиса се откряна и в процепа се появи главата на нисък дебел мъж, който предпазливо се огледа, спря очи на Ричър и обяви:

— Да знаеш, че заради теб ченгетата ще бъдат тук всеки момент.

Джулия Соренсън чу сигнала на мобилния си телефон, достигнал до нея през грохота на двигателя. На имейла ѝ беше прикачен аудио файл, изпратен от дежурния диспечер във Вашингтон. Телефонът ѝ беше свързан със стереоуредбата на колата — една от фабричните екстри на фирмата „Форд“, която не беше нищо особено, но предлагаше ясен и силен звук. Завъртя копчето за усилване, натисна клавиша за възпроизвеждане и изслуша 15-секундния запис на разговора между двама мъже — единият в Хувър Билдинг, а другият някъде в Айова.

— ФБР. Какъв е спешният ви случай?

— Разполагам с информация, която вероятно ще заинтересува вашето оперативно бюро в Омаха, Небраска.

— От какъв характер е вашата информация?

— Просто ме свържете, по възможност веднага.
— Как се казвате, сър?

Моментна пауза, тишина, после:

— Или ме свържете веднага, или ще изгубите работата си! Още една пауза, миг тишина, след това друг сигнал за набиране. После нищо.

Соренсън пусна записа отначало, стараяйки се да слуша само гласа на информатора, а не и този на дежурния.

Разполагам с информация, която вероятно ще заинтересува вашето оперативно бюро в Омаха, Небраска.

Просто ме свържете, по възможност веднага.

Или ще ме свържете веднага, или ще изгубите работата си.

Шест секунди. Двайсет и осем думи, изречени с напрегнат и едновременно с това странно търпелив глас. Силна носова интонация, съответстваща напълно на лошо счупен нос. Съгласната М звучеше по-скоро като Б.

Информация се чуваше като информация, а Омаха — като Обаха. Превъртя записа и го пусна отново.

... вероятно ще заинтересува вашето оперативно бюро в Омаха, Небраска.

... или ще изгубите работата си.

Без съмнение напрегнатият и едновременно с това търпелив глас принадлежеше на човек, който бе свикнал да провежда важни оперативни разговори и да издава заповеди. Човек, който бе наясно, че дори внимателните и умни слушатели се нуждаят от шанс, за да смелят информацията. Но той не беше просто бизнесмен. Дори човек, свикнал да сключва сделки за милиони по телефона, щеше да бъде малко по-възбуден, когато звъни посред нощ на спешната линия на ФБР. Този мъж обаче говореше така, сякаш това за него е ежедневие. Фразата вашето оперативно бюро сочеше, че на практика той е извън системата на ФБР, поне в настоящия момент, но знае много добре как действа тя. От друга страна, думата вашето звучеше така, сякаш той се чувства

над него и като част от него, или от неговия свят. *Вашето оперативно бюро, моето оперативно бюро.*

Друг интересен израз беше „вероятно“. Премерен, обмислен, интелигентен. Сякаш този човек бе стопроцентово сигурен, че му трябва Омаха, но не желае да опорочи процеса с някакво предварително убеждение, което по-късно може да се окаже погрешно. Или пък че има желание да привлече дежурния оператор на своя страна, да го превърне в нещо като партньор, позволявайки му да участва до някаква степен във вземането на крайното решение. Да смаже зъбните колела, да ускори нещата.

Вътрешното ѝ чувство продължаваше да настоява, че това е човек, който е свикнал да провежда важни оперативни разговори и притежава много силен бюрократичен инстинкт.

Изразът „или ще изгубите работата си“, предшестван от много кратка пауза за размисъл. Този човек прекрасно знаеше какво да каже. Личеше си, че е имал и предишен опит с дежурни офицери, а може би някога и той самият е бил такъв.

И тъй, какво бе правил този човек зад волана на пълен с убийци и зложници автомобил?

И защо набираше спешния телефон на ФБР, а след това затваряше?

Разсъжденията ѝ бяха прекъснати от звъненето на собствения ѝ телефон. Монотонен електронен сигнал, който екна през тонколониите на таблото и задния капак. Тя се пресегна да намали звука и докосна бутона за приемане. Обаждаше се дежурният офицер от Оперативното бюро в Омаха. Същият, който беше закъснял да вдигне слушалката.

— Шефът иска да говори с теб и чака на другата линия — обяви той.

Соренсън намали скоростта на сто и двайсет, огледа пътя пред себе си и зад себе си, след което леко кимна.

— Свържи ме.

Разнесе се остро прещракване, усилено от стереосистемата на колата.

— Соренсън? — прозвуча мъжки глас.

— Аз съм, сър.

Специалният агент, който беше неин надзорник. Нейният шеф. Казваше се Пери, петдесет и четири годишен, напълно отдаден на

работата си, безкрайно амбициозен. Малкото му име беше Антъни. Подчинените му го наричаха зад гърба му Железния. Вероятно заради бучката желязна руда, която се намираше на мястото на сърцето му.

— Свързах се с бензиностанцията в Айова — осведоми я той.

— Вие ли, сър?

— Тъй и тъй съм буден... Реших да свърша нещо полезно.

— И?

— Нямаат видеокамери.

— Но?

— Нощна смяна е едно будно и очевидно умно хлапе. Предложи ми доста логична и смислена версия.

— Каква по-точно?

— Колата била тъмносин шевролет импала. Не е запомнил номера. В нея имало трима мъже и една жена. Отначало жената и единият от мъжете останали в колата. Вторият наливал бензин. Току-що открихме, че е използвал фалшива кредитна карта.

— Тази карта има ли нещо общо с другата, използвана на летище Денвър?

— Според нас не. Издадена е от друга институция. Второто интересно нещо според младежа е, че резервоарът на колата е побрал едва шестнайсет литра. Това му се сторило доста странно. Средното зареждане на бензиностанция в подобен район било около четирийсет и пет литра. Изключение правели само покупките на литър-два, когато хората искали да заредят косачката в двора си.

— Това означава две неща: или са налили малко бензин, защото са били близо до крайната си цел, или са зареждали наскоро преди това.

— В момента проверяваме дали същата карта е използвана и на други места. Резултати все още нямаме. Но както и да е. Докато двамата зареждат колата, третият влиза в магазина, изчаква вратата да се затвори зад него и пита за монетен автомат.

— Това е бил шофьорът?

— Да. Младежът го описа като огромен мъж със счупен нос, по който имало следи от засъхнала кръв. Призна, че в началото се поуплашил. Мъжът приличал на бандит от гангстерски филм. Страшен, с мръсни дрехи и разрошена коса. Но говорел нормално и дори любезно. Младежът му показал телефона, който бил някъде

около тоалетните и не се виждал отвън. Затова не можа да каже дали мъжът го е използвал. После в магазина влязъл вторият мъж, който до този момент си седял в колата. Насочил се към тоалетната. Онзи от гангстерския филм взел кафе за всички и излязъл навън в компанията на втория. Колата потеглила нормално и поела в южна посока.

— Атмосфера? Нещо необичайно?

— Нищо за отбелязване. Било след полунощ, всички изглеждали малко уморени и разсеяни. Не си разменяли реплики на висок глас, липсвало напрежение. А доколкото разбрах, изобщо не са бързали.

— Прослушахте ли обаждането на спешния телефон, сър?

— Да. Очевидно са преценили, че трябва да ми изпратят едно копие от записа.

— Нещо направи ли ви впечатление?

— Изразът „вероятно“. Нещо не ми се връзва. Ако е един от тях, той би трябвало да знае къде е извършено престъплението. И щеше да каже: разполагам с информация за Омаха, Небраска. Точка.

— Мислите ли, че е един от тях?

— Мисля, че е бияч на ниско ниво. Той шофира, той носи кафетата. Не знае никакви подробности.

Глупости, помисли си Соренсън. На мен изобщо не ми звучи като ниско ниво. Бих казала, че звучи по-умно от теб, Железния.

— Благодаря за информацията, сър — рече тя.

— Ще поддържаме връзка — отвърна старши агентът и затвори.

Соренсън отново натисна газта. Умът ѝ работеше напрегнато. След един-два километра намали на сто и трийсет и отново включи гласовата си поща. Усили звука и прослуша записа още веднъж. Просто ме свържете, по възможност веднага.

Първата фраза на едрият мъж е разумна, търпелива и достатъчно ясна.

Разполагам с информация, която вероятно ще заинтересува вашето оперативно бюро в Омаха, Небраска. Добър постановчик, който предлага съвсем уместно встъпление. Но без желанието резултат. Дежурният оператор не включва в първия момент. Едрият мъж губи търпение. „Просто ме свържете, по възможност веднага.“ Тези думи са произнесени нервно, задъхано, леко ядосано. С ясно доловимо ударение върху веднага. Признак на отчаяние. Сякаш иска да каже: „Аз направих първата стъпка от ритуалния танц и наистина не разполагам

с никакво време. И наистина не разбирам защо не схващаш какво ти се казва!“

После разговорът прекъсна. Не защото едрият мъж бе променил намеренията си, а защото времето му изтичаше. Защото другият бе тръгнал към тоалетната.

Едрият мъж беше един от тях, но се бе превърнал в предател.

Ричър опря длани на пода и се изправи на колене. После се завъртя, погледна дебелия мъж на прага на офиса и каза:

— Ще взема назаем колата ти.

— Какво? — втренчи се в него мъжът.

— Колата ти. Още сега.

— Изключено!

Беше към трийсетгодишен, с оредяваща коса, висок към метър и седемдесет и почти толкова широк, облечен с бяла риза и червен пуловер без ръкави.

— Вече ти казах, че съм извикал ченгетата — добави той. — Те пътуват насам, затова ти предлагам да не вършиш глупости.

— След колко време ще са тук? — попита Ричър.

— Най-много след две минути. Карат бързо.

— Откъде ще дойдат? Не получи отговор.

— От окръжния участък?

— Нощно време разчитаме на щатските полицаи — отвърна дебелият мъж.

— Те са ангажирани с блокада на магистралата — поклати глава Ричър. — Западно от тук, доста далеч. Няма време да се организират толкова бързо. Бих казал, че ще бъдат тук най-рано след два часа, а не след две минути. Ако изобщо дойдат. Все пак не става въпрос за смъртен случай, нали?

— Но се стреля.

— А това е лошо, така ли?

— Естествено.

— Да, но стреляха лошите, а не аз. Стреляха по мен. Което означава, че аз съм от добрите.

— Или по-лош и от тях.

— Както и да е — каза Ричър. — Но ако съм от добрите, ти ще ми помогнеш, защото си на моя страна. Дори да съм от лошите, пак ще ми помогнеш, защото те е страх от мен. Което означава, че и в двата

случая ще ми помогнеш. Затова предлагам да не дрънкаш повече, а да ми дадеш ключовете.

— Няма да ти свършат работа.

— Защо?

— Защото съм взел предпазни мерки.

— Срещу кого?

— Срещу такива като теб.

— Какви мерки?

— Нямам бензин в колата.

— Трябва да имаш, защото си на петдесет километра от най-близката бензиностанция — каза Ричър.

— Имам четири-пет литра. Ще стигнат най-много за шейсет километра. А тук шейсет километра са нищо.

— Сериозно ли говориш?

— Това е най-добрата предпазна мярка. По-добра от аларма, проследяващо устройство или сложни ключалки.

— Изглежда, си доста умен — каза Ричър. — Или пълен идиот. Ако не е едното, значи е другото. А какво ще кажеш за гостите на мотела? Кой са те? Дали не мога да взема назаем онзи пикап?

— О, стига, моля те — простена дебелият.

Ричър не настоя. Остана на мястото си, победен от числата. Най-вече от четири, три и две. Вече бяха изминали почти четири минути. Кинг и Маккуин наближаваха следващото кръстовище. То щеше да е Т-образно, предлагащо две посоки. Или кръстообразно, предлагащо три. Айова. Шахматната дъска. Матрицата на земеделието. Да бъдеш на една нива разстояние зад бегълците означаваше да се изправиш сред непрекъснато нарастващи шансове да завиеш в погрешната посока. По пътя насам се бяха натъкнали на Т-образни и кръстообразни кръстовища в съотношение две към три, на средно разстояние дванайсет километра едно от друго. Горивото на дебелака щеше да му стигне за около шейсет минути. В края на този отрязък от време шансът му да се окаже на верния път щеше да се свие до около 1:650.

Безнадеждна работа.

Време и геометрия.

Имейлът на Соренсън отново издаде мелодичен сигнал. Аудиофайл от спешен телефон 911 в Айова. Беше обаждането, предхождащо връзката с дежурния оператор във ФБР.

- Откъде се обаждате?
- Свържете ме с ФБР.
- Откъде се обаждате, сър?
- Не ми губете времето.
- От какво се нуждаете? Пожарна, полиция, линейка?
- Трябва ми ФБР.
- Сър, вие сте се свързали със спешен номер деветстотин и единайсет.
- От дванайсети септември две хиляди и първа са ви монтирали бутон за пряка връзка с ФБР.
- Откъде знаете?
- Отгатнах. Натиснете този бутон, при това веднага!

Същият носов глас. Същата овладяна тревога. Без паника, но и без много търпение. Същата прозорливост. На практика диспечерите от 911 не бяха получили бутоните за спешна връзка с ФБР на 12 септември 2001 г., а някъде около седмица по-късно. По принцип обаче човекът беше прав. Наистина беше запознат със системата.

Но по какъв начин?

Започна да прослушва записа още веднъж, ала телефонът ѝ иззвъня точно когато беше стигнала до „Трябва ми ФБР“. Поредното обаждане. Монотонен електронен сигнал, висок и пронизителен. Отново беше дежурният агент в Омаха.

— Не знам дали има връзка, но току-що получих обаждане от щатската полиция на Айова — докладва той. — На деветстотин и единайсет е постъпил сигнал за стрелба във фоайето на някакъв мотел, намиращ се на около петдесет километра югоизточно от онази бензиностанция.

Дебелият мъж сновеше нервно зад гишето на рецепцията, а Ричър огледа дупката в стената. Намираше се точно над вратата на офиса, на около двацет и пет сантиметра вляво от средата, на три-четири сантиметра под гипсовия перваз. Куршумът, изглежда, беше попаднал близо до пирон или дюбел, откъртвайки голямо парче мазилка с размерите на чинийка за чай, с дупка в средата. Дупката беше идеално кръгла и съвпаднаше с дебелината на молив.

Ричър отстъпи крачка назад и застана на мястото, на което беше стоял Маккуин. Извъртя се на една страна и леко приклезна, за да се изравни с ръста му. После протегна ръка, насочи показалеца си към дупката и примижа с едното око.

Поклати глава.

По негово мнение пропускът беше сериозен. Дори да не се беше проснал на пода, куршумът пак нямаше да го улучи. Щеше да го пропусне и в случай че се беше повдигнал на пръсти, а дори и да беше подскочил във въздуха. Би могъл да одраска само професионален баскетболист, висок минимум два и двацет. Но със своите метър и деветдесет и три Ричър при всички случаи щеше да се размине с куршума.

Ужасно слаба стрелба на гражданен, макар че повечето гражданци в тази страна бяха маниаци на тема оръжие.

Ричър зае нормално положение и се обърна към дебелия.

— Трябва да използвам телефона ти.

През следващите пет минути Джулия Соренсън шофираше необезпокоявана, след което купето отново се изпълни с пронизителен телефонен звън.

— Май ще се окаже, че тази нощ имаш късмет — каза дежурният в Омаха.

— Защо?

— Онзи мъж е на телефона.

— С носовия глас?

— Същият. На живо.

— Къде е?

— Обажда се от същия телефон в Айова, от който е бил подаден сигналът за стрелбата.

— От мотела?

— Да.

— Къде са ченгетата от Айова?

— Далече. Заради блокадата.

— Ясно. Свържи ме с него.

— Сигурна ли си? Железния ще побеснее.

— Случаят е мой — отсече Соренсън. — Свържи ме веднага. По-късно ще се разправам с Железния.

Нещо прещрака и в тонколоните се появи леко ехо. Както когато се говори от малко помещение, обзаведено с твърди повърхности. Най-вероятно офис. Талашитени бюра, метални шкафове. После носовият глас изрече едно „ало“.

— Говорите със специален агент на ФБР Джулия Соренсън — представи се тя. — Как е вашето име, сър?

Ричър опря лакът на бюрото на дебелия мъж и притисна слушалката към рамото си.

— Засега няма да ви кажа името си — тихо рече той. — Първо трябва да поговорим.

— За какво? — попита жената, която се представи като Соренсън.

От Минесота е, помисли си Ричър. Вероятно от скандинавски произход, както сочи името ѝ. Делова, не обича празните приказки. Пряма и конкретна.

— Трябва да изясним в каква ситуация се намирам — каза той.

— Жива ли е още Карън Делфуенсо?

— Доколкото знам, да.

— Значи трябва да мислим за нейната ситуация.

— Аз мисля — въздъхна Ричър. — И тъкмо там е работата. Въпросът е дали ще ми прочитате, или ще ми помагате.

— За какво?

— Да я открием.

— Вече не сте заедно с нея, така ли?

— Не съм. Те стреляха по мен и избягаха. Но Делфуенсо остана в колата.

— Кой сте вие?

— Няма да ви кажа.

— Не искам името ви. Искам да разбера какво е вашето участие.

— Нямам участие.

— Видели са ви да карате колата.

— Те ме помолиха.

— Значи сте техен шофьор?

— Никога преди не ги бях виждал.

— Какво означава това? Че сте попаднали на тях случайно? Минувач, пред когото спират двама непознати и го молят да шофира колата им?

— Пътувам на автостоп и те ме взеха.

— Къде?

— В Небраска.

— И ви помолиха да шофирате? Това нормално ли е?

— Не, не ми се е случвало досега.

Соренсън замълча.

— Според мен са очаквали блокадите и са търсели някакво прикритие — добави Ричър. — Предвидили са заповед за издирване на

трима души и затова са решили да качат още един. На когото да поверят шофирането. Човек, който пръв ще се набие в очите на ченгетата. Счупеният ми нос беше бонус за тях. Обзалагам се, че той фигурира в деветдесет процента от описанията, които сте получили. Някакъв човек с размазана физиономия.

— Горила — поправи го тя.

— Какво?

— Горила с размазана физиономия. Зная, че не звучи много приятно, но...

— Не звучи много приятно за горилата — уточни Ричър. — Но както и да е. Аз бях човекът, от когото имаха нужда. В един момент обаче напуснаха магистралата и вече нямаха нужда от мен.

— И решиха да ви ликвидират? Ранен ли сте?

— Казах, че стреляха по мен. Но не ме улучиха.

— Знаете ли къде отиват?

— Нямам представа.

— А как тогава ще откриете Делфуенсо?

— Ще измисля нещо.

— След като не са имали нужда от вас, няма да имат нужда и от Делфуенсо. Колата ще им бъде напълно достатъчна.

— Значи трябва да побързаме.

— Все още съм на час път от вас.

— А щатските полицаи?

— Те са далече след мен.

— И без това съм ги изпуснал — каза Ричър. — Тук пътищата са ужасни. Ще се наложи да тръгна в друга посока, за да ги открия.

— Какво правехте в Небраска?

— Това не ви влиза в работата.

— Там ли ви счупиха носа?

— Не си спомням.

— Сержантът от блокадата твърди, че сте признали участие в юмручен бой.

— Не съвсем. Просто му пожелах да види другия. Това беше всичко. Чиста размяна на елементарни любезности.

— Според него сте споменали, че противникът ви в схватката се намира в друг щат, а не в Айова.

— Не мога да коментирам какво ви е казал той. Не съм присъствал на вашия разговор.

— От Небраска ли е противникът ви?

— Губите си времето.

— Не го губя. Карам толкова бързо, колкото мога. Какво друго да направя в момента?

— Карайте още по-бързо.

— Къде отивахте? — попита след кратка пауза Соренсън.

— Кога?

— Когато ви взеха на стоп.

— Във Вирджиния.

— Защо?

— Това не ви влиза в работата.

— Какво има във Вирджиния?

— Много неща. Важен щат е. Дванайсети по брой на населението, тринайсети по брутен вътрешен продукт. Ако искате, можете да проверите.

— Не сте убедителен. И със сигурност не помагате на личната си ситуация.

— Защо тогава ви се обаждам?

— Може би искате сделка.

— Не искам сделка. Искам да помогна на Делфуенсо, ако мога. А след това да продължа към Вирджиния.

— Защо искате да й помогнете?

— А защо не? И аз съм човек.

Соренсън замълча.

— Между другото, какво престъпление са извършили онези двамата? — обади се след кратка пауза Ричър.

— Нямам намерение да го обсъждам с вас. Поне засега.

— Знам, че са отмъкнали колата на Делфуенсо и са имали кръв по дрехите си.

— Откъде знаете? Купили са си нови ризи.

— Делфуенсо ми каза.

— Разговаряли сте?

— Не. Мигаше, когато не я наблюдавах. Прост буквен шифър.

— Умна жена — промълви Соренсън. — И храбра.

— Знам — отвърна Ричър. — Тя ме предупреди, че са въоръжени, но аз я разочаровах.

— Явно.

— И вие не се справихте по-добре с тази заповед за издирване на двама — не й остана дължен Ричър.

— ОЗИ за двама би трябвало да означава „двама и повече“. Такава е простата логика.

— Бойците не се занимават с логически задачи. Не поемат подобни инициативи, защото отлично знаят, че в девет от десет случая това ще им донесе неприятности.

— Как се справяше Делфуенсо? — попита Соренсън.

— Не бих казал, че днес е най-щастливият ден в живота й — отвърна Ричър.

— У дома я чака дете.

— Знам. Тя ми каза.

— Имате ли достъп до превозно средство? — смени темата Соренсън.

— Не съвсем. Наблизо има две, които бих могъл да взема назаем, но вече няма смисъл. Онези могат да бъдат навсякъде.

— Как се казват?

— Още не.

— Добре. Не мърдайте от там. Ще се видим, когато пристигна.

— Може би — отвърна Ричър. — А може би не.

Карайте още по-бързо, беше казал мъжът с носовия говор. Соренсън правеше всичко възможно да изпълни съвета му. Колата фучеше с близо сто и шейсет километра в час, което й създаваше дискомфорт. Но пътят беше прав, широк и пуст. „Никога преди не ги бях виждал. Пътувам на автостоп.“ Дали му беше повярвала? Може би. А може би не. Изложението на фактите беше много сбито и ясно. Кое го правеше малко подозрително, защото реалният живот не е нито сбит, нито ясен. В повечето случаи. А и кой в наше време пътува на автостоп? Особено пък през зимата? Този човек беше образован, личеше си по начина на изразяване. И едва ли беше много млад. Два факта, които правеха пътуването на автостоп малко вероятно. Така

поне сочеше статистиката. Ненапразно всички в Бюрото разчитаха на нея.

И още: „Стрелях по мен.“ Но: „Не ме улучиха.“ Тук или ставаше въпрос за голям късмет, или за превъзходно актьорско майсторство. Когато по теб стреля някой безспорно виновен, достоверността на думите ти автоматично придобива по-голяма сила. Това може би е известно на всички, които се нуждаят от достоверност.

После се разнесе тих мелодичен звън и на таблото светна малка жълта лампичка. По дяволите! Точно сега ли трябваше да ѝ свърши горивото? И на такова място? Айова беше огромен и слабо населен щат. Изходите на магистралата се намираха на голямо разстояние един от друг. Толкова голямо, че появата им беше истинско събитие. Соренсън отби в първия, който видя. Някакво безименно отклонение, източно от Демойн. Не след дълго се появи синкавобялото сияние на далечна бензиностанция. Рампата я изведе на двупосочен второстепенен път, а на петдесетина метра по-нататък беше и самата бензиностанция — голяма, с възможности да обслужва както тирове, така и леки коли. Островчето за леки коли беше оборудвано с шест колонки. Отвъд него беше малката кабинка за плащане, а по-нататък, в дъното, тъмнееше бетонен куб — тоалетните. От другата страна на платното имаше дълга и ниска сграда, очевидно преустроен хамбар. На стръмния ѝ покрив с едри бели букви пишеше „Храна и напитки денонощно“.

Докато Соренсън наливаше бензин, в главата ѝ отново прозвуча носовият глас: „И без това съм ги изпуснал. Тук пътищата са ужасни. Ще се наложи да тръгна в друга посока, за да ги открия.“ Двайсет и две думи. Примирение и гняв, после нова решителност. Първо лице единствено число, употребено три пъти. Инстинктивно поемане на лична отговорност за съдбата на друг човек. Непоколебимост. И достатъчно познания. Когато тя каза: ОЗИ за двама би трябвало да означава „за двама и повече“, той не попита какво означава съкращението. Защото знаеше — „окръжна заповед за издирване“. А след това добави: „Бойците не се занимават с логически задачи. Не поемат подобни инициативи, защото отлично знаят, че в девет от десет случая това ще им донесе неприятности.“ Смислен коментар, също както и другият: „Според мен са очаквали блокадите и са търсели

някакво прикритие“. Коментар, който съвпаднаше със собствените й виждания.

Твърд, отговорен, непоколебим, компетентен, разсъдлив. Човек, който превозва двама убийци с крадена кола. И със заложница в нея.

Защо тогава ви се обаждам?

Кой беше този човек, по дяволите?

Ричър разпръсна върху плота рекламните брошури от етажерката и започна да търси нещо, което да прилича на карта. В крайна сметка откри някаква, която едва ли можеше да се нарече образец на картографското майсторство, но по-добра нямаше. На практика представляваше ръчно начертан правоъгълник, в долния край на който бяха маркирани Канзас Сити и Сейнт Луис, а горе — съответно Демойн и Сидър Рапидс. Между тези четири града се простираше голямо бяло пространство с разпръснати върху него обозначения на местности, които не го интересуваха.

Интересуваше го само бялото пространство, най-вече горната му част. Тази, която обхващаше част от Айова. Номер трийсет по брой на населението сред всичките петдесет щата, номер дваисет и шест по територия, но притежаващ една четвърт от най-плодородната земя на страната. Това го поставяше начело в списъка на производителите на царевица и соя, с изключително развито животновъдство. Което означаваше слабо населен район със стотици километри между съседните ферми, самотни сгради с неясно предназначение и едно особено отсъствие на любопитство, характерно за принципа „Живей спокойно и остави другите да живеят“. Никой не се интересуваха какво правят съседите му, кога, къде и защо го правят.

По принцип най-трудните места за издирване и претърсване бяха гъстонаселените градове и безлюдната пустош. Ричър многократно беше успявал да се справи и на двата вида места, но имаше и провали. Също немалко на брой.

— Кой ще плати за дупката в стената ми? — обади се дебелият мъж зад гърба му.

— Няма да съм аз — отвърна Ричър.

— Но някой трябва да плати.

— Ти какво, да не си социалист? Или повикай някой да ти оправи стената, или си я оправи сам. Това не е мозъчна операция. Пликче гипс и шпакла са ти достатъчни. За две минути си готов.

— Не може всеки да нахлува тук и да върши безобразия.
 — Не виждаш ли, че съм зает? — започна да се ядосва Ричър.
 — С какво си зает?
 — Мисля.
 — Като зяпаш в някакъв бял лист хартия?
 — Имаш ли истинска карта?
 — Не е честно — държеше на своето дебелият мъж.
 — Случват се и такива работи. Не си късай нервите.
 — Куршумът можеше да пробие стената и да ме улучи!
 — Шегуваш ли се? Я виж къде е дупката.
 — Но онзи с пицова не е знаел, че съм нисък, нали? Това е пълна безотговорност!
 — Ти да видиш!
 — Можеше да ме улучи.
 — Но не те улучи. Хайде, забрави.
 — Можеше да ме убие.
 — Виж къде е дупката — повтори Ричър. — Нямаше да те улучи дори да се беше покатерил на бюрото си.
 Телефонът в офиса иззвъня и дебелият хлътна вътре. Минута по-късно отново се появи.
 — ФБР търси един човек със счупен нос — обяви той. — Предполагам, че си ти.
 — Ако не престанеш да плямпаш, можем да станем двама — изръмжа Ричър, взе картата със себе си и отиде да вдигне слушалката.
 Пак беше жената със скандинавското име. От Минесота. Джулия Соренсън.
 — Още ли си там? — попита свойски тя.
 — Очевидно.
 — Защо?
 — Вече ти казах защо. Тукашните пътища са като лабиринт. Безсмислено е да преследваш някого, дори да е тръгнал само две минути по-рано.
 — Има ли значение по кой път са поели? По принцип пътуват на юг. Трябва да приемем, че имат предвид точно определена дестинация. Едва ли ще останат в Айова.
 — Не съм съгласен — отвърна Ричър.
 — Защо?

— Скоро ще се съмне. Ченгетата ще застъпят на смяна в седем или осем сутринта. А онези типове няма как да не са наясно, че номерът на колата им вече е навсякъде. Плюс описание на пътниците и самата кола. Тоест няма как да рискуват. Просто не могат. Затова ще се скрият още преди разсъмване. Някъде тук, в Айова.

— Могат да влязат в Мисури преди разсъмване — подхвърли Соренсън.

— Но няма да го направят. Страхуват се, че тамошната полиция ще ги чака на границата. Щатските ченгета обичат да го правят. За добре дошъл и като предупреждение. С новата заповед за издирване, залепена на арматурното табло.

— Не могат да останат в Айова — възрази Соренсън. — Всъщност не могат да останат никъде. Ако си дават сметка, че номерът на колата е пуснат за издирване навсякъде, вероятно ще са наясно, че сме предупредили и всички съдържатели на мотели.

— Няма да използват мотел. Мисля, че пътуват към място, което си е тяхно. Напуснаха магистралата през точно определен изход. Анонимен и безличен. Аз не бих тръгнал по него. Никой нормален човек не би тръгнал по този път. Става въпрос за един абсолютно анонимен път, без име. Но те го знаеха. Знаеха за отворената бензиностанция, знаеха и за този мотел. Следователно знаеха къде отиват. Няма как да не са използвали маршрута и преди.

— Може би си прав.

— Но може и да греша.

— Кое от двете?

— Не знам.

— Цял ден ли ще се крият?

— Аз бих направил така.

— Но това е рисковано. Ще се превърнат в мишени.

— В мишени да, но без особен риск. Деветдесет минути след като потеглиха от тук, вече ще са незнайно къде в един пустеещ квадрат от тринайсет хиляди квадратни километра. Нима ще тръгнеш да чукаш от врата на врата с надеждата да ти излезе късметът?

— А ти как би го направил?

— Взе ли решение относно ситуацията ми?

— Още не.

— В такъв случай може и да не разбереш как бих го направил.

— Кой си ти?
— Обикновен човек — отвърна Ричър.
— Какъв по-точно?
— Защо ми се обади?
— Опитвам се да разбера що за човек си.
— Какви са заключенията ти досега?
— Нямам такива.
— Аз съм един невинен минувач. Това е всичко. Ето какъв човек съм.
— Всички твърдят, че са невинни.
— Но понякога наистина са такива.
— Стой там и не мърдай — рече Соренсън. — След по-малко от час съм при теб.

Соренсън продължи да поддържа висока скорост, някъде между сто и петдесет и сто и шейсет километра в час. Откъсваше очи от пътя само колкото да погледне дисплея на джипиеса. Вече беше близо до безименното отклонение и разбираше какво е имал предвид мъжът с носовия глас. Никой нормален човек не би тръгнал по този път. Пейзажът наоколо изглеждаше безкрайно тъмен и безкрайно пуст. Никакви светлини, никаква специфика, нищо, което да представлява интерес.

Анонимен път, без име. Но те го знаеха.

Телефонът ѝ отново извънтя. Беше старши агент Пери. Железния, прекият ѝ началник.

— Открих някои неща за жертвата — обяви той.

— Това е добре, защото онзи от Държавния департамент мълчеше като риба — отвърна Соренсън.

— Мистър Лестър? Аз просто го прескочих. Не че Държавният департамент има кой знае какво да крие. Убитият се оказа търговски аташе. Иначе казано, продавач или търговец, или посредник при разни сделки. На практика това е всичко. Работата му била да облекчава американските износители.

— Къде е служил?

— Не ми казаха. Но в замяна на това споменаха, че говорел арабски. Сама си направи заключенията.

— Как се е озовал в Небраска?

— Никой не знае.

— По работа или на почивка?

— Доколкото знам, не е било по работа. Бил е в платен отпуск между две назначения.

— Знаете ли, че се появили двама от Отдела за борба с тероризма от Канзас Сити?

— Чух. Може би означава нещо, може би не. Тези хора постоянно търсят повод да се правят на велики. Вероятно защото трябва да оправдават огромния си бюджет.

Соренсън не каза нищо.

— Но и ние имаме бюджет за оправдаване — добави Пери. — Чух, че си осъществила контакт с шофьора.

— Твърди, че са го качили на автостоп. Твърди още, че са стреляли по него, преди да избягат. След по-малко от час ще го видя.

— Това е добре. Арестувай го незабавно. Поводи колкото щеш — убийство, отвлечане, кражба на автомобил, превишена скорост. Изобщо каквото се сетиш. Искam го тук веднага, с белезници.

Шериф Виктор Гудман направи това, което би направил всеки съвестен служител на закона: измина бавно и внимателно пътя между старата помпена станция и фермата, в която живееше свидетелят — седемнайсет километра на северозапад от града. На отиване караше бавно и оглеждаше банкета от дясната част на платното. Тук-там имаше заледени участъци.

Общо взето, теренът беше равен, но настилката беше напукана, с доста бабуни и дупки. Според един от хората му свидетелят карал очукан пикап форд рейнджър. Твърде стар, за да има антиблокираща система, а когато подобни возила не са натоварени, задната им част става доста нестабилна и поднася. Може би се беше случило точно това. Човекът беше тръгнал да се прибира доста късно през нощта и вероятно бе бързал. Едно поднасяне или приплъзване по заледените участъци лесно би довело до напускане на пътя и дори до преобръщане, особено ако гумите попаднеха в коловоз или дупка. По тази причина Гудман прибягна до помощта на подвижния прожектор, закрепен встрани от предното стъкло. Въртеше го бавно и внимателно, стараейки се да осветява максимална част от банкета. Не откри нищо.

Къщата на свидетеля се оказа повече от скромна. Преди години вероятно бе била център на самостоятелна ферма от 200–300 декара, но днес, след няколко вълни на окрупняване, представляваше просто жилище, дадено под наем или безплатно на селскостопански работник. На места покривът ѝ беше хлътнал. Застинала, безжизнена, тъмна постройка. Гудман слезе от колата и започна да чука и блъска по заключената врата. Подвикна няколко пъти, после се въоръжи с търпение и зачака.

Три минути по-късно на прага се изправи разрошена жена, облечена в пижама. Тази, с която свидетелят живееше на семейни начала. Не, той още не се бил прибрал. Не, нямал навик да скита по нощите. Да, винаги се обаждал, когато се налагало да закъснее. Не, тя нямала никаква представа къде може да бъде.

Гудман се върна в колата и подкара по обратния път към помпената станция. Бавно и внимателно, с включен прожектор. Този път обръщаше по-голямо внимание на левия банкет и оглеждаше замръзналата земя поне на двайсетина метра встрани.

Не забеляза нищо.

В крайна сметка се принуди да обиколи и другите, не толкова преки пътища, подреждайки ги според вероятността изчезналият мъж да е поел по някой от тях. От географска гледна точка неговият район беше съвсем прост. Централните пътища го разделяха на четири квадранта — северозападен, североизточен, югоизточен и югозападен, — всеки от тях в различна степен на икономическо развитие. Възможно беше свидетелят да е тръгнал към дома си по някой от обиколните пътища. Възможно, но малко вероятно. Бензинът беше скъп и едва ли някой бе склонен да навърта допълнителни километри. Нищо не сочеше, че този човек поддържа извънбрачни връзки и че някоя дама очаква посещение в късните часове на нощта. Но Гудман беше съвестен служител на закона и провери дали е така.

Никъде в северозападния квадрант не откри паркиран форд рейнджър. Нито в североизточния. Нито в югозападния.

Югоизточният беше най-малко вероятен. За да стигне до него, човекът би трябвало да потегли в обратна на дома си посока. Но защо да го прави толкова късно, след полунощ? Освен това югоизточният квадрант беше предимно с търговски обекти. Те се издигаха от двете страни на второстепенния път, водещ на юг. Също както и покрай пътя, който водеше на изток. Там се намираха множество магазини за семена, дрехи, хранителни стоки, оръжие. Имаше и зложни къщи. Плюс една аптека и голямо представителство на тракторите „Джон Диър“. Но всички тези заведения затваряха в пет следобед. През нощта местата за паркиране пред тях бяха празни, както и дворовете отзад. Имаше и множество стари хамбари, превърнати в складове. Всичките бяха заключени.

Но въпреки това шериф Гудман ги провери. Той беше много съзнателен служител на закона. Подкара бавно на юг и огледа алеите между сградите. После обърна и потегли на север, взирайки се в празните терени, а след това отново зави на юг, за да инспектира другата страна на пътя.

Не откри нищо. Провери и пътя на изток, чак до откритото поле. Върна се обратно и се зае да оглежда алеите, задните дворове и местата за паркиране пред магазините.

И най-после го откри.

Стар пикап форд рейнджър, паркиран плътно зад железарския магазин на Гас Бантри.

Ричър сгъна подобие на карта и го пхна в задния си джоб. После пристъпи към прозореца на офиса. Навън все още беше тъмно, но утрото беше близо.

— Ще ми отпуснеш ли една стая? — обърна се към дебелия мъж той. Онзи не отговори.

— Аз ще ти дам пари, а ти ще ми дадеш ключ — бавно поясни Ричър. — Нали това ти е бизнесът?

Човекът се мушна зад гишето и откачи ламинирана табелка от стената. На нея с бледо мастило беше изписано едно просто изречение: „Управата си запазва правото да отказва обслужване“. Табелката беше покрита с миниатюрни парченца гипс, посипали се от дупката, която бе пробил куршумът.

— Хей, не ме ли чу, че разговарям с властите? — подхвърли Ричър. — Много приятелски. Аз съм от добрите.

— Не ща повече неприятности — отсеке дебелият мъж.

— За тази нощ си получи порцията — увери го Ричър. — Оттук нататък ще се провежда разследване. Като нищо ще ти се наложи да настаниш десетина агенти за една седмица. Или повече и за по-дълго време. Как ти се струва това на фона на средната ти зимна посещаемост?

Онзи замълча.

— Добре, в такъв случай ще се преместим някъде другаде — въздъхна Ричър.

— Четирийсет долара.

— Двайсет.

— Трийсет.

— Не ставай алчен. Тези хора имат бюджетен лимит. Ако видят нещо, което не им харесва, като нищо ще звъннат на данъчните. Ей така, за кеф.

— Двайсет и пет.

— Дадено — кимна Ричър и извади пачка измачкани банкноти от другия си заден джоб. Отброи двайсет и пет долара — десетачка, две по пет и останалите по един.

— Предплата за една седмица — обяви дебелият мъж.

— Не прекалявай!

— Добре, за две нощувки.

Ричър прибави една двайсетачка и една петачка.

— Искам стая в средата на редицата — рече той. — Без съседи от двете страни.

— Защо?

— Защото обичам усамотението.

Дебелият мъж зарови из някакво чекмедже, от което извади месингов ключ с кожено етикетче. Върху едната му страна имаше поизтрита златна петица, а върху другата — ситно изписани инструкции.

— Ще трябва да се регистрираш — добави той.

— Защо?

— Такъв е законът в Айова.

Ричър се регистрира под името Бил Скаурън — бейзболиста, който седмици преди раждането му беше постигнал феноменален резултат за „Ню Йорк Янкис“ на Световните серии. После взе ключа от ръката на дебелия мъж и тръгна към стаята си.

Шериф Гудман набра мобилния на Джулия Соренсън и докладва, че е открил пикапа на свидетеля.

— Някакви необичайни следи?

— Не — отвърна Гудман. — Паркиран съвсем нормално зад някакъв склад, чист и спретнат като онази мазда зад бара.

— Заключен ли беше?

— Да. Честно казано, това ми се струва малко необичайно. Тук хората не заключват колите си, особено пък двайсетгодишните бракове.

— Някакви следи от собственика?

— Няма. Просто е изчезнал.

— Наоколо има ли кръчми или мотели?

— Не. Това е най-обикновена търговска ивица.

- Ще изпратя на оглед няколко криминолози.
- Скоро ще се съмне.
- Още по-добре — рече Соренсън. — Дневната светлина винаги помага.
- Друго имах предвид. Детето на Карън Делфуенсо скоро ще се събуди. Някакви новини?
- Шофьорът пак се обади. Изхвърлили са го. По това време Делфуенсо е била още жива.
- Отдавна ли е било това?
- За съжаление достатъчно отдавна, за да настъпи промяна в ситуацията.
- Значи ще трябва да кажа на дъщеря й.
- Само фактите. Не казвай нищо, за което не сме сигурни. Обади се в училището и ги предупреди, че днес ще пропусне часовете. Не е зле да задържиш и детето на съседката, за да си правят компания. Тя дали работи през деня?
- Сигурно.
- Накарай я да си остане у дома. Най-добре е детето на Делфуенсо да е заобиколено от познати.
- Къде си в момента?
- Наближавам мотела, където ще се срещна с шофьора.
- Защо ще иска да се среща с теб?
- Твърди, че е невинен минувач.
- Вярваш ли му?
- Не знам.

Докато течеше този разговор, Соренсън подмина бензиностанцията на „Шел“ и навлезе в лабиринта на отклоненията вляво и вдясно, следвайки малките указателни табели с изрисувани легла върху тях. Джипиесът показваше, че мотелът се намира на петдесетина километра — разстояние, което щеше да измине за около трийсет минути при скоростта, която поддържаше. Служебната краун виктория се държеше много добре по междуселските пътища. На правите участъци Соренсън натискаше газта до дъно, а на завоите набиваше спирачки и тежката кола се поклащаше като някаква сухопътна яхта. Подобно на всички автомобили във ФБР, тя беше

оборудвана със специалното окачване „Полис Интерсептор“, което не беше толкова здраво, колкото на състезателните коли в НАСКАР, но вършеше много добра работа. Разбира се, това не включваше гумите, които пицяха, свиреха и виеха по завоите. След такова каране със сигурност щеше да се нуждае от нов комплект. Железния нямаше да бъде доволен.

Ричър отключи вратата на стая №5 и влезе. Обзавеждането беше стандартно, като във всеки мотел. Двойно легло вляво, до него скрин и вграден гардероб, врата за банята на отсрещната стена. Стаята беше облицована с изкуствена ламперия, далеч по-оранжева от всяко съществуващо в природата дърво. На пода имаше кафяв мокет, а цветът на кувертюрата на леглото беше нещо средно между двете. Нищо в това обзавеждане не наемкваше за триумф на естетиката — това беше абсолютно сигурно. Но Ричър остана равнодушен просто защото нямаше намерение да използва стаята.

Запали лампата в банята и остави вратата леко открената. После включи и лампата на нощното шкафче в далечния край на леглото и дръпна пердетата, оставяйки съвсем малък проце́п. След това отново излезе на студа и заключи отвън.

Прекося паркинга, прекоси и шосето и навлезе стотина метра навътре в нивата. Прилекна сред замръзналото стърнище, вдигна яката на шубата си и отпрати поглед в посоката, от която беше дошъл. Стая № 5 имаше вид на обитавано помещение. Сякаш гостът беше вътре и просто си почиваше. През целия си живот беше оцелявал благодарение на своята предпазливост. Нямаше никакво намерение да позволи на жената със скандинавски произход да го хване по бели гачи. Възнамеряваше да остане скрит и да наблюдава, за да разбере коя е тя, какви са намеренията ѝ, води ли и други хора със себе си. Дори и при най-малкото подозрение, че си води подкрепление или специален отряд за неутрализирането му, той щеше да изчезне завинаги. Но ако се окажеше сама, може би щеше да ѝ се представи.

Може би. А може би не.

Той огледа пътя и търпеливо зачака.

След близо трийсет минути висене на студа Ричър видя далечните фарове и включените червено-сини лампи, приближаващи отляво. Колата приличаше на извънземен космически кораб, който се носеше бързо сред влажната мъгла призори. Три километра, помисли си той. Щеше да ги вземе за по-малко от две минути със скоростта, с която се движеше. Фаровете подскачаха леко, а червено-сините лампи мигаха зад тях. Една кола, широка и ниска, препускаща сама. Без подкрепления. Без отряд за бързо реагиране.

Дотук добре.

Светлините се приближаваха. Когато стигнаха на осемстотин метра, той разпозна колата. Краун виктория, служебна. От четиристотин метра определи цвета ѝ — тъмносин. От двеста си даде сметка, че това е същата кола, която видя преди няколко часа да фучи по междущатската магистрала на запад от Омаха. Той имаше способността да различава автомобилите по начина им на движение. За него това бяха един вид пръстови отпечатьци.

Видя как колата рязко намалява и спира под колонадата на входа. Редицата от стаи остана зад нея, също както се беше случило с Алън Кинг. Светлините за заден ход проблеснаха за миг, после лостът на скоростите беше преместен на позиция „паркиране“. Лявата врата се отвори и от нея слезе жена.

По всяка вероятност това беше специален агент на ФБР Джулия Соренсън. Скандинавката. Наистина приличаше на такава — висока, с руса коса. Носеше черни обувки, черни панталони и черно яке, под което имаше синя риза. За момент остана на място и разкърши рамене. После се наведе, измъкна от колата черна чанта с крушовидна форма и я преметна през рамо. От джоба си извади малък портфейл, който вероятно съдържаше личните ѝ документи. Заобиколи колата и се насочи към фоайето.

Докато вървеше, измъкна от кобура на хълбока си пистолет.

Ричър обърна глава наляво и напрегна поглед. Но не видя други коли. В този случай най-разумната тактика щеше да е лекото забавяне на подкрепленията. Дори задължителна. Тя хвърля въдицата, след това идват те. Но това не се случваше.

Все още не.

Жената дръпна входната врата и изчезна зад нея.

Соренсън видя типичното фоайе на провинциален мотел — с линолеум на пода, четири ужасни на вид плетени стола и маса като в закувалня, отрупана с картонени чаши и пликчета с кафе. Вдясно се виждаше високото гише на рецепцията, вляво имаше два метра празно пространство. В дъното беше вратата на офиса, над която личеше дупка от куршум.

Отвътре долитаха звуците на включен телевизор, под вратата просветваха синкави отблясъци. Соренсън спря в средата на помещението и извика:

— Ехо?

Високо, ясно, самоуверено.

Вратата на офиса се отвори и на прага застана нисък дебел мъж. Оредялата коса на главата му беше пригладена с някакъв гел. Носеше червен пуловер. Очите му започнаха да се местят от служебната карта на Соренсън към пистолета в ръката й.

— Къде е човекът със счупения нос? — попита тя.

— Искам да разбера кой ще плати за дупката в стената ми — рече намусено дебелият.

— Не знам. Във всеки случай не аз.

— Нали имаше някакви федерални разпоредби за компенсация на жертвите?

— Това ще го обсъдим по-късно — каза тя. — Къде е човекът със счупения нос?

— Мистър Скаурън? В стая номер пет, почива си. Нарече ме социалист, представяте ли си?

— Ще ми трябва служебният ви ключ.

— Можеха да ме убият.

— Видяхте ли какво се случи?

Той поклати глава.

— Бях в задната стая и си почивах. В един момент чух изстрел и излязох да видя какво става. Бъркотията беше голяма.

— Ще ми трябва служебният ви ключ — повтори Соренсън.

Дебелакът бръкна в издутия си джоб и откачи от връзката ключове един месингов с обикновена халка. Соренсън прибра картата си и го взе.

— Какви са останалите ви гости? — попита тя.

— Обикновени хора. Наблизо има езера и те идват тук уж на риболов, но по-скоро за да пият. Дори не се събудиха от стрелбата.

— Приберете се обратно — рече Соренсън. — Ще ви кажа кога е безопасно да напуснете офиса.

Нищо за отбелязване вляво. Нито светлини, нито коли. Подкрепленията не идваха. Ричър местеше поглед от пътя към фоайето и обратно. В бърза последователност, като съдия на тенис мач. Жената излезе навън и тръгна по пътеката от каменни плочи. Пистолетът продължаваше да е в ръката ѝ. Фактът, че не беше гръмнала дебелака зад рецепцията, означаваше, че е надарена с безкрайно търпение. Тя мина между стената и колата си, покрай автомата за кока-кола и тръгна по тесния тротоар, осветен от декоративните лампи. Оглеждаше вратите на стаите. Едно, две, три, четири.

Спря пред №5.

Надникна в процепа между пердетата. Бързо, за част от секундата. После повтори упражнението, но този път доста по-бавно. Искеше да огледа внимателно онова, което ѝ позволяваше процепът. Не съзря крака върху видимата част от леглото и може би реши, че той е в банята.

Ричър отново погледна наляво. На север не се виждаше светлина. Не се чуваше шум от движещи се коли. За всеки случай погледна и надясно. Втората кола би могла да опише кръг и да се появи от другата страна. Което съвсем не беше глупаво като тактика. Но и от юг не се виждаха светлини. Не се чуваше шум от движещи се коли. Жената не използваше телефона си. Нямаше комуникация, нямаше координация. Едва ли биха я оставили толкова дълго незащитена.

Тя беше сама. Без подкрепления. Без отряд за бързо реагиране.

Ричър я видя да чука на вратата на стая №5. Видя как изчаква и отново чука, този път по-силно. После доближи ухо до процепа на прозореца. Той се изправи и тръгна към нея през замръзналото стърнище. Видя я как вади ключ и го пъха в ключалката. Видя я да влиза в стаята с насочен пистолет. Двайсет секунди по-късно тя отново изскочи навън.

Изправи се до пластмасовите столове и се огледа. Пистолетът все още беше в ръката ѝ, но сочеше надолу. Стъпките на Ричър хрущяха леко по стърнището. После той излезе от нивата и стъпи на платното.

Соренсън го бе чула. Извърна лице в неговата посока.

— Здравсти — рече той.

Пистолетът ѝ се стрелна нагоре. Тя го стисна с две ръце и разкрачи крака. Ричър видя как очите ѝ се фокусираха върху фигурата му, която бавно изплуваше от мрака.

— Говорихме по телефона — подвикна той. — Не съм въоръжен.

Пистолетът остана насочен в него.

Той прекоси шосето и навлезе в паркинга пред мотела. Светлината на лампите по външната стена огря лицето му.

— Спри на място! — заповяда тя.

Той спря на място.

Пистолетът беше „Глок 17“. Черен, обемист, с бледи поликарбонатови отблясъци. Главата зад него леко се наведе на една страна, сякаш от любопитство. Кичур коса падна над едното ѝ око. Изглеждаше много по-добре от Дон Маккуин с насочения пистолет. Това поне беше сигурно.

— Лягай на земята!

Той разпери пръсти и вдигна ръце с дланите напред.

— По-спокойно. Няма нужда от толкова вълнение. Ние сме от един отбор.

— Ще стрелям!

— Няма да стреляш.

— Защо мислиш така?

Ричър погледна вляво от себе си. Фаровете на колата ѝ бяха останали включени. Както и синьо-червените сигнални светлини, които мигаха напрегнато. По-нататък пътят тънеше в мрак. Но от обратната посока се появиха проблясъци. Далече на хоризонта. Не бяха

от кола, която приближава. Просто едно бледооранжево сияние като от лагерен огън.

— Няма да стреляш, защото мразиш да пишеш обяснения — рече той.

Тя не каза нищо.

— А и няма да е честно. Аз не съм въоръжен и не представлявам непосредствена заплаха. Ще изгубиш работата си. Ще влезеш в затвора.

Тя продължаваше да мълчи.

— Освен това искаш да откриеш Карън Делфуенсо. Не разполагаш с описанието на двамата мъже, не знаеш какви имена използват, какво е било поведението им. А аз знам всичко това. Затова ще ме оставиш жив, поне докато отговоря на въпросите, които си ми приготвила.

Пистолетът остана насочен в главата му, но тя се размърда наляво и леко се завъртя, без да го изпуска от мушка. После започна да се оттегля заднешком. Измина седем-осем метра и спря. Вече покриваше и пътя му към вратата на стая №5. В първия момент той си помисли, че иска да влязат вътре, но тя каза:

— Седни на пластмасовия стол.

Ричър тръгна напред. Дулото на глока остана на разстояние седем-осем метра, но го проследи по целия път. Очевидно тази жена се смяташе за добър стрелец. Маккуин не успя да го улучи от някакви си три метра.

Той спря до стола отляво, завъртя се на една страна и седна.

— Облегни се назад и протегни крака — заповяда тя. — Отпусни ръце от двете страни на тялото си.

Ричър изпълни инструкциите ѝ и възможностите му за бързи действия се сведоха до тези на току-що събудил се от дрямка старец. Беше ясно, че жената е умна, много умна. И я биваше в импровизациите. Столът под задника му беше леден. Бяла, добре охладена пластмаса.

Тя остана на мястото си, но свали пистолета.

Мъжът не отговаряше на предварителните представи на Соренсън. Или само донякъде. Не беше горила, не приличаше на

убиец от гангстерски филм. Но тя виждаше съвсем ясно защо му бяха направили това описание. Преди всичко, защото беше грамаден. Много висок, много широк в раменете, с дълги крайници. Градинският стол беше със стандартни размери, но едва го побираше. Беше се наклонил и изкривил, сякаш всеки момент щеше да се счупи. Кокалчетата на отпуснатите му ръце почти докосваха земята. Вратът му беше дебел, а дланите му — огромни. Дрехите му бяха измачкани и мръсни, косата му беше сплъстена, а раната на лицето му — наистина ужасна. Подутият нос беше сцепен и под очите му се бяха образували морави отоци.

Дивак. Но не съвсем. Под кошмарния външен вид се долавяше нещо цивилизовано. Движенията му бяха изненадващо леки и плавни, поведението му беше спокойно и сдържано. Говореше по начина, който вече й беше познат — с обмисляне на всяко твърдение в частиците от секундата, които разделяха изреченията. Няма да стреляш, защото мразиш да пишеш обяснения. Директно в целта. Думи, които издаваха самоувереност и опит. Погледът му беше едновременно умен и привлекателен, приятелски и хладен, откровен и дълбоко циничен.

Фокусът му се местеше бързо, веждите помръдваха нагоре-надолу, формата на устата се променяше непрекъснато — сякаш винаги обмисляше нещо. Все едно зад очите му имаше мощен компютър, който работеше с максимално натоварване.

Ръката й с пистолета отново се повдигна.

— Съжалявам, но имам заповед да те арестувам и да те откарам обратно в Небраска — мрачно обяви агент Соренсън.

Думите на Соренсън увиснаха в студения нощен въздух. *Имам заповед да те арестувам и да те откарам обратно в Небраска.*

За миг едрият мъж не реагира, а после се усмихна. Любезно и широко, сякаш се развесели от многократно чувана шега.

— В такъв случай ти желая късмет — рече той.

Не помръдна. Просто си седеше на разкривения стол с изопнати крака и увиснали ръце.

— Говоря сериозно — предупреди го Соренсън.

— Те бяха адски неорганизирани, нали?

— Кои те?

— Дватама извършители. Предполагам, че криминолозите са събрали богат материал.

— Кой си ти?

— Искам да кажа, че да задигнеш кола означава, че си отчаян, нали така? Не можеш да разчиташ на лесно отвлечение. Може да няма трафик, може да попаднеш на неподходящата жертва и да получиш куршум в лицето.

— Какво искаш да кажеш?

— Те ми се представиха с имената си. Най-вероятно истинските. Не звучаха като предварително избрани псевдоними. И според мен не бяха такива. Защото и всичко друго около тях не изглеждаше подготвено много добре.

— С какви имена ти се представиха?

— Алън Кинг и Дон Маккуин.

— Кинг и Маккуин? На мен ми звучат абсолютно фалшиво.

— Не. Ако бяха измислени, щяха да изберат нещо по-добро. Освен това ми ги казаха най-спокойно, защото ми бяха издали присъдата.

— Какво искаш да кажеш? — повтори въпроса си Соренсън.

— Онзи, който се представи като Алън Кинг, каза, че имал брат, служил в армията — Питър Кинг. Според мен това е добра отправка

точка.

— Отправна точка за какво?

— За проследяването им.

— Кой си ти? — отново попита Соренсън.

— Разкажи ми за шефа си.

— Защо?

— Той е амбициозен, нали? Искан да го потупат по рамото. Убеден е, че един арест преди разсъмване ще изглежда много добре. И може би е прав. Действително може да изглежда добре. Но по-добрата тактика в случая е гъвкавостта.

— Преговаряш с мен, така ли?

— Мисля, че няма смисъл да бързаш обратно към Небраска, след като Карън Делфуенсо за последно е била забелязана да пътува в обратна посока. Предполагам, че твоят шеф ще може да разбере това. Отлагането на удовлетворението е хубаво нещо. То е изградило средната класа.

— Технически погледнато, ти оказваш съпротива при арест — предупреди го тя. — Това означава, че мога да те гръмна без никакви неприятни последици.

— Ами давай тогава. Нима си мислиш, че искам да живея вечно? Тя замълча.

— Ще ти кажа името си — подхвърли Ричър.

— Вече го знам. Написал си го в мотелския регистър. Казваш се Скаурън.

— Ето, виждаш ли? На това му се казва убедителен псевдоним. Веднага го прие като автентичен. През шейсета година Бил Мус Скаурън постига коефициент на успеваемост триста и девет за „Янките“, а следващия сезон подобрява постижението си на триста седемдесет и пет.

— Не се казваш Скаурън, така ли?

— Не. Просто защото не мога да удрям като професионалните питчъри във Висшата лига. Но трябва да обърнеш внимание на шейсета година. Най-вече на „Световните серии“, които се провеждат тогава. „Янките“ се борят за десетата си купа през последните дванайсет години. Побеждават „Пайрътс“ с петдесет на два и седем, постигат коефициент триста трийсет и осем срещу двеста

петдесет и шест, правят десет хоумръна срещу четири и два шутаута чрез Уайти Форд. Но въпреки това губят мача.

— Какво общо има бейзболът?

— Той е илюстрация. Той е метафора. Винаги е бил такъв. Поуката е, че винаги можеш да завършиш със загуба, когато си на крачка от победата. Точно това ще направиш и ти, ако ме помъкнеш обратно към Небраска.

Соренсън мълча в продължение на цяла секунда, после наведе дулото на пистолета надолу.

Ричър проследи движението ѝ с очи и си помисли: Готово, вече е в торбата. Или почти е там. Цялата работа отне две минути и двайсет секунди. Разбира се, имаше колебание и гняв, но въпреки това избегнаха скандалите, крясъците или физическия сблъсък. Стана много бързо и безопасно. Защото, макар и способен на тежки поражения, 22-калибровият патрон на Маккуин беше детска играчка в сравнение с 9-милиметровите муниции тип „Парабелум“ на Соренсън.

— Казвам се Ричър — представи се той. — Малкото ми име е Джак.

Работил съм дълго време като военен полицаи.

— А сега? — попита Соренсън.

— Сега съм безработен.

— Къде живееш?

— Никъде.

— Какво означава това?

— Каквото чуваш. Пътувам от място на място.

— Защо?

— А защо не?

— И наистина ли се придвижваш на автостоп?

— Наистина.

— Защо отиваш във Вирджиния?

— По лични причини.

— Това не е изчерпателен отговор.

— Но е всичко, което мога да ти предложа.

— Искам повече. Нужна ми е подробна информация.

— Отивам във Вирджиния заради жена.

— Която и да е?

— Не, една определена жена.

— Коя?

— Говорих с нея по телефона. Звучеше много приятно. Реших, че не е зле да се срещнем.

— Говорил си с нея по телефона? Но не си я виждал?

— Още не.

— Прекосяваш половината страна, за да потърсиш жена, която никога не си виждал?

— Защо не? Трябва да бъде някъде. Вирджиния е място като всяко друго.

— Мислиш ли, че тази жена ще пожелае да прекара част от времето си с теб?

— Вероятно не. Но трябва да проверя, нали?

— Трябва да е страхотна жена.

— Има много хубав глас. Това е всичко, което знам. Засега.

Още трийсет и пет секунди. Общ сбор две минути и петдесет и пет секунди. Почти победих. Това е по-бързо, отколкото с физически сблъсък. И по-безопасно.

— Какво друго искаш да знаеш? — попита той.

— Как си счупи носа?

— Един ме фрасна с приклада на пушката си.

— В Небраска ли?

— Да.

— Защо?

— Знам ли? Някои хора са агресивни по природа.

— Ако не си този, за когото се представяш, мога да загубя работата си. И дори да вляза в затвора.

— Знам. Но аз съм този, за когото се представих. Ти също. И за разлика от шефа си знаеш, че Карън Делфуенсо е най-важната фигура в тази история.

Соренсън не каза нищо. След известно време кимна и попита:

— И тъй, откъде започваме?

Бинго. Три минути и двама и една секунди. Но в следващия миг извън телефонът й и всичко приключи, преди да е започнало.

От гледна точка на Соренсън звъненето представляваше дразнещо прекъсване в най-неподходящия момент. Поне в началото.

Едрият мъж беше на път да й каже всичко — кой е, откъде е, как е попаднал тук. Всеки разпит беше различен. Понякога си струваше да го продължиш малко повече, да се преструваш, че вярваш, че си готов да сътрудничиш, да се правиш на убеден. По този начин той щеше да сваля гарда и истината щеше да излезе наяве. Още пет минути и всичко щеше да е наред.

Тя погледна телефона, който жужеше в дланта ѝ. Нямаше как да бъде Железния, който в момента беше зает да пише на компютъра и да проверява текста за правописни грешки. Най-вероятно беше дежурният агент в Омаха, получил някаква нова и важна информация. Може би отговор на запитването ѝ за човек с лицеви наранявания. Може би едрият мъж насреща ѝ беше издирван в няколко щата. Скаурън, Ричър, или както там му беше името. В такъв случай обаждането нямаше как да бъде дразнещо прекъсване, а по-скоро кратък път към истината.

Тя натисна бутона за приемане.

Беше дежурният агент.

— Щатската полиция в Айова докладва за ново обаждане на деветстотин и единайсет — обяви той. — Някакъв фермер съобщил за запален автомобил на границата на имота му.

— Къде?

— На около осем километра южно от теб.

— Какъв автомобил?

— Не знае. Бил доста далече от дома му. Той притежава голяма ферма. Мисли, че става въпрос за обикновена кола.

— Кой поема гасенето?

— Никой. Най-близката пожарна е на осемдесет километра от там. Ще я оставят да изгори. В Айова е зима все пак. Какво може да подпали?

Тя изключи телефона и вдигна глава към едрият мъж.

— Подпалена кола на осем километра от тук.

Мъжът се изправи с бързо и плавно движение, прекоси паркинга и спря по средата на шосето.

— Виждам го — извика след известно време той. — Забелязах го още преди да дойдеш.

Тя се присъедини към него, продължавайки да стиска пистолета. Видя сиянието на хоризонта. Бледооранжево, като от лагерен огън.

- Това не е добре — поклати глава мъжът.
- Мислиш, че е тяхната импала?
- Ще бъде странно, ако не е тя.
- Ако пак са сменили колите, ние сме прецакани.
- Ще ни върнат доста назад — кимна той.
- Истината ли ми казваш?
- За какво?
- За името си например.
- Джак Ричър — рече той. — Приятно ми е да се запознаем.
- Имаш ли някакъв документ?
- Един изтекъл паспорт.
- На чие име?
- Джак Ричър.
- Приличаш ли си на снимката?
- По-млад съм. И по-тъп.
- Качвай се в колата.
- Отпред или отзад?
- Засега отпред — отвърна тя.

Тази краун виктория си беше транспортно средство и нищо повече. Никаква прилика с мобилен офис или команден център. Ричър се настани на предната седалка. Не видя нито лаптопи, нито мощни радиостанции, нито оръжия. На таблото имаше грубо монтирана стойка за мобилен телефон и допълнителен ключ, вероятно за управление на мигащите светлини.

Соренсън седна до него, включи на скорост и изкара колата изпод навеса. Напусна алеята в обратна на часовниковата стрелка посока и излезе на пътя. По същия начин като Алън Кинг, но доста по-бавно от него. Тежката машина изскочи на асфалта с проскърцване и странично разклащане на амортизьорите. После Соренсън стъпи на газта. Пътят беше прав като стрела. Пожарът гореше точно насреща. Понесоха се към високите ярки пламъци. В съзнанието на Ричър изплува стих от една песен на „Пинк Флойд“: Да се насочим към сърцето на слънцето.

Малко след като преодоляха половината разстояние, стана ясно, че огънят е толкова силен заради бензина.

Краищата на оранжевите пламъци бяха светлосини и буйни. Над тях трябваше да се издига облак черен дим, но небето на юг беше все още тъмно и облакът не се виждаше. На изток вече просветляваше. Тънка бяла линия очертаваше хоризонта. За миг Ричър си помисли за Чикаго и първите автобуси на „Грейхаунд“, потеглящи от автогарата на Уест Харисън Стрийт. После ги прогони от съзнанието си. Друго време, друго място. Насочи вниманието си към шофирането на Соренсън. Кракът ѝ здраво натискаше педала на газта. Мускулите на дясното ѝ бедро се очертаваха съвсем ясно.

— Колко време си служил в армията? — попита тя.

— Тринайсет години.

— Чин?

— Уволних се като майор.

— Боли ли те носът?

— Да.

— Съжалявам.

— Трябваше да видиш другия.

— Беше ли добро ченге в армията?

— Бях достатъчно добър.

— Какво означава това?

— Мисля, че бях нещо като стария Скаурън в бейзбола. През повечето години постигах над триста. А когато се налагаше, стигах и до триста седемдесет и пет.

— Получавал ли си медали?

— Всички получавахме медали.

— Защо не живееш никъде?

— Ти имаш ли къща?

— Разбира се.

— И щастлива ли си от този факт?

— Не напълно.

— Това е отговорът на въпроса ти.

— Как ще ги открием, ако отново са сменили колата?

— Има много начини — отвърна Ричър.

Когато приближиха на два километра от пожара, огънят придоби форма — беше широк в основата, стесняващ се нагоре. От осемстотин метра Ричър забеляза странни мехури и огнени снопчета — бледосини, буйни и почти невидими. Допускаше, че резервоарът все още е цял, но

вече разкривен и напукан от високата температура. През пукнатините изригваха огнени езици, причинени от вътрешното налягане. Бяха прави и силни, издигащи се на височина два-три метра. Колата в центъра на огненото кълбо се беше превърнала в яркочервен скелет, който подскачаше и се гърчеше в нажежения въздух. Ричър спусна страничното стъкло и долови далечното съскане и пукане. Извади ръката си навън и я насочи към пожара. Веднага усети топлината.

— Не се приближавай твърде много — предупреди той.

Соренсън намали.

— Мислиш ли, че резервоарът ще избухне? — попита тя.

— Вероятно не. Врящият бензин изтича през пукнатините. Няма високо налягане, а горенето е прекалено силно, за да позволи взрив. Поне засега, разбира се.

— Колко бензин им е бил останал според теб?

— В момента на възпламеняването ли? Не съм сигурен. Но преди шейсет километра беше пълен догоре.

— Какво ще правим тогава?

— Ще чакаме. Докато избухне или докато огънят затихне достатъчно, за да разберем това ли е колата им.

Соренсън спря на триста метра от пожара и отби на банкета като всеки съвестен полицаи. После включи на заден и отдалечи колата чак до храсталаците. Предпазлива жена. Нямаше никаква опасност някой да ги блъсне отзад просто защото липсваше трафик. Ричър гледаше право пред себе си и чакаше. Бензинът скоро щеше да свърши. В движение тази кола беше изразходвала доста гориво, за да произведе някакви си хилави конски сили. Най-много сто, които бяха достатъчни да тласкат един седан от средна класа по равен път. Но в момента същият резервоар хранваше пожар, който гореше с интензивността на фосфорна бомба.

— Откъде са отмъкнали колата? — попита той. — На някой светофар?

— Не — поклати глава Соренсън. — От паркинга зад бара, в който работи Делфуенсо. Според мен са се опитали да я откраднат, но тя е излязла навън. Може би се е включила алармата или Делфуенсо просто си е тръгвала.

— Беше с чантата си — каза Ричър.

— Значи си е тръгвала. Отбили са да си купят ризи, а след това са хванали магистралата.

— И вода.

— Откъде знаеш?

— Пих от нея. Беше все още студена. От какво бягаха?

— Заклали са някакъв мъж.

— В бара ли?

— Не. В една изоставена помпена станция на пет километра от там. По време на някаква много странна среща.

— А как са изминали петте километра до бара? Пеша ли?

— С колата на жертвата.

— Защо не са я задържали?

— Беше яркочервена, вносна. Имаме и очевидец.

— На самото убийство?

— Малко или много, да. Със сигурност на оттеглянето им.

— Кой е очевидецът?

— Фермер, на около петдесет години.

— Свърши ли ви работа?

— Горещо-долу. Не бих казала, че е най-острият нож в чекмеджето. Видял жертвата да влиза, следвана от двамата извършители. После видял как извършителите излизат и потеглят с червената кола.

— А къде е била тяхната? Нима са били без кола?

— Никой не знае.

— Ако са имали своя кола, без съмнение биха използвали нея. Следователно са стигнали до местопрестъплението с колата на човека, когото са убили.

— Моят криминолог е на друго мнение.

— Коя е жертвата?

— Търговски аташе. Бил е в няколко наши посолства по света. Установено е, че владее арабски.

— С какво са го заклали?

— С голям нож. Дължина на острието над двацет сантиметра. Може би ловджийски.

— Какво търси в Небраска един търговски аташе?

— Никой не знае. Бил между две назначения. Червената кола е наета на летището в Денвър. Човекът най-вероятно е долетял отнякъде,

а след това е шофирал. Никой не спомена причината, поради която би го направил. Нито пък откъде е дошъл. Но Държавният департамент се тревожи за него. Изпратиха специален човек.

— Вече?

— Циркът настъпи малко след като моите криминолози взеха отпечатъци от жертвата. Без никакво предупреждение на мястото се появиха двама агенти от Отдела за борба с тероризма, а след това и човекът от Държавния департамент. Моят началник будувва цяла нощ, а като капак на всичко очевиден изчезна.

— Странна работа — рече Ричър.

В крайна сметка огънят угасна. Почти едновременно с изгрева на слънцето. Небето на изток се обагри в златисто, червено и розово в момента, в който стихващият пожар погълна последните капки бензин. За сметка на по-големия, който подпали хоризонта. Студената дневна светлина бързо придаде форма и очертания на почернелия скелет.

Колата беше паркирана на банкета, обърната на юг. Гумите бяха изгорели. Стъклата ги нямаше, а боята се беше олющила. Ламарината беше придобила сиво-оранжев цвят, образуващ странни конфигурации. Стърнището от двете страни на пътя се бе превърнало в черна пепел. Тук-там се мяркаха слаби пламъчета — плахи и колебливи на фона на това, което се беше случило преди малко.

Соренсън изкара колата на асфалта и се приближи. Ричър напрегна взор към овъгления скелет. Създаването на този автомобил бе започнало именно така — от гол скелет, постепенно обгърнат от лъскави ламарини. Сега свършваше по същия начин.

Беше шевролет импала. Без никакво съмнение. Ричър познаваше отлично формата на багажника, плоските странични врати, издутината на покрива, извивката на предния капак. Гледаше я отзад, но беше напълно сигурен относно модела. Това беше шевито на Карън Делфуенсо.

Изтърбушено и празно.

Моята кола.

После очите му се напрегнаха. Колата не беше празна.

Ричър слезе пръв. Затръшна вратата и се изправи до предния капак. Горещият въздух на пожара го блъсна в лицето, докато гърбът му бързо се скова от студ. Намираше се на метър и половина по-близо от предишната си позиция и зрителният му ъгъл беше по-широк.

Всички стъкла бяха изчезнали. Заедно с гумените уплътнения, пластмасата, винила и другите високотехнологични материали от космическата ера. Останал беше само металът. Видимите детайли бяха плавно извити и загладени, докато онези, които бяха скрити, стърчаха с остри или назъбени краища. Особено пространството между облегалките и задното стъкло, което беше изгубило тапицериата си, тонколониите и изолационното кече, подобно на миша козина. Оцеляла беше единствено стоманената рама, надупчена и набраздена за допълнителна якост. Брутално оголена. Беше идеално права.

Или не съвсем.

Ричър направи още три крачки. Жегата се усили. Задната част на рамата изглеждаше по-различна отдясно, отколкото отляво. Там правият ъгъл беше закрит от някаква неясна форма, която нямаше нищо общо с инженерните решения. Беше органична и странна, без връзка със стоманата.

Човешка глава. Тотално изгоряла, гладка и смалена от огъня.

Соренсън слезе от колата.

— Остани на мястото си, окей? — подвижна Ричър, обърна гръб на пожара и пое няколко глътки студен въздух.

После се завъртя и тръгна напред. Описа широк кръг около оголения скелет и спря странично от него. След това се понесе напред и спря едва когато усети горещината на лепкавата почва под подметките си.

Задната седалка на шевито беше напълно изгоряла. За разлика от човешката фигура върху нея. Тя не беше изгоряла напълно. Намираше се вдясно, точно зад почернялата рамка на предната седалка, върху оголени те пружини. Приличаше на някакво морско създание. На

тюлен, малък кит или може би делфин. Черна, гладка, димяща. Смалена наполовина. Имаше тънки и сякаш закърнели ръце, разперени като немошни криле. Нямаше изражение, защото лицето липсваше.

Но беше умряла, пиццейки. Това беше дяволски сигурно.

Изтеглиха се петдесетина метра на север и спряха. Дишаха тежко, вперили очи надалече, на хиляди мили отвъд хоризонта. Останаха така минута-две. Неподвижни като статуи.

— Къде са те сега? — с усилие промълви Соренсън.

— Не знам — отвърна Ричър.

— А какво карат?

— Нищо не карат. Возят ги. Прибрали са ги.

— Кой?

Ричър не отговори, но най-после се раздвижи. Вдигна глава и огледа небето. Все още беше много рано, но светлината беше достатъчна. Откри следите от гумите сравнително лесно. Прескочил банката, шевролетът се беше плъзнал по полегатия склон, покрит с тънка коричка кал. Калта не беше съвсем суха и шарките на гумите си личаха съвсем ясно. Като отпечатащи върху пластилин. Спускането по склона трябва да беше бавно и внимателно. Като на джъмбо-джет, насочил се за кацане. Зад кормилото бе седял по-скоро Маккуин, отколкото Кинг.

Ричър навлезе в заспалото поле. Соренсън го последва. Заедно описаха широк кръг около останките на колата. Толкова близо, колкото позволяваше жегата. Затвориха кръга и отново излязоха на пътя. Откриха още следи от гуми.

На банката беше спирала и друга кола. Не толкова встрани, колкото първата. Но шарката на гумите ѝ също беше в калта. Солидни, здрави гуми, предназначени за дълги разстояния. По всяка вероятност монтирани на голям седан. Бяха спрели по-рязко от необходимото. И бяха потеглили по същия начин. Това беше ясно. Разгледани като едно цяло, следите приличаха на част от голям кръг.

— Нищо не си видял преди моето появяване, нали? — попита Соренсън. — От което следва, че този е бил тук преди часове.

— Не непременно — поклати глава Ричър. — Той е дошъл от север, а не от юг. Не е минал покрай мотела. Тук е направил обратен

завой, прибрал ги е и отново е тръгнал на север. Личи си ясно от следите, които е оставил.

— Сигурен ли си?

— Какво друго може да се е случило? — сви рамене Ричър. — Те не са отвлекли друга кола. Просто защото няма трафик. Можеш да чакаш с часове, дори с дни. Съмнявам се, че са тръгнали пеша. Някой ги е прибрал. Тук са имали среща. Двамата са се появили първи и са изчакали. Очевидно познават това място. Иначе не биха напуснали магистралата точно по онзи безименен изход.

— Кой ги е прибрал?

— Не знам — въздъхна Ричър. — Но нещата започват да намирисват на голяма и предварително планирана операция. В нея са участвали минимум три екипа в тясна координация помежду си.

— Защо три? Тук са били само два. Кинг и Маккуин, плюс онези, които са дошли да ги приберат.

— Плюс още един, благодарение на който е изчезнал вашият очевидец в Небраска. Всичко е координирано. Разчистват къщата. Имат грижата за всеки, който е зърнал дори за миг физиономииите на Кинг и Маккуин.

С настъпването на деня се появи студен северен вятър. Скоро щеше да завали. Ричър приведе рамене и вдигна яката си. Крачолите на Соренсън заплюсяха като платна на ветроход, докато се отдалечаваше от мястото на пожара. Измина двайсет метра, не повече. Вероятно за да избяга от противната миризма, помисли си Ричър. Последва я просто за компания. Под краката му скърцаха заледени буци пръст. Самият той нямаше проблем с миризмата. Беше я срещал и преди, когато носът му все още беше здрав. Миришеше на машинно масло, бензин, пластмаса, изгоряло месо.

Химическа миризма, примесена с вонята на забравено барбекю. Дори по-гадна. Всеки нормален човек би избягал от нея.

Соренсън се обади на щатската полиция на Айова и ги предупреди, че случаят се поема от ФБР. След това добави, че никой, освен федералните няма право да се доближава до мястото, да пипа и размества каквото и да било. Веднага след това се свърза със своя екип криминолози и разпореди незабавно да тръгват насам. Предупреди ги,

че настоява за максимално щателен оглед на местопрестъплението и за най-детайлната аутопсия.

— Загуба на време — промърмори Ричър, след като тя изключи телефона си. — След такъв пожар не може да се открие нищо.

— Просто трябва да съм сигурна — тръсна глава тя.

— В какво?

— Че е била мъртва, преди да избухне пожарът. Мога да продължа само ако съм сигурна в това.

Тръгнаха обратно към колата на Соренсън, описвайки широк кръг около почернелия скелет, далече от жегата и вонята. После спряха и Соренсън се зае да изпълни служебните си задължения. Прочисти гърлото си, пое дълбоко въздух, извади пистолета и арестува Джак Ричър по подозрение за участие в заговор, предумишлено убийство и отвличане.

Соренсън отново държеше глока с две ръце, заела правилната стойка — леко приведена напред, с разкрачени крака. Разстоянието между нея и Ричър беше по-малко от четири метра. Главата ѝ отново беше наклонена на една страна, сякаш искаше да разбере още нещо, останало скрито. Същият кичур коса падаше над същото око.

— Постави се на мое място — каза тя. — Какви алтернативи имам? Какво друго мога да направя? Изгубихме заложницата и от това следва, че правилата се променят. Играта отива на друго, по-високо ниво. Ако не започнем поне с един арест, ще ни разпънат на кръст. Разбираш това, нали?

— Извиняваш ли ми се? — попита Ричър.

— Може би. Много съжалявам, но ти знаеш как действа машината. Ако си този, за когото се представяш, нещата спират дотук.

— Аз съм този, за когото се представям — отвърна той. — А ти си една много подозрителна жена. Лесно нараняваш чувствата на другите.

— Трябва да бъда подозрителна — тръсна глава тя. — За което също съжалявам.

По лицето на Ричър пробяга усмивка.

— Принуден съм да призная, че това е един изключително цивилизован арест. Бих казал, че никога не съм срещал подобна любезност. Ако не броим пищова, разбира се. Но той не ти трябва. Къде, по дяволите, мога да избягам?

— Съжалявам, но пистолетът ми е нужен. Ти си официално заподозрян. Освен това разполагаш с ценна информация. Сигурна съм, че моят шеф би предпочел да изтрие цялата тази работа от главите на всички служители от Оперативното бюро в Омаха, но вече е късно. По тази причина той трябва да има някакъв резултат от нощната дейност, която развиваме. Или заподозрян, или свидетел. Ти си едното, а може би и другото.

— Какво ще стане, ако откажа да пътувам до Омаха?

— Тя ще почака.

— Коя?

— Жената във Вирджиния. А може би няма. Може би отдавна е забравила за теб. Но в момента това няма значение, защото не е на дневен ред.

— Не мислех за Вирджиния — поклати глава Ричър. — Права си, че проблемът е замразен. Мислех за Айова. Тук и сега. От тук тръгва следата. Имам предвид отпечатъците от онези гуми.

Отпечатъците от гуми.

Ричър се обърна и погледна калта на банкетата, която беше широка почти метър. Но не успя да види това, което искаше.

— Какво си въобразяваш, по дяволите? — повиши тон Соренсън. — Във филм ли се снимаш? Ти си цивилен гражданин, това разследване не е твое. А вече не е и мое. Забрави ли, че изгубихме заложницата? Една невинна жена. Една майка, за бога! Разбираш ли за какво става въпрос? Нещата ще се поемат от голям екип специалисти. Десетки, а може би стотици. Начело най-малкото с някой заместник-директор на ФБР. Ще се намесят медиите, ще има извънредни новини. Нещата ще скочат далеч над моите пълномощия. Вероятно ще ме скрият някъде, както се крие дете-идиотче. По тази причина в Айова няма нищо за нас. Нито за теб, нито за мен. Свиквай с тази мисъл.

— Следата ще изстине още преди да пристигне екипът, за който говориш — поклати глава Ричър.

— Няма какво да направим по този въпрос.

— Напротив, има. Да престанем да губим време и да започваме отначало.

— А случайно да имаш застраховка срещу безработица?

— Нямам.

— И аз нямам. Затова не ме включвай в шантавите си схеми, ако обичаш!

— Добре. В такъв случай бих могъл да започна сам.

— Как? Ти си цивилен. Освен това си сам, не разполагаш с ресурси. Какво можеш да направиш?

— Мога да ги открия.

— Защото?

— Защото и друг път съм откривал хора.

— А след това какво?

— Мога да ги накарам да си платят за грешките.
— Око за око?
— Техните очи не ме интересуват.
— Не мога да позволя подобно нещо. Това би било престъпление. Трябва да има редовен процес. Законът е над всичко. Такава е цената на цивилизацията.
— Цивилизацията да върви по дяволите. Аз харесвах Делфуенсо. Беше симпатична жена. Смела, умна и твърда. До края разсъждаваше както трябва, въпреки че цяла вечер беше работила гадната си работа.
— Не оспорвам нищо от това.
— Те отвориха погрешната врата, Джулия. И затова ще си получат заслуженото.
— От теб? Как така? Кой си ти да раздаваш правосъдие?
— Някой трябва да го направи. Може би вашата служба?
Соренсън не отговори.
— Приемам мълчанието ти за „не“ — подхвърли Ричър.
Соренсън сви рамене, после неохотно кимна.
— Трябва да проведе още един разговор — каза тя.
— С кого?
— С един окръжен шериф от Небраска. Дъщерята на Делфуенсо ще се събуди всеки момент.
— Съжалявам.
— По тази причина трябва да ти сложа белезниците и да те вкарам отзад в колата.
— Няма да стане.
— Това не е игра, Ричър!
— Скоро ще завали и ще изгубим следите от гумите.
— Обърни се и сложи ръцете си зад гърба.
— Имаш ли фотоапарат?
— Какво?
— Фотоапарат — повтори Ричър. — Имаш ли?
— Защо ти е?
— Трябва да направим снимки на отпечатъците. Преди да завали.
— Обърни се! — повиши тон Соренсън.
— Дай да сключим сделка.
— Каква сделка?

— Докато ти разговаряш с окръжния шериф, аз ще взема фотоапарата и ще направя снимки на отпечатъците.

— А после?

— После ще си поговорим още малко.

— За какво?

— За моята ситуация.

— Каква е другата ми опция?

— Нямах такава.

— Хей, аз съм тази с пистолета!

— Но няма да го използваш. И двамата го знаем. Освен това ти давам думата си, че няма да бягам. Можеш да ми се довериш. Аз също съм полагал клетва. Преди години, в армията. Много по-строга клетва от твоята.

— Трябва да те откарам с мен, разбираш ли? Това е единственият шанс на Омаха да направи нещо както трябва през тази проклета нощ!

— Можеш да кажеш, че изобщо не си ме открила.

— Съдържателят на мотела знае истината.

— Можеш да го гръмнеш.

— Бях изкушена да го направя.

— Имаме ли сделка?

— Но след това трябва да дойдеш с мен.

— Това го нямаше в сделката. И все още е така. По-късно ще решим какво да правим. Когато пак си поговорим, както вече споменах.

— Няма от какво да се тревожиш, ако казваш истината.

— Нима все още вярваш на подобни неща?

— Да, вярвам — каза Соренсън.

Ричър замълча.

— Претегли нещата — добави Соренсън. — Помисли, а след това вземи решение. Не разполагаш с кола, нямаш телефон, нямаш помощници, нямаш подкрепления, нямаш бюджет. Да не говорим за липсата на специални средства, лаборатория, компютър. И накрая — ти нямаш абсолютно никаква представа накъде са тръгнали онези типове. Имаш нужда от храна и почивка, имаш нужда от лекар за този нос. Разбира се, аз мога да те зарежа тук, просто ей така. Още сега, в момента. Сам насред нищото, под дъжда, който всеки момент ще

завали. И знаеш ли какво ще стане, след като ме уволнят? Ще те преследват до дупка, като бясно куче!

— Имам ли друг вариант? — попита Ричър.

— Да се върнеш в Омаха заедно с мен. Да ни помогнеш и дори да получиш някаква информация, която да използваш както намериш за добре.

— Откъде?

— Не откъде, а от кого.

— Добре, от кого?

— От мен.

— Защо би ми я предоставила?

— Защото импровизирам. Правя всичко възможно, за да те вкарам в колата.

— Значи сега ти ми предлагаш сделка.

— При това добра — каза тя. — Би трябвало да я приемеш.

Докато Соренсън разговаряше с шерифа в Небраска, Ричър направи снимките. Апаратът беше цифров. Смътно си спомняше, че веднъж-два пъти беше снимал с мобилен телефон и това беше всичко. Иначе си беше останал в ерата на традиционните лентови фотоапарати. На практика разликата не беше кой знае каква. И в двата случая имаше обектив, копче за натискане и малко прозорче, през което да гледа. Всъщност не съвсем. Прозорче нямаше. То беше заменено от нещо като телевизионно екранче. Апаратът трябваше да се държи с протегнатата ръка, докато се придвижваш напред-назад. Като човек със защитно облекло и гайгеров брояч в ръка.

Той все пак успя да направи двете снимки, от които се нуждаеше, обърна се и тръгна към колата. Соренсън беше провела разговора си. Тъжен, неприятен разговор. Без смях и весели подмятания.

— Е, добре, да тръгваме — рече с въздишка тя. — Можеш да седнеш отпред.

— Първо погледни снимките — предложи той.

Заваля дъжд. На големи и тежки капки, част от които падаха отвесно, а други — тласкани косо от набиращия сила вятър. Качиха се в колата и той й подаде фотоапарата. Тя знаеше как да работи с него. Премести поредицата от снимки в едната посока, после обратно.

- Защо само две?
- Толкова ми трябват.
- На едно и също нещо?
- Не е едно и също.

Дъждът забарабани по покрива на колата. Соренсън разглежда снимките. Първо едната, после другата. Бавно и внимателно. И на двете ясно личаха шарките на автомобилни гуми, отпечатали се в калта. От една и съща гума, върху една и съща ивица кал. Огледа ги два-три пъти и каза:

— Еднакви са. От колата, която е направила обратен завой, нали? Но от кои гуми? Предна и задна, лява и дясна?

— Не.

— Тогава от какво са тези отпечатьци?

— Само единият отпечатък е от колата, която е направила обратен завой.

— А другият?

— От твоята кола.

Соренсън отново започна да изследва снимките. Първо едната, после другата. И пак първата. Но не видя нищо повече от една и съща гума, оставила следите си в една и съща кал.

— Това може и да не означава нищо, нали? — подхвърли тя.

— Може — кимна Ричър.

— Никога досега не съм била тук.

— Вярвам ти.

— Освен това Бюрото не разполага със собствена марка гуми. Сигурна съм, че ги купуваме като всички останали. Може би от „Сиърс“. Винаги сме търсили нещо евтино, сигурно и общодостъпно. Каквото има на пазара. Тези гуми се монтират на всички големи седани, но се предлагат от пет-шест различни производители — за служебни автомобили, коли под наем и онези тежки лимузини, предпочитани от възрастните хора. Бас държа, че в момента се използват поне един милион гуми от този тип.

— Вероятно и повече — кимна Ричър.

— За какво говорим тогава?

— За нещо съвсем конкретно: знаем с абсолютна сигурност, че колата на лошите е оборудвана с гумите, които използваш и ти. Кое

означава, че най-вероятно става въпрос за голям седан американско производство. Все пак е някакво начало.

— И това е всичко?

— Останалото са предположения.

— Но ние имаме право на предположения.

— Нека ти предложи едно от тях: става въпрос за градска кола. Или за лекотоварна. В тези аграрни райони големите седани са рядкост. Фермерите предпочитат пикапи или автомобили четири по четири.

— В какъв смисъл градска кола?

— В смисъл че се използва в район, където действат таксиметрови компании и автомобилни сервиси. Също така офиси, а вероятно и летища. Нека се доверим на пазарните правила, включително и на тези в локален мащаб. Сигурен съм, че тук не можеш да си купиш подобни гуми. Просто защото никой не ги държи на склад.

— Нали не ми казваш, че подозираш намеса на Бюрото в този случай?

— Не. Надявам се, че няма такава.

— Но?

— Нищо.

— Но? — повтори тя.

— Но аз съм устроен така. Виждам нещата в черно и бяло и винаги търся категорично потвърждение. Или да, или не.

— В такъв случай не. Потвърдено по неоспорим начин. С абсолютна сигурност, направо от извора. ФБР няма нищо общо, защото това е недопустима и налудничава идея.

— Добре, да тръгваме — кимна Ричър. — Кажи ми, ако искаш да те сменя. Все пак познавам пътя малко по-добре от теб.

Соренсън описа широк обратен завой и натисна газта. Профучаха покрай мотела със сто километра в час. На дневна светлина той изглеждаше доста различен. Ниско монтираните лампи вече не светеха и облицовката на фасадата изглеждаше избеляла.

— Платих две нощувки в онази стая, а прекарах там не повече от трийсет секунди — промърмори Ричър.

— Защо си платил? — погледна го Соренсън.

— Почувствах вина за дупката в стената на онзи нещастник.

— Вината не е била твоя.

— И аз останах с подобно впечатление.

— Значи не би трябвало да се чувстваш виновен. Във всеки случай не и пред него. Аз не го харесах.

— Ключът за стаята остана у мен. Може би ще му го изпратя по пощата, а може би не.

После стигнаха до първото разклонение. Соренсън закъсня със спирачките и взе левия завой със свирене на гуми и поднасяне по мокрия асфалт. За момент пусна газта, овладя колата, после отново стъпи на педала.

— Извинявай — промърмори тя.

Ричър не отговори. Даваше си сметка, че не бива да се оплаква, защото, ако той беше зад волана, сега със сигурност щяха да са някъде в средата на калната нива.

— Гумите са износени — добави Соренсън. — Усетих го още докато пътувах насам.

Ричър замълча.

— Което означава, че и техните гуми са износени — подхвърли след известно време Соренсън. — Доказват го еднаквите снимки. Тоест имаме стъпка номер две. Наясно сме какъв тип гуми използват и вече знаем, че са доста стари. Може би и колата е стара. Може би и човекът, който я кара, е стар. Има вероятност да е някой от местните старци, които обичат големите си бракове.

— Съмнявам се — поклати глава Ричър. — Според мен старците не си падат по нощни разходки, а още по-малко изгарят жени в подпалени коли. Разбираш, предполагам, че колата е била подпалена в присъствието на цялата група. Драснали са й клечката и са изчакали да се уверят, че всичко ще свърши както трябва.

— Е, хубаво, значи не е бил местен старец — отстъпи Соренсън. — Бил е градски човек.

— От място, където функционират таксиметрови компании, сервиси, офиси и летище — добави Ричър. — Може би с население от над милион и половина души. Алън Кинг спомена тази цифра. Каза, че живее на едно място с още милион и половина граждани.

— Това е интересно. Освен ако не се окаже подвеждаща информация.

— Според мен не беше. Не мисля, че играеха по предварителен сценарий. Общо взето, бяха бързи и интелигентни, но въпросът беше зададен спонтанно и получи спонтанен отговор. Без време за обмисляне. Прекалено гладък беше, за да е лъжа. Лъжите им бяха побавни и по-тромави.

— Нещо друго?

— В един момент Маккуин използва дума, която ми прозвуча странно. Аз бях скептичен по отношение на знака, който указваше бензиностанция след изхода на магистралата. Но той се оказа верен, а Маккуин подхвърли: „Трябваше да проявиш доверие“. Според мен повечето хора биха употребили думата повярваш, нали? „Трябваше да ми повярваш.“

— Какво означава това?

— Не съм сигурен. По време на военното ми обучение ни съветваха да внимаваме за странни думи и изрази. Руснаците имат езикови школи, където обръщат внимание на изразяването, акцентите, диалектите и тъй нататък. Но и те не могат да избегнат употребата на странни или неподходящи думи. По тази причина за миг се запитах дали Маккуин не е чужденец.

Соренсън не каза нищо. Гледаше напред и продължаваше да натиска газта.

Ризата е била закупена в Пакистан или някъде в Близкия изток, мислеше си тя. Помълча още известно време, после попита:

— Маккуин имаше ли акцент?

— Никакъв — поклати глава Ричър. — Говореше като типичен американец.

— А приличаше ли на чужденец?

— Не бих казал. Бял мъж, над метър и осемдесет, руса коса, сини очи, стройна фигура, с дълги крайници. Изглеждаше малко флегматичен, но когато измъкна пистолета си и после, докато тичаше към колата, се разбра, че е пъргав и атлетичен.

— Ясно — кимна Соренсън. — В такъв случай един малко по-изкуствен израз не значи нищо.

— Значи нещо, след като знаем професията на жертвата — поклати глава Ричър. — Той със сигурност е имал многобройни контакти с чужденци.

— В качеството си на търговски аташе, така ли?

— Някога да си срещала търговски аташе? — погледна я Ричър.

— Не.

— И аз не съм. Но познавам хора, които са се представяли за такива.

— Какво означава това?

— От колко помощ се нуждае „Кока Кола“, за да продава продукцията си по света? От малко, нали? Общо взето, американските стоки говорят сами за себе си, но въпреки това в щата на всяко посолство има по един търговски аташе.

— Какво искаш да кажеш?

— Виждала ли си някога офис на търговски аташе? Аз да. Бил съм в два такива офиса. Прозорците им гледат към задния двор, а не към улицата. Приличат на фарадееви кафези. Четири пъти на ден ги проверяват за подслушвателни устройства. Чувал съм, че формулата на „Кока-Кола“ се пази в тайна, но това ми се струва прекалено.

— Прикритие за друга дейност?

— Точно така — кимна Ричър. — Всеки резидент на ЦРУ по света нарича себе си „търговски аташе“.

Шериф Гудман беше смъртно уморен. Освен това не харесваше идеята да спрат дъщерята на Делфуенсо от училище. Независимо дали ставаше въпрос за ден-два, за седмица или цял месец. Беше дълбоко убеден, че стресовите ситуации се преодоляват именно с помощта на занимания в позната обстановка и сред близки хора. В тази насока бяха съветите му към всички, които работеха за него и които бяха попадали в стресова ситуация. Нямаше значение за какво става въпрос — тежка загуба, развод, болест в семейството и тъй нататък. От опит знаеше, че рутината помага. Разбира се, правеше всичко, което е нормално за подобни случаи — проявяваше състрадание, предлагаше отпуск и още куп неща, но винаги добавяше, че човек се справя по-лесно, когато е съсредоточен върху всекидневните си задачи. А за награда получаваше

благодарност. Повечето от подчинените му продължаваха да работят както обикновено и в крайна сметка това им се отразяваше добре.

Но всички те бяха възрастни хора, докато дъщерята на Делфуенсо беше просто едно дете.

Бавно и неохотно потегли към отдалечените къщички.

Четири пъти в кариерата му се беше налагало да съобщава на родители за смъртта на децата им. Но нито веднъж обратното — да съобщи на дете за смъртта на родителя му. Не и на десетгодишно момиченце. Нямаше представа как да го направи. Само фактите, беше казала Соренсън при първия им разговор. Не казвай нищо, за което не сме сигурни. Това не му помагаше. Фактите си бяха факти. „Виж какво, момиченце, майка ти изгоря в колата си.“ Нямаше лесен начин да съобщиш подобна новина. Вечерта си беше легнала като скъпата рожба на мама, а на сутринта се събуждаше в един драстично променен живот.

Въпреки доброжелателния съвет. „Само фактите. Не казвай нищо, за което не сме сигурни.“

А какви бяха фактите? В какво всъщност бяха сигурни? Той беше виждал обгорели трупове. При пожари в домовете, в запалени хамбари. Обикновено се налагаха зъбни проби или ДНК тестове, за да бъдат идентифицирани. Заради смъртния акт и осигуровките. Това щеше да отнеме най-малко два дни. Медицински заключения, които трябваше да бъдат подписани и нотариално заверени. А в случая с Делфуенсо поне до този момент никой не беше сигурен в нищо. Все още не. С изключение на факта, че е изчезнала, вероятно отвлечена със собствената ѝ кола.

Може би вариантът с две отделни фази щеше да е по-подходящ за едно десетгодишно момиченце. Отначало едно: Съжалявам, но майка ти е изчезнала. А после, след два дни, когато бъдеха наистина сигурни, щеше да дойде и втората фаза: Съжалявам, но майка ти е мъртва. Ужасно! Май беше по-добре всичко да приключи наведнъж. Но дали това не беше проява на собствената му уплаха и нерешителност?

Паркира в алеята на съседката и заключението се появи: да, това несъмнено бе проява на неговите страхове. Същевременно обаче можеше да се окаже единственият правилен подход към едно десетгодишно дете.

Само фактите. Не казвай нищо, за което не сме сигурни.

Слезе от колата. Бавно и неохотно. Затръшна вратата и за миг остана на място. После заобиколи предницата, прескочи калната канавка и тръгна по късата алея на съседката, която свършваше пред входната врата.

Соренсън се справи с лабиринта и излезе на магистралата без повече инциденти. Дъждът продължаваше да се лее. Мрачен ден. Ниско надвисналото небе имаше цвят на олово. Трафикът беше доста по-оживен, отколкото през нощта. Колите изхвърляха назад дълги струи дъждовна вода. Чистачките на Соренсън бяха включени на максимални обороти. Скоростта беше закована на сто и трийсет.

— Кой е най-бързият начин да открием брата на Алън Кинг в архивите на армията? — попита тя.

— Кинг каза, че е бил червеногащник — отвърна Ричър. — Вероятно някакъв нещастен ТАН, участвал в първия Залив. Мама Сил със сигурност знае за него.

— Не разбрах нито дума — оплака се Соренсън.

— Червеногащникът е артилерист. Едно време са имали червени кантове на панталоните си. Дори днес отличителният цвят на артилерията е червеният. ТАН означава „тъп артилерийски новобранец“. А официално значи артилерийски насочвач с длъжностен код Т13, част от екипа, който обслужва оръдието. Мама Сил е Форт Сил, където е разположен генералният щаб на артилерията. Там със сигурност имат архиви. Първият Залив е първата ни война срещу Садам Хюсеин през деветдесет и първа година.

— Това го разбрах.

— Много добре.

— Малкото име на брата е Питър, нали?

— Точно така.

— Все още ли си вярваш, че истинската му фамилия е Кинг?

— По-скоро да. При всички случаи си струва да опитаме.

— „Тъп артилерийски новобранец“ не звучи много любезно.

— В замяна на това той е необходим. Фридрих Велики е казал, че полевата артилерия придава достойнство на нещо, което иначе би изглеждало като вулгарна кавга. И това им се е набило в главите.

Започнали да се наричат „царете на войната“ и наистина повярвали, че са най-важната част от армията. Кое то съвсем не е така.

— Защо?

— Защото най-важната част от армията е военната полиция.

— Как се обръщаха към вас?

— Най-често със „сър“.

— А по-рядко?

— Дървеняци. Маймунски патрул. Шебеци. Това последното е акроним.

— На какво?

— „Шеметни безнадеждни циркаджии“.

— Къде се намира Форт Сил?

— В Лотън, Оклахома.

Соренсън натисна бутона за бързо набиране — така както телефонът си беше окачен на стойката. В тонколоните прозвуча сигналът „свободно“, силен и отчетлив. Отговори мъжки глас. Тих, делови, без да задава въпроси. Дежурен офицер, пред когото с големи цифри са изписани името и служебният телефон на Соренсън, помисли си Ричър. Готов да се включи в играта. По-скоро нощна смяна в края на дежурството си. Не звучеше като човек, който току-що е станал от сън.

— Искам да се свържеш с военната база Форт Сил в Лотън, Оклахома — започна Соренсън. — Трябват ми сведения за артилерист на име Питър Кинг, който е бил на активна служба през деветдесет и първа година. Най-много се нуждаем от сегашния му адрес и актуални сведения за семейството му. Ще оценим високо всяка информация в тази посока. Продиктувай им моя мобилен и ги помоли да се свържат направо с мен. Разбра ли?

— Разбрах.

— Железния в кабинета си ли е вече?

— Току-що пристигна.

— Как е положението?

— Все още не се случва нищо. Много странна работа.

— Телефоните мълчат, а?

— Мълчат. Не са ни поискали дори снощните записки в служебния журнал.

— Странно.

— Нали ти казах?

Свидетелят не чака дълго на рецепцията. Просто защото нямаше опашка. Предложиха му чаша кафе и поничка. Жената зад гишето записа името му и попита какъв тип легло предпочита. Закръглена, майчински тип, търпелива и компетентна. Свидетелят не разбра въпроса.

— Какъв тип легло ли? — премигна той.

— Имаме стаи с големи спални, с персон и половина и с две отделни легла.

— Предполагам, че всяка една ще свърши работа — сви рамене човекът.

— Нямате ли предпочитания?

— Какво бихте ми препоръчали?

— Ако питате мен, стаите с персон и половина са идеални. Създават чувство за повече пространство, разполагат с фотьойли и всичко останало. Гостите ги харесват най-много.

— Окей, ще взема една от тях.

— Много добре — доволно кимна жената, отбеляза си нещо в регистрационната книга и му подаде един от ключовете, които бяха окачени зад гърба ѝ. — Стая четиринайсет. Лесно ще я намерите.

Свидетелят пое ключа и напусна фойето. За миг спря на място и вдигна глава към небето. Щеше да вали. Вероятно на север вече валеше. Обърна се и тръгна по пътеката. На ниска табела във формата на показалец бяха изписани номерата на стаите от 11 до 15. Той пое в указаната посока. Пътеката извиваше между тъжни на вид цветни лехи и свършваше пред дълга и ниска сграда, в която се помещаваха пет стаи. Номер 14 беше предпоследната. Недалече от нея се виждаше празен плуven басейн със сухи листа по дъното. През лятото тук сигурно е хубаво, помисли си свидетелят. Синя вода, разцъфнали цветя наоколо. Никога не беше влизал в басейн. Предпочиташе езерата и реките.

Отвъд басейна се виждаше декоративна стена. Висока до кръста, изградена от покрити с мазилка бетонни блокчета. На три метра отвъд нея се издигаше истинската ограда — висока, черна и с бодлива тел отгоре. Сигурно е много скъпа, помисли си свидетелят. Като фермер,

беше добре запознат с цените на оградите. Материали плюс труд — една наистина разоряваща комбинация.

Отключи вратата с номер 14 и влезе в стаята. Леглото беше дори по-широко от това в семейната му спалня. Върху него имаше спретнати купчинки с дрехи. Два еднакви комплекта, състоящи се от сини дънки, синя дънкова риза, син пуловер, бяла тениска и гащета, сини чорапи. Пижамите лежаха на възглавницата. Банята беше добре заредена. Сапун, шампоан, крем за бръснене. Някакъв лосион, дезодорант, плюс сабонети. Имаше паста и четка за зъби в целофанена опаковка. Гребен, хавлии. Много кърпи.

Той погледна леглото, но седна на близкия фотьойл. Съобщиха му, че обядът се сервира след дванайсет. Дотогава нямаше какво да прави. Реши, че може да започне деня с кратка дрямка. Беше прекарал една дълга и тежка нощ.

Ричър изчака да задминат някакъв тежък влекач, чийто мотор виеше оглушително. После се отпусна на седалката и погледна Соренсън.

— Разкажи ми повече за отпечатъците на убийтия.

— Стандартна процедура — отвърна тя. — Това е първото нещо, което предприемат криминалозите, преди разложението на трупа да им е попречило. Снеха отпечатъците и ги вкараха в базата данни.

— Чрез сателитна връзка?

— Не. Използват мобилните оператори.

— Това е по-удобно — кимна Ричър.

— И още как. Ние сме луди по джиесемите. Обичаме ги до смърт. По всевъзможни причини. Представяш ли си какво щеше да стане, ако преди двайсет години Конгресът беше предложил закон, според който всеки гражданин е длъжен да окачи радиопредавател на шията си, за да бъде следен от държавата? Вероятно въстание. Но стана така, че гражданите го направиха доброволно, без никакво колебание. С тази разлика, че не носят джиесемите на шията си, а по джобове и чанти.

— Имаше ли отпечатъци в яркочервената кола?

— Много. На тези хора явно не им е пукало.

— Предполагам, че и те са били качени в базата данни.

— Разбира се.

— Резултати?

— Още не. Което най-вероятно означава, че досега ги е нямало в базата данни. За пълна сигурност софтуерът ги издирва с часове, но никога толкова дълго време. Предполагам, че става въпрос за неснемани досега отпечатыци.

— Което означава, че не са чужденци — кимна Ричър. — На тях задължително им снемат пръстови отпечатыци при влизането в страната. Или още докато подават документи за виза. Освен ако не са нелегални, влезли през Канада. Говори се, че границата там е пълна с дупки.

— Но как са влезли в Канада? Ние имаме достъп и до техните бази данни. Канада граничи единствено с Щатите. Освен да са прекосили Северния полюс или да са преплували Беринговия пролив.

— И направо в Аляска.

— Но за да влезе в Аляска, всеки чужденец трябва да позволи да му снемат отпечатыци.

— Някаква възможност за грешки или пропуски?

— Не и през последните десет години.

— Ясно. Значи не са чужденци.

Соренсън продължаваше да натиска педала. Преди броени часове беше минала оттук в обратна посока, но околността ѝ се струваше абсолютно непозната. Под слабата светлина на мрачното утро магистралата изглеждаше различна. От двете ѝ страни не се виждаше нищо. Нямаше хоризонт нито отпред, нито отзад. Сякаш пътуваха през огромен облак.

— Откъде беше представителят на Държавния департамент? — попита Ричър.

— Нямам представа. Просто се появи с колата си. Но беше истински. Видях документите му.

— Дали Държавният департамент разполага с оперативни бюра като вашите?

— Не знам. Но мисля, че не.

— В такъв случай откъде е дошъл този човек? Очевидно не от Вашингтон, защото се е появил твърде бързо.

— Добър въпрос. Ще го задам на шефа си. Той е бил информиран за появата му. Освен това през нощта е разговарял с Държавния департамент. Така разбрахме, че убитият е търговски аташе.

— Или може би не — поклати глава Ричър. — Имам чувството, че това ведомство дебне нещо. Просто стои и чака някъде наблизо. Имам предвид онзи, когото са изпратили. Може да е техен служител, но спокойно може да е и от ЦРУ.

Соренсън не отговори. Предпочете да не коментира. Не можеше да говори нито за ризата, закупена от Пакистан или от Близкия изток, нито за среднощните обаждания на ЦРУ, нито за настойчивото им желание да получават доклади за всяка промяна. Не знаеше защо го прави. Може би от някакво неясно, дълбоко вкоренено суеверие. Някои неща просто не биваше да бъдат изричани. Едно от тях беше възможността ЦРУ да е организирано среднощна акция в дълбоката провинция на страната.

Дъщерята на Делфуенсо се казваше Луси. Шериф Гудман се запозна с нея на малката веранда на съседката. Беше слабичко дете с тъмна коса и бледа кожа, все още по пижама. Миришеше на уютен дом и топли завивки. Гудман я накара да седне на стъпалата и се настани до нея, опрял лакти на коленете си. Отстрани приличаха на двама души, които просто си приказват. Но всъщност не го правеха. Той започна с въпроса как се чувства, но не получи отговор. Детето изглеждаше объркано и мълчеше. В замяна на това слушаше. Той обясни, че майка ѝ не се е прибрала след работа. Никой не знаел къде е, но много хора са тръгнали да я търсят.

Луси не реагира. Все едно че ѝ предлагаха странна и абсолютно ненужна информация от някакъв друг свят — като например температурата на Юпитер или разликата между радиопредаванията на средни и къси вълни. Намери сили за едно любезно кимване, а след това потръпна от студ и пожела да се прибере в къщата.

Гудман проведе разговор и със самата съседка. Предложи ѝ същата непълна информация: Делфуенсо е изчезнала, издирването продължава. Сподели, че са го посъветвали днес Луси да не ходи на училище и да остане при нея. По възможност в компанията на собственото ѝ дете. И тя самата да е с тях, разбира се, ако се съгласи да не ходи на работа. При създалите се обстоятелства било най-добре Луси да вижда познати лица край себе си.

Съседката помърмори известно време, но в крайна сметка се съгласи и каза, че ще направи каквото може. Щяла да проведе няколко телефонни разговора. Гудман я остави на прага. С детската глъчка зад гърба ѝ. Бърчеше чело, вероятно притеснена, че трябва да направи десетина неща едновременно.

Дъждът спря и облаците се разкъсаха. Магистралата изсъхна след някакви си петнайсет-двайсет километра. Ричър започна да

разпознава околната панорама. Но на дневна светлина всичко изглеждаше различно. Тунелът от мрак беше изчезнал. Сега магистралата бе леко издигната над безкрайната равнина като мост. Той седеше търпеливо на мястото си и наблюдаваше изходите. Повечето от тях фалшиви, други — обещаващи. И търпението му беше възнаградено. В далечината, на пет-шест километра от тях, бавно изплуваха сгради, заобиколени от гора ярки реклами на бензиностанциите „Ексън“, „Тексако“ и „Суноко“, на веригите за бързо хранене „Събуей“, „Макдоналдс“ и „Кракър Баръл“, на хотелите „Мариот“, „Ред Руф“ и „Камфърт Ин“. Плюс един огромен билборд на някакъв аутлет, който не беше видял през нощта, тъй като не беше осветен.

— Хайде да закусим — предложи той.

Соренсън не отговори, но видимо се стегна на седалката. Забелязал напрежението й, Ричър побърза да добави:

— Гладен съм, а вероятно и ти. Освен това трябва да заредим.

Никакъв отговор.

— Няма да те подхлъзна — успокои я той. — Изобщо нямаше да съм в тази кола, ако не го желаех. Нали не си забравила, че сключихме сделка?

— Оперативното бюро в Омаха трябва да покаже някакъв резултат от тази дълга нощ — обади се най-сетне Соренсън.

— Това го разбирам — кимна Ричър. — И по тази причина ще бъда с теб докрай.

— Не мога да бъда сигурна. Затова ще закусим само ако има гише за обслужване на коли.

— Не — поклати глава Ричър. — Ще седнем на маса като цивилизовани хора, които си имат доверие. Освен това имам нужда от душ и искам да си купя някакви дрехи.

— Откъде?

— От аутлета, рекламиран на онзи билборд.

— Защо?

— За да се преоблека.

— Защо трябва да се преобличаш?

— За да направя добро впечатление.

— Багажът ти остана в импалата, така ли?

— Нямам багаж.

— Защо?

— Какво по-точно да нося?

— Чисти дрехи например.

— А после? Къде да ги пера?

— Прав си — кимна Соренсън. Изминаха още осемстотин метра, след което тя намали скоростта и даде мигач. — Добре, Ричър, доверявам ти се. Надявам се да не ме разочароваш. Вероятно си даваш сметка, че ме поставяш в неизгодно положение.

Ричър не каза нищо. Напуснаха магистралата и се насочиха към бензиностанцията на „Тексако“ вляво. Соренсън слезе и Ричър я последва. Това явно не ѝ хареса. Той само сви рамене. След като беше обявила, че му се доверява, трябваше да му го покаже още в самото начало. Тя мушна в процепа карта на „Амекс“ и започна да зарежда.

— Отивам до магазина — каза той. — Искаш ли нещо?

Соренсън поклати глава. Беше видимо притеснена.

При това основателно. Маркучът в ръцете ѝ беше като верига с гюле. Той беше свободен, а тя — окована.

— Ще се върна — рече той и се отдалечи.

Магазинът беше занемарена версия на онзи до бензиностанцията на „Шел“, югоизточно от Демойн. Същите рафтове, същата стока, но мръсен и неподреден. Същият тип служител зад касата, който моментално зяпна счупения нос на новия клиент. Ричър се разходи между рафтовете и спря пред стоките от първа необходимост при пътуване. Взе тубичка антисептичен крем и малка кутийка стерилни лепенки. Към тях прибави паста за зъби и шишенце аспирина. Плати в брой на касата. Продавачът не преставаше да зяпа носа му.

— Ухапа ме комар, това е всичко — кратко поясни Ричър. — Нищо тревожно.

Соренсън го чакаше по средата на пътя между колонките и магазина. Все така разтревожена.

— Къде искаш да закусим? — попита той.

— Нещо против „Макдоналдс“? — отвърна с въпрос тя.

Той кимна. Нуждаеше се от протеини, мазнини и въглехидрати. И изобщо не го интересуваше откъде ще дойдат те. Нямаше предразсъдъци по отношение на веригите за бързо хранене. За човек на път те бяха много по-добър вариант от ресторантите с обслужване. Върнаха се в колата, изминаха още стотина метра и пак слязоха.

Озоваха се в просторно помещение с луминесцентно осветление, климатици и неудобни пластмасови столове. Той си поръча два чийзбургера, два ябълкови пая и половинлитрова чаша кафе.

— Това не е закуска, а обяд — отбеляза Соренсън.

— Не знам какво е — призна Ричър. — Не съм ял от вчера сутринта.

— Аз също — отвърна Соренсън, но все пак си поръча нормална закуска — кренвирши с бъркани яйца плюс чаша кафе.

Хапнаха на влажна плексигласова маса.

— Къде ще вземеш душ? — попита тя.

— В някой мотел.

— Ще платиш цяла нощувка заради един душ?

— Не, ще платя за час.

— Тук има само вериги, които не предлагат почасово обслужване.

— Но в тях работят хора, нали? Още е рано, камериерките едва ли са оправили всички стаи. Администраторът ще получи двайсет долара. Десет ще даде на някоя жена да почисти банята, а другите десет ще останат за него. Така работи системата.

— Значи си го правил и преди.

— Естествено. Иначе отдавна нямаше да пътувам.

— Не ти ли излиза малко скъпо? Имам предвид и покупките на нови дрехи...

— А ти колко плащаш за ипотеката си всеки месец? Ами застраховката, режийните, поддръжката на двора, данъците?

— Убедителен, както винаги — усмихна се Соренсън.

Ричър приключи със закуската пръв и се насочи към тоалетната. На стената отвън имаше телефонен автомат, но той го подмина. Вътре нямаше нито прозорци, нито аварийна стълба. Използва тоалетната, изми ръцете си и тръгна обратно.

В салона видя, че двама едри мъже са се изправили от двете страни на Соренсън, малко зад нея. Тя седеше на стола си, без да има възможност да стане и да излезе. Двамата разговаряха над главата ѝ, на висок глас, използвайки доста примитивен жаргон. По всяка вероятност бяха шофьори на тирове. Питаша се защо малката красива госпожа не ги кани да седнат при нея. Вероятно я бъркаха с някоя самотна бизнес дама, която пътува без компания. Соренсън наистина

приличаше на такава с черния панталон и синята си блуза. Истинска рибка, попаднала на сухо. Мъжагите очевидно харесваха косата ѝ.

Ричър спря на три метра от масата, питайки се какво ще извади тя най-напред — служебната си карта или глока. Лично той очакваше картата, но предпочиташе глока. Но тя не направи нищо. Просто седеше и чакаше. Изключително търпелива жена. Може би защото мразеше писмената работа. Ричър не беше наясно с вътрешните правила на Бюрото.

Единият от мъжете усети присъствието на Ричър, обърна се и закова поглед в него. Приятелят му направи същото. И двамата бяха огромни — от онези мъже, чиято плът не беше само мускули, но и не беше само тлъстини. Имаха малки тъпи очички и небръснати мутри, развалени зъби и сплъстени коси. Бяха от онзи тип, който един лекар, приятел на Ричър, наричаше АГП. Това беше диагноза и нещо като професионален медицински жаргон, използван между колеги.

На нормален език означаваше „адски гадна протоплазма“.

Време е за решение, момчета, помисли си Ричър. Или ще спрете да ме зяпате и ще си тръгнете, или няма.

Те не си тръгнаха и продължаваха да го зяпат. Не толкова заинтригувани от счупения му нос, колкото заради предизвикателството. Явно в резултат на някаква хормонална реакция без участието на мозъка. Ричър усети как се пробуждат и неговите хормонални реакции. Подсъзнателен, но неизбежен акт. Адреналин, подправен с един допълнителен компонент — мрачен, горещ, примитивен. Древен и хищнически, прогонващ всякакви тръпки, оставящ единствено грубата дива сила, спокойната самоувереност и абсолютната вяра в победата. Това нямаше нищо общо с размахването на пистолет или нож в разгара на боя. По-скоро приличаше на взривяване на плутониева бомба.

Двамата продължаваха да го фиксират. Той не отмести поглед. После мъжът вляво се обади:

— Какво зяпаш?

Въпрос, който си беше чисто предизвикателство, наситен с предвидима динамика. По неизвестни причини повечето хора отстъпваха точно в този момент. Свиваха се, заемаха защитна позиция и се извиняваха. Но Ричър не беше от тях. Инстинктът му нашепваше не да се свие, а да се надуе — ако може двойно.

— Зяпам две големи лайна — отчетливо отговори той.

Мълчание.

— Но лайна, които могат да избират — добави Ричър. — Първа възможност: качвате се в шибаните си камиони и спирате да закусите най-малко на петдесет километра от тук. И втора възможност: качвате се в повиканата по спешност линейка и закусвате през пластмасова тръбичка.

Мълчание.

— Офертата има срок и този срок изтича скоро — добави Ричър. — Ако не побързате, аз ще взема решението вместо вас. Ще бъде максимално откровен: в момента съм много по-склонен да избира линейката и пластмасовия маркуч.

Тъпаците размърдаха устни и очите им зашариха насам-натам. Останаха по местата си, но за не повече от две секунди. Точно толкова им бяха необходими да спасят поне част от самочувствието си. След това предпочетоха първия избор, точно според прогнозите на Ричър. Обърнаха се и тръгнаха към изхода. Достатъчно бавно, за да изглежда, че не им пука. И дори малко предизвикателно. Но не спряха нито за миг. Няколко секунди по-късно блъснаха входната врата и тръгнаха към паркинга. Не се обърнаха нито веднъж. Ричър изпусна въздуха от дробовете си и седна.

— Не се нуждая от грижите ти! — сопна се Соренсън.

— Знам — отвърна той. — Не го направих заради теб. В един определен момент вече говорех с мен и аз просто се погрижих за себе си.

— Какво щеше да направиш, ако не бяха си тръгнали?

— Хипотетичен въпрос. Такива типове винаги си тръгват.

— Казваш го така, сякаш си разочарован.

— Аз съм постоянно разочарован. Светът е такъв. Между другото, защо си седеше на мястото и ги търпеше?

— За да не пиша рапорти — направи гримаса тя. — Всеки арест е трън в задника.

След тези думи извади телефона си и провери състоянието на батерията. После отново го изключи.

— Чакаш обаждане? — подхвърли Ричър.

— Отлично знаеш, че чакам — отвърна тя. — С което да ми отнемат случая всеки момент.

- Може би няма да го направят.
- Трябваше да се случи още преди два часа.
- Какво е най-логичното ти предположение?

Но Соренсън не получи възможност да отговори, защото джиясеземът ѝ зазвъня. Като отговор на въпроса, който ѝ беше зададен.

Телефонът подскачаше и звънеше. Пискливо и накъсано. Монотонен електронен звук. Соренсън отговори. По изражението ѝ пролича, че не е обаждането, което очакваше. Не я отстраняваха от разследването. Все още не. Вместо това я захранваха с информация по него. Новините не бяха непременно лоши, ала съдейки по лицето ѝ, не бяха и добри. Но в замяна на това интересни. И дори изненадващи.

Тя изключи телефона и погледна към Ричър, седнал от другата страна на влажната плексигласова маса.

— Нашите патолози най-после са изнесли трупа от старата помпена станция.

— И?

— Открили нова, незабелязана досега контузия.

— Каква?

— Преди да го убият, са счупили ръката му.

Медиците положили трупа на носилка за краткото пътуване до колата. Не използвали обичайния в подобни случаи найлонов чувал, който винаги се пълнел със съсирваща се кръв. Просто не искали да се оплескат. Идеята им била да го прехвърлят в чувала, след като го качат в колата.

Но по пътя носилката подскочила на някаква неравност и дясната ръка на мъртвеца увиснала отстрани. Лакътят се оказал изметнат. Медиците прибегнали до помощта на портативен рентгенов апарат, който включили на място, направо на тротоара. Лакътната става била счупена. Това със сигурност се било случило непосредствено преди настъпването на смъртта, тъй като никой не можел да понесе ужасната болка дори в рамките на една минута. Още по-малко пък да шофира през целия път от Денвър. Било изключено травмата да е нанесена след смъртта. Под кожата личало малко кръвонасядане, имало и лек

оток. Имал кръвно налягане известно време след счупването. Но не задълго.

— Травма при опит за самозащита — рече Ричър. — Но само донякъде. Вероятно е направил едно-единствено движение. Може би е извадил оръжие. Пистолет или нож. Обезоръжили са го грубо и безкомпромисно. Предполагам, че е бил десняк.

— Като повечето хора — кимна Соренсън. — А след това са го наръгали, причинявайки обилен кръвоизлив.

— Свидетелят чул ли е някакви викове?

— Не е споменал такова нещо.

— Счупеният лакът боли адски. Трябва да е чул нещо. Поне стон, и то доста силен.

— За съжаление вече не можем да го попитаме.

— Открили ли са някакви оръжия на местопрестъплението? Негови, техни?

— Вероятно са ги изхвърлили в някоя от тръбите — поклати глава Соренсън.

— Още ли се придържате към версията, че е бил търговски аташе? Далече от дома, с нож или пистолет в джоба?

Соренсън отново поклати глава.

— Има нещо, което не съм ти казала. През цялата нощ ЦРУ ни дишаше във врата. Обадиха се минути след като се появихме на местопрестъплението. Дори преди появата на хората от Отдела за борба с тероризма. И преди да пристигне онзи от Държавния департамент.

— Какво искаха?

— Последна информация. Бяха много настоятелни.

— Нещата започват да се изясняват — каза Ричър. — Убитият е бил един от техните.

— Защо тогава не ми отнемат разследването? Досега инцидентът несъмнено се е превърнал в нещо като ядрен взрив.

Соренсън отново провери телефона си. Имаше обхват, имаше и достатъчно ток в батерията. Но упорито мълчеше.

Малко по-късно се насочиха към аутлета. Там се продаваше евтина стока, изложена в евтина и занемарена сграда. Около една трета

от нея беше мъжко облекло. Ричър познаваше част от търговските марки, но не се впечатли от намалението на цените. По негово мнение то спираше някъде около реалната цена на отделните артикули.

Както винаги, изборът му беше свързан с наличността. Иначе казано, с размерите, които отговаряха на едрата му фигура. В крайна сметка успя да намери подходящи дънки в един магазин, а в друг — тениска, риза и памучен пуловер, всички в различни оттенъци на синьото. В трети се сдоби със сини чорапи и бельо, в четвърти — с късо подплатено яке, отново в син цвят. Прецени, че ще остане с ботите, които носеше. Поне още няколко дни. Състоянието им беше добро.

— Обичаш синьото? — подхвърли Соренсън.

— Обичам всичко, което е в тон — отвърна той.

— Защо?

— Някой ми беше казал, че така повече ми отива.

Тоталната щета възлезе на седемдесет и седем долара в брой. Съвсем в рамките на нормалното. Минимум три дни носене, четири максимум. Някъде между двайсет и двайсет и пет долара на ден. По-евтино, отколкото да живееш на едно място, по-лесно, отколкото да переш, гладиш, сгъваш и опаковаш. Поне в това беше абсолютно сигурен.

— Откъде получаваш средства? — попита Соренсън.

— Оттук-оттам.

— По-точно?

— Част от парите ми са от спестявания.

— А останалите?

— От време на време работя.

— Какво?

— Обща работа. Каквото изскочи.

— Колко често?

— Зависи.

— Но това не носи добри пари, нали?

— Имам и алтернативни източници.

— Какво означава това?

— Пороци, останали от войната.

— Каква война?

— Крада от лошите — уточни с въздишка Ричър.

— И си го признаваш?

— Следвам вашия пример. Федералните власти непрекъснато конфискуват имущество, нали? Минимално количество кока в жабката означава „Сбогом, беемве“. Същото важи за къщи и яхти.

— Това е различно. Така ограничаваме разходите си. Пестим парите на данъкоплатците.

— Аз също — отвърна Ричър. — В противен случай щях да завися от безплатните купони за храна.

За вземане на душ избра хотела „Ред Руф“. Франчайз, със собственика зад гишетото, който както всички останали с удоволствие прибираще по някоя и друга банкнота направо в джоба си. Сделката беше сключена в рамките на очакваното — две десетачки. Едната за него, другата за първата камериерка, която приемеше офертата. Ричър пренесе покупките си от бензиностанцията в една торба, а новите си дрехи — в още четири. Соренсън влезе с него и огледа стаята. Не каза нищо, но личеше, че не е доволна от прозорчето в банята. То не беше голямо, но все пак позволяваше бягство. Стаята беше на приземния етаж, а зад нея имаше павирана алея.

— Ако искаш, стой тук — предложи Ричър. — За да бъдеш спокойна, изобщо няма да дърпам завесата на душа.

Тя се усмихна, но не каза нищо. Поне не директно. После попита:

— Колко ще продължи всичко това?

— Двайсет и две минути за душа — започна той. — Три за подсушаване, други три за обличане. Плюс пет за непредвидени усложнения. Да речем, трийсет и три минути за всичко.

— Много си точен.

— Точността е добродетел.

Тя излезе, а той започна да сваля дрехите си, които бяха в доста окаяно състояние. Носеше ги вече четири дни, още от Болтън, Южна Дакота. На места покрити с кал, а на други изцапани с кръв — повечето негова, но имаше и чужда. Когато приключи със събличането, стегна купчинката на вързоп, който напъха в кошчето за боклук на банята. След това старателно изми зъбите си и пусна душа. Прекара под него точно осем минути. После застана пред огледалото, напълни

мивката с гореща вода, намокри една кърпа и се зае с лицето си. Най-напред изтърка засъхналата кръв и внимателно почисти нараняванията по лицето си. Разтърка парченце сапун над горната си устна и смръкна няколко пъти. В резултат започна да киха. От ноздрите му излетяха съсиреци колкото грахови зърна.

След това се върна под душа и се изми още веднъж. Подсуши се с хавлията, облече се и среса косата си с два пръста. Старият паспорт и кредитната карта влязоха в единия джоб на дънките, а четката за зъби — в другия. Пъхна ключа от мотелската стая на дебелия мъж във външния джоб на якето. Сдъвка два аспирина и ги погълна с малко вода от чешмата. После извади тубичката с антисептичен крем и кутийката с лепенки и отвори прозорчето на банята, за да прогони горещата пара от повърхността на огледалото.

Джулия Соренсън стоеше на задната алея и наблюдаваше прозореца.

Едновременно с това говореше по телефона, а разговорът със сигурност не ѝ доставяше удоволствие. Спореше с някого, но съдържано и любезно. Вероятно с шефа си, помисли Ричър. Затова се въздържа. Не чуваше за какво става въпрос, но предположи, че заповедта за отстраняването ѝ от разследването най-после е станала факт, а тя търси начин да се защити. От поведението ѝ личеше, че използва всички възможни аргументи. Свободната ѝ ръка сечеше въздуха, отстраняваше възраженията и подчертаваше валидността на аргументите. Жестикулирането ѝ помагаше да говори по-енергично. По мнението на Ричър телефонът беше лошо средство за комуникация, защото изключваше нюансите и най-вече езика на тялото.

Насочи вниманието си към огледалото. Подсуши раните си с къс тоалетна хартия, а след това внимателно ги запълни с крем от тубичката. Сложи една лепенка върху най-голямата рана, втора върху следващата по големина. Боклуците влязоха в кошчето, директно върху вързопа стари дрехи. След това затвори прозорчето и се върна в спалнята. Огледа се в огледалото до гардероба. Новите дрехи изглеждаха добре, косата му също. Но не и лицето. Със сигурност това не беше моментът да му правят маслен портрет. То обаче му се стори много по-прилично, отколкото преди един час. Почти човешко.

Излезе навън. Колата на Соренсън беше точно пред вратата, а самата тя чакаше, облегната на предния калник. Вероятно беше

напуснала задната алея в момента, в който Ричър беше затворил прозорчето на банята. Бързо, за да стигне навреме до входната врата. Не за да го поздрави, разбира се. А за да предотврати евентуалното му бягство.

— Добре изглеждаш — подхвърли тя.

В изражението ѝ имаше нещо променено. Също като в гласа ѝ. Не беше болка, не беше гняв. Не беше дори разочарование. По-скоро приличаше на объркване.

— Какво? — очаквателно я погледна Ричър.

— Обадиха ми се.

— Видях.

— Шефът ми.

— Предположих. Отне ли ти разследването?

Тя поклати глава в знак на отрицание, но миг по-късно каза:

— Технически погледнато, да. Но не защото го възлага на друг.

— Защо тогава?

— Защото няма разследване. Вече не.

— Какво означава това?

— Означава, че точно преди дваайсет минути са били прекратени всички активни мероприятия, свързани с този случай. Което е логично, защото от гледната точка на ФБР в Небраска не се е случило нищо. Абсолютно нищо.

— Предпочели са обратния подход — добави Соренсън. — Черна дупка вместо ядрен взрив. Изтриват цялата информация. Вероятно по настояване на ЦРУ. Или на Държавния департамент. Под вечния предлог, че го правят в името на Националната сигурност.

Телефонът ѝ изпревари реакцията на Ричър. Тя погледна дисплея и вдигна глава.

— Коя зона има код четиристотин и пет?

— Югозападна Оклахома — отвърна Ричър. — Може би ти звънят от военната база в Лотън.

Соренсън включи апарата, изслуша информацията, след което благодари и затвори.

— Мама Сил потвърждава, че е имала боец на име Питър Джеймс Кинг, служил през деветдесет и първа. На длъжност ПН, което не ми говори нищо.

— Част от екипа за управление на огъня, по-точно преден наблюдател в специална машина, артилерийски разузнавач — обясни Ричър. — Подценил съм го, защото не е бил някакъв жалък ТАН. Наблюдателите са умни момчета. Потвърдиха ли съществуването на брат, който се казва Алън?

— Не, но и не отрекоха. Вероятно се нуждаят от писмено запитване.

— Какво е станало с Питър?

— Уволнил се е през деветдесет и седма година като сержант.

— И аз се уволних тогава. Къде е сега?

— Мама Сил не е сигурна. Според последните ѝ сведения работел в някаква охранителна фирма със седалище в Денвър. А убийтът е кацнал именно там.

— Случайно съвпадение — каза Ричър. — Алън Кинг заяви, че двамата изобщо не си говорят.

— И ти му повярва, така ли?

— По всичко личи, че е казал истината за името и службата на Питър. Защо да спомене, че не си говорят, ако не е така?

— Колко са жителите на Денвър?

— Около шестстотин хиляди — отвърна Ричър. — А с предградията между два и половина и три милиона. Тоест прекалено малко или твърде много за онзи милион и половина, който спомена Кинг.

— Откъде знаеш всичко това? — учуди се Соренсън. — Кодове, брой на населението?

— Обичам всякакъв род информация, а също така и съпровождащите я факти. Столицата на Колорадо носи името на Джеймс Денвър, някогашен губернатор на Канзаската територия. Това било подмазване от страна на някакъв спекулант със земеделски земи на име Ларимър, който се надявал губернаторът да превърне градчето му в окръжен център и да го направи богат. Но въпросният Ларимър пропуснал една малка подробност — за губернатор вече бил назначен друг. В онези години пощенските услуги били бавни. Така или иначе, новото селище станало част от Колорадо, а не от Канзас. Кодът му е триста и три.

— Качвай се в колата — рече Соренсън.

— Искаш ли аз да карам оттук нататък?

— Не. Не може да те видят зад волана, като пристигнем. Достатъчно ти е, че те пуснах отпред.

— Няма да се возя отзад — обяви Ричър.

Соренсън не отговори. И двамата заеха седалките, на които бяха пътували до момента. Соренсън включи на заден, излезе от паркинга на мотела и потегли към магистралата. Не след дълго стъпи на рампата и увеличи скоростта. На изток се трупаха тъмни дъждовни облаци. Лошото време отказваше да ги остави на мира. Соренсън постави джиесема си на стойката на таблото. Той издаде кратко писукане, за да покаже, че се зарежда. В следващия миг започна да звъни. Не тихо и накъсано както преди, а силно и мощно през тонколоните. Соренсън прие обаждането. Мъжки глас докладва, че пътува към мястото, югоизточно от Демойн, Айова, съгласно инструкциите.

Соренсън изключи и поясни:

— Моят екип криминолози отиват при Делфуенсо.

— Именно за нея би трябвало да говорим — кимна Ричър. — Как е възможно Бюрото да прекрати случай, при който загива невинен човек?

— Случвало се е и преди — сви рамене тя.

— Но фактите остават.

— Ние не оспорваме смъртта на Делфуенсо. Хора умират всеки ден.

— А как е умряла?

— Никой не знае. Пътувала е до съседния щат със собствената си кола. После колата се запалва. Вероятно самоубийство. Може би се е нагълтала с хапчета и е спряла да изпуши последната си цигара. Която впоследствие е паднала някъде в колата. Никога няма да разберем, защото всички доказателства са били унищожени от пожара. Включително флаконът с хапчетата и всичко останало.

— Това ли е сценарият на шефа ти?

— Проблемът вече е местен. С него ще се заеме шериф Гудман. Кое то едва ли ще се случи, защото някой със сигурност ще се погрижи и за него.

— А какво става с изчезналия свидетел? И той ли е изтрит от схемата? Соренсън пак сви рамене.

— Никому неизвестен местен фермер, доказан любител на чашката, живее под наем, без сериозна партньорка. Хора като него изчезват постоянно. Някои се появяват отново, други — не.

— И това ли е по сценария?

— Всичко трябва да има приемливо обяснение. Нито прекалено прецизно, нито прекалено общо.

— А защо продължават да ти звънят, след като разследването е било прекратено преди двацет минути? — попита Ричър. — Първо Мама Сил, а след това и твоите криминолози.

— Защото разполагат с номера на джиясема ми и звънят директно, без да минават през Оперативното бюро — отвърна с леко забавяне Соренсън. — Вероятно все още не знаят за решението.

— А кога ще научат?

— Надявам се да не е скоро. Най-вече криминолозите. Искам да знам как Кинг и Маккуин са задържали Делфуенсо на задната седалка. В смисъл, кой би останал доброволно в горяща кола? Сядаш и чакаш да изгориш? Няма начин. Всеки би се борил за живота си.

— Първо са я застреляли — отвърна Ричър. — Това е повече от ясно. Просто са я убили.

— Надявам се да е така.

— Може би криминолозите няма да са в състояние да го докажат.

— Стига ми и индикация. Някакви обосновани предположения. Това със сигурност ще го получа, защото хората ми са много добри.

— Вероятно шефът ти ще ги прибере всеки момент.

— Той изобщо не знае къде се намират и с какво се занимават. А пък аз ще пропусна да му кажа.

— Не му ли докладват лично?

— Не, докладват на мен. Аз съм прекият им контакт.

Тя продължаваше да натиска газта. Слънцето още беше зад тях и колата хвърляше продълговата сянка върху асфалта. Дъждовните облаци бяха все така ниско надвиснали, но далечният хоризонт беше ясен.

— След като случаят е приключен, Оперативното бюро в Омаха вече не се нуждае от никакви доказателства за работата, която е свършена през нощта — замислено подхвърли Ричър. — Защото през нощта не е имало работа. Защото в Небраска не се е случило нищо.

Соренсън не отговори.

— А след като случаят е приключен, на кого му трябва заподозрени или свидетели? — продължи той. — Никой нищо не е направил, никой нищо не е видял. Защото не се е случило нищо.

Мълчание.

— А след като разследването е прекратено, значи няма да има нова информация, която да ми подадеш.

Соренсън мълчеше.

— След всичко това възниква въпросът какво правя още в тази кола — каза Ричър.

Мълчание.

— И аз ли съм в сценария? — продължи той. — Някакъв неизвестен, безработен и бездомен бивш военен? Необвързан и дори без къща под наем? Хора като мен непрекъснато шетат насам-натам, нали? Едно много удобно обстоятелство за всички заинтересовани. Защото съм последният човек на света, който би сложил кръст на това, което се случи. А аз знам какво се случи. Видях Кинг и Маккуин. Видях и Делфуенсо с тях. Знам, че тя не е шофирала собствената си

кола до съседния щат. Знам, че не е гълтала никакви хапчета. От всичко това стигам до заключението, че ще изтрият и мен.

Соренсън все така мълчеше.

— Искам да ми отговориш на един въпрос, Джулия — продължи той. — Обсъждахте ли ме с твоя шеф, докато бях под душа?

— Да — отвърна тя.

— Какви са заповедите, които получи?

— Да те закарам в управлението. Въпреки всичко.

— Защо? Какъв е планът?

— Не знам — отвърна Соренсън. — Трябва да те сваля на паркинга. Това е всичко, което ми каза.

Ричър изразходва цяла минута, за да обмисли разновидността на един проблем, който беше имал съвсем наскоро: как от предната дясна седалка да елиминира шофьор, който кара по магистралата със сто и дваайсет в час.

Голямо, вероятно невъзможно предизвикателство, дори при наличието на предпазни колани и въздушни възглавници. Рискът бе твърде голям. Прекалено много невинни участници в движението. Хора, които отиват на работа. Старци, които пътуват да видят близките си.

— Съжалявам — промълви Соренсън.

— Майка ми все ми повтаряше да не мисля първо за себе си — каза Ричър. — Но този път май ще се наложи. Какви неприятности ще имаш, в случай че не ме доставиш?

— Големи.

Това не беше отговорът, който искаше да чуе.

— В такъв случай искам да ми се закълнеш в нещо — въздъхна той. — Вдигни дясната си ръка.

Тя се подчини. Ръката ѝ пусна кормилото и се вдигна с дланта напред, на височината на рамото. Нито много бавно, нито много бързо. Познат жест за всеки обществен служител. Ричър се завъртя в седалката и стисна китката ѝ с лявата си ръка. Едно. После се наведе, пхна дясната си ръка под якето ѝ и издърпа глока от кобура на хълбока ѝ. Две. Зае първоначалното си положение, а ръката с пистолета се плъзна между седалката му и вратата.

Три.

— Това беше мръсен номер — каза Соренсън.

— За който се извинявам — кимна Ричър. — На теб и на майка ми.

— Освен това е престъпление.

— Сигурно.

— Ще ме застреляш ли?

— Вероятно не.

— Как тогава ще процедираме оттук нататък?

— Ще ме свалиш на една пряка от службата си, но пред тях ще обявиш, че съм избягал трийсет километра по-рано. Те ще хукнат да ме търсят там, където ме няма. Може би сме се отбили на бензиностанция. Там аз съм пожелал да отскоча до тоалетната и съм избягал.

— А ще получа ли оръжието си обратно?

— Да — кимна Ричър. — На една пряка от службата ти.

Соренсън замълча, продължавайки да шофира. Ричър седеше до нея и мислеше за кожата на китката, която беше докоснал. За топлината на корема и хълбока ѝ, усетена, докато я обезоръжаваше. За памучната блуза и тялото под нея. Нито много твърдо, нито много меко.

Продължиха по междуцатската магистрала през южната част на Каунсъл Блъфс, Охайо, прекосиха моста на река Мисури и отново се озоваха в Небраска, директно в град Омаха. Магистралата го пресичаше от край до край, окичена със знаци за многобройните изходи — към зоологическата градина, към паркингите, към жилищните квартали на север и към гъсто застроенния индустриален район на юг. След известно време платната се стесниха с лек завой наляво и магистралата неусетно се превърна в широка улица, която пресичаше града от запад на изток и свършваше в индустриалния район. Който също се променяше, превръщайки се по-скоро в парк с търговски обекти и офиси. С много зеленина, добре оформени алеи и хубави дървета. Тук сградите бяха ниски и бели, на стотици метри една от друга. Между тях имаше огромни паркинги. Ричър беше очаквал нещо по-централно и по-урбанизирано. Тесни улици с тухлени къщи, кръстосващи се в обичайния градски лабиринт.

— Къде точно е службата ти? — попита той.

Соренсън махна в посока северозапад, отвъд поредния светофар.

— Ето я там, вече се вижда.

На около двеста метра по-нататък се издигаше голяма бяла сграда, доста нова, на четири-пет етажа. От двете ѝ страни имаше добре поддържани тревни площи, а отпред — голям паркинг,

използван от съседното предприятие. Околността беше открита и равна. Нямаше накъде да се бяга, липсваха каквито и да било укрития.

— Продължавай — промърмори той. — Тук не ми харесва.

Соренсън вече беше намалила скоростта.

— Каза една пряка — напомни му тя.

— Да, но това тук не са жилищни квартали, а футболни игрища.

Колата подмина светофара. Директно зад бялата сграда имаше малък паркинг, запълнен със служебни коли, подредени една зад друга. На няколко метра от тях, спрели под ъгъл, се виждаха тъмносин форд краун виктория и черен микробус. Четирима мъже нетърпеливо потропваха с крака между тях, сгущени в палтата си, с картонени чаши в ръце. Разменяха си по някоя дума и чакаха.

Най-вероятно него.

— Познаваш ли ги? — подхвърли Ричър.

— Двама — кимна Соренсън. — Доусън и Мичъл от Отдела за борба с тероризма. Същите, които снощи се появиха на местопрестъплението от Канзас Сити.

— А другите двама?

— За пръв път ги виждам.

— Продължавай напред.

— Можеш поне да поговориш с тях.

— Идеята не е добра.

— Нищо не могат да ти направят.

— Чела ли си Закона за патриотизма?

— Не — отвърна Соренсън.

— А шефът ти?

— Съмнявам се.

— Според неговите клаузи могат да правят с мен каквото си пожелаят. Кой може да ги спре?

Соренсън намали още малко.

— Не завивай, Джулия — предупреди я Ричър. — Продължавай напред.

— Дадох им вероятен час на пристигане — отвърна тя. — Много скоро ще започнат да ме търсят.

— Обади им се и кажи, че си закъсала по пътя. Спукала си гума. Кажи им, че все още сме в Айова. Или че си се объркала и неволно си влязла в Уисконсин.

— Ще ми проследят мобилния. Може би вече са го направили.

— Продължавай напред — тръсна глава Ричър.

Соренсън леко подаде газ. Плъзнаха се покрай страничната стена на бялата сграда, отстояща на стотина метра от тях. Пред нея имаше дълга и извита алея. Фасадата беше модерна и внушителна. Много стъкло, зад което не се забелязваше никаква дейност. Всичко беше тихо и спокойно. Ричър извърна глава и я огледа.

— Благодаря — каза той.

— Къде искаш да отидеш? — попита тя.

— Километър-два ще бъдат достатъчни.

— А после?

— После ще се сбогуваме.

Не изминаха километър-два, не се сбогуваха. Виновник за това беше телефонът на Соренсън, който издаде пронизителен сигнал от стойката си на таблото. Купето се изпълни от висок мъжки глас. Тревожен, на ръба на паниката.

— Госпожице Соренсън? Говори шериф Виктор Гудман. Дъщерята на Карън Делфуенсо е изчезнала. Отвлекли са я някакви непознати мъже.

Соренсън удари спирачка, нави волана и направи остър обратен завой. След това натисна газта и подкара по обратния път — покрай официалния вход на ФБР, покрай страничната стена и задния паркинг. Гласът от тонколониите продължаваше да разказва историята, от начало до край. Окръжният шериф Виктор Гудман се намираше на около сто и двайсет километра от тях, изчисли Ричър. Местното ченге. Първият, който се беше отзовал на снощния сигнал. Говореше компетентно, но по умората в гласа му личеше, че е дълбоко стресиран.

— Първата ми работа тази сутрин беше да кажа на детето, че майка му е изчезнала. Прецених, че е по-добре да съобщя новината на етапи, стъпка по стъпка. Помолих съседката да не пуска децата на училище и да бъде с тях. Но тя вероятно се е притеснявала за работата си и ги е оставила сами. Била убедена, че всичко ще бъде наред. Но не излезе така. Отскочих да ги проверя и заварих там само детето на съседката. Съвсем само. Каза, че се появили някакви мъже и отвели дъщерята на Делфуенсо.

— Кога? — рязко попита Соренсън.

— Забравяш, че си имаме работа с десетгодишно момиченце, което и ма доста относителни представи за времето. Станало е най-рано преди час.

— Колко мъже?

— Не можа да ми каже.

— Един, двама, десет?

— Повече от един. Каза мъже, а не мъж.

— Описание?

— Просто мъже.

— Бели, чернокожи? Млади, стари?

— С положителност бели. Иначе би споменала цвета на кожата. В Небраска сме все пак. Никаква представа за възрастта им. За едно десетгодишно хлапе всички възрастни са старци.

— Облекло?

— Не си спомня.

— Автомобил?

— Не може да го опише. Дори не съм сигурен, че изобщо го е видяла. Твърди, че да, и го описва като кола, но може да е бил пикап или джип например.

— Цвят?

— Не си спомня. Ако изобщо го е видяла. Може би си въобразява. Сигурен съм, че никога не е виждала пешеходец. Не и тук.

— Помни ли какво са казали?

— Не е обърнала внимание. Луси Делфуенсо отишла да отвори на позвъняването. Дъщерята на съседката видяла някакви мъже на прага, чула разговор, но си останала във вътрешната стая. Играела си нещо, което ангажирало цялото ѝ внимание. Осъзнала, че Луси не се е върнала, цели пет минути по-късно.

— Но защо детето на Делфуенсо ще отваря вратата на чужда къща? — попита Соренсън.

— За тях и двете къщи са били като собствен дом — поясни Гудман. — Постоянно са се местели от едната в другата и обратно.

— Огледа ли района? Къщата на Делфуенсо?

— Ангажирал съм целия личен състав, но от Луси няма и следа.

— Проверихте ли другия съсед? Онзи с побелялата коса?

— Нямаше го. Тръгва за работа още в шест сутринта. В четвъртата къща не са забелязали нищо.

— Свърза ли се с щатската полиция?

— Разбира се. Но нямам какво да им предложа.

— Сигналите за изчезнали деца се приемат приоритетно, нали?

— Но какво могат да направят? Изключително свит личен състав, който действа на огромна територия. Не могат да спират и да проверяват всички.

— Добре, остави това на нас — отвърна Соренсън. — Вече пътувам към теб. Ти обаче не спирай издирването.

— Естествено. Но те може да са вече на сто километра от тук.

Соренсън прекъсна линията, без да отговори. После насочи колата към рампата, включи се в магистралата и пое на запад с почти сто и шейсет километра в час.

След десет минути бясна скорост Ричър върна пистолета на Соренсън и попита:

— Шефът ти и сигнал за изчезнало дете ли ще игнорира?

Соренсън пхна оръжието в кобура на хълбока си.

— Шефът ми е амбициозен човек. Постоянно мечтае за големи операции. Иска един ден да стане поне заместник-директор на ФБР. От това следва, че ще изпълни всичко, което му наредят от Хувър Билдинг, които от своя страна получават инструкциите си директно от ЦРУ. Или от Държавния департамент, Министерството на вътрешната сигурност, Белия дом и изобщо от всички, които командват парада.

— Това е лудост.

— Не, нарича се модерно прилагане на закона. Време ти е да свикнеш с това.

— На каква свобода на действие можеш да разчитааш?

— На никаква. Особено когато разберат къде се намирам.

— Не им вдигай телефона.

— Няма. Поне на първите две позвънявания.

— А след това?

— След това ще ме засипят с гласова поща, есемеси и имейли. Не мога да изчезна. Няма как да не изпълня преки заповеди.

Ричър замълча.

— А ти би ли посмял? — попита тя. — Правил ли си го?

— Понякога.

— И сега си бездомен и безработен ветеран без сериозна връзка.

— Точно така. Тези неща никога не са лесни. Но всеки може да опита. Специално ти можеш да направиш нещо, преди да са те извадили от играта.

— Какво?

— Да помислиш какъв мотив са имали — отвърна Ричър. — Кой, по дяволите, ще отвлече детето на една мъртва жена? И защо? Още повече че то няма никаква представа какво се е случило с майка му.

— Не може да става въпрос за случайност. Това не е съвпадение. Няма как точно в този момент да се е появил отдавна изчезналият баща, за да предяви родителските си права. Не може да е работа и на някой педофил.

— Може би са искали да отвлекат детето на съседката. Може би са ги сбъркали. Заради къщата. Знаеш ли дали и съседката е разведена?

— Това не е съвпадение, Ричър.
— Какво е тогава?
— Не знам.
— И аз не знам — тежко въздъхна той. — Не виждам никакъв СМИСЪЛ.

Шериф Гудман не беше мигнал вече трийсет часа. Беше уморен и замаян, едва се държеше на крака. Но продължаваше да работи. Нямаше причини да очаква, че похитителите са се задържали в околността, но въпреки това заповяда на подчинените си да проверят всички празни сгради — изоставени къщи, хамбари, колиби и заслони. Самият той пое постройките, за които не му стигаха хора. Но не откри нищо. Подчинените му също. Радиотрафикът преливаше от гневни и мрачни отрицателни отговори.

В крайна сметка Гудман затвори кръга и отново се озова пред къщата на съседката. Изключи двигателя, изтегна се в седалката и направи опит да задържи очите си отворени. И да мисли. Припомни си реакциите на детето при срещата им рано сутринта. Объркано и мълчаливо, то кимаше любезно и кършеше пръсти. Беше обикновено провинциално момиче, десетгодишно. Не някакво дете-чудо. Би повярвало на всеки възрастен с някакъв авторитет. Би се подчинило на всяка демонстрация на познание и опит. Би повярвало на всякакви обещания. Ела с нас, момиченце. Открихме майка ти и ще те заведем при нея.

Но кои бяха тези хора?

Кой изобщо знаеше, че Карън Делфуенсо е изчезнала? Естествено, ако не броеше собствените си подчинени и съседите. И лошите, разбира се. Но защо идваха за детето, след като бяха убили майката?

Защо?

Той слезе от колата, за да се освежи на студения въздух. Направи няколко крачки напред-назад, а след това се облегна на предния десен калник. Тук най-добре се усещаше топлината, която излъчваше доскоро работещият двигател. На изток валеше. Тъмните облаци бяха доказателство за това. Обърна им гръб и насочи вниманието си към двете къщи пред себе си. На Делфуенсо и на съседката. Сякаш търсеше

вдъхновение от тях. Но не получи нищо подобно и сведе поглед към канавката. Калта беше насечена от отпечатъците на гумите му. Заприлича му на някакъв доклад за провал, изписан върху калта и водата. Цели четири пъти беше паркирал тук в рамките на няколко часа. Първия път в компанията на Соренсън след среднощния маратон до къщата на Миси Смит и обратно. Втория път рано сутринта, вече сам, за да донесе част от лошите новини. Третият беше задължителен за всеки съвестен служител на закона — да провери състоянието на нещата. Тогава откри, че Луси е изчезнала. И сега, след дълго и безплодно издирване. Отпечатъците от гуми бяха много. Май повече, отколкото трябваше да бъдат след четирите му посещения. Навътре, навън, диагонално и странично. На места се бяха образували кални локви, широки почти два метра. Приличаха на разлати казани с катран. Явно беше минал и през тях.

Но само той. Никой друг.

Погледна още веднъж, за да бъде сигурен. После тръгна напред, бавно и предпазливо, за да не унищожи уликите. Или тяхната липса. На пръв поглед му се стори, че следите от гуми са само негови. Пред къщата на Делфуенсо със сигурност нямаше други. Пред съседката — също. Там личаха единствено специфичните шарки на „Мишлен“, с които беше оборудвана неговата краун виктория. Автомобилният еквивалент на оригиналния аспириин. Той ги познаваше много добре, защото имаше задължението да разпределя бюджета на участъка и поръчваше гумите онлайн, директно от полицейския склад в Мичиган. На ниска цена, без ДДС и с пълна гаранция. Доставяха ги с пощенски камион, а ги монтираха в сервиза за гуми на Фил Ейбълсън в съседния окръг. С него бяха сключили дългосрочен договор за монтаж в замяна на ниски цени. Фил беше умник.

Гудман се върна в колата и я премести на лекото възвишение в средата на платното, където асфалтът беше сух и сравнително чист. След това слезе и отново провери следите, този път спокойно и без да бърза.

Вече беше сигурен.

Следите от гуми наоколо бяха единствено от неговите нископрофилни мишлени с размери 225/60R/16, закупени само за деветдесет и девет долара бройката, плюс пет за балансиране и монтаж.

Детето на съседката не беше видяло кола, защото не бе имало кола.

Луси Делфуенсо беше отвлечена пеша.

Но какъв бе смисълът от подобен акт, при това наред пущинаците на Небраска?

Соренсън напусна магистралата точно от мястото, на което Ричър беше започнал нощното си пътуване преди дванайсет часа. Той видя рампата, която беше използвал в студения мрак, и си спомни за кръжачия над главата му хеликоптер, за импалата, спряла на десетина метра от него, за Алън Кинг и Дон Маккуин, обърнали се назад с очевидното намерение да предупредят Карън Делфуенсо. Спомни си и въпроса на Кинг накъде е тръгнал. Пътувам на изток. Чак до Вирджиния.

Не съвсем.

Мисията все още не бе завършила.

Соренсън продължи на юг, навлизайки в непозната за Ричър територия. Движеха се по прав второстепенен път, прав като всичко останало в Айова. Но пейзажът от двете страни на пътя беше различен. Малко по-суров, не толкова живописен. На трийсетина километра вляво се виждаха плътни облаци, настъпващи от изток. Там валеше и духаше вятър. Същият дъжд, който се беше изсипал върху изгорялата импала в Айова и мотела на дебелия мъж. Следваше ги бавно, но упорито. Като послание или лоша новина, от която няма как да избягат.

Очевидно и Соренсън си беше направила заключенията за рампата, водеща на изток.

— Тук те качиха, нали? — подхвърли тя.

Ричър кимна.

— Стоях там малко повече от час и половина. Подминаха ме петдесет и шест превозни средства. Те бяха в петдесет и седмото.

— Да предположим, че не си бил там. Че никой не е бил там. Кой тогава щеше да им служи за прикритие?

— Самата Делфуенсо е била прикритие.

— Ами ако аз бях разгадала нещата по-бързо? Ако бях издала ОЗИ за трима души? Плюс регистрационния номер като черешка на тортата?

— Не забравяй, че бяха въоръжени. Биха могли да си пробият път със стрелба или просто да опрат пистолет в главата на Делф уенсо. Това не бива да се изключва. Не мисля, че щатските полицаи на Небраска и Айова са тренирали за подобни ситуации.

— Голям риск.

— В смисъл?

— Стартират цялата работа южно от междущатската и я приключват пак там. Никой не им е гарантирал, че ще попаднат на стопаджия. Не и посред зима. Освен това са били наясно къде ще има блокади, ако изобщо има. Защо тогава не са тръгнали направо по второстепенните пътища? Защо са рискували с магистралата?

— В един момент споменаха, че пътуват за Чикаго.

— Колко е населението на Чикаго?

— Три милиона плюс още осем в предградията. Пощенски и телефонни кодове триста и дванайсет и седемстотин седемдесет и три.

— Ти повярва ли, че наистина отиват в Чикаго?

— Не. Разстоянието е твърде голямо. Трябва да си оптимист, за да се надяваш да го изминеш за една нощ.

— Тогава защо са избрали междущатската?

Дъждовните облаци приближаваха, наподобяващи черна стена. Слънцето се скри. Ричър усети как колата се клати от яростните пориви на вятъра. Пътят пред тях беше прав и равен, построен много добре. Две ленти, но доста широки. Отбивките вляво и вдясно бяха малко, а пътищата в посока изток-запад приличаха по-скоро на тесни асфалтирани алеи сред нивите. Изглеждаха отчайващо пусти, сякаш не водеха за никъде.

— Имаш ли карта? — попита той.

— Само електронна — отвърна Соренсън и натисна някакъв бутон на таблото.

Ричър видя как джипиесът оживява и бързо локализира най-удобния спътник. На малкия екран се появи червена пулсираща точка, която се движеше по дебела сива линия. Това беше тяхната кола. Междуселските пътища бяха маркирани с по-тънки и по-бледи сиви линии.

— Ако искаш, можеш да увеличиш или да намалиш изображението — добави Соренсън.

Ричър откри съответните бутони и сви картината на екрана. Дебелата линия запази размерите си, но тънките сиви линии избледняха. Пътят в посока север-юг, по който се движеха, беше главната транспортна артерия в района. Подобна артерия в посока изток-запад липсваше в продължение на петдесет километра, където се намираше най-близкото кръстовище.

— Отиваме точно там — обади се Соренсън. — Изоставената помпена станция е съвсем близо до кръстовището.

В обратна посока нямаше главен път в продължение на доста километри, чак до една точка северно от магистралата.

— Предполагам, че скоростта също е била проблем — обади се Ричър. — Ако целта им е била да пристигнат на желаното място преди разсъмване, задължително би трябвало да използват магистралата. Но забележката ти относно риска е напълно основателна. Всъщност не съм сигурен по какъв начин скоростта може да е била проблем. В крайна сметка някой ги е прибрал, нали? А това означава, че биха могли да си уредят срещата някъде по-наблизо. Затова смятам, че е било по-логично да поемат на изток от кръстовището, а не на север. Пътят не изглежда по-лош от този, по който се движим в момента. Убеден съм, че стига до Айова.

Първите дъждовни капки забарабаниха по предното стъкло. Едри и тежки. Соренсън включи чистачките и фаровете. На километър и половина източно от тях се изсипваше истински порой.

Шериф Гудман видя облаците. Колата му продължаваше да стои в средата на пътя, а той се беше облегнал на калника. Беше дълбоко убеден, че отвлечането на дете без превозно средство е просто абсурд. Особено в Небраска, където можеше да ходиш цял ден и да не стигнеш доникъде. В момента се питаше дали похитителите не бяха оставили колата си на мястото, на което се намираше неговата. Леко издигнато, свободно от кал. Може би не са искали да я цапат или пък просто са обърнали внимание на калта и са преценили, че не бива да оставят следи от гумите си. А може би бяха паркирали на двеста метра встрани от къщите, за да не ги видят. Но това беше малко вероятно, защото така колата им би останала поне пет минути на място, което се вижда отвсякъде. И още нещо: двама или повече мъже, които се придвижват

пеша, със сигурност биха привлекли внимание. Още повече по обратния път, когато водят със себе си дете, вероятно притеснено и объркано.

После заваля. Гудман гледаше как капките се пръскат в калта. Вдигна глава към небето. Дъждът едва ли щеше да е продължителен, но щеше да е пороен. Тук това не беше необичайно. Огромният подпочвен резерв на този щат трябваше да се подхранва отнякъде. Хвърли последен поглед към канавката. Калта скоро щеше да се втечни, а малко след това да бъде покрита с нов слой отмита от нивите почва. Тънък и гладък слой, фин като талк. Но това вече не го засягаше, защото нямаше да попречи на разследването. Нямаше да изгуби улики, защото такива липсваха.

После дъждът се усили и той се оттласна от калника. Или по-скоро се опита. Остра болка прониза раменете му и тръгна надолу по ръцете. Гърдите го стягаха и сякаш имаше киселини в стомаха. Но не бяха киселини, защото не беше хапвал нищо.

Не можеше да диша. Гръдният му кош просто блокира. Коленете му се подгънаха и тялото му бавно се свлече по хлъзгавата ламарина. За момент остана приклепнал на пети. Усети как ръбът на калника се забива в гърба му, подуши миризмата на гума. И на дъжд. Ръцете му не можеха да помръднат.

После Гудман се люшна странично и се просна по гръб. Видя черните облаци над себе си, усети дъжда по лицето си. Гърдите му бяха смазани от огромна тежест. Както преди много години в гимнастическия салон, когато трениорът беше с гръб, а той изведнъж се оказа под лоста на стокилограмова щанга. Не беше в състояние дори да извика. Точно както в момента. В дробовете му нямаше въздух. Направи опит да се бори, но се отказа. Изведнъж му стана ясно, че няма да се движи никога повече.

Отпусна се.

Ръцете и краката му изтръпнаха и станаха безчувствени. Сякаш изобщо ги нямаше. В съзнанието му потрепна любопитство. Умираще от екстремни неща, които се случваха вътре в него. Тялото му сякаш следваше точките на невидим списък, изключвайки понесъществените от тях. Добре усъвършенстван животински организъм, програмиран да поддържа максимално дълго основните жизнени функции. Програмиран да ги изключва само в краен случай, една по

една. Краката? Че кой има нужда от тях? Ръцете? За какво са ми ръце? Мозъкът беше най-важен и по тази причина щеше да умре последен.

Четири минути, помисли си той. Това беше числото, което се появи в съзнанието му. После си спомни на какво го бяха обучавали. За удавниците в реките и езерата, за децата, погълнали някакъв предмет. Разполагаш с четири минути, преди сърцето да спре. Усещаше как животът му се свива. Навътре и нагоре към главата му. Само това му беше останало. Главата. Мозъкът. Нищо друго. Това бе през целия си живот. Това бяха всички човешки същества. *Cogito ergo sum*. Мисля, следователно съществувам. Болката изчезна. Вече я нямаше. Имаше само мозък, увиснал в пространството. Без тяло. Като в научната фантастика. Сякаш беше марсианец. Извънземно. Все още виждаше, но зрението му се замъгляваше. Като екрана на стар телевизор. Така щеше да стане. Най-после разбра. Отговор на един въпрос, зададен отдавна. Разкрита мистерия. Предстоеше му да изключи като стар черно-бял телевизор. Малка ярка точица в центъра на екрана, която бавно избледнява и изчезва завинаги.

Чистачките блъскаха напред-назад, дъждът барабанеше по покрива на колата и отскачаше на трийсетина сантиметра встрани. Ричър успя да зърне през водната пелена светлинната реклама на бензиностанция. Не повече от половин километър, прецени той.

— А сега внимавай — обади се Соренсън. — Пристигаме на мястото, което местните наричат Син Сити. Тук започва всичко.

Скоростта намаля. Бензиностанцията се падаше вляво, но тя зави надясно и навлезе в паркинг с неравна чакълена настилка, простиращ се зад безименна кръчма от бетонни блокчета. Колата се насочи в южна посока и след малко спря зад ниска сграда. Пред задната врата беше паркирана червена мазда.

— Работното място на Делфуенсо — поясни Соренсън. — Бар. Кинг и Маккуин са се появили с червената кола откъм кръстовището.

Соренсън продължи напред, разпръсквайки локвите кална вода. После отново спря, зад друга ниска постройка.

— Това е магазинът, от който са купили ризите и минералната вода.

Колата продължи през локвите по посока на пътя. Преди да завие обратно, тя отново се обърна към него.

— От тук са тръгнали на север, а останалото ти е известно.

Самата тя обаче се насочи на юг. Ричър видя заспали соеви ниви със застояла вода между браздите. След това се появи мокър и тъжен плац със струпана за продажба селскостопанска техника втора употреба, после още ниви. Няколко километра по-нататък стигнаха до множество ниски сгради с течащи улуци, които се редуваха с малки и оскъдно заредени магазинчета. Това беше градът. Стрелката на джипиеса опря в кръстовището. Не след дълго щяха да стигнат до мястото, където пътят в посока север-юг пресичаше онзи, който се простираше от изток на запад. Картата беше категорична. Тези две шосета бяха единственият избор за по-далечно пътуване — разбира се, ако човек не бе тръгнал за магазина на ъгъла.

Соренсън зави на запад от кръстовището и спря пред нисък бетонен бункер на стотина метра по-нататък.

Беше с дължина шест-седем метра, широчина около пет и височина три. Плосък покрив, стени без прозорци, една метална врата. Подгизнал от дъжда, бункерът изглеждаше изненадващо спретнат и чист.

— Това ли е изоставената помпена станция? — попита Ричър.

Соренсън кимна.

— Мъртвецът лежеше вътре на пода. Кинг и Маккуин са били забелязани да се оттеглят с онази червена мазда.

Ричър се огледа във всички посоки, включително и зад гърба си, след което се зае да експериментира с джипиеса и в крайна сметка успя да го настрои на радиус от трийсет километра. При този мащаб на екрана не се виждаше нищо друго, освен двата пътя, които се пресичаха. Всичко останало беше избледняло.

— Според мен Кинг и Маккуин не са местни хора — каза той. — Много е възможно никога преди да не са идвали тук. По всяка вероятност са излезли от магистралата точно както направихме ние. Видели са мотелите и баровете и веднага са се насочили насам, зад постройките, където са имали най-добър шанс да се отърват от червената кола и да си намерят друга.

— Добре, ясно — кимна Соренсън. — Но защо не са се върнали обратно на кръстовището, за да потеглят на изток направо от тук?

— По две причини — отвърна Ричър. — Не са познавали района и не са били сигурни накъде води този път. Предполагам, че Делфуенсо не е имала нито джипиес, нито пътна карта в жабката си. Но по-вероятна е втората причина: очаквали са, че кръстовището ще бъде блокирано от полицията още от самото начало. С един куршум — четири заека. Изток, запад, север или юг — никой не може да поеме в която и да било посока, без да използва кръстовището. Шерифът не го ли е блокирал?

— Доколкото знам, не — поклати глава Соренсън.

— А би трябвало. Това е било грешка. Без особено значение, защото те така или иначе са избрали друг път за бягство. Потеглили са на север и не са открили начин да свърнат на изток, преди да стигнат магистралата. През нощта тези странични пътища със сигурност са им

се сторили безнадеждно пусти. По тази причина са се качили на магистралата. Не са имали избор.

— Тук съм съгласна с теб — кимна Соренсън.

— По-важният въпрос е как изобщо са се озовали тук. Ако не са пътували от Денвър с убития и ако не са имали собствен превоз, значи някой ги е докарал. Иначе казано, някой ги е свалил тук, а по-късно е дошъл да ги прибере. Но веднага възниква друг въпрос: ако това е бил един и същ партньор, или партньори, защо просто не са ги изчакали? Защо ги оставят сами за дълъг и опасен период от време? Възможният отговор е само един: случката в помпената станция не е била предвидена. Може би Кинг и Маккуин е трябвало да пътуват с този човек, но са го убили по някаква причина. Кое то ги принуждава да импровизират като побъркани.

Телефонът на Соренсън извъня. Драматично високо през тонколоните. Тя погледна дисплея.

— Омаха. Оперативното бюро.

— Не вдигай — посъветва я Ричър.

Тя се подчини и остави джииесемът да звъни. Сигналите дълго време изпълваха купето. После спряха.

— Трябва да огледаме къщата на Делфуенсо — каза Ричър. — И тази на съседката. Да поговорим с детето й. Може би ще си спомни нещо за онези мъже. Вероятно са същият екип, който е отмъкнал свидетеля. Или пък хората, които са докарали Кинг и Маккуин в района.

— Не си спомням къде е къщата на Делфуенсо — рече тя. — Беше посред нощ.

Телефонът издаде един мелодичен тон. Сигнал за съобщение на гласовата поща.

— Не го прослушвай — каза Ричър.

Соренсън се подчини. Вместо това прегледа списъка на контактите за номера на шериф Гудман, натисна зеления бутон и телефонът автоматично го набра. От тонколоните прозвуча сигнал „свободно“: бавен и мелодичен, спокоен и търпелив.

Звъня дълго време, но никой не отговори.

— Странно — промърмори тя.

Соренсън включи на заден, напусна площадката пред помпената станция и пое обратно към кръстовището. Малко преди да стигне там, зави в една странична улица. Ричър разбра какво иска да направи тя. Шерифската служба едва ли беше на главната пътна артерия. По-скоро се намираше по-навътре, където земята бе по-евтина и не бе глътнала много обществени средства. Колата потъна в лабиринт от тесни алеи, но никоя от околните сгради не приличаше на полицейски участък. В крайна сметка отново се озоваха пред кръстовището, но от южната му страна.

— Там — обади се Ричър, зърнал късовълнова антена на покрива на ниска бежова сграда.

Ограденият паркинг пред нея беше достатъчно голям, за да побере няколко патрулки. По напукания асфалт тук-там се бяха образували локвички. Коли нямаше. Сградата беше доста стара, но изглеждаше прилично поддържана — поне според паравоенните стандарти. Нищо общо с армията, разбира се, но и далеч от обикновените цивилни учреждения.

Соренсън паркира отпред. Двамата изскочиха на дъжда и забързаха към входа. Зад бюрото в преддверието седеше някаква жена, която очевидно съвместяваше длъжностите на рецепционист и диспечер. Соренсън ѝ показа служебната си карта и попита къде е шерифът. Жената направи безуспешен опит да го потърси по радиостанцията в колата му. После набра мобилния му телефон от централата пред себе си.

— Може би се е прибрал да подремне — рече тя. — Той е възрастен човек и не е спал много дълго време.

— Трябва ни адресът на Карън Делфуенсо — каза Соренсън. — И указания как да стигнем до него.

Жената зад бюрото им предостави и двете. Голяма площ обработваема земя, североизточно от кръстовището, на около дванайсет-тринайсет километра. Най-лесно се стигало с помощта на серия десни и леви завои — там, където били възможни. Още една шахматна дъска. Бавно пое в указаната посока. Облаците на изток се разпръсваха. Дъждът си отиваше, но доста по-бавно, отколкото беше дошъл. Ричър беше уморен. Всяка клетка на тялото му вибрираше от изтощение. Не беше спал почти две денонощия. Това все още не беше

рекорд за него, но не беше и малко. Вероятно и Соренсън изпитваше същата умора. Лицето ѝ беше бледо, със сини кръгове под очите.

После, след поредния десен завой, се показаха четири малки къщи, подредени на една линия. Самотни в безкрайната пустош. На средата на пътя беше спряла полицейска кола.

— Все пак той е тук — каза Соренсън. — Това е колата на шериф Гудман. А къщата на Карън Делфуенсо е втората отдясно.

Спряха на десетина метра от колата и слязоха.

Откриха Гудман там, където беше паднал. Лежеше по гръб, плътно притиснат до предната гума. Очите му бяха пълни с вода, която, разлюляна от новите капки, се стичаше като сълзи по бузите му. Устата му беше отворена и дъждът се изливаше в гърлото му. Дрехите му бяха подгизнали. Приличаше на удавник. Кожата му вече беше ледена. Нямаше пулс. Изглеждаше отпуснат и празен, както изглеждат единствено мъртъвците. Напрежението в хилядите невидими мускулчета на живите тела отдавна си беше отишло.

Той е възрастен човек и не е спал много дълго време.

Е, сега ще се наспи, помисли си Ричър.

— На колко години беше? — попита той.

— Някъде към шейсет, може би и малко отгоре — отвърна Соренсън. — При всички случаи твърде млад, за да умре. Беше добър човек. Инфаркт?

— Вероятно — каза Ричър. — Стрес, умора, твърде много тревоги. Това го е съсипало. Ченгетата трябва да са много по-добре платени.

— Тук съм съгласна с теб.

— Казал ли ни е онова, което искаме да знаем?

— Според мен той не знаеше много.

— Предполагам, че трябва да докладваме.

Върнаха се в колата и тя набра номератора на участъка. Диспечерката се разплака. Соренсън прекъсна линията. Останаха по местата си. Мокри, уморени, мрачни. Мълчаха и гледаха напред, но не виждаха почти нищо.

Не след дълго се появи патрулна кола с един много едър трийсет и пет годишен мъж. Рус, закръглен, с румено лице. Върху униформата си беше навлякъл мушамено яке с дебела подплата и сержантски нашивки на ръкавите. Той се приведе към страничното стъкло на

Соренсън. Якето се разтвори и Ричър зърна черна табелка, прикрепена към джобчето на униформената риза. На нея беше изписано името му: Пулър. На другото джобче имаше шерифска звезда и надпис: старши полицаи. Месестите му зачервени кокалчета почукаха по стъклото. Вместо да го свали, Соренсън само махна към колата на шерифа. Мъжът тръгна към нея с малки и нервни крачки, сякаш му предстоеше да преодолее укрепена позиция. Все едно очакваше насрещен огън от добре въоръжен враг. Заобиколи колата от дясната страна, спря и погледна надолу. После се олюля, отстъпи крачка назад и повърна в калната канавка.

Ричър забеляза, че дъждът е спрял.

След една безкрайно дълга минута човекът на име Пулър се изправи и зарея поглед към необятната равнина. Лицето му беше зелено. Очевидно не изпитваше особени сантименти към възрастния мъж, а просто се беше разстроил от това, че вижда труп. Ричър слезе от колата. Настилката още беше мокра, но въздухът беше изненадващо сух и свеж. Соренсън също слезе. Човекът на име Пулър се обърна и тръгна към тях. Срещнаха се по средата на пътя между колите.

— Вие ли сте вторият по чин в шерифската служба? — попита Соренсън.

— Предполагам — отвърна Пулър.

— Значи предполагате погрешно. От този момент нататък вие сте шерифът. Или поне временно изпълняващ длъжността. Това означава, че имате неотложна работа. На първо място трябва да ни осветлите по текущата ситуация.

— Коя по-точно?

— В района ви е отвлечено дете.

— Не бих казал, че съм в течение.

— Защо?

— Занимавам се предимно с трафика. Към и от магистралата. От Син Сити нататък. Следя с радар за превишена скорост.

— Бяхте ли информиран за това, което се е случило снощи тук?

— Всички бяхме информирани.

— Но не предприехте нищо в тази посока?

— Вече ви казах, че отговарям за трафика.

— Нима шериф Гудман не ви освободи от обичайните задължения?

— Всички бяхме освободени от тях.
— Тогава защо не сте в течение?
— Той не ми каза какво да правя.
— Да си падал на главата си като дете? — не се сдържа Ричър.
Човекът на име Пулър не отговори.
— Свържете се с диспечера и поискайте линейка за прибиране на тялото — разпореди се Соренсън.
— Добре.
— След това уведомете семейството на шериф Гудман.
— Добре.
— После се обадете на погребалната агенция.
— Откъде?
— От телефон, разбира се. Всеки телефон ще ви свърши работа.
Само гледайте да е някъде по-далече от мен.
Човекът на име Пулър тръгна към патрулката си, а Ричър и Соренсън поеха по алеята към къщата на съседката.

Съседката на Делфуенсо беше на трийсет и няколко години. Дъщеря ѝ беше десетгодишна, копие на майка си, но малко по-стройна и по-слаба. Казваше се Пола. Беше затворена във вътрешната стая. Без гледка към пътя, без гледка към нищо, освен калната угар. Към телевизора в стаята ѝ беше прикачено видео. На екрана се случваше какво ли не, най-често експлозии. Мънички анимационни фигурки изчезваха сред облачета дим, големи колкото топките за голф.

— Съжалявам, но трябва да тръгна за работа — рече съседката.
— Разбирам — кимна Соренсън.

И Ричър разбираше. Той четеше вестници и слушаше какво си говорят хората. Знаеше, че да загубиш работата си е лесно, но да намериш друга — много трудно.

— Предупредих ги да не отварят вратата — добави жената.
Соренсън измести поглед към детето и попита:
— Защо отвори, Пола?
— Не съм отворила — отвърна детето.
— А Луси защо отвори?
— Защото онзи човек я извика по име.
— Извикал е Луси по име?

— Да. Каза: „Луси, Луси“...

— Какво друго каза?

— Не чух.

— Сигурна ли си? Все нещо трябва да си чула.

Детето замълча.

Соренсън се въоръжи с търпение и зачака.

— Ще имам ли неприятности? — попита Пола.

— Да, хлапе, ще имаш — отвърна Ричър. — Много големи неприятности. Но всичко ще ти се размине, ако ни разкажеш онова, което си чула и видяла тази сутрин. Тогава няма за какво да се тревожиш. Ще бъдеш на чисто.

Това беше оферта за сделка. Добра инициатива. Морковът или тоягата. Стара и изпитана система, до която Ричър беше прибегвал безброй пъти по време на армейската си кариера. Заплаха от десетгодишна присъда се заменяше с три до пет, пробация вместо ефективно излежаване, снемане на обвиненията в замяна на информация. Системата работеше безотказно с двайсет и трийсетгодишните, а Ричър не виждаше причина да не проработи и с едно десетгодишно дете.

Момиченцето мълчеше.

— В допълнение ще ти дам един долар за бонбони, а приятелката ми ще те целуне по челото — рече Ричър.

И подкупът беше ефективно средство.

— Мъжът каза, че знае къде е майката на Луси — промълви детето.

— Така ли?

Пола енергично закива.

— Каза още, че ще я заведе при майка й.

— Как изглеждаше този човек?

Детето закърши пръсти, сякаш искаше да изтръгне отговора от тях.

— Не знам — рече то.

— Но ти надникна, нали? Съвсем лекичко.

Детето пак закива.

— Колко мъже видя на прага?

— Двама.

— Как изглеждаха?

— Като тези, дето ги показват по телевизията.
— Видя ли колата им?
— Да. Голяма и ниска.
— Нормална кола? Или пикап? А може би джип?
— Нормална кола.
— Кална ли беше?
— Не, беше лъскава.
— Какъв цвят?

Детето отново закърши пръсти.

— Не знам.

Телефонът на Соренсън иззвъня. Тя погледна дисплея, след това Ричър и изрече беззвучно:

— Омаха.

Ричър поклати глава. Соренсън кимна, но не изглеждаше щастлива.

Телефонът позвъня още известно време, после спря. Ричър отново се извърна към детето.

— Благодаря ти, Пола — рече той. — Справи се чудесно. Няма да имаш никакви неприятности. — Бръкна в джоба си, извади пачка банкноти, отдели един долар и ѝ го подаде. Телефонът на Соренсън издаде мелодичен сигнал. Единичен. Гласова поща. Ричър се изправи и обяви: — А сега тази хубава дама ще те целуне по челото.

Момиченцето се изкиска. Соренсън се наведе и я целуна по челото. Малко сковано и срамежливо, но се справи. Детето изтича обратно към експлозиите на телевизора си. Ричър се обърна към майка му.

— Ще ни дадете ли за малко ключа от къщата на Карън?

Жената го извади от някакво чекмедже в коридора. Обикновен секретен ключ с крушовидно кристалче на халката. Същото като на ключа от колата. Ричър неволно се запита каква температура би разтопила един кристал. Може би по-ниска от онази, на която се разтопява обикновеното стъкло. Заради прибавеното за блясък вещество. Но ключодържателят на колата беше изчезнал завинаги. Сигурно се бе превърнал в почти незабележимо петънце на пода на изгорялата импала. Или в малко балонче изпарения, което вятърът отдавна е отвял някъде над Орегон.

— Благодаря — кимна той, пое ключа и се насочи към вратата, последван от Соренсън.

Колата на Гудман все още беше по средата на пътя, но линейката вече беше отнесла трупа. Патрулката на Пулър беше изчезнала. Също като дъждовните облаци. Небето беше просветляло, огряно от воднистото зимно слънце.

Соренсън спря в началото на алеята и провери гласовата си поща.

— Няма смисъл да изслушваш съобщенията си — подхвърли Ричър. — Вече знаеш за какво става въпрос.

— Трябва да се обадя — поклати глава тя. — Ситуацията е променена. Вече не става въпрос само за отвлеченото дете, но и за отсъствието на местните сили на реда. Поне що се отнася до компетентно управление.

— Обади се по-късно, не сега.

Ричър заобиколи мократа трева на ливадата и пое по алеята на Делфуенсо с ключа в ръка.

— Какво очакваш да откриеш там? — подвикна след него Соренсън.

— Легла — отвърна той. — Или поне дивани. Нуждаем се от малко сън, защото в момента не ставаме за нищо. А и не искаме да свършим като Гудман, нали?

Къщата на Делфуенсо се оказа абсолютно копие на тази на съседката. Същото изложение, същата кухня, същите прозорци, подове и врати, същите брави, същите бани. Образец на типово строителство. Малките спални бяха три. Едната несъмнено беше на Делфуенсо, другата на дъщеря ѝ, а третата — гостна.

— Избирай — подхвърли Ричър. — Леглото в гостната или дивана в дневната.

— Това е лудост — поклати глава Соренсън. — Току-що пренебрегнах две обаждания от Оперативното бюро. Вероятно лично от шефа. На практика вече ме водят беглец. Нима мислиш, че ми е до спане?

— Въпрос на ефективност. Сама каза, че имаме отвлечено дете. Твоите хора няма да направят нищо за него, а местните са безполезни. Следователно ние трябва да свършим цялата работа. Но няма как да я свършим, ако едва се държим на краката си от умора.

— Ще тръгнат да ме търсят. В леглото ще бъда абсолютна мишена.

— Те са на два часа път от тук. А двучасов сън е по-добър от нищо.

— И без това не можем да се справим. Нямаме никакви ресурси и не знаем какво става.

— Вярно е — кимна Ричър. — Вече ми го каза. Нямаме контакти, нямаме подкрепа, нямаме помощ. Никой не ни предлага логистика, бюджет, лаборатории, компютри. Но каква е алтернативата? Хората, които разполагат с всичко, изброено дотук, си правят оглушки. Следователно трябва да се справим сами.

— Как? Откъде ще започнем?

— От аутопсията на Карън Делфуенсо. Ще знаем повече в момента, в който получим първоначалните резултати.

— С какво ще ни помогнат те?

— Чакай и ще видиш. Можеш да попритиснеш своите хора.

— Няма нужда. Познавам ги. Ще работят с максимална бързина.
— Къде?
— Вероятно в Демойн. Там е най-близката нормална морга.
Отиват и поемат нещата в свои ръце. Ние така работим.
— Кога ще имаме новини от тях?
— Знаеш нещо, нали? — изглежда го Соренсън.
— Лягай да спиш — отвърна Ричър. — Отговаряй на телефона само ако са твоите криминолози.

Ричър се изтегна на канапето в дневната — тройка с ниски странични облегалки, тапицирана в яркожълта дамаска. Беше по-зле от легло и по-добре от твърд под. Намести главата си и сви колене, за да не стърчат навън краката му. Нагласи вътрешния си будилник за след два часа, напълни дробовете си с въздух и бавно го изпусна. Заспа почти веднага.

И се събуди почти веднага. От телефона. Не от джиесема на Соренсън, а от стационарния апарат на Делфуенсо в кухнята. Той беше със стандартен метален звънец, който прозвуча няколко пъти, бавно и търпеливо, а после се включи телефонният секретар. Гласът на Делфуенсо беше жив и отчетлив, зареден с енергия.

„Това е домът на Карън и Луси. В момента не можем да се обадим, след сигнала оставете съобщение.“

С лед пиукането се чу гласът на друга жена, която покани Луси на гости, за да си играе с нейната дъщеря. Ричър отново заспа.

Събуди се точно след два часа. Коленете му бяха изтръпнали, а гърбът го болеше така, сякаш някой го беше налагал с чук. Надигна се до седнало положение и спусна крака на пода. В къщата цареше тишина.

Стана, вдигна ръце и опря длани в тавана. После намери банята. Наплиска лицето си и изми зъбите си, използвайки някаква паста с

рисунка на динозавър върху тубичката, вероятно на Луси. След това отиде да надникне в гостната.

Соренсън спеше дълбоко. Лицето ѝ беше обърнато към него. Над окото ѝ падаше кичур коса, вероятно същият, който беше там, когато го държеше на мушка. Едната ѝ ръка беше пъхната под главата, а другата лежеше върху гърдите ѝ. Поза, която издаваше увереност и същевременно несигурност. Активно подсъзнание. Противоречиво състояние на духа. Телефонът ѝ започна да звъни в момента, в който се чудеше как да я събуди. Монотонният електронен сигнал, тънък и обвинителен, прозвуча веднъж, втори път. Соренсън се размърда, отвори очи и рязко се надигна. Потърси апарата със схванати от съня ръце и се втренчи в дисплея.

— Омаха — глухо промълви тя.

Трети сигнал.

— Не мога да не вдигам повече!

Четвърти сигнал.

— Съсипвам кариерата си!

Пети сигнал.

Ричър пристъпи към леглото, издърпа телефона от ръцете ѝ и натисна зеления бутон. Притисна го към ухото си и попита:

— Кой е?

— А ти кой си? — отговори мъжки глас.

— Аз попитах пръв.

— Откъде си взел този телефон?

— Познай.

— Къде е специален агент Соренсън?

— Кой пита?

Продължителна пауза. Може би човекът насреща включваше подслушвателно устройство или настройваше джипиес. Или просто мислеше.

— Казвам се Пери — отговори най-сетне той. — Специален агент от ФБР и началник на Оперативното бюро в Омаха, Небраска. Казано иначе, пряк началник на агент Соренсън. А кой сте вие?

— Човекът, който шофираше онази кола в Айова — отвърна Ричър. — В момента агент Соренсън е мой пленник. Считайте я за заложник, мистър Пери.

Соренсън не каза нищо, но си личеше, че е бясна. Мъжът дишаше тежко в слушалката.

— Исканията ми са много скромни, мистър Пери — заяви Ричър. — Ако държите да си получите агент Соренсън жива и здрава, не трябва да правите абсолютно нищо. Не ми се обаждайте, не се опитвайте да ме засечете, не ме притискайте и не ми пречете по никакъв начин.

— Кажки какво искаш — изръмжа Пери.

— Току-що го направих.

— Мога да ти помогна. Ще работим заедно.

— Карал си курс за преговори с похитители, нали?

— Да.

— Личи ти, защото не ме слушаш. Искам просто да ме оставиш на мира.

— Какво си намислил?

— Да ти свърша работата.

— Моята работа?!

— В твоя район има убити хора и изчезнало дете. Би трябвало да предупредиш ЦРУ и Държавния департамент да си седнат на задниците и да мълчат, но не си го направил. Вместо това потъна. Така че не ми се пречкай и ме остави да ти свърша работата.

— Кой си ти, по дяволите?

Ричър изключи телефона и го подхвърли на леглото.

— Ти си луд! — прошепна Соренсън.

— Не съвсем — поклати глава Ричър. — По този начин той е чист, ти също, а работата ще е свършена. Всички печелят.

— Пери никога няма да направи това, което му казваш! Познавам го, Ричър! Няма да си седне на задника. Няма да ти позволи да го излагаш пред ЦРУ. Ще тръгне да те издирва. Ще организира преследване.

— В такъв случай да победи по-добрият — рече Ричър. — И друг път са ме търсили, но никога не са ме намирали.

— Не разбираш — направи гримаса тя. — Ще те проследи чрез телефона ми.

— Оставяме го тук, върху леглото. Ще си купим друг.

— Но той ще проследи колата ми, за бога!

— Няма да използваме твоята кола.

— Пеша ли ще се придвижваме?

— Не. Ще използваме колата на шериф Гудман. Тя си е тук, отпред. А на него вече не му трябва, нали?

Колата на Гудман продължаваше да стои по средата на пътя. Ключовете бяха на таблото, точно според очакванията на Ричър. Градските ченгета винаги си вземаха ключовете, но провинциалните го правеха много по-рядко. Нямаше нищо по-досадно някой хлапак да ти задигне патрулката по време на улично меле, но в провинцията подобна опасност почти не съществуваше. Това предопределяше и навиците.

В случая получиха и допълнителен бонус. Нямаше да се наложи да купуват нов телефон, защото джиесемът на Гудман се оказа на арматурното табло, окачен на стойката за зареждане, която беше съвсем същата като тази в колата на Соренсън. На дисплея бяха изписани две пропуснати обаждания — от джиесема на Соренсън и от диспечерския пункт на шерифската служба.

И двете получени след настъпването на смъртта.

Ричър отмести шофьорската седалка максимално назад и завъртя ключа на стартера. Колата беше краун виктория, абсолютно еднаква под капака с тази на Соренсън, но нейната имаше по-дискретен външен вид. Тази беше по-стара и по-захабена. Седалката беше продънена от тежестта на Гудман, приела формите на тялото му. Ричър изпита чувството, че внезапно е облякъл дрехите на мъртвеца.

— Къде отиваме? — попита Соренсън.

— Някъде, където има покритие. Трябва да изчакаме обаждането на твоите криминолози със сведения за аутопсията. Трябва да им звъннеш, за да получат новия ти номер.

— Даваш ли си сметка, че практически крадем тази кола?

— И какво от това? Кой ще ни потърси сметка? Не и онзи идиот Пулър.

Ричър обърна на алеята на Делфуенсо и пое обратно на югозапад, към главното кръстовище. Но едва бе изминал половин километър, когато телефонът на шерифа иззвъня. Продължителен писукащ сигнал, нищо особено.

На дисплея се появи код 402.

— Омаха — каза Ричър.

Соренсън се приведе да разчете останалите цифри.

— По дяволите! — промърмори тя. — Това е личният номер на шефа!

— Защо звъни на Гудман?

— Заради отвличането ми. В момента алармира силите на реда в Източна Небраска, а вероятно и тези в Айова.

— Не знае ли, че Гудман е мъртъв?

— Съмнявам се. Няма откъде да научи. Поне засега.

— А откъде има този номер?

— От нашата база данни. Разполагаме с много номера.

— Говорил ли е с Гудман и преди?

— Не мисля. Обаждането на шерифа бе прието от нощния дежурен. Така започна всичко.

— Как да се оправя с тази машинка?

— Да не си решил да разговаряш с него? — погледна го с разширени очи Соренсън.

— Не бива да се чувства пренебрегнат от всички. Това ще му се отрази зле.

— Но той ще те познае по гласа. Току-що разговаряхте.

— Как звучеше Гудман?

— Като старец от Небраска.

— Как да се оправя с телефона?

— Сигурен ли си, че го искаш?

— Казвай, защото всеки момент ще се включи гласовата поща.

— На предното стъкло има микрофон. Просто натисни зеленото копче.

Ричър го натисна. Озвучителната система оживя, пресъздавайки с невероятна сила и яснота всички паразитни шумове на отворената телефонна линия. После прозвуча гласът на специален агент Пери. Рязък и леко напрегнат.

— Шериф Гудман?

Ричър свали дясната си ръка от кормилото и разтегна уста с помощта на кутрето си. Сякаш беше на зъболекарски стол с усторазширител.

— Аз съм — рече той.

— Шерифе, говори Антъни Пери, началник на Оперативното бюро на ФБР в Омаха — екнаха тонколониите. — Бюрото проявява интерес към една ситуация, която се развива на ваша територия.

— Каква ситуация, сър?

— Предполагам, че вече познавате агент Соренсън от моето бюро.

— Снощи имах това удоволствие. Изключително способна млада жена. Трябва да се гордеете, че имате такива хора на свое подчинение, сър.

Соренсън отпусна глава на облегалката и затвори очи.

— Прав сте, но сега ви се обаждам за друго отвърна Пери. — Тази сутрин получихме доклад за отвлечено дете от щатската полиция на Небраска.

— Тъжно, но факт, сър.

— Предполагам, че в резултат на въпросния доклад агент Соренсън е потеглила директно към вас.

— Много добре — отвърна Ричър. — С радост ще ѝ помогна с каквото мога.

Устата му се разкриви в опит да преглътне слюнката, която се беше събрала около кутрето.

— Добре ли сте, шерифе? — попита Пери.

— Уморен съм — отвърна Ричър. — Аз съм възрастен човек и вече второ денонощие не съм мигнал.

— Днес не сте виждали агент Соренсън, така ли?

— Все още не, но я очаквам.

— Не е толкова просто, шерифе. Подозирам, че се е отклонила от пътя си заради един заподозрян, когото трябваше да докара в

централата. Предполагам, че въпросният заподозрян е успял по някакъв начин да я обезоръжи и в момента я държи като заложница.

— Разбирам какво имате предвид, сър. Ситуацията наистина е сложна. Но вие не се нуждаете от разрешението ми, за да започнете да я издирвате. Имате пълното право да се грижите за своите служители и винаги сте добре дошли тук.

— Нямам достатъчно хора — отсече Пери. — Не можем да бъдем едновременно навсякъде. По тази причина ви моля да бъдете моите очи и уши в района, разбира се, с помощта на вашите хора. Ще го направите ли?

— Какво по-точно?

— Да ме уведомите незабавно, ако видите агент Соренсън или колата ѝ. И ако е възможно, да арестувате спътника ѝ.

— Описание?

— Едър мъж със счупен нос.

— Опасен ли е?

— Изключително опасен. Не се излагайте на ненужни рискове.

— Искате да кажете първо да стрелям, а след това да задавам въпроси?

— При създалите се обстоятелства това би бил един изключително сигурен метод на работа.

— Добре, мистър Пери, разбрах. Спокойно можете да зачеркнете окръга ми от списъка на проблемните си зони. Ако този мъж се появи тук, със сигурност ще бъде неутрализиран.

— Благодаря, шерифе. Високо ценя вашата готовност за сътрудничество.

— Тук сме, за да служим, сър — отвърна Ричър, измъкна кутрето от устата си и натисна червения бутон.

Соренсън мълчеше.

— Какво? — косо я изгледа Ричър. — Мисля, че се получи добре. Сега разполагаме с целия окръг. Можем да кръстосваме из него както си пожелаем.

— Ами ако се наложи да го напуснем? Нима не разбираш, че си обявен за издирване? Този човек иска да те смаже.

— Много хора са опитвали преди него — отвърна Ричър. — Но аз все още съм тук, а тях ги няма.

Километър и половина по-късно Соренсън набра един от джиесемите на криминолозите, но насреща не вдигнаха и тя се принуди да остави съобщение. Ричър го прие като добър знак, защото това най-вероятно означаваше, че хората й работят напрегнато над масата за аутопсии в някоя морга. Не им завиждаше. Беше присъствал на много аутопсии като всяко ченге. Те бяха един съществен ритуал, който имаше пряко отношение към веригата веществени доказателства. Най-зле бяха полуразложените трупове на удавници, но силно обгорелите тела се класираха веднага след тях.

Обработката им наподобяваше рязане на препечено овнешко.

Той спря на три километра преди главното кръстовище. Не искаше да го виждат зад волана на колата на мъртвия шериф. Не само местните хора, но най-вече Пулър или някой друг от полицаите. Не искаше противоречия, не искаше оживен радиообмен. Поне засега. В момента анонимността беше най-добрият му приятел. Отби по един черен път с дълбоки коловози, вероятно издълбани от трактори. Остави двигателя да работи заради отоплението. Разполагаше с около половин резервоар бензин. Гледаше напред към далечния хоризонт отвъд замръзналата угар. Шест месеца по-късно колата щеше да е изцяло скрита от буйната зеленина, наскре дeсeтки хиляди тонове реколта.

— Какво мислиш? — попита Соренсън.

— В момента ли?

— Не, за аутопсията на Делфуенсо.

— Очаквам кратък отговор. Да или не.

— Ще обясниш ли?

— Не — поклати глава той. — После може да ми стане неудобно.

— Лесно ли ти става неудобно?

— По-скоро се чувствам глупаво, когато съм направил някоя велика прогноза, а впоследствие тя се оказва погрешна.

— Често ли ти се случва?

— По-често, отколкото би ми се искало. Имаш ли деца?

— Не.

— Но искала ли си?

— Не съм сигурна. Ти?

— Твърдо не. А ти лесно ли се притесняваш?

— Не. Особено по служебни въпроси. Случвало ми се е, но в личен план. В момента например се притеснявам, че не мога да взема душ и да се преоблека. Не съм сваляла тази блуза от вчера сутринта.

— Моите дрехи ги нося минимум три дни — каза Ричър. — Но в момента съм добре, защото с този нос съм напълно лишен от обоняние.

Тя се усмихна.

— Можеш да си купиш нови дрехи — изтъкна Ричър. — Можеш да вземеш душ в дома на Делфуенсо. Общината е наша.

— Не мога да се къпя в банята на убитата жена — направи гримаса Соренсън.

— А как можеш да се возиш в колата на мъртъв шериф?

— Къде изобщо мога да си купя дрехи?

— В някой от градските магазини, разбира се.

— Но ти избягваш населените места. Нали затова отби по този черен път?

— Можем да отидем в Син Сити. Вече знаем, че там продават ризи. В денонощния супермаркет.

— Тези ризи са боклук.

— Дори да е така, пак ще изглеждаш добре.

— Това ще го пропусна — хладно го изгледа Соренсън, помълча малко, после кимна. — Добре, да вървим в Син Сити. Ще постъпя като теб, ще си купя риза, а ти ще ми отпуснеш един час в някой мотел.

— Следобед не става — поклати глава Ричър. — Камериерките отдавна са си тръгнали. Ще трябва да платиш за цялата нощ.

— Няма проблем. Това ме устройва.

— Много си претенциозна.

— Повечето хора са такива.

— Може и да обядваме.

Но в същия миг телефонът на Гудман отново зазвъня. Със същото напрегнато електронно писукане, почти оглушително през тонколониите. Кодът беше 816.

— Канзас Сити — безпогрешно определи Ричър.

— Не вдигай — рече Соренсън.

Телефонът продължаваше да писука. Шест, седем, осем пъти. После спря. В колата отново се възцари тишина, нарушавана

единствено от приглушеното мъркане на мотора и шепота на отоплението.

— Твоите антитерористи бяха от Канзас Сити, нали? — подхвърли Ричър.

— Те не са мои.

— Доусън и Мичъл?

— Да.

— Кой друг би търсил Гудман от тамошен номер?

— Всеки. Брат, сестра, син, дъщеря. Състудент от колежа, колега рибар.

— В работно време?

— Защо не?

— Дали Гудман изобщо е учил в колеж?

— Нямам представа.

— Първият му заместник със сигурност не е. Телефонът издаде единичен сигнал. Гласова поща.

Соренсън се наведе и започна да натиска бутоните. Косата ѝ докосна ръката на Ричър. Купето се изпълни с неясни шумове.

— Джиесем — определи Соренсън. — Слаб сигнал. Звънят от закрито помещение, а може би от движеща се кола.

После мъжки глас успя да надвие шумовете:

— Шериф Гудман! Обажда се агент Доусън от ФБР, Отдела за борба с тероризма в Канзас Сити. Снощи се запознахме. Незабавно се свържете с мен! Междувременно ви предупреждавам за един човек, който пътува с агент Соренсън от бюро в Омаха. Той е опасен беглец, който трябва да бъде арестуван при първа възможност. Ние с партньора ми пътуваме към вас и ще поемем нещата в свои ръце, но дотогава внимавайте! Ще пристигнем най-много след половин час. Чакайте ни в шерифската служба.

След тези думи се разнесе някакво странно бълбукане, последвано от тишина.

Останаха само мъркането на мотора и шепотът на отоплението.

— Май ще излезе, че въпреки всичко окръгът не е наш — рече Соренсън.

Ричър не премести колата. Мястото беше добро, колкото всяко друго.

— Явно Омаха не си говори с Канзас Сити — подхвърли той. — Ако шефът ти знаеше, че Доусън и Мичъл пътуват насам, нямаше да моли Гудман да се превърне в неговите очи и уши.

— По-скоро обратното — рече Соренсън. — Канзас Сити не си говори с Омаха. Работят самостоятелно — нещо съвсем нормално за нафуканите антитерористи.

— Май ме вземат за терорист, нали?

— Те знаят, че си карал колата на Кинг и Маккуин. Които са убили човек, работещ за ЦРУ, поне ти така каза. Това автоматично ви превръща в терористи и тримата.

— Един чернокож с пикап за малко не ме взе броени минути преди да се появят Кинг и Маккуин. Зарадвах се, че отмина. Умирах от студ, а отоплението му явно не работеше. Сега съжалявам, че не спря. Отдавна щях да съм във Вирджиния.

— Вероятно с пневмония.

— Да вървим да ти намерим риза и душ.

— Нямаме време. Разполагаме с по-малко от половин час.

— До какво? Теб никой няма да те арестува, а мен изобщо няма да ме видят.

— Мислят, че съм отвлечена, и идват да ме спасят. Това е равносилно на арест.

— Шефът ти не е говорил с тях. Не знаят нищо за предполагаемото отвлечане. Казаха, че пътувам с теб, а не че съм те взел за заложница. Ще си размените по едно „здрасти“, а след това ще те попитат за човека със счупения нос. Ти ще отвърнеш, че нямаш никаква представа. Това, при положение че изобщо те открият. Кое то едва ли ще се случи. Няма да ангажират стая в мотела, а дори и да ангажират, няма да ги настанят в твоята. Такава е практиката в мотелите.

— Добре — въздъхна Соренсън. — Да вървим.

Колата на Гудман нямаше нито джипиес, нито пътна карта в жабката. Шерифът не беше имал нужда от тях. Вероятно бе познавал окръга като петте си пръста. Може би бе израснал тук и бе прекарал целия си живот в това затънтено място. Затова Ричър се оправяше по памет с помощта на чувството си за ориентация. Намираще се на три километра североизточно от кръстовището, а трябваше да стигне на четири и половина северно от него. За целта пое на запад и след известно време излезе на главния път срещу тъжната морга за селскостопанска техника. Там спря, огледа платното в двете посоки, но не видя нищо обезпокоително. Никакви федерални седани, никакви отряди за бързо реагиране, никакви блиндирани бусове. Нямаше местни представители на закона, нямаше пътни барикади, нямаше хеликоптери във въздуха. Зави на север, измина последния километър и нещо и спря зад супермаркета, от който бяха пазарували Кинг и Маккуин.

Соренсън свали телефона на Гудман от стойката и го пусна в чантата си. После влезе в магазина и пет минути по-късно се появи обратно. Държеше в ръце абсолютно същата риза като на Делфуенсо и още някакъв пакет. Вероятно евтино белъо и чорапи, помисли си Ричър. Мотелът с най-привлекателна фасада се намираше от другата страна на пътя. Ричър се насочи към него и спря малко встрани. Беше най-добре Соренсън да отиде до регистратурата пеша. От опит знаеше, че хотелиерите са клюкари. Не му се щеше да пуснат заповед за издирване на непознат мъж, който кара колата на шерифа. Проследи с поглед Соренсън. Тя изчезна в офиса на мотела, а пет минути по-късно излезе с ключ в ръка и тръгна покрай редицата стаи.

Дали трийсет минути щяха да бъдат достатъчни за една възискателна към външността си жена, която за последен път се е къпала преди повече от трийсет часа? Може би четирийсет минути, ако ползваше сешоара.

Премести колата зад някакъв бар, който не работеше през деня. Като цяло Син Сити изглеждаше тих и спокоен. На закусвалните бяха окачени табели „Последна храна преди междущатската магистрала“, а на бензиностанциите — „Последно зареждане преди магистралата“.

Търговската камара спокойно би могла да окачи един билборд, който да гласи: „Всичко за последно преди магистралата“, помисли си Ричър. Направи му впечатление, че твърде малко шофьори се възползват от уникалния шанс, който им се предоставя.

Слезе от колата, заключи я и се отдалечи. Прекоси платното и заобиколи бара на Делфуенсо. Червената мазда все още беше там. Пет врати, четири места. Ключалките носеха следи от манипулация, вероятно от техническия екип на Соренсън. Вътрешността на купето беше старателно почистена, а шофьорската седалка беше изтеглена до средна позиция, като за човек с нормален ръст. Типична кола под наем.

Налегнат ли те съмнения, пий кафе. Това беше един от основните работни принципи на Ричър. Подчинявайки му се, той се върна обратно и влезе в закусвалнята, която беше най-близо до мотела на Соренсън. Настани се в сепаре с високи облегалки в дъното на салона. Седна с гръб към стената и сложи тежката порцеланова чаша със силно черно кафе на масата. Неподходяща чаша, но добро кафе. И отлична тактическа позиция. От мястото си виждаше не само целия салон, но и част от улицата. Коридорът към тоалетните беше на шейсет сантиметра от лявото му рамо, а в дъното му се виждаше аварийен изход. Насочи вниманието си към трафика на пътя. Тежък тир се отправяше на север, негово копие потегляше в обратна посока. Последваха ги още три превозни средства — очукан пикап, опръскан с кал джип и някаква ръждясала камионетка за доставки.

Миг по-късно от север се появи тъмносин форд, модел „Краун Виктория“.

Същият цвят и модел като служебната кола на Соренсън. Двойка тънки като игли антени на задния капак, идентични с тези на Соренсън.

ФБР.

С двама пътници.

Колата се движеше бавно. Прекалено бавно за един нормален оглед. С „търсеца“ скорост. Водачът оглеждаше лявата част на пътя, а пътникът — дясната. Ричър се взря в тях. Стори му се, че вече ги беше виждал — там, на паркинга зад сградата на ФБР в Омаха. Доусън и Мичъл. Може би бяха те.

Отпи глътка кафе и се зае да съпоставя наум времето, скоростта и разстоянието. Сякаш за проверка на тези изчисления след малко

фордът се върна, насочил се все така бавно на юг. Двете глави в него бяха извърнати настрани, два чифта очи сканираха банкетата, сградите, хората и автомобилите. За миг колата почти спираше, после отново започваше да пълзи напред.

Последното спиране изглеждаше някак окончателно. Фордът забави, прескочи разбития бордюр и паркира на метър от витрината на закусвалнята, в която седеше Ричър. Двамата останаха по местата си. В поведението им не личеше нервност или конкретна цел. Очевидно бяха решили да изпият по едно кафе след дългото и безплодно издирване. Нищо повече. Ричър беше почти сигурен, че това са Доусън и Мичъл. В момента се прозяваха и въртяха схванатите си от дългото пътуване вратове. Носеха тъмносини костюми, бели ризи и сини вратовръзки. Изглеждаха малко смачкани и доста уморени. Единият беше по-висок и по-слаб от другия, но това беше всичко, по което се различаваха. И двамата бяха руси, с червендалести лица, някъде около четирийсет.

Дали наистина го смятаха за терорист?

Те знаят, че си карал колата на Кинг и Маккуин.

Излязоха навън, спряха за миг на студа и започнаха да се протягат. Шофьорът го направи с изпънати ръце и обърнати надолу длани, докато спътникът му издаде лакти встрани и докосна ушите си с юмруци. Ричър веднага отгатна, че кобурите на глоковете се намират под мишниците им, а отзад на коланите им са закачени белезници. Имаха в своя подкрепа „Закона за патриотизма“ и всякакви тъпотии от рода на защита на националната сигурност. Това им даваше неограничена власт.

Огледаха се за момент и се насочиха към входа на заведението.

Ричър отпи последна глътка кафе и пяхна две еднодоларови банкноти под чашата си. После се измъкна от сепарето и хлътна в коридора към тоалетните. Входната врата се отвори и той чу стъпките им по плочките. Чу и лекото стържене на двете менюта, когато сервитьорката ги издърпа от дървената поставка на бара. Прекоси коридора, бутна аварийната врата и се озова на празното пространство зад закусвалнята.

Насочи се към мотела в съседство, заобиколи отзад и спря пред единственото прозорче на баните, от които излизаше пара. Почука на стъклото и зачака. Прозорчето се откряна, отвътре долетя затихващото бръмчене на изключен сешоар.

— Ричър? — чу се гласът на Соренсън.

— Облечена ли си?

— Почти.

Той пристъпи крачка напред и надникна през процепа. Беше се увила с голяма хавлия, затъкната под мишниците ѝ. Тя покриваше малка част от бедрата ѝ. Косата ѝ беше изсушена само от едната страна, а другата висеше на влажни кичури. Кожата ѝ беше леко порозовяла от горещата пара.

Изглеждаше доста добре.

— Твоите приятелчета от Канзас Сити са в закусвалнята — докладва той.

— Не са ми приятелчета.

— Криминолозите още ли не са се обадили?

— Не.

— Защо се бавят?

— Предполагам, че процедурите са доста сложни.

— Надявам се, че са достатъчно добри.

— За какво?

— За да ми кажат това, което искам да зная.

— Зависи какво искаш да знаеш — подхвърли тя.

— Ще те чакам в колата — каза той. — Намира се през две сгради, на гърба на неработещ бар.

— Добре.

Прозорчето се затвори и резето щракна. Сешоарът отново забръмча. Ричър се обърна и тръгна на север покрай празните контейнери за смет, купчина разкъсани матраци и някакъв полуизгнил кашон, който според надписите си беше съдържал две хиляди чаши за еднократна употреба. Той прекоси ничията земя и отмина следващата сграда, която приличаше на още един бар. Прескочи празна бутилка от безименно шампанско.

И се закова на място.

Колата на Гудман беше на трийсет метра по-нататък. Зад бара, точно където я беше оставил. Но плътно зад нея беше спряла още една кола със задницата към нея. Пясъчна краун виктория. Със сигурност служебна, но не на ФБР. Беше доста по-различна от колата на Соренсън и тази на Доусън и Мичъл. Антените на багажника бяха

други, а номерът беше правителствен. Двигателят ѝ работеше. Това беше видно от облачетата пара, излитащи през ауспусите.

Патрулката на Гудман беше блокирана.

Ричър нямаше как да разбере дали това е нарочно или случайно.

Зад кормилото седеше мъж. Ричър виждаше само тила му. Косата му беше пясъчна на цвят, точно като колата. Беше облечен с пуловер и говореше по телефона.

Пуловерът означаваше отсъствие на кобур под мишницата. А отсъствието на кобур под мишницата означаваше липса на пистолет. Това на свой ред показваше, че човекът не е цивилен полицаи или някакъв друг оперативен служител. Със сигурност не беше служител на СБН, НСР, АВР или някоя друга от многобройните трибуквени агенции.

В крайна сметка пуловерът означаваше, че този човек не представлява заплаха.

Вероятно беше някакъв бюрократ.

„Човекът си личи по облеклото“, както се казва в „Хамлет“.

Ричър се приближи, спря до шофьорската врата и почука на стъклото. Мъжът стреснато извърна глава и погледна навън с воднистосините си очи. После объркано потърси бутона за сваляне на стъклото.

— Измести колата си, приятел — рече Ричър. — Блокирал си моята. Мъжът свали телефона от ухото си и попита:

— Кой сте вие?

— Шерифът.

— Не, не сте. Снощи се срещнах с шерифа. Между другото, той е починал рано сутринта. Така се говори.

— Аз съм новият шериф — невъзмутимо се представи Ричър. — Получих повишение.

— Как се казвате?

— А ти?

Човекът се стресна леко, сякаш внезапно осъзнал, че се държат грубо с него.

— Казвам се Лестър Лестър и работя в Държавния департамент.

— Родителите ти явно не си падат по разнообразието.

— Това е семейна традиция.

— Както и да е, Лестър. Освободи ми пътя, защото имам работа.

Мъжът не помръдна.

— Имаш избор, Лестър — добави Ричър. — Или напред, или назад.

Мъжът не реагира. Ричър буквално виждаше как зъбните колелца в главата му се завъртат. Един бавен процес. Но в крайна сметка колелцата зацепиха. Очите му започнаха леко да се изцъклят. Едър мъж. Счупен нос.

— Ти си онзи, когото издирваме, нали? — попита с необичайно висок глас той.

— Излишен въпрос, защото нямам представа кого издирвате.

— Влизай в колата.

— Защо?

— Трябва да те закарам в ареста.

— Шегуваш ли се?

— Мислиш, че националната сигурност е шега?

— Мисля, че ако тя се крепи на хора като теб, наистина е шега.

— Каза го много високо.

Чак сега си даде сметка за телефона, който Лестър продължаваше да държи в ръка.

С кого ли говореше?

С онези в закусвалнята?

Тоя тип май не беше толкова тъп, колкото изглеждаше.

Ричър рязко отвори вратата, изтръгна телефона от ръката на русолявия и го хвърли на покрива на бара. После го сграбчи за пуловера, измъкна го от седалката и го повлече в посоката, от която беше дошъл. Така измина три метра, после още три. След това се закова на място, завъртя се като дискохвъргач и го запрати в задната стена на бара. Хукна обратно, без да губи нито секунда повече. Седна зад кормилото, включи на скорост и натисна газта. Задните колела изхвърлиха порой ситни камъчета и колата се стрелна напред. В следващия миг удари спирачка. Тялото му почти се изсипа през отворената врата. Успя да се задържи на крака, заобиколи багажника на патрулката и се втурна към вратата. В движение натисна копчето на дистанционното, скочи зад волана и включи на заден. Патрулката светкавично се отлепи от стената и той рязко нави кормилото.

Пясъчната краун виктория продължаваше да се движи, защото я беше оставил на скорост. Той я задмина и ѝ препречи пътя. Предната ѝ броня влезе в леко съприкосновение със задния му калник. Той подаде газ, отлепи се от нея и се насочи към процепа между бара и съседната сграда. За миг погледна наляво и забеляза русолявия, който енергично куцукаше в обратна посока. Вероятно към колата си. В следващия миг забрави за него и насочи вниманието си напред. Прекоси предния паркинг, изскочи на пътя и веднага се шмугна между двете сгради от другата страна.

Едва тогава намали и насочи колата към следващото празно пространство на юг, откъдето можеше да вижда едновременно мотела и закусвалнята.

Соренсън още я нямаше.

Пред закусвалнята всичко беше спокойно.

Синята краун виктория беше на мястото си. Изглеждаше изоставена. Никой не тичаше към нея. Вратата на закусвалнята беше плътно затворена. През прозорците не се забелязваше движение.

Ричър изчака цяла минута, за да се увери, че онзи от Държавния департамент все пак не е разговарял с двамата агенти в закусвалнята.

Това му позволи да насочи вниманието си към мотела. Три минути по-късно една врата се отвори и Соренсън излезе навън. Беше облечена в предишния си костюм с панталон, но с новата блуза под него. Беше пхнала старата в торбичката от новата, очевидно за да я изпере у дома. Различен подход. Защото имаше дом.

Тя се изправи на пътеката пред вратата и се огледа наляво, после надясно. С високо вдигната глава, като жена, която чака такси на градски тротоар. После се обърна и тръгна на север, по посока на бара, зад който доскоро беше паркирана патрулката на Гудман. Той стисна кормилото, промъкна се през процепа и колелата захрущяха по чакъла на паркинга. Прекоси пътя, заобиколи и спря на метър от нея. Тя се наведе да го погледне, след това спокойно зае мястото си на съседната седалка. Сякаш всеки ден от живота си бяха упражнявали подобна маневра.

— Трябва да изчезвам — промърмори той. — Имах малък проблем с твоя мистър Лестър от Държавния департамент.

— Лестър не е мой — отвърна тя.

В следващата секунда Ричър осъзна, че проблемите му са далеч по-сериозни, отколкото беше предполагал.

Доусън и Мичъл изскочиха от вратата на закусвалнята и се понесоха към паркинга. И двамата притискаха телефони към ушите си. Свободните им ръце напрегнато се размахваха, разтворените им сака се вееха. Лестър все пак се беше свързал с тях. Но не пряко, а по един много заобиколен начин. Вероятно бе разговарял със своите хора във Фоги Ботъм. Изреченият на висок глас въпрос: „Ти си онзи, когото издирваме, нали?“, и последвалото рязко прекъсване на разговора бяха накарали някой умник да се замисли. Същият този умник незабавно се бе свързал с Хувър Билдинг, от Хувър Билдинг се бяха обадили в Канзас Сити, а от Канзас Сити бяха потърсили Доусън и Мичъл на мобилните им телефони. В момента най-вероятно все още им обясняваха как онзи, когото издирвате, сритва задника на Лестър на около двайсет метра от вас.

Видяха го. А може би видяха Соренсън. За миг замръзнаха на място, насочили ръце към тях, а след това хукнаха към колата си.

Ричър стъпи на газта. От рязкото ускорение тялото на Соренсън се залепи за седалката. Моторът изрева, задницата поднесе по чакъла. Той с мъка овладя волана, излезе на платното и се понесе на север. Наведе се напред, за да погледне в страничното огледало. Синята краун виктория излетя от паркинга на заден и ги последва.

— Дръж се здраво, защото съм скапан шофьор — промърмори той.

— Сега ли се сети да ме предупредиш? — отвърна тя и бързо закопча колана си.

Ричър натисна педала до дупка. Големият V-образен осмак за полицейска употреба разполагаше с много конски сили и висок въртящ момент. Вървеше страхотно. За съжаление Доусън и Мичъл имаха абсолютно същия автомобил. Който без рамката с прожектори на покрива, както и без преден и заден ролбар положително беше по-пъргав и с по-добра аеродинамика.

Ричър беше наясно, че от междущатската магистрала го делят осемдесет километра. С почти нищо между тях. Разбира се, имаше няколко отбивки вляво и вдясно, тук-там стърчаха самотни дървета, зад които се виждаха изоставени селскостопански сгради. Останалото беше замръзнала равна земя. Безкрайно поле без долини и падини, без хълмове и хребети.

Много място за бягане.

И никакво за криене.

Пътната настилка беше лоша, на места хлътнала, на други издута. Дългите години мраз през зимата и жегата през лятото си бяха казали думата. Приемливо шосе при нормално шофиране, но опасно при висока скорост. Колата на Гудман се носеше като яхта върху океански вълни. Двигателят виеше, кормилото вибрираше в ръцете му. Доусън и Мичъл бяха на около четиристотин метра зад тях, но видимо скъсяваха разстоянието. Ричър натисна педала още по-силно. Газ до дупка. Сто и шейсет километра в час.

Много място за бягане.

Никакво за криене.

Пулър, помисли си той.

— Знаеш ли как се работи с радиостанцията?

— Мога да опитам — отвърна Соренсън.

— Разбери къде се намира Пулър с неговия радар. Предай му, че някакъв тъмносин седан се движи на север с непозволена скорост.

После продължи да натиска газта. Нямаше проблеми с управлението, защото пътят беше абсолютно прав. Колата се друсаше по неравностите. Малко оставаше да започне и да подскача. Соренсън грабна радиостанцията, прочисти гърлото си и рече:

— Сержант Пулър, къде се намирате?

— Кой пита? — чу се гласът на Пулър, почти неразбираем сред паразитните шумове в ефира.

— Говори агент Соренсън от ФБР. Къде се намирате?

— На километър и половина от границата на окръга, госпожо.

— Север или юг, изток или запад?

— На север.

— Много добре. Срещу вас се движи тъмносиния краун виктория с превишена скорост. Моля ви да я спрете и да предупредите водача за опасно поведение на пътя.

— Разбрано, госпожо.

Соренсън върна радиостанцията на мястото ѝ и попита:

— Как се спира кола, която лети със сто и шейсет километра в час? Този Пулър положително ще бъде размазан.

— Което означава, че ще имаме принос за прочистването на генетичния фонд — промърмори Ричър, без да намалява скоростта.

Доусън и Мичъл бяха на триста метра зад тях. Разстояние, което при сто и шейсет в час се преодоляваше за шест секунди. Но те още не караха с такава скорост. Ричър огледа хоризонта. Нищо. Прав път сред пусти ниви. Нито следа от Пулър.

— Твоите криминолози обадиха ли се? — попита той.

— Още не — поклати глава Соренсън. — Какво си намислил?

— Трябва ми мотив. Кой ще отвлече детето на една мъртва жена? Особено дете, което не знае нищо?

— А как една аутопсия ще отговори на подобен въпрос?

— Там е работата, че може и да не отговори — въздъхна Ричър.
— Това си мисля.

Кракът му продължаваше да натиска газта до дъно, но колата отказваше да се движи по-бързо. Сто и шейсет и толкова. Подминаха някаква отбивка вляво, после друга вдясно. И двете водеха към асфалтирани, но много тесни пътища. Просто коловози наред полето.

— Там — обади се Соренсън.

Ричър видя някакво малко петно на хоризонта. Размазано и неясно, с леки оттенъци на черно, бяло и златисто на фона на кафеникавата пръст. Патрулката на Пулър, отбила на банкетата. Може би на километър и половина от тях. Трийсет секунди. Повече отбивки нямаше. Далече вдясно тъмнееше малка горичка. Далече вляво се очертаваше стар паянтов хамбар, посивял от времето.

Двайсет и пет секунди.

Двайсет секунди.

— Дръж се здраво! — предупреди Ричър. Петнайсет секунди.

Той стисна кормилото с две ръце, пусна газта и скочи на спирачката. Предницата хлътна надолу. Телата им рязко политнаха напред. Той се бореше с волана, за да удържи колата. Доусън и Мичъл изобщо не намалиха. Разстоянието до Пулър беше сто метра. Петдесет. Трийсет. Ричър рязко нави волана и насочи колата към нивата вдясно от пътя. Доусън и Мичъл се стрелнаха покрай тях. Ричър описа широк завой по замръзналата пръст и видя как Доусън и Мичъл подминават Пулър с около сто и десет километра в час. Патрулката включи сирената и сигналните светлини и се понесе след тях. Ричър изскочи на пътя и пое в обратна посока. Намали едва когато наближи едната от отбивките, които беше видял преди малко. Тази вляво, която сега му се падаше отдясно. Рязко намали скоростта и навлезе в нея. Колата заподскача по неравната настилка, която бързо свърши, заменена от два тревяса коловоза. Така изминаха двеста-триста метра. Пътят свършваше зад стария паянтов хамбар. Той изскочи от колата и хукна към далечния му край. Спря и предпазливо надникна на север.

Нищо. Доусън и Мичъл ги нямаше. Все още. Вероятно бяха на два километра от тук. Зае се да изчислява наум времето и пространството. В момента вероятно намаляват, спират и обръщат обратно. Налага им се да преодолеят Пулър, вадят служебни карти, крещат и губят време.

Казано иначе, закъсняват.

Но скоро щяха да поемат обратно на юг, с максимална скорост. Положително бяха забелязали упражненията му върху замръзналата нива и щяха да се постараят да го настигнат още преди да навлязат в града.

Три минути, прецени той.

Може би три минути и десет секунди.

Приготви се да чака.

После ги видя в рамките на прогнозата си. Колата им подскочаше по неравностите на шосето и отново фучеше със сто и шейсет. Гледката беше впечатляваща. Тежкият и солиден седан сякаш се готвеше да литне в буквалния смисъл на думата. Боята му проблясваше на светлината на воднистото слънце. Държеше осовата линия с леко приклепнала задница. Ричър изтича покрай патрулката на Гудман и надникна иззад другия край на хамбара. За награда получи гледка към задницата на краун викторията, която бързо се отдалечаваше на юг. След десет секунди се превърна в малка точица, а след още десет изчезна напълно.

Той изпусна дълбока въздишка и тръгна към колата. Седна зад волана и затръшна вратата. Остана на място с ръце на коленете.

Тишината се нарушаваше от тихото бръмчене на двигателя и пропукването на различните му компоненти, изстиващи след огромното натоварване.

— Не си чак толкова скован шофьор — обади се Соренсън.

— Благодаря — каза той.

— А сега какво?

— Ще чакаме.

— Къде?

— Тук.

Тя дръпна ципа на черната си кожена чанта, измъкна телефона на Гудман и го окачи на стойката. Той изпиука кратко, колкото да съобщи, че е започнал да се зарежда. После иззвъня.

Соренсън се приведе напред и погледна дисплея.

— Това вече са моите криминолози — обяви тя.

Соренсън докосна зеления бутон и Ричър отново чу телефонния сигнал през тонколониите — чист и ясен, както преди.

— Имате ли нещо за мен? — попита тя.

— Да, разполагаме с част от предварителните резултати — отвърна мъжки глас.

Уморен и леко задъхан, като на човек, който говори в движение. Вероятно бърза да излезе на въздух и слънце, след като е прекарал дълги и неприятни часове в някое мазе, облепено с бели плочки, помисли си Ричър. Диша дълбоко и премигва, а след това се прозява и разкършва тяло. Представяше си сцената съвсем ясно: двойна входна врата на учреждение, няколко стъпала, паркинг. Може би с пейки и растения отстрани. Преди години човек с неговите занимания със сигурност щеше да запали отдавна жадуваната цигара.

— Казвай — подкани го Соренсън.

— Честно ли? — попита мъжът.

— Да, както обикновено — отвърна тя.

— В такъв случай не мога да ти обещаая, че изгарянето се е случило след смъртта. Възможно е да е било така, но е възможно и обратното. Открихме нараняване на нещо, което е било ребро. Ако замижа, бих казал, че е рана от куршум в гръдния кош. И това би било достатъчно. Общо погледнато, в областта на сърцето. Но не бих го заявил в съда, тъй като другата страна ще ме освирка.

Пораженията от изгарянето са прекалено големи, за да се правят заключения относно външни рани.

— А какво казва вътрешното ти чувство?

— Казва ми, че ще е най-добре да се запиша на курсове по фризьорство. Това нещо буквално ми разби нервите.

Соренсън дълго мълча, после попита:

— Друго?

— Започнах, както пише в дебелия книги — най-напред от тазовите кости. Това е единственият начин за определяне на пола в

подобни случаи. Резултатите от изследването са категорични, тъй като въпросните кости са били добре защитени от дебел слой мазнини.

Ричър рязко вдигна глава. Делфуенсо не беше дебела, а доста слаба, помисли си той.

— И? — подхвърли Соренсън.

— Без всякакво съмнение трупът принадлежи на мъж.

Соренсън и криминологът навлязоха в детайлите. Нещо като кратък курс по съдебна антропология. Ричър помнеше част от термините и принципите, които се споменаваха. Навремето ги беше изучавал като част от професионалната си подготовка, а и от личен интерес. За тази трябваше да се знаят четири основни неща. Първото от тях беше, че тазовите кости приличат на криле на пеперуда. При жените те бяха по-разтворени и леко вдлъбнати, като шепи, докато мъжките бяха по-тесни, по-плоски и по-събрани и както би се изразил някой запален рибар — във формата на голяма пъстърва.

На второ място, отворът в седалищните кости при жените имаше триъгълна форма, а при мъжете бе по-голям и кръгъл. Трето, при жените ъгълът над срамната кост винаги бе по-голям от деветдесет градуса и по-заоблен, докато при мъжете бе по-остър.

И накрая проходът: пространството между седалищните кости. При жените то бе достатъчно голямо, за да мине бебешка главичка, докато при мъжете не беше така. Разликата бе голяма и видима.

Тазът не лъжеше. Всеки от двата вида имаше своята специфична форма. Дори онзи, който бе на един милион години, открит на части при археологически разкопки, лесно можеше да бъде определен като мъжки или женски. Това оставаше неясно само ако костите се бяха превърнали в прах. Иначе казано, тазът определяше пола. Категорично, без никакви съмнения. Точка по въпроса. Ричър беше научил това в класната стая, потвърждаваха го и думите на човека от другата страна на линията.

— Значи не е била Делфуенсо — промълви Соренсън.

— Именно — потвърди гласът насреща. — Радвам се за теб. Но това е всичко, което мога да ти кажа със сигурност. Жертвата е бил мъж. От там нататък нещата са във ваши ръце.

Соренсън изключи телефона и се обърна към Ричър.

— Знаел си това, нали?

— Само подозирах — отвърна той.

— Защо?

— Заради отвличането на Луси. Нещата просто не се връзваха. Помислих си, че Делфуенсо може би е затворена някъде. Обезумяла, отказваща да сътрудничи, докато не види детето си.

— Искали са да я успокоят?

— Или да я заплашат.

— Следователно и двете са в опасност.

— Може би не — поклати глава Ричър. — Може би са в пълна безопасност. Възможни са и други заключения. Които обаче, ако се окажат погрешни, ще ни насочат в съвсем друга посока.

— Кой от двамата е загинал? Кинг или Маккуин? Или става въпрос за трети човек, за когото дори не сме чували?

— Мисля, че е Алън Кинг. Той имаше доста тлъстини, най-вече около кръста. Освен това отговаря на моята теория.

— Каква теория?

— Базирана на нещо, което каза Маккуин, когато отбихме от магистралата, за да заредим.

— Това вече го знам — че е трябвало да проявиш доверие.

— Не, преди това. Изразих съмнения по отношение на отбивката, което го подразни. Каза, че той командва.

— Може би е било истина. Все някой от двамата е отговарял за операцията. В такива случаи няма място за демокрация.

— Но в тези думи има нещо специфично, не мислиш ли? Не каза „нося отговорност“. Кой носи отговорност? При вас имате специални агенти, които поемат отговорността. Ние я възлагаме на хора с различни чинове и длъжности. Отговорността е нещо, което получаващ, което ти се поверява. Тя е власт, която се реализира надолу по веригата.

— Това е твърде субективно.

— Мисля, че при лошите нещата стоят по друг начин. Един от тях казва „аз командвам“ и всичко приключва.

— Какво искаш да кажеш? Че Маккуин е бивш военен? Или бивш полицаи?

— Едва след това спомена за доверието — замислено промълви Ричър, без да отговори на въпроса й. — Каза го така, сякаш е достоен

за доверие. Но после стреля по мен и не ме улучи.

— В такъв случай едва ли е бивш военен или бивш полицай. Щом е бил слаб стрелец.

— Напротив, може би беше отличен стрелец.

— Но нали е стрелял от три метра? Как тогава няма да те улучи?

— Може би нарочно.

Соренсън замълча.

— Тогава изобщо не се замислих — добави Ричър. — Просто бях доволен, че съм жив. Но изстрелът беше прекалено неточен. Куршумът мина на цели трийсет сантиметра над главата ми. А може би и повече. Още помня какво казах на съдържателя: „Нямаше да те улучи дори да се беше покатерил на бюрото си“. Ставаше въпрос за десетина градуса над целта. По-скоро единайсет и нещо, ако трябва да бъде точен.

— На харизан кон не му се гледат зъбите.

— Говоря сериозно. А имаше и още нещо. Той зае такава позиция, че да не мога да виждам колата.

— Е, и?

— Това означава, че и те не можеха да ме видят. Сякаш той не желаше да разберат какво всъщност прави.

— Не те е улучил и толкова. Понякога се случва и на най-добрите.

— Не, мисля, че беше нарочно.

— Той е убил онзи човек в помпената станция, Ричър! А вероятно е убил и собствения си партньор, след което го е изгорил. Защо мислиш, че умишлено те е оставил жив? Какво те прави толкова специален за него?

— Има само един начин да разберем.

— Какъв?

— Дай ми телефонния си номер.

— Защо?

— Ще ми трябва.

— Забрави ли, че телефонът ми остана в къщата на Делфуенсо?

— Ще си го прибереш. Колата също. Ще възстановиш репутацията си, а дори нещо повече — ще се превърнеш в герой.

Размениха местата си. Соренсън седна зад волана и подкара към града. Кротко и внимателно, с не повече от деветдесет. Подминаха Син Сити, после соевите ниви, площадката със старата селскостопанска техника и още ниви. На кръстовището завиха надясно и след сто метра стигнаха до старата помпена станция. Соренсън отвори менюто на телефона на Гудман и се зае да разглежда списъка с последните обаждания и гласовата поща. Откри номера на Доусън, набра го и той вдигна почти веднага.

— Шериф Гудман?

— Не, обажда се Соренсън от Омаха. Друг път ще ти обясня защо използвам телефона на шерифа. Държа човека, когото издирвате. Можете да го приберете когато пожелаете.

— Къде си?

— При старата помпена станция.

— Стой там. След две минути сме при теб.

Деветдесет секунди по-късно Ричър отвори вратата и обяви:

— Е, готов съм за ареста.

Излезе на студа, прекоси пътеката и опря пръсти в бетонната стена на старата помпена станция. После се разкрачи, наведе се напред и прехвърли тежестта си на ръцете.

— Заеми позиция.

Соренсън се изправи на два метра зад него, хвана пистолета си с две ръце и го насочи в гърба му.

— Изглеждаш добре — подхвърли тя.

— Но не се чувствам добре.

— Желая ти късмет. Беше ми приятно в компанията ти.

— Още не сме приключили. Надявам се да те видя отново.

Останаха в тези пози. Бетонът беше студен. После Ричър долови свистенето на гуми по асфалта. Колата спря, вратите се отвориха.

Извърна глава. Синята краун виктория на Доусън и Мичъл. Те изскочиха навън с развени сака, с пистолети в ръце и тържествуващи усмивки. Размениха си няколко думи със Соренсън.

Поздравления, благодарности. После обявиха, че поемат нещата в свои ръце. Ричър отново се обърна с лице към стената. Чу отдалечаващите се стъпки на Соренсън. Колата на Гудман изръмжа и потегли.

После настъпи тишина. Нарушавана единствено от ускореното дишане зад него и воя на студения вятър.

— Обърни се — заповяда един глас.

Може би на Доусън. Или на Мичъл.

Ричър охотно се подчини. Пръстите му вече бяха изтръпнали, а раменете започваха да го болят. Оттласна се от стената, зае нормална стойка и се обърна. И двамата го държаха на мушка. Изглеждаха точно така, както ги беше видял през витрината на закусвалнята. На около четирийсет, със сини костюми, бели ризи и сини вратовръзки. Все още леко раздърпани, уморени и със зачервени лица. Може би малко повече уморени и зачервени поради усилията, които бяха положили. Най-сериозното им препятствие вероятно бе разправията с Пулър. Да се занимаваш с кретени не беше лесна работа.

По-високият и по-слаб рече:

— Казвам се Доусън. А това е партньорът ми Мичъл. Бихме желали да се качиш в колата.

— Нали сте наясно, че снощи видях Кинг и Маккуин за пръв път в живота си? — попита Ричър.

— Да, пътувал си на автостоп. Приемаме изцяло тази версия. В момента нямаме лоши чувства към теб въпреки номерата с откраднатата полицейска кола. А мистър Лестър е готов да ти прости за контузията.

— Каква контузия?

— Наранил си му единия крак — поясни Мичъл. — А вероятно и чувствата.

— Значи всичко е наред?

— Абсолютно.

— Тогава защо ме арестувате?

— Не те арестуваме — отвърна Доусън. — Технически погледнато.

— Значи ме арестувате нетехнически?

— Последните законови промени ни дават изключително големи права. Оторизирани сме да ги използваме.

— Без да ми обясните какви са?

— От теб се изисква да ни сътрудничиш по всички въпроси, свързани с националната сигурност. А от нас — да се погрижим с всички средства за собствената ти сигурност.

— В смисъл?

— В смисъл че си се забъркал в неща, които не разбираш.

— Значи ми правите услуга, така ли?

— Именно — кимна Доусън.

Ричър се качи в колата. Отзад. Без белезници. Без никакви други ограничителни средства, ако не се броеше предпазният колан, който го помолиха да си сложи. Обясниха му, че това е политика на Бюрото, целяща максималната сигурност на водача и пътниците. Той беше почти сигурен, че задните врати не се отварят отвътре, но не му пукаше. Нямаше никакво намерение да скача в движение.

Зад волана седна Мичъл, който потегли на изток към кръстовището, а след това на юг към вътрешността на щата. Доусън седеше до него, а Ричър гледеше през прозореца. Искаше да запомни пътя, по който се движеха. Второстепенният двупосочен път на юг беше горе-долу същият като онзи, който водеше на север. Тук липсваше еквивалент на Син Сити, но пейзажът му беше познат. Голи и замръзнали поля, малка горичка, няколко стари хамбара, тук-там по някой магазин за хранителни стоки, разхвърлян двор, в който продаваха гуми за трактори втора употреба. Имаше дори реплика на онзи тъжен плац с употребявана селскостопанска техника. Същата запуснатост, същата ръжда. Такива бяха последиците от пренастищането на пазара.

— Къде отиваме? — попита Ричър. Чувстваше се длъжен да зададе този въпрос. Рано или късно, в името на доброто възпитание.

Доусън тръсна глава да прогони дрямката.

— Ще видиш — отвърна той.

Това, което Ричър видя, беше останалата част от Небраска и доста внушителна част от Канзас. Общ пробег близо петстотин

километра. Малко след като пресякоха границата между двата щата, отбиха за късен обяд. Доусън избра един „Макдоналдс“, който имаше гише за коли. Соренсън беше направила същото в Айова. Може би ФБР имаше официална политика относно храненето, помисли си Ричър. Арестантите не бива да гладуват, но не им позволявайте да слизат от колата. Поръча си същото, което беше ял последния път — чийзбургер, ябълков пай и половинлитрова чаша кафе. По отношение на „Макдоналдс“ демонстрираше твърдо установени навици. Поднесоха им храната през прозореца на Мичъл, който се извъртя да му подаде поръчката. Задната седалка беше удобна за ядене, тъй като разполагаше дори с поставка за чаши. В последно време колите на ченгетата са оборудвани много по-цивилизовано от някога, помисли си той.

През останалата част от пътуването Ричър просто дремеше. Думата дрямка в неговия речник означаваше едно спокойно и отпуснато състояние между будуването и съня. То много му харесваше. Но дори и да не му харесваше, трудно можеше да му се противопостави. Беше уморен, колата беше затоплена. Удобна седалка, меко возене. Освен това Доусън и Мичъл мълчаха. Не казваха нито дума. Никакви опити за тристранен разговор. И слава богу. Ричър винаги беше поддържал мнението, че мълчанието е злато.

После завиха на изток по междущатската магистрала в посока Канзас Сити, Мисури. Според историята, която Ричър познаваше много добре, той бе основан през 1831 г. Наричаха го Града на фонтаните или Париж на Средния запад. Имаше добър отбор по бейзбол, станал световен шампион през 1985-а. И страхотни играчи като Джордж Брет, Франк Уайт и Брет Сейбърхейгън.

Пощенски код 816.

Населението му беше преброявано по няколко различни начина. Местните фукльовци винаги държаха да се включват всички предградия и околни селища.

Но повечето хора бяха единодушни, че в същинския Канзас Сити, Мисури, живеят около милион и половина души.

Архитектурата и видът на тази междущатска магистрала бяха идентични с предишната, успоредна на нея, но на двеста и петдесет километра в северна посока. Двете бяха еднакво прави, широки и гладки, с нарядко разположени изходи, предшествани от същите билбордове и сини табели, съдържащи колкото информация, толкова и изкушение. И тук част от изходите бяха реални, а други измамни. Синята краун виктория бучеше монотонно, а Доусън и Мичъл продължаваха да пазят мълчание. Ричър седеше с изправен гръб на удобната задна седалка, пристегнат с колана. Наблюдаваше банката и гладкото платно, което опираше чак в хоризонта. На изток се смрачаваше. Зимният ден беше към края си. Слънцето, което беше изгряло над изпепелената импала, вече чезнеше някъде зад гърба му.

После усети как колата леко намалява скоростта, току-що подминала един пътен знак с наименование, което му беше непознато. На сините табели непосредствено след него бяха изрисувани знаци за гориво и храна, но не и за преспиване. Но такъв знак несъмнено беше съществувал доскоро, защото табелата му беше празна, покрита с наскоро положен слой синя боя, който се различаваше от предишния. Може би фалит или корпоративна реорганизация. Може би смърт на някой от собствениците.

Или пък нещо друго, по-комплицирано.

Табелата за самото отклонение беше нещо средно между истинска и фалшива. Вдъхваща доверие, но не особено привлекателна. След нея липсваше обичайната табела за близка бензиностанция или пък такава за ресторант. Но може би щеше да има отвъд възвишенията в далечината или пък зад следващия завой.

Мичъл погледна в огледалото, даде мигач и намали още повече. Политика на Бюрото, целяща максималната сигурност на водача и пътниците. Кракът му се вдигна от газта, колата се залепи за бялата линия и навлезе в завоя бавно и сигурно. Мигачът остана включен, докато стигнаха долния край на рампата и поеха надясно по

обикновено двулентово шосе. Отново в южна посока, може би на сто и петдесет километра от Париж на Средния запад.

След километър и половина подминаха една бензиностанция, а след още толкова — някаква безименна закусвалня. После дойде ред на последната табела без реклама, прясно боядисана със синя боя като онази на магистралата. Вероятно за да скрие името на мотела и стрелката, която сочеше към него.

От двете страни на шосето нямаше нищо друго, освен заспали ниви, също като в Айова. Засети с пшеница, сорго и слънчоглед. В момента изглеждаха бездействащи, но след шест месеца щяха да са избуяли нависоко, доказвайки плодородието на най-добрата прерийна почва в света. Наоколо не се виждаха никакви следи от живот. Явно и селскостопанските сгради, доколкото ги имаше, бяха твърде далече, отвъд потъмняващия хоризонт.

Мичъл измина повече от трийсет километра в тази пустош, после отново намали. Ричър напрегна поглед, опитвайки се да открие някакви светлини. Но такива нямаше. После пътят заобиколи малка горичка от голи дървета и започна да се спуска към широка и плитка долина. Последните лъчи на залязващото слънце огряваха сградата на някакъв мотел в далечния ѝ край, наподобяващ архитектурен макет върху огромна чертожна маса.

Един доста внушителен комплекс с централен административен блок и може би трапезария, около който бяха подредени няколко бунгала с по пет-шест стаи за нощуване. Бяха дълги и ниски, с покриви от испански плочи и гладка мазилка. Имаше и голям плувен басейн. Пътеките и паркингите бяха циментирани, а между тях тъмнееха празни цветни лехи. Целият комплекс беше ограден с ниска декоративна стена, боядисана в същия блед цвят като бунгалата. От разстояние приличаше на крайбрежен комплекс, построен на възможно най-отдалеченото от морските брегове място.

Въпреки прясно боядисаните табели мотелът нямаше вид на безлюден.

В административния блок светеха лампи, прозорците на четири от бунгалата също бяха осветени. Над предполагаемото място на кухнята се извиваше тънка струя дим, а на обособените паркинги бяха спрели два леки автомобила. Тъмни на цвят седани, дълги и ниски. Фордове, разпозна ги Ричър. И двата модел „Краун Виктория“.

Точно като тази, в която се намираше в момента.

— Това ли е крайната точка на пътуването ни? — попита той.

Мичъл не му обърна внимание и продължи да шофира. Доусън също не отговори.

Ричър се надяваше да види повече с приближаването на обекта, но това не се случи. Очакваните детайли сякаш бяха скрити зад полупрозрачна завеса. Нещо му пречеше. Нещо различно от сумрака. От разстояние, което едва ли надвишаваше осемстотин метра, обектът изглеждаше обвит в някаква странна мъгла.

Разбра за какво става въпрос едва когато приближиха на триста-четиристотин метра.

Допълнителна ограда, висока най-малко три метра, от черна стоманена мрежа, чиито горен ръб бе обточен с бодлива тел, наклонена навътре под ъгъл от четирийсет и пет градуса. Оградата следваше всяка извивка на ниския зид, но беше монтирана на около три метра по-навън от него. Приличаше на невинна архитектурна прищявка от страна на собственика.

Наклонена навътре бодлива тел в горната част.

Предназначението ѝ беше не да предотвратява достъпа до обекта, а излизането от него.

Доусън набра някакъв номер на мобилния си телефон и когато Мичъл приближи оградата, автоматичният портал вече се отваряше. Минаха през него. Ричър се обърна назад и видя как той бързо се затваря след тях. Мичъл продължи по напукана от времето циментова алея, направи завой и спря пред административната сграда. Не се облегна назад и не се протегна като след дълго пътуване. Не изключи двигателя, а остави колата на скорост, задържайки я на място с крак на спирачката. Ричър разкопча колана и се опита да отвори вратата. Предположението му, че не се отваря отвътре, се оказа вярно.

Доусън слезе и му отвори. Не каза нищо, а само посочи с брадичка към вратата на офиса. Ричър слезе, но остана до колата в студения вечерен въздух. Доусън затръшна вратата. Колата се плъзна покрай него, описа широк кръг и пое обратно по напуканата алея към изхода. Порталът вече се отваряше. Тя се плъзна през него, мигна със

стоп светлините си, зави надясно и изчезна на север, в посоката, от която беше дошла.

Порталът започна да се затваря. Нито бързо, нито бавно. Но страшно тихо.

Ричър влезе в мотелския офис, който по нищо не се различаваше от стотиците други, които беше виждал. Беше точно копие на рецепцията на онзи дебелак, когото посети рано сутринта. Същото гише, същото типово обзавеждане, същата маса за закуска. Линолеум на пода, картини по стените и мъждиви лампи, предназначени не толкова за адекватно осветление, колкото за пестене на електричество.

На рецепцията седеше едра жена с майчинско изражение, която му се усмихна.

— Мистър Ричър? — попита тя.

— Да.

— Очаквахме ви.

— Наистина ли? — недоверчиво я изгледа той.

Тя кимна.

— Предлагаме стаи с големи спални, с персон и половина и две единични легла, но аз вече си позволих да ви настаня в една с персон и половина.

— Наистина ли? — повтори Ричър.

— Според мен тези стаи са най-добрите — каза жената. — Предлагат повече пространство, имат фотьойли и всичко останало. Повечето хора харесват тях най-много.

— Повечето хора? Колко души отседат тук на вечер?

— О, радваме се на добро посещение.

— Предполагам, че ще бъда доволен от стаята, защото съм сам — примирено отвърна Ричър.

— Да, знам.

Жената записа нещо в регистрационната книга пред себе си и му подаде един ключ.

— С тая номер двайсет. Лесно ще я откриете. Следвайте указателните табели, които нощно време са осветени. Вечерята е след един час.

Ричър пусна ключа в джоба си и излезе. Навън вече беше тъмно. Ниските указателни табели действително бяха осветени от прожектори на малки триножници. Той пое към стаи от 16 до 20. Грапавата циментова пътека заобикаляше цветните лехи, за да свърши пред ниско издължено бунгало. Номер 20 беше последната в редицата. Недалече от нея се виждаше празният плувен басейн, а отвъд него ниският декоративен зид, зад който се намираше високата ограда от стоманена мрежа. Гледана отблизо, тя изглеждаше много висока и много черна. Дупките бяха по-малки от пощенска марка. Дори пръст не можеше да се промуши през тях, да не говорим за крак. Отгоре беше увиснала бодлива тел. Една наистина много ефикасна ограда.

Ричър отключи и влезе в стаята. Обещаното легло персон и половина си беше на мястото, фотьойлите също. Върху леглото лежах две спретнати купчинки дрехи. Два еднакви комплекта дънки, дънкова риза с копченца на яката, син пуловер, бяла тениска и бели гащета, сини чорапи. Всички бяха неговия размер. Вероятно доста се бяха потрудили, за да му ги осигурят. *Очаквахме ви.*

На възглавниците лежах пижами. Банята беше заредена с тоалетни принадлежности — сапун, шампоан, душ гел, пяна за бръснене, някакъв лосион, дезодорант, самобръсначки за еднократна употреба. Имаше и паста за зъби в комплект с опакована четка. Имаше още гребен и четка за коса от същата марка като четката за зъби, и те нови и опаковани. На закачалката зад вратата беше окачена хавлия, а под нея имаше чехли за баня. Както и хавлиени кърпи с различни размери плюс постелка за вана.

Също като в петзвезден хотел.

Но нямаше нито телевизор, нито телефон.

Той заключи отвън и потегли на разузнавателна обиколка.

Парцелът имаше почти правоъгълна форма, нарушена тук-там за разнообразие или по чисто практични съображения. Сложната мрежа от циментови пътеки достигаше до петте бунгала, басейна и игрището за минигольф в най-далечния край. Навсякъде имаше леко издигнати цветни лехи, старателно очертани с бордюри. Празните пространства между сградите, декоративния зид и лехите бяха запълнени със ситен чакъл. Алеи за автомобили свързваха портала с площадката за

обръщане пред администрацията, като едновременно с това достигаха до всеки от малките паркинги пред петте бунгала и мястото за доставки на гърба на централната сграда.

Четири от прозорците светеха. Два от тях се намираха близо до паркираните коли, другите два бяха доста далече от тях. Въпросните коли краун виктория, полицейска версия, с тънки антени на задния капак. Ричър се наведе да огледа тъмната им вътрешност през страничните стъкла. На таблата им имаше стойки за мобилни телефони — същите като в колата на Соренсън.

Остана на място в мрака и напрегна слух. Не чу нищо. Пълна тишина. Никакъв трафик, никакви самолети. Само безкрайна нощна празнота. Здравият разум и елементарните изчисления сочеха, че се намира в Канзас, някъде по оста Топика-Уичита, може би по средата, но по-скоро малко по-близо до Топика, може би в района на резервата „Толграс Прери“. Но топографията наоколо беше толкова безлична, че спокойно би могъл да се намира и на обратната страна на Луната. Небето беше покрито с ниско надвиснали облаци, а зад телената ограда сякаш изобщо не съществуваше живот.

Ричър се обърна и тръгна в посоката, от която беше дошъл. Малко след като подмина първия от четирите осветени прозореца, почти се сблъска с някакъв мъж, който излизаше от стая № 14. Слаб и жилав, среден на ръст, не млад, но все още не и стар, със загорялото и обветрено лице на човек, който прекарва много време на открито.

Фермер, около петдесетгодишен.

Човекът му се усмихна заговорнически и подхвърли едно „здрасти“.

— Ти си свидетелят, нали? — попита Ричър.

— Кой съм? — ококори се насреща му човекът.

Не бих казала, че е най-острият нож в чекмеджето.

— Онзи, който е видял червената кола — поясни Ричър.

— Може да съм я видял, а може и да не съм. Тук е забранено да говорим за такива неща. Дори и помежду си. Не те ли предупредиха?

Човекът беше облечен с нови дънки, нова синя риза с копченца на яката под нов син пуловер. Същите като онези върху леглото на Ричър, но по-малък номер. Косата му беше чиста и сресана, лицето — гладко избръснато. Приличаше на човек в отпуск.

— Кога те докараха тук? — попита Ричър.

— Рано тази сутрин.
— Доусън и Мичъл или някой друг?
— Не им знам имената. Освен това не ни разрешават да говорим на тази тема. Не те ли предупредиха?
— Кой трябва да ме предупреди?
— Не те ли посетиха?
— Още не.
— А ти кога пристигна?
— Току-що. Преди няколко минути.
— Значи скоро ще те посетят. Направо в стаята, където ще ти разяснят правилата.

Човекът се размърда на пътеката, сякаш бързаше да си тръгне. Сякаш имаше някаква работа.

— Къде отиваш? — попита го Ричър.

— В трапезарията, човече. Къде другаде? Тук имат и бира. Най-различни марки в изстудени бутилки с дълги гърла. Какво по-хубаво от това? Никакво бачкане, безплатна храна и бира. Каж ми къде другаде ще намериш такова нещо?

Ричър не отговори.

— Идваш ли? — попита човекът.

— Може би по-късно.

— Няма лошо. Намислил съм да ударя няколко бири, но те имат много. Запасите им няма да свършат скоро, повярвай ми.

След тези думи човекът забърза по пътеката.

Отначало се виждаше от кръста надолу, осветен от прожекторите за табелите, после цялата му фигура се стопи в мрака.

Ричър остана на място. Пред стая №14. Една от двете с осветени прозорци, пред които нямаше паркирани служебни коли. Другата беше №5. Той се обърна и тръгна обратно, подмина бунгалото, заобиколи някаква цветна леха и се насочи към следващата сграда в редицата. Номер пет беше първата врата от края. Реши да почука, но не се наложи. Докато беше на два метра от там, вратата се отвори и от нея изскочи изпълнено с енергия момиченце. Слабичко, с тъмна коса и бледа кожа, може би десетгодишно. На лицето му грееше широка усмивка. В следващия миг то зърна огромната сянка на Ричър на пътеката и замръзна. Усмивката се стопи, заменена от учудване, а след

това и от тревога. Момиченцето покри лицето си с длани и Ричър вече не виждаше нищо, освен две огромни очи.

— Здравей, Луси — рече той.

После на прага се изправи Делфуенсо, вероятно дочула познат глас. Фигурата ѝ се очерта на меката светлина на лампата в стаята. Изглеждаше в отлична форма — отпочинала, щастлива и спокойна. Беше облечена в дамската версия на облеклото, предлагано в комплекса. Нови дънки, нова синя блуза под син пуловер, който беше по-тънък и къс от мъжкия модел. Косата ѝ беше чиста и добре сресана. Очевидно беше заварила достатъчно дрехи върху леглото и достатъчно тоалетни принадлежности в банята. *Очаквахме ви.*

— Това е мистър Ричър, Луси — обърна се към дъщеря си тя. — Той беше с мен за известно време.

— Здравей, мистър Ричър — рече детето.

— Здравей, Луси — повтори той.

— Счупил си си носа — каза то.

— По-скоро друг ми го счупи.

— Боли ли те?

— Вече по-малко.

— Луси беше тръгнала да разгледа игрището за минигольф — каза Делфуенсо.

— Току-що бях там — отвърна Ричър. — Тъмно е и нищо не се вижда.

Детето се замисли върху новата информация. Личицето му стана сериозно.

— Тогава може ли да се разходя наоколо? Все още не съм видяла почти нищо от това място.

— Разбира се — кимна майка ѝ. — Иди да видиш какво ще откриеш. — Детето хукна по алеята и се стопи в мрака. Делфуенсо се обърна към Ричър. — Предполагам, че онази ограда е достатъчна гаранция, за да се разхожда на воля. А и в басейна няма вода.

— Може ли да поговорим? — попита Ричър.

— За какво?

— За снощи. И за днес.

— Забранено ни е да говорим за това.
— Винаги ли изпълняваш това, което ти кажат?
— Не. Но за тази работа мисля да ги послушам.
— Коя работа?
— Националната сигурност. Нямаме право да говорим с когото и да било.
— Аз бях с теб, забрави ли?
— Но не през цялото време.
— Ще ми отговориш ли на няколко въпроса? Така няма да нарушиш забраната, защото на практика няма да си ми разказала нищо по своя воля.
— След като са те докарали тук, те ще ти обяснят какво се случва.
— Според мен те изобщо не знаят какво се случва — каза Ричър.

Разполагаха само с трийсет минути до вечерята, а Делфуенсо очевидно се страхуваше да говори. По тази причина използваша най-близкото тайно място, което можаха да открият — собствената ѝ стая. Тя беше идентична с тази на Ричър, но вместо едно широко легло имаше две единични и това я правеше малко претрупана — главно заради двойката фотьойли. Ричър седна на единия, а Делфуенсо вдигна чантата си от другия. Същата, в която държеше аспирините. Изглеждаше тежка. Може би шишето с вода все още беше вътре.

— Според теб какво се случи в онзи мотел? — попита Ричър.

Тя хвърли на леглото чантата, която подскочи и легна на една страна.

След това се настани в другия фотьойл.

— Забранено ни е да говорим за това — повтори тя.

— От кого?

— Бяха пределно ясни. Тук сме в името на собствената си сигурност. Всеки разговор по темата може да ни изложи на риск.

— Как?

— Не дадоха подробности. Просто казаха, че сме се забъркали в неща, които не разбираме. Прибрали са ни тук, за да ни предпазят. Изолирани сме като съдебни заседатели. Това има пряка връзка със Закона за патриотизма.

— Като съдебни заседатели? — вдигна вежди Ричър. — Това са глупости. Вие сте под ключ и не можете да мръднете никъде.

— Аз не искам да ходя където и да било. Тук е приятно. От години не съм ползвала отпуск.

— Ами работата ти?

— Обещаха, че ще оправят нещата с шефа. А също и с училището на Луси. Казаха, че всичко ще бъде наред. В случаи като този всички трябва да сме заедно.

— А казаха ли колко време ще ви държат тук?

— Докато всичко приключи. Вероятно няма да е дълго. Лично аз се надявам на поне една седмица.

Ричър замълча.

— Носът ти изглежда по-добре — подхвърли Делфуенсо.

— Наистина ли? — попита Ричър, въпреки че нямаше желание да обсъждат носа му. Но имаше чувството, че трябва да завърже някакъв смислен разговор.

— Преди изглеждаше ужасно — добави Делфуенсо. — Часове наред го зяпах в колата. Сега виждам, че си го почистил.

Той кимна.

— Фактически целият си се почистил. Взел си душ, нали?

— Е, това не ми се случва чак толкова рядко.

— Просто се чудех.

— Купих си и нови дрехи.

— Напразно си се охарчил. Тук дават всичко. Казаха, че можем да задържим и двата чифта дрехи, плюс тоалетните принадлежности.

— Какво се случи, след като напуснахте онзи мотел в Айова? — попита той.

Тя не отговори.

— Ти знаеш, те знаят — въздъхна Ричър. — Защо да не знам и аз? Затворен съм тук също като теб. Не мога да изляза, не мога да споделям с други хора.

Делфуенсо се замисли дълбоко. Изражението ѝ стана същото като на дъщеря ѝ преди малко — сериозно и вгълбено. В крайна сметка стигна до някакво решение, сви рамене и каза:

— Тази част беше ужасна. Имам предвид момента, в който ти влезе вътре заедно с Маккуин. Не видях много от това, което се случи, защото той ми пречеше. Но видях отблясъка и чух гърмежа. После той

изтича навън, а ти не се виждаше. Помислих, че си мъртъв. Факт, който секунди по-късно беше потвърден от Маккуин.

— Така ли?

— Да — кимна Делфуенсо. — Кинг попита дали ти е видял сметката и той каза: „Да, точно между очите“.

Разбрах, че и мен ме чака същото. В смисъл, какво друго? Вече не им бяхме нужни. Започнах да пищя. Кинг ми каза да млъкна. Подчиних се, защото се уплаших. Бях сигурна, че ако не се подчиня, той ще ме застреля. В онзи момент проумях една важна истина: човек е готов на всичко, за да спаси живота си. Дори и за десетина секунди.

— Какво се случи след това?

— Пътувахме известно време. Описвахме нещо като осморки в полето. По неизвестни за мен причини те не искаха да се отдалечават много. Караше Кинг. Изминахме около петнайсет километра в западна посока и спряхме. Реших, че ми е дошло времето. Той обаче каза, че първо ще се позабавляваме, и ми заповяда да си сваля ризата. Онази синята, която ми бяха купили. Не се противопоставих. Както вече споменах, човек е готов на всичко, за да запази живота си. Кинг слезе от колата и се прехвърли на задната седалка при мен. Започна да ме опипва. После Маккуин също слезе, отвори вратата от моята страна и го застреля. Просто ей така. Извади пистолета си и го гръмна.

— В гърдите?

— Право в сърцето — кимна Делфуенсо.

— А после?

— Маккуин започна да ме успокоява. Каза, че е агент на ФБР, който работи под прикритие при лошите.

— Ясно — кимна Ричър. — По-добре той, отколкото аз. Трудна работа.

— Знам.

— Знаеш?

— Искам да кажа, че съм гледала по филмите.

— После какво стана?

— Маккуин каза, че е стрелял над главата ти. Че си жив и здрав и всичко е наред. Изрази съжаление, че се е разправил с Кинг пред очите ми, но нямало друг начин да ме отърве. Опитал се да изиграе ролята си докрай, но не можел да позволи това, което предстояло да се случи.

— А след това?

— Проведе няколко телефонни разговора, а после закопча Кинг с предпазния колан. На мястото, на което малко преди това седях аз. Преместих се на предната седалка. След това потеглихме. Изминахме седем-осем километра в източна посока и отново спряхме. Появиха се двама непознати и ние се прехвърлихме в тяхната кола, а моята я запалиха. Казаха, че трябва да го направят, тъй като лошите очакват от Маккуин да заличи следите и със сигурност ще проверят дали го е направил. Обещаха да ми купят нова кола. Кое е страхотно, защото старата имаше проблем със скоростите.

— И те ли бяха от ФБР?

— Да. От Канзас Сити. Легитимирах се. Маккуин не разполагаше със служебна карта, защото беше под прикритие.

— И те докараха направо тук?

Делфуенсо кимна.

— Заявих, че няма да остана тук без Луси, и те отидоха да я вземат.

— А къде отиде Маккуин?

— Придружи ме до тук и веднага си тръгна. Каза, че трябва да бъде на позиция, защото му предстои да обяснява много неща. Според мен ще им каже, че ти си убил Кинг.

— Аз ли?

— Това обсъждаха. Да им съобщи, че са качили стопаджия, за да променят бройката на пътниците, но той се опитал да ги ограби. Според мен Маккуин ще им каже, че си убил Кинг и си избягал.

— Споменаха ли какви по-точно са лошите? — попита Ричър.

— Не — поклати глава Делфуенсо. — Но изглеждаха доста разтревожени.

След това отидоха на вечеря, която се оказа доста странна. Насочиха се към административната сграда като едно малко семейство: Ричър и Делфуенсо един до друг, а между тях доволно подскачащата Луси. Трапезарията беше голямо квадратно помещение, запълнено от двайсет маси и осемдесет стола — всички от добре обработен чам, покрит с мътно проблясващ безир. Ричър беше виждал стотици подобни помещения през живота си, но това изглеждаше доста странно, защото беше празно. Разбира се, ако не брояха

свидетеля, който се беше настанил на една маса в ъгъла с три бутилки бира от различни марки. Поздрави ги с енергично кимване и широка усмивка. Изглеждаше щастлив и доволен. Може би и той не беше почивал от години. А може би никога.

Жената с майчинско излъчване от рецепцията донесе менюто. Вероятно и тя е от ФБР, помисли си Ричър. Присъстващите в трапезарията изглеждаха много доволни, че са тук, поне за момента. Но вероятно имаше и други, на които ситуацията им се струваше стресираща и дразнеща. За да се справи с тях, ѝ беше нужен някакъв служебен авторитет, а не само търпение.

Менюто се оказа повече от скромно. Предлагаха се само две ястия — чийзбургер и печено пиле, вероятно и двете претоплени на микровълнова печка. Но по принцип агентите на ФБР бяха завършили право или професионална школа, а не ресторантьорство. Ричър се спря на чийзбургера, който щеше да му е пети за деня. Делфуенсо и дъщеря ѝ последваха примера му.

После, още преди да им сервират вечерята, в трапезарията се появиха двама души. Мъже със сини костюми, бели ризи и сини вратовръзки. Очевидно притежателите на двете коли, паркирани пред бунгалата. Резидентите бавачки. Изглеждаха нащрек, оживени и компетентни.

— Тези двамата ме докараха тук — прошепна Делфуенсо.

— И мен — обади се Луси. — Те ме взеха от къщата на Пола.

Новодошлите огледаха помещението и се насочиха право към Ричър.

— Ще се радваме, ако днес вечеряте в нашата компания, сър — каза този отдясно.

— Защо? — вдигна вежди Ричър.

— Трябва да ви се представим.

— И?

— Налага се да ви обясним правилата.

Костюмираните агенти поведоха Ричър към масата в противоположния край на онази, която беше заета от свидетеля. Той седна с гръб към стената, за да вижда цялото помещение. По-скоро по навик, отколкото поради наличието на някаква опасност. Тази трапезария беше може би най-безопасното място в цял Канзас.

Агентите се настаниха от двете му страни и опряха лакти на масата. Бяха по-млади от Маккуин и Соренсън. В края на трийсетте, може би точно на четирийсет. Не бяха новаци, но не бяха и ветерани. И двамата бяха мургави и жилави. Единият оплешивяваше по-бързо от другия. Представиха се като Бейл и Трапатони, близки колеги на Доусън и Мичъл, с които работели в едно и също оперативно бюро, на една и съща длъжност. После добавиха, че са изискали от военните досието му и вече знаят всичко за него.

Ричър не каза нищо. По-плешивият беше Бейл.

— Харесва ли ви тук?

— Абсолютно не — каза Ричър.

— А защо не?

— Дал съм клетва да защитавам Конституцията. Предполагаме, че и вие.

— И?

— Лишен съм от свобода без съдебен процес, а това представлява нарушение на Петата поправка. За което вие носите пряка отговорност.

— Това не е затвор.

— Предполагам, че строителят на оградата не е бил запознат с този факт.

— Значи не сте доволен?

— На практика съм добре — рече с въздишка Ричър. — Аз ви харесвам, момчета. Харесвам цялото ФБР, може би заради начина на мислене. Факт. В момента обаче грешите, но пак го правите по правилния начин. Събирате ни всички заедно, за да се наблюдаваме

взаимно. Така имате свидетели на всичко, което се случва тук. Можете да ни заключите в единични килии и да правите с нас абсолютно всичко, за което се сетите. Но не го правите, защото дълбоко в себе си вие сте добродетелни. Това не мога да ви го отрека. Запазили сте дори съоръжението за миниголф. Кога купихте това място?

— Преди три години — отвърна Трапатони.

— По инициатива на Канзас?

— Да. Отделът за борба с тероризма в централните райони.

— Защо го направихте?

— Възникна спешна необходимост.

— От какво?

— Да намерим сигурно място за хората.

— Според мен сте търсили сигурно място за самите себе си.

— Как така?

— Мисля, че когато оплескате някоя секретна операция, първата ви работа е да издърпате свидетелите от местните правоохранителни органи. Така не се налага да отговаряте на въпроси.

— Според вас агентите под прикритие не заслужават сигурност, така ли?

— Според мен те трябва да получават максимална помощ от всички страни.

— Тогава?

— Питам се колко операции под прикритие провеждате. Това място може да побере петдесет човека едновременно, а петдесет човека са много свидетели.

— Не мога да коментирам въпроса за провежданите секретни операции.

— Това място било ли е пълно някога?

— Не.

— А празно?

— Също не.

— За три години? Доста операции сте провели.

— Такава ни е работата.

— Добре — кимна Ричър. — Запознайте ме с правилата.

— Те са само две — каза Бейл.

— Пробвайте ме все пак. Мисля, че мога да броя до толкова.

— Ще бъдете наш гост, докато приключи операцията. Въпросът не подлежи на обсъждане. Не бива да споделяте с останалите тук нищо от онова, на което сте станали свидетел досега. Още по-малко с външни хора. Никаква част от него. Нито сега, нито по-късно. Това също не подлежи на обсъждане.

— Друго има ли?

— То е за ваше добро. Защото те са ви видели. Само един от мъжете в онази импала беше от нашите.

— Кинг умря.

— Не и преди да използва телефона си няколко пъти. Според нас това е станало на бензиностанцията. Времето на обажданията съвпада с използването на кредитната карта.

— Подслушвали сте телефона му?

— Агентът под прикритие се радва на доста привилегии.

— Какво е казал за мен?

— Разполагат с името и описанието ви. Имайте го предвид, когато ви се прииска да кажете лоши неща за строителя на оградата.

— Кои са тези хора?

Не получи отговор.

— Добре ли е Маккуин?

— Не се безпокойте за него.

— Не мога да не се безпокоя.

— Операцията се провежда от седем месеца насам. Той няма да напусне точно в този момент.

— Не се боя, че ще напусне. Боя се, че някой друг може да вземе това решение вместо него. Доста обяснения му предстоят тази нощ.

— Нямаме право да го обсъждаме — обади се Бейл. — Просто запомнете правилата.

И това беше всичко. Бейл се облегна назад. Трапатони също. Разговорът приключи. В този момент пристигна и храната. Мамчето май ни е наблюдавало през някоя шпионка, каза си Ричър. Или директно ни е подслушвала.

Делфуенсо и дъщеря ѝ отдавна си бяха тръгнали, а свидетелят беше на седмата си бира. Ричър излезе от трапезарията и тръгна по осветената пътека, която водеше към временното му убежище. В един

момент спря, напълни гърдите си със студен въздух и погледна към небето. Звезди нямаше, луна също. Условиата бяха идеални за тайни действия. За съжаление единственият изход беше през портала, който нямаше как да отвори. А телефони липсваха.

Свидетелят излезе от трапезарията и се запрепъва по пътеката към него. Прожекторите срещу указателните табели осветяваха добре краката му, които не вървяха по съвсем права линия. Беше пийнал здравата, но почти не залиташе. Правеше малки крачки на цяло стъпало. Леви, десни. Леви, десни. Беше навел глава и внимаваше къде стъпва. Ричър бавно се оттегли назад и спря едва когато неговите крака попаднаха в кръга светлина. Направи го нарочно, защото не искаше човекът да получи сърдечен удар.

Свидетелят продължаваше да крачи напред. Леви, десни. После зърна краката на Ричър и спря. Не беше особено изненадан. На лицето му се появи дружелюбна усмивка.

— Толкова ли беше пиян, когато видя червената кола? — попита Ричър.

— Приблизително — отвърна след кратък размисъл свидетелят.

— Кой те разпита за нея?

— Шериф Гудман и русата дама от ФБР.

— Какво не им каза?

— Всичко им казах.

— Не си — поклати глава Ричър. — Никой очевидец не казва всичко, което е видял. Премълчал си нещо, нали? Нещата, за които не си бил сигурен, нещата, които биха прозвучали глупаво, нещата, които не би трябвало да вършиш.

— Търсех си пикапа.

— Къде го беше оставил?

— Не си спомнях. Затова го търсех.

— Каза ли им това?

— Не ме попитаха.

— И щеше да шофираш в това състояние?

— Къщата ми не е далече. Освен това познавам всеки завой.

— И?

— Онези се появиха, докато пусках една вода.

— Къде?

— Зад помпената станция. Това също не им го казах.

Ричър кимна. Нещата, които не би трябвало да вършиш. Пикаене на обществено място и шофиране в пияно състояние. Незаконни във всяко кътче на Америка.

— Значи изобщо не си ги видял — подхвърли Ричър. — След като си бил зад сградата.

— Напротив, видях ги много ясно — каза човекът. — Бях приключил и си вдигах ципа в движение.

— А те видяха ли те?

— Не. Край станцията беше доста тъмно.

— На какво разстояние беше от тях?

— На три-четири метра.

— Забеляза ли нещо?

— Казах го на шерифа и на русата дама.

— Отговорил си на въпросите им, а това е различно.

— Не си спомням.

— Концентрирай се.

Свидетелят затвори очи и започна да се поклаща напред-назад. После вдигна ръка с дланта напред, сякаш се подпираше на бетонния бункер. На това му се казваше физическо подпомагане на паметта. В момента си представяше, че отново е там.

— Първият бързаше — каза той. — Искаше да влезе пръв. Разкопчаваше самото си.

— Заедно ли бяха преди това? И тримата ли крачеха към станцията?

— Не съм сигурен, но мисля, че да. С такова впечатление останах. После единият внезапно хукна напред, а другите двама се втурнаха след него.

— Онези с костюмите, нали?

— Да. Бяха без връхни дрехи.

— Държаха ли нещо в ръце?

— Не, нищо.

— Ти какво направи, когато и тримата се озоваха вътре?

— Тръгнах обратно към пътя.

— Защо?

— Да си търся пикапа. Освен това не исках да оставам там.

— Защо?

— Не знам. Имах лошо предчувствие.

— Заради онези с костюмите?

— По-скоро заради онзи със зеленото палто. Хич не ми хареса.

— Чу ли нещо? — попита Ричър.

— Викове, тропане — отвърна свидетелят. — Сякаш се биеха.

— Къде беше, когато онези с костюмите излязоха навън?

— На отсрещния тротоар.

— Нещо друго?

— Предупредиха ме да не говоря за тези неща — промърмори човекът, заобиколи го внимателно и продължи по пътеката.

Ричър понечи да тръгне след него, после спря. Причината беше тихото бръмчене на автомобилен двигател откъм пътя. На триста-четиристотин метра, не повече. Обърна се и видя светлините на фаровете — трептящи, леко разфокусирани, пронизващи влажния мрак.

После порталът започна да се отваря. Нито бързо, нито бавно. И почти безшумно.

Джулия Соренсън очевидно не си беше прибрала телефона. Нито колата. И не беше възстановила репутацията си. Не беше станала герой. Ричър зърна една лъскавочерна краун виктория, която се плъзна покрай все още движещия се портал. Фаровете ѝ описаха широк кръг, гумите засъскаха по цимента и спряха пред входа на административната сграда. От дясната предна седалка се появи непознат за Ричър мъж, който отвори задната врата. Без да каже нито дума, той посочи с брадичка към сградата, точно като Доусън преди него.

Джулия Соренсън се измъкна навън и изпъна рамене. На слабата светлина изглеждаше уморена и някак победена. С леко приведени рамене. Вечерният вятър разтвори незакопчаното ѝ палто. Все още беше облечена с новата си блуза, но кобурът ѝ беше празен. Бяха ѝ отнели оръжието.

Непознатият затвори вратата след нея и се върна на мястото си. Потеглиха и я оставиха сама. Порталът отново започна да се отваря. Колата мина през него, забави се за миг, а след това зави надясно и пое по пътя, по който беше дошла.

Порталът се затвори. Ричър гледа след черната кола, докато светлините ѝ изчезнаха в мрака и свистенето на гумите затихна. После се обърна и погледна Соренсън.

Тя остана още миг навън, после се насочи към централната сграда. Ричър започна да отчита времето. Поздравът на мамчето зад гишето, усмивката ѝ за добре дошла и обясненията за различните видове легла и предпочитанията на повечето гости. Плюс традиционното „Очаквахме ви“, естествено. Четири минути, не повече. Дори и по-малко, ако разговорът протече бързо, като между колежки. А може би и по-дълго, в случай че на Соренсън ѝ бе прекипяло и започнеше да задава куп гневни въпроси в знак на възмущение.

Минутите се оказаха точно четири. Соренсън излезе навън с ключ в ръка. Изглеждаше примирена. Разгледа цифрите, изписани на ниско поставените табели и пое в посока на Ричър. Стигна до следващата табела, погледна я и свърна в една от страничните алеи.

— Джулия — тихо подвикна той.

Тя се закова на място.

— Ричър?

— Насам.

Тя напусна пътеката и тръгна по ситния чакъл към него.

— Какво се случи с теб? — попита той.

— Не бива да контактуваме помежду си — отвърна тя.

— Или какво? Няма да ни заключат, я.

— Не бива да говорим на открито. Къде можем да отидем?

Отидоха в стаята на Ричър. Соренсън се огледа бавно и поклати глава.

— Странна работа. Всичко е като в обикновен мотел.

— Това е обикновен мотел. Или по-скоро е бил. Оперативното бюро от Канзас Сити го е закупило преди три години. Научих го от тях. Никога ли не си чувала за подобен обект?

— Нищичко — отвърна тя. — И другите ли са тук?

— Делфуенсо с детето си и свидетелят — кимна Ричър. — Живи и здрави. На всичкото отгоре си прекарват много добре.

— Въпреки че са под ключ?

— Казали са им, че са изолирани. Като съдебни заседатели, за собственото им добро. Кратко уединение, нямащо нищо общо със заключването. И те го приемат като неочаквана ваканция. Миниголд плюс бира на корем.

— Законно ли е?

— Не съм адвокат, но предполагам, че е законно. Кое не означава, че е правилно. Знаеш как стоят тези неща.

— Кой ги е докарал тук? — попита Соренсън. — Кой е запалил колата?

— Алън Кинг е изгорял на задната седалка, но преди това е бил прострелян в сърцето. От Маккуин, който се оказа един от вашите под прикритие. С месторабота в Канзас Сити. Това е причината Доусън и

Мичъл моментално да се появят при помпената станция, за да се погрижат за теб. Ограничение на щетите, както му казват в армията. Маккуин запалил колата, а след това двамата с Делфуенсо били прибрани от колегите му. Със служебен седан, както сочеха шарките на гумите, пак от Канзас Сити. Маккуин ги придружил до тук, но веднага след това си тръгнал. Казал нещо от сорта, че трябва незабавно да се яви в службата.

— Горкият — поклати глава Соренсън. — Ще му разкажат играта. Как ли ще обясни убийството на Кинг?

— Много трудно — рече Ричър.

— Но ти се оказа прав. Нарочно не те е улучил. Стрелял е високо над главата ти.

— Нещо, което е нямало как да направи и с Делфуенсо — каза Ричър. — Затова е решил да гръмне Кинг.

— Браво на него. Надявам се, че е добре.

— А какво стана с теб?

— С мен ли? — Соренсън се отпусна на леглото. — Отначало всичко беше наред. Нещата се развиха точно както ги бяхме планирали. Върнах се в къщата на Делфуенсо, прибрах пистолета и колата си и се обадох на шефа си. Обясних му, че съм успяла да те изненадам и съм те предала на момчетата от Канзас Сити. Той беше много впечатлен. И много доволен. Но мен нещо ме глождеше и го засипах с въпроси. Това не му хареса. В един момент поведението му рязко се промени. Вече не беше доволен. Личеше си по тона му.

— В кой момент?

— Преди да заключа колата на Гудман, надникнах в жабката, просто по навик. Не ми се щеше да оставя някое оръжие без надзор. Кой знае какво държи в жабката си един окръжен шериф? Но вътре имаше само бележник и писалка, нищо друго. Разбира се, прелистих бележника. Оказа се, че шериф Гудман е бил изключително педантичен човек. Беше си водил подробни записки за Карън Делфуенсо въпреки тежкото нощно разследване. Според мен събирането на информация му е било нещо като хоби. Надявал се е, че тези бележки ще ни помогнат да я открием по-бързо. Въпреки че и досега не виждам как щеше да стане.

— И?

— Нещо в бележника ми се стори странно и реших да попитам шефа си. Всъщност не го попитах, а само споменах за него. И тогава той смени тона.

— Какво беше странното?

— Мислех си, че Делфуенсо отдавна живее на онова място. Не че е била четвърто поколение фермерка или нещо подобно, но бях останала с впечатлението, че живее там от години. Където, разбира се, е родила и отгледала Луси.

— Но се оказа, че не е така?

— Живеели са в тази къща едва от седем месеца. Съседът отсреща обясни, че това е станало след развода ѝ. Тогава не обърнах внимание, защото си помислих, че става въпрос за отдавнашна работа, но се оказа, че не е така.

— А откъде сме сигурни, че изобщо е била омъжена? — попита Ричър.

— Има дете.

— Детето не е доказателство, че е имала мъж.

— А защо да е нямала?

— Оправяла се е сама, при това добре — отвърна Ричър. — Сякаш цял живот го е правила. Освен това е умна. Грижите за мъж със сигурност биха я подлудили.

— Значи умните жени не бива да се омъжват, така ли?

— Ти омъжена ли си?

Соренсън не отговори.

— Всъщност не ме интересува дали е правила сватба с хиляда гости на хавайски плаж, или детето е плод на еднократна среща в някой мотел в Ню Джърси — промърмори след известно време тя. — Въпросът не е дали е била самотна майка. Въпросът е защо тази самотна майка се е преселила в градчето точно преди седем месеца.

— Момчетата от Канзас Сити ми казаха, че текущата операция е започнала точно преди седем месеца — подхвърли Ричър.

— Не може да бъде!

— Защо да ме лъжат?

— Не, чудя се възможно ли е Делфуенсо да е замесена случайно във всичко това. Да е съвпадение на обстоятелствата, както изглежда на пръв поглед. Но вече имаме едно случайно съвпадение.

— Две са много, така ли?

— Точно така!

— А кое е първото?

— Нали помниш брата на Алън Кинг?

— Питър Кинг? Артилеристът?

— Колегата от нощната смяна решил да го проучи, за да ми направи услуга. Веднага след като разговарял с Мама Сил първия път. Свързал се с Автомобилната инспекция, с пощата, банките и компаниите, издавали кредитните му карти. Опитал и мобилните оператори, разбира се, като имал едно наум, че могат да му откажат. Което, естествено, не се случило. Резултатите пристигнаха тази вечер.

— И какви са те?

— По всичко личи, че Питър Кинг е напуснал Денвър и се е заселил в Канзас Сити.

— Кога?

— Преди седем месеца.

Ричър се размърда в стола и прокара пръсти през косата си.

— Алън Кинг спомена, че двамата с брат му не си говорели — рече той.

— Той е живял в Канзас Сити, така ли? — попита Соренсън.

— Мисля, че да.

— А може би не. Но дори да е живял там, е възможно да не са се срещали. Канзас Сити е достатъчно голям.

— Знам — кимна Ричър. — Милион и половина жители.

— Наистина ли са толкова?

— Кодът му е осемстотин и шестнайсет.

— Ясно.

— Значи случайните съвпадения стават три — проточи Ричър. — Преди седем месеца Делфуенсо се преселва в най-затънтената част на Небраска. По същото време Питър Кинг отива да живее в Канзас Сити, Мисури, където може би е живял брат му, с когото може би не си е говорил. Едновременно с това вашите хора от Отдела за борба с тероризма, базирани в Канзас Сити, стартират една доста сложна операция под прикритие много близо до новия дом на Делфуенсо в най-затънтената част на Небраска.

— Не може да имаме три случайни съвпадения. Много са.

— Бих се съгласил, но само теоретически — кимна Ричър. — На практика доказаните са две.

— Как са доказани?

Ричър се наведе към леглото и натисна матрака с длан, сякаш за да провери гъвкавостта му.

— Първо, Питър Кинг действително е брат на Алън Кинг, а Алън Кинг действително е бил лош човек. Толкова лош, че един агент под прикритие на ФБР е принуден да го застреля и да изгори тялото му в умишлено предизвикан пожар. Една доста категорична дефиниция за лош човек, не мислиш ли?

— И второ?

— Прекият ти началник те изпраща тук, защото си открила, че Делфуенсо се е преселила в Небраска преди седем месеца. На същото място, на което хората просто се препъват в изобилието от доказателства за провеждането на операция под прикритие. Следователно Делфуенсо е част от въпросната операция под прикритие.

— Каква част?

— Да идем да я попитаме — отвърна Ричър.

Ричър спря на няколко крачки от стаята на Делфуенсо, а Соренсън пристъпи към вратата и тихо почука. Изтече цяла минута, преди отвътре да прозвучи подрънкването на предпазната верижка. Вратата се откряна.

— Кой е? — попита шепнешком Делфуенсо.

Шепне, защото детето й току-що е заспало, помисли си Ричър.

— Карън Делфуенсо? — попита Соренсън.

— Да?

— Аз съм Джулия Соренсън от бюрото на ФБР в Омаха. Миналата нощ участвах в операцията по освобождаването ви.

Делфуенсо предупредително изшътка с едва прикрито нетърпение. Ричър очакваше това, тъй като десетгодишното момиченце току-що беше заспало. После се сбъдна и второто му очакване — жената излезе навън, избута Соренсън и се отдалечи на три метра по алеята, където можеха да разговарят нормално.

— Моля да ме извините — рече Соренсън. — Не искам да ви досаждам, а само да ви се представя и да проверя дали сте добре.

— Добре съм — намръщено отговори Делфуенсо, без да забележи Ричър, който се шмугна в стаята.

От предишната си визита беше наясно с разположението на мебелите и можеше да се ориентира дори на тъмно. А в стаята наистина цареше мрак, но електрическият ключ в отворената баня беше с вградена оранжева лампичка. Това слабо сияние беше достатъчно, за да може той да зърне фигурата на Луси, която спеше на леглото в дъното, по-далече от вратата. Беше легнала на една страна,

свита като ембрион и здравата омотана в завивките. Чаршафът опираше в брадичката ѝ, а косата ѝ се беше разпиляла върху възглавницата — черно върху бяло. Ричър напрегна поглед и откри дамската чанта на Делфуенсо върху съседното легло. То беше по-близо до вратата и фотьойлите. Добре помнеше как чантата беше отскочила, когато притежателката ѝ я подхвърли на леглото. Матраците навсякъде бяха меки, а не опънати като трамплин. Не твърди като барабани. Но въпреки това чантата беше отскочила, сякаш бутилката с вода все още беше вътре.

Пристъпвайки безшумно по килима, той я взе и я понесе към банята. Там простря хавлиена кърпа върху плота на мивката и я приглади със свободната си длан.

После изсипа отгоре съдържанието на чантата, възползвайки се максимално от бледата светлина на електрическия ключ. Предпазните мерки подействаха, но частично. Шумът от изсипването наистина беше приглушен, но все пак се чу леко тракане.

Ричър замръзна на място и се ослуша. Луси продължаваше да спи. Дишаше дълбоко и равномерно.

Той се зае да разглежда съдържанието на чантата. Имаше какво ли не — гримове, четка за коса, два пластмасови гребена, шишенце парфюм, две наченати опаковки дъвка, портмоне с три долара, но без кредитни карти, издадена преди седем месеца шофьорска книжка от щата Небраска. Беше на името на Делфуенсо, с адреса, който Ричър вече познаваше. Оказа се, че е четирийсет и една годишна. Имаше още пиличка за нокти и клечка за зъби в хартиена опаковка, вероятно прибрана от някоя закусвалня. Монети на обща стойност седемдесет и един цента, химикалка и ключ за входна врата, окачен на халка с кристална висулка.

В следващия момент откри и шишенцето аспирин, но вода нямаше. Единственото тежко и обемисто нещо в чантата беше библията с твърди корици, по-малка от енциклопедия и по-голяма от книга за четене. Доста дебела. Тъмночервена мукава отпред, тъмночервена мукава на гърба. Златни букви на гръбчето, златни букви на корицата. Светата Библия. Изглеждаше почти неупотребявана. Рядко разгръщана.

Оказа се, че изобщо не може да бъде разгърната. Корицата и листовите бяха слепени от някаква жълтеникава и отдавна засъхнала

течност. Вероятно от нещо, което се беше разляло в чантата. Сок от грейпфрут. Или от портокали. Нещо такова. Нещо сладко. Може би малка картонена опаковка със сламка или захлупена чаша с подсладена напитка за детето, която се беше преобърнала.

Но защо беше оставила библията вътре? Дали пък не съществуваше някаква забрана за изхвърляне на повредени екземпляри? Той не знаеше това. Все пак беше доста далече от теологията.

Направи му впечатление, че е доста тежка за книга. Всъщност прекалено тежка.

Опита се да отдели с нокти корицата от първата страница. Оказа се невъзможно. Лепнещата течност ги бе запечатала здраво. Разпределена равномерно навсякъде. Ричър направи опит да си представи как сокът се разлива в чантата, капейки от сламката или капачката на картонената чаша, а след това изпълва чантата и наakisва свещената книга равномерно, навсякъде.

Не, това нямаше как да стане.

Разлетият сок щеше да остави петно, може би голямо, което обаче не можеше да покрие цялата книга. Част от нея щеше да остане неувредена. Намокрените страници щяха да се издуят, но другите нямаше как да претърпят промяна. Ричър беше виждал книги в подобно състояние. Обикновено изцапани с кръв. Но никога равномерно и навсякъде.

Взе един от гребените на Делфуенсо и заби тънките му зъбци между корицата и слепените страници. Натисна го нагоре и надолу, докато оформи тънки пролуки в плътно слепената маса. После заби нокти в пролуките и ги заплъзга рязко наляво-надясно.

Корицата се отлепи и книгата се отвори.

Оказа се, че вътрешността е изрязана с бръснач и на нейно място има дупка с добре оформени очертания, приблизително правоъгълна, с размери осемнайсет на петнайсет, дълбока около пет сантиметра. Почти цялото книжно тяло липсваше. Това беше причината да се използва лепило. За изграждането на стени. Тънки, но здрави. Наподобяваше кутия за бижута.

Но вътре нямаше никакви бижута.

Дупката беше оформена така, че да побере три неща — автоматичен пистолет „Глок 19“, мобилен телефон „Епъл“ в комплект

със зарядно и тънко калъфче за лични документи.

„Глок 19“ беше компактната версия на „Глок 17“. Десетсантиметрова цев, по-малък и по-лек. Общопризнато дамско оръжие.

Лесно за скриване в женски дрехи.

Беше зареден с осемнайсет 9-милиметрови патрона „Парабелум“. Седемнайсет в пълнителя и един в цевта, готов за стрелба. Този модел нямаше ръчен предпазител. Просто се прицелваш и стреляш.

Телефонът беше изключен. Празен екран, лъскаво черно капаче отзад, с малка сребриста ябълка, отхапана отдясно. Ричър нямаше идея как да го включи. Би трябвало да има бутон или комбинация от бутони, които задействат апарата след едновременно и малко по-продължително натискане. Зарядното представляваше бяло кубче, пригодено за включване в мрежата от едната страна и сложен правоъгълен жак накрая на дълъг бял кабел.

Калъфчето за документи беше от фина черна кожа. Ричър го отвори. Приличаше на миниатюрна книга. Лявата страница представляваше цветен щит, около който беше изписано Министерство на правосъдието. Федерално бюро за разследване. Дясната беше заета от снимка на Делфуенсо. Лицето ѝ изглеждаше малко бледо от светкавицата и малко зелено от луминесцентното осветление над главата ѝ. Но без съмнение беше нейното лице. Снимката беше запечатана с официален печат и холограма, върху която се повтаряше същият текст: Министерство на правосъдието. Федерално бюро за разследване. Холограмата пресичаше документа по цялата му дължина.

Специален агент Карън Делфуенсо.

Ричър върна вещите в издълбаната библия и притисна корицата върху повредите, които беше причинил. После тихо се плъзна покрай спящото дете и се измъкна навън. Насочи се към двете жени, които продължаваха да стоят на пътеката.

Соренсън говореше нещо с равнодушен глас, колкото да мине времето. Делфуенсо изглеждаше отегчена и малко нетърпелива. Доловиха скърцането на чакъла под обувките му и се обърнаха.

Ричър размаха библията и подхвърли:

— Хайде да се помолим.

Оставиха Луси да спи сама. Делфуенсо изрази мнение, че това не крие рискове. Обектът се охранявал добре, а Луси обикновено не сънувала кошмари и рядко се будела нощем. Отидоха в стаята на Соренсън, която беше № 9. По-близо до стаята на Ричър. Тя още не беше влизала в нея, тъй като Ричър я пресрещна, преди да стигне до вратата.

Влязоха. Ричър забеляза, че са се озовали в огледално копие на собствената му стая. Два фотьойла, легло персон и половина, две спретнати купчинки с дрехи, но в дамски вариант — идентични с дрехите на Делфуенсо. Със сигурност и банята беше заредена със същите кремове, лосиони и кърпи.

Делфуенсо се отпусна на единия фотьойл и Ричър ѝ подаде библията. Тя я притисна в скута си — като жена, която пази чантата си от крадци.

Соренсън седна на леглото. Имаше право на избор, защото стаята все пак си беше нейна. Ричър се настани в другия фотьойл.

— Вероятно разбираш, че имам милион въпроси — каза той.

— Поставяш всички ни в много трудна ситуация — поклати глава Делфуенсо. — Не биваше да ровиш в чантата ми. Това със сигурност е незаконно.

— Време е да пораснеш — отвърна Ричър.

— Претърсиха ли ви, когато пристигнахте тук? — попита Соренсън, обръщайки се към Делфуенсо. — Или преди да ви докарат?

— Не.

— Нито пък мен — добави Ричър.

— Ще се съгласите, че това е доста сериозен пропуск — каза Соренсън. — Досега си мислех, че колегите от Канзас Сити са достатъчно опитни, за да не допускат подобни неща.

Делфуенсо сви рамене.

— Аз не съм изненадана, защото играех ролята на случайна и безпомощна жертва — каза тя. — Но това не важи за Ричър, чието

положение така и си остана неизяснено.

— Това означава ли, че Канзас Сити не знае коя си? — попита Ричър.

— Естествено, че не знае. Иначе нямаше да попадна в проклетия им пленнически лагер, нали?

— А коя си ти?

— Не желая да говоря по този въпрос.

— Кинг и Маккуин са пътували на юг от магистралата, нали? Чак до старата помпена станция?

— Защо питаш?

— Защото това е ключов въпрос.

— Не. Дошли са от Канзас, значи от юг на север.

— Как?

— Докарал ги е съучастник.

— А били ли са там и преди? Имам предвид на кръстовището?

— Едва ли.

— Това означава, че никога преди това не са виждали Син Сити. Не са знаели нищо за него. Не са се надявали, че ще отмъкнат кола точно от там. Но въпреки всичко се насочват именно към Син Сити. Защо?

Делфуенсо не отговори.

— Защото ти си била резервният контакт на Маккуин — отговори си сам Ричър. — За всеки случай, ако нещата излязат от контрол. Но не Канзас Сити са ти възложили тази задача, защото изобщо не знаят коя си. Въпросът е кой?

Делфуенсо млчеше.

— Очевидно някой друг — продължи монолога си Ричър. — Някой, който е по-нависоко и може да си позволи да прескочи Канзас Сити. Предполагам, че става въпрос за самата централа. Някоя едра риба от Хувър Билдинг, която има притеснения относно канзаското бюро.

Делфуенсо млчеше.

— Оттук изниква и въпросът какви по-точно притеснения — добави Ричър.

— Ти наистина ли си бил военен полицаи? — попита Делфуенсо.

Сега дойде ред на Ричър да замълчи. Вместо него се обади Соренсън.

— Наистина е бил. Пише го в досието му. Има много медали, има „Сребърна звезда“, „Орден за бойни заслуги“, „Бронзова звезда“ и „Пурпурно сърце“.

— Всички получават медали — каза Ричър. — Не разчитай твърде много на тях.

— В Канзас Сити имат проблем — промълви Делфуенсо.

— Какъв проблем? — попита Ричър.

— Допускат издънки.

— Какви?

— Заради които умират хора.

Делфуенсо им разказва в продължение на десет минути. Бюрото, отговарящо за централния регион, винаги било много ангажирано, защото на негова територия имало много важни мишени. Цивилна инфраструктура и военни обекти, включително фабрики и заводи. И терористични заплахи както от страната, така и отвън. Най-вече бръщолевене по интернет. С конкретен интерес към същата инфраструктура и същите заводи. Деветдесет процента мечти и фантазии от сорта „ще бъде страхотно, ако ги фраснем“, но и някои по-сериозни неща. Достатъчно сериозни, за да предизвикат тревога.

И тъй, Канзас Сити решили да поемат инициативата в свои ръце. Това се изразявало в четири отделни операции за проникване в терористичните структури. Внедрили свои агенти в четири отделни обекта. В началото операциите вървели като по учебник, но след това зациклили. Нито грам полезна информация. При две от тях се стигнало до смъртта на внедрените агенти.

Но нещата продължили. Въпреки загубите. В централния регион винаги имало много работа. Бръщолевенето на евентуалните терористи в интернет продължило със същата интензивност. После сред тях се появил нов глас. Споменавал някакви мерни единици. Галони. Стотици галони. Хиляди галони. С редовно удареие върху водните запаси на Небраска. Никой нямал представа за какво става въпрос. Никой не можел да дешифрира някакви конкретни намерения. Но обменът по интернет ставал все по-интензивен. Вече се говорело за стотици хиляди галони, за милиони галони, за десетки милиони галони.

Така се родили плановете за пета операция под прикритие. В контакт с новия глас влязъл самотен опозиционер, който бил стопроцентова измислица на Канзас Сити. Той предложил помощта си на новия глас. И бил засипан с купища въпроси за миналото му, отговорите на които били измислени находчиво и прецизно. Създали серия от странични потвърждения за тях, подлежащи на проверка. След продължително и предпазливо мълчание новият глас приел да се срещне с опозиционера. И операцията полека-лека оживяла.

Но в Хувър Билдинг решили да се подсигурят с допълнителна операция в рамките на основната. Нещо като шпиониране на шпионите. Под формата на рутинен коментар от най-високото място предложили на Канзас Сити да прибегне до услугите на агент под прикритие, който да е напълно неизвестен в Средния запад. На теория — за максимална сигурност. Но на практика, защото в Хувър Билдинг искали да имат абсолютно свой човек в сърцето на операцията. И предложили специален агент Доналд Маккуин, чиято последна месторабота била Оперативното бюро в Сан Диего.

За контролор и допълнителен наблюдател на място била избрана Карън Делфуенсо от Главния отдел за борба с тероризма във Вашингтон, област Колумбия. Преместването ѝ било организирано в абсолютна тайна. Спазени били всичките девет правила, като при защитените свидетели. Наела къща, намерила си работа, записала детето си в ново училище.

— Това е било много рязка промяна — подхвърли Соренсън. — Ти остана ли довольна?

— И да, и не — отвърна Делфуенсо. — Знаеш как е. Отиваме там, където ни изпращат. А аз обичам промените. Искам Луси да опознае широкия свят.

— Тя знае ли защо сте се преместили?

— Не съвсем. Знае само основните неща — че имам пистолет и значка. Но не задава въпроси, защото вече е свикнала.

— Но би могла да провали прикритието ти — отбеляза Соренсън. — Например като се разприказва в училище.

— Какво ще им каже? Че имам пистолет? Всяка майка в Небраска има пистолет. Или че мама е таен агент? Повечето деца си измислят такива истории. Това се очаква от тях. Особено когато мама е сервитьорка в бар, където по цяла нощ се размотава полугола.

После Делфуенсо продължи разказа си. Малко по-рано Дон Маккуин бил осъществил контакт с новия глас. Пипал бавно и внимателно, за да спечели доверие. Новият глас се оказал говорител на средна по големина група бели американци, която сключила нещо като съюз със средна по големина група чужденци от Близкия изток. Тази втората група си имала и име — „Уадия“. Лидерът ѝ ползвал псевдоним. До този момент Маккуин получавал отказ да се срещне с него. Според оперативното командване въпросните чужденци били сирийци.

— Какви са целите им? — попита Ричър.

— Все още не знаем — отвърна Делфуенсо.

— От етническа гледна точка това е доста странна смесица.

— Съгласна съм.

— Маккуин ще се оправи ли?

— Зависи как гледаш на прословутата чаша с вода — дали е полупълна или полупразна. Вече изгубихме двама от четирима. Тоест шансовете му са петдесет на петдесет.

— Това не е добре.

— По тази причина някоя едра риба с костюм има доста притеснения.

— При това все още му предстои да обяснява какво се е случило с Кинг — отбеляза Ричър.

— На мен ли го казваш — въздъхна Делфуенсо.

Соренсън направи чай с вода от чешмата в електрическата кана, която откри в шкафа. Поднесе го на малка табла. Ричър ѝ благодари, а след това се обърна към Делфуенсо.

— Защо прибягна до онова интензивно примигване в колата?

— Хвана ли се? — попита тя, докато поемаше чашата си.

— Абсолютно. Взех те за случайна жертва. Смела и умна, разбира се, но обикновена жена. А не смела и умна агентка.

— Това беше целта ми. Маккуин очевидно знаеше коя съм, но не и Кинг. Прецених, че именно за него трябва да изиграя този малък театър. На практика играех през цялата нощ, защото беше очевидно, че в крайна сметка ще се изправя или пред представител на „Уадия“, или

пред колегите от Оперативното бюро в Канзас Сити. И в двата случая бях длъжна да запазя анонимността си.

— Това ми е ясно — кимна Ричър. — И аз съм играл театър. Но мисля, че мигането беше излишно.

— Целта ми беше да се махна. Колкото по-скоро, толкова по-добре. С всички възможни средства. Реших, че ще стане по-лесно, ако те имам на своя страна. Изглеждаше ми изобретателен, способен да измислиш нещо. Но ти не го направи. В крайна сметка се оказах лице в лице с момчетата от Канзас Сити, които ме тикнаха тук, защото повярвах на добрата ми игра и решиха, че съм незначителна фигура.

— Какво всъщност се случи снощи?

— Ти стана свидетел на почти всичко.

— Но не на всичко. Освен това бях объркан. Интересува ме какво си казахте с Маккуин, след като е застрелял Кинг. Имали сте най-малко половин час насаме, преди да ви приберат.

— Около четирийсет минути — кимна Делфуенсо. — Освен това Кинг не беше застрелян от Маккуин, а от мен. Той само ми прехвърли пистолета през седалката. Казах друго, защото все още играех ролята си. Цялата работа с писъците и крясъците беше моя измислица.

— Какво всъщност се случи снощи? — повтори Ричър.

— Ти ми кажи.

Ричър сви рамене.

— Нямам представа. Според мен нито Кинг, нито Маккуин са носили нож. Твърде голям и неудобен за джоб на сако. Били са с празни ръце. Допускам, че някой от тях би могъл да го скрие в ръкава си, но това е малко вероятно. Според мен ножът е бил у другия и той е възнамерявал да го използва. По тази причина е разкопчал палтото си на влизане в бункера.

— Говорил си със свидетеля.

— Той ще отрече, защото играе по правилата. Срещу безплатна бира.

— Тези неща винаги са копродукции — рече Делфуенсо. — Кинг и Маккуин са тръгнали на среща с човек от другата група като представители на „Уадия“. С идеята за финансиране или някакъв друг вид сътрудничество. Логистика, доставки. Планът е бил двамата да бъдат закарани там, а после новият човек да ги заведе в своята щабквартира. Нещо като ритуален танц. Който бързо се превръща в

провал. Новият човек започва да им крещи, а след това вади нож и се опитва да ги убие. Но Маккуин успява да го обезоръжи.

— Като в хода на процеса му чупи ръката — кимна Ричър.

— Така ли?

— Днес по обед научихме това от съдебния лекар — обади се Соренсън.

— Какво става после? — попита Ричър.

— После Маккуин го ликвидира — въздъхна Делфуенсо. — При самозащита. Почти по рефлекс.

— Глупости — поклати глава Ричър. — Убива го, за да му затвори устата. Човекът е крещял. Кой знае какви ги е дрънкал. Рискът е бил твърде голям. Възможно е да е живял в Сан Диего и да е виждал Маккуин да влиза и излиза от местната централа на ФБР. А Маккуин не е искал Кинг да научи това.

— Убийството е било оправдано.

— Добре ли го е извършил?

— Това ли разбираш под „оправдано“?

— Стилът може да помогне. Особено ако решението е близо.

— Не знам колко добре го е извършил.

— Аз обаче знам, защото видях трупа — каза Соренсън. — Справил се е доста добре. Страничен разрез на челото, за да го заслепи със собствената му кръв, а след това удар между ребрата със завъртане на ножа. Раз, два и готово.

— Сега доволен ли си? — попита Делфуенсо.

— Малко старомодно, не мислиш ли? — подхвърли Ричър. — Едно време наистина са смятали челния разрез за проява на майсторство и стил. На практика обаче той е бил излишен. След като така и така ще забиеш дваисетсантиметрово острие в корема на противника, какво ти пука дали и как си го заслепил.

— Както и да е. За мен убийството е било оправдано.

— Съгласен съм. Не споря. Какво се случва след това?

— Тръгват да бягат. Червената кола не им харесва. Убедени са, че рано или късно местните ченгета или лошите ще тръгнат да я търсят. А вероятно и едните, и другите. Маккуин знае къде съм. Знае го още от самото начало. Затова се насочва към Син Сити. Прави се, че не знае къде точно отива и когато уж случайно открива моето шевии, предлага да го задигнат. Кинг няма нищо против.

— На практика обаче не го крадат в буквалния смисъл на думата.

— Не са могли да го отворят. Колата е нов модел, с куп системи за сигурност. Алармата се включва. Аз погледнах през прозорчето на дамската тоалетна и веднага разбрах какво се случва. Двамата стояха пред колата като пълни глупаци. Реших да изляза — все едно че току-що съм приключила работа. Очаквах да ме заплашат с оръжие и да ми вземат ключа. По-късно Маккуин сподели, че и той е очаквал същото. В най-лошия случай щял да ме фрасне по главата. Но Кинг бил на друго мнение. Не искал свидетели. Затова предпочел цялата история с отвличането. Взема сервитьорката за заложенница и екшънът започва.

— Маккуин познавал ли е човекът в бункера?

— Не. Каза, че за пръв път го вижда.

— Значи и ти не си знаела кой всъщност е той. И не си имала възможност за новини в реално време в продължение на цяло денонощие. Също като нас. А Канзас Сити не си прави труд да те информира, защото си никоя.

— В какъв смисъл да ме информира?

— Доколкото ни е известно, убитият е бил резидент на ЦРУ — поясни Соренсън.

Делфуенсо помълча известно време, после каза:

— Трябва да проверя.

Отвори библията, извади джиесема и включи зарядното. После натисна някакъв бутон и го задържа в продължение на две дълги секунди. Дисплеят светна. Върху него беше изписано текстово съобщение. С главни букви.

— Извънредна ситуация — обяви тя. — Маккуин току-що е изчезнал от радара.

Делфуенсо набра някакъв записан в паметта номер и получи последната информация. Изчезването на Маккуин от радара било просто един фигуративен израз. На практика сигналите на неговия джипиес изчезнали от екрана на нечий компютър. Той бил оборудван с два чипа — единият в телефона, а другият отзад в колана на панталона му. С тяхна помощ записвали движенията му в продължение на цели седем месеца. Но преди час сигналът прекъснал и повече не се появил. И двата чипа изключили в рамките на секунди. Вероятността да са се повредили едновременно била толкова нищожна, че никой не си направил труда да я обсъжда. Всички приели, че Маккуин е в беда.

— Къде е бил засечен за последен път? — попита Ричър.

— На обичайното място.

— Тоест?

— В едно скривалище на „Уадия“.

— Къде се намира то?

— Близко до Канзас Сити.

Ричър помълча за момент, после попита:

— Твоите хора имат ли план?

— Няма да забъркваме момчетата от Канзас Сити. Това е решено отдавна. От този момент нататък те са напълно изолирани. Няма как да ни помогнат при такъв проблем. Като нищо може да се окаже, че именно те са го причинили.

— И какъв е планът?

— Отряд за бързо реагиране директно от Куонтико.

— Кога?

— Незабавно.

— Тоест?

— След осем часа са в Канзас Сити.

— Това ли значи „незабавно“?

— Огромна страна сме. Нужно е и време за организация.

— Осем часа са прекалено много.

— Знам.

— Но ние сме тук. И тримата. Намираме се само на сто и шейсет километра от Канзас Сити. Това означава два часа, а не осем.

Дискусия нямаше. Ричър не очакваше да има. Изчезнал бе агент под прикритие. Неписаните правила на ФБР едва ли бяха по-малко строги от тези на армията. Работата под прикритие бе най-трудната работа на света. Единственият начин да бъде поносима бе оперативният агент да знае, че го наблюдават хора, които ще реагират незабавно, ако попадне в беда.

Дадоха си три минути за подготовка. Ричър не се нуждаеше дори от тях, тъй като нямаше багаж в стаята си. Четката за зъби беше в джоба му, което означаваше, че е готов. Делфуенсо употреби времето, за да напише бележка на Луси, а Соренсън — за преобличане. Използва дрехите, подредени на купчинки върху леглото. След което се пошегува, че им предстои една „дънкова“ нощ.

После настъпи неизбежната пауза. Затишието пред бурята.

Делфуенсо погледна Ричър в очите.

— Не забравяй, че „Уадия“ знае името ти и разполага с описанието ти — рече тя.

— Знам — кимна Ричър.

— А Маккуин почти сигурно им е казал, че ти си ликвидирал Кинг. Това също не го забравяй.

— Ти какво, да не си ми майка? Престани да се тревожиш за мен!

За момента разполагаха с едно-единствено оръжие. Компактният глок 19 от библията на Делфуенсо. Тя го стискаше в дясната си ръка, а в лявата държеше калъфа със служебната си карта. Телефонът беше в джоба на панталона ѝ. Първата спирка беше стаята на Трапатони. Вътре все още светеше и той отвори секунди след почукването. Служебната карта го обърка. Сякаш земята под краката му всеки момент щеше да се разтвори.

Никаква сервитьорка в бар. Никаква невинна жертва. Вече не. По всичко личеше, че картата под носа му дава повече правомощия от

неговите. Беше нещо като асо коз. Вероятно издадена директно от Хувър Билдинг, а не от някое регионално бюро. Всъщност Ричър не беше много наясно с нюансите. За разлика от мъжа насреща им, който моментално влезе в час, грабна сакото си от облегалката на стола и се присъедини към тях по пътеката за стаята на Бейл.

Бейл оказа по-голяма съпротива. Вероятно защото притежаваше по-силно его. Посещението започна по същия начин. Все още запалена лампа, бързо отваряне на вратата, дълбока изненада от картата, пхнатата под носа му. След това обаче започна да спори. Обяви, че няма представа за нищо от това, което се случва. Никой не го е информирал, никой не му е спуснал указания, а Делфуенсо не му е началник. Агент на длъжност еднаква с неговата, независимо дали работи в Хувър Билдинг или не. Не може да му нарежда какво да прави.

Беше доста раздразнен и непоклатим.

Развоят на събитията беше неблагоприятен за Делфуенсо. Нямаше как да го свърже с кораба-майка, защото Хувър Билдинг нямаше да я подкрепи. Моментът не беше подходящ за подобни действия. Костюмарите в тамошните кабинети нямаше да одобряват импровизирана партизанска акция, организирана от две жени и някакъв граждан. Рискът беше прекалено голям, отговорностите също. Далеч извън правилата. Всичко зависеше от личните й способности да убеждава. Агент към агент. Лице в лице. Нещо, което не се получаваше.

По тази причина Ричър му тресна един юмрук. Не много силен. Премежен ляв ъперкът в слънчевия сплит. Нищо особено. Достатъчен да го прегъне на две. После беше лесно. Изви му ръцете зад гърба и Соренсън издърпа пистолета му от кобура под мишницата. Резервният пълнител щракна и се освободи от колана. Джиесемът изскочи от единия джоб на панталона му, а ключовете на колата видяха бял свят от другия. Трапатони вече беше предал своите вещи със същото предназначение. Доброволно, дори пъргаво и забързано.

Ричър бутна Бейл на единия фотьойл, а Трапатони се настани в другия.

— Задачата ви остава същата — изглежда ги един по един Делфуенсо. — Продължавате да се грижите за останалите гости, една от които е собствената ми дъщеря. Очаквам да я охранявате и да се отнасяте добре с нея.

Не получи отговор.

— Предадохте служебното си оръжие — добави Ричър. — Там, откъдето идвам, това представлява сериозно нарушение. Сигурен съм, че нещата са същите и при вас. Ако изпълните това, което ви се казва, никой няма да разбере за това. Но ако престъпите чертата, лично аз ще се погрижа да разпространя новината. Ще станете за смях. Обезоръжени от две жени, представяте ли си? Ще ви превърнат в боксови круши. Няма да ви поверят дори да се грижите за служебните кучета.

Отново нямаше отговор. Но Ричър усети, че са се предали.

Провериха двете коли и избраха онази, която имаше повече бензин в резервоара. Колата на Бейл. Делфуенсо седна зад волана, а Соренсън зае мястото до нея. Ричър се разположи отзад. На сто метра по-нататък мама реагира като Трапатони, а не като Бейл. Тя пое ангажимента да се грижи за Луси и натисна бутона за портала в мига, в който я помолиха. Тримата се върнаха в колата на Бейл и потеглиха. Направиха широк обратен завой, изминаха стотина метра по циментовата алея и излязоха през портала.

Завиха наляво и поеха на север, към междущатската магистрала.

Порталът се затвори след тях.

Кола, три джиесема, един глок 19, два глока 17, плюс осемдесет и осем 9-милиметрови патрона.

Това беше добър старт.

Трийсетината километра по тъмния и неравен междуселски път бяха трудни за преодоляване и не позволяваха смислен разговор. Такъв се получи едва когато се качиха на магистралата и поеха на изток. Колата на Бейл беше поддържана и вървеше добре, също като колата на Соренсън и злополучната импала на Делфуенсо. Стабилно и тихо, дори и при сто и шейсет километра в час. Наистина впечатляващо, помисли си Ричър.

— С какво точно се занимава един резидент на ЦРУ? — попита Делфуенсо.

— Отговаря за определена част от чужда територия — отвърна Ричър. — Обикновено това е посолството ни в някоя чужда държава, близо до което живее. Разправя се с разни бегълци и ръководи местните агенти, които работят за нас. — Замълча за момент, после добави: — Той може да бъде и жена.

— Има ли жени резиденти на ЦРУ? — попита Делфуенсо.

— Нямам представа. Служил съм в армията.

— А там имал ли си жени началници?

— Само когато ми се е усмихвала съдбата.

— А местните агенти, които работят за нас? Що за хора са те?

— Най-обикновени. Чужди граждани, които са изнудвани, подкупвани или предават родината си по идеологически причини. Резидентът периодично се среща с най-значимите от тях.

— По какъв начин?

— Както във филмите. В някое закътано кафене, задна уличка или парк. Остава им пакетчета в разни телефонни кабинки.

— А защо се среща с тях?

— Изнудваните трябва периодично да бъдат заплашвани, подкупните се нуждаят от парите си, а дисидентите се нуждаят от ухажване и насърчаване. Самите резиденти пък трябва да събират своята информация.

— Колко често се срещат?

— Веднъж в седмицата, веднъж в месеца. Зависи от конкретния агент и неговите нужди.

— А през останалото време резидентът се представя като търговски аташе?

— Или културен аташе. А може би и нещо друго, което не предполага скъсване от работа.

— Това става на места като Русия, Близкия изток и Пакистан, така ли?

— Предполагам, че да — отвърна Ричър.

— Тогава защо такъв човек иска да убие някакъв агент на ФБР в Небраска?

— Той е владееел арабски — намеси се Соренсън. — Може би някой от ръководителите на „Уадия“ е бил негов агент в Сирия. Или все още е. Може би всичко е свързано с нещо, което е започнало в чужбина. Но на срещата в бункера не се появява никакъв сириец и резидентът на ЦРУ става подозрителен. От негова гледна точка всички, освен собствените му агенти са лоши, нали така?

— С малката подробност, че ЦРУ няма право да действа на територията на Съединените щати.

— Може би става въпрос за свръхсекретна операция. Може би са се готвили да ликвидират този човек. Заради неизпълнени ангажименти или нещо друго, но ние няма как да разберем това.

— Но въпросният човек е правил разлика между Маккуин и приятелят му сириец, нали? — подхвърли Делфуенсо. — Нима е възможно да убие погрешния човек? Или аз съм пропуснала нещо от сайта на ЦРУ?

— Не са имали намерение да убиват никого — поклати глава Ричър. — Имат специални хора за „мокри поръчки“ и не биха изпратили с тази цел резидент. Освен това човекът за мокра поръчка няма да си вземе скаутския нож, а нещо по-различно. И подходът му ще бъде различен. Ние нямаше да можем дори да идентифицираме трупа. Не и чрез пръстови отпечатащи или зъбни проби.

— Добре, значи е била една съвсем нормална среща — обади се Соренсън. — Никаква драма. Резидентът на ЦРУ отива да се види с агента си.

— Но агентът му не се появява. Защо тогава той просто не си е вдигнал чуковете? Защо вади нож?

— Може би е познавал отнякъде Маккуин.

— Маккуин не го познаваше.

— Второто не е задължително. Може би онзи е знаел, че Маккуин е от ФБР, а след това изведнъж го вижда като член на терористична организация. Повечето хора на негово място ще го вземат за предател вместо за агент под прикритие.

— Значи става въпрос за случаен инцидент? Сбъркана самоличност?

— Някои неща са много по-прости, отколкото изглеждат.

— Знам — кимна Ричър.

— Но нищо дотук не обяснява защо един резидент на ЦРУ се представя като член на терористична група — възрази Делфуенсо. — Не забравяйте, че той е човекът, с когото трябва да се срещнат Кинг и Маккуин.

— Може би и той е бил под прикритие — подхвърли Соренсън.

— ЦРУ няма право да оперира в Америка.

— Живеем в модерен свят, Карън.

— Две операции под прикритие по едно и също време на едно и също място? Какви са шансовете да се случи това?

— Не много големи — отвърна Ричър. — Но едва ли е станало така. Достатъчно е двама души да проявят интерес към едно и също нещо.

— Дали за това нещо ще изпратят резидент?

— Възможно е. Тук никой не го познава, а той притежава съответните умения и владее езика. На книга спокойно може да изглежда, че е между две назначения.

— Ако убият мой агент, ще им подпаля къщата! — процеди Делфуенсо. — Но защо ЦРУ не ни се обаждат?

— Може би се обаждат — отвърна Ричър. — Но не лично на теб. В момента вероятно нещата се обсъждат в някой закътан вашингтонски кабинет. Между двама възрастни бели мъже с костюми и пури в уста.

Часовникът в главата на Ричър и километражът на таблото действаха в синхрон и показваха, че ще стигнат Канзас Сити доста преди двата часа, които си бяха поставили като цел. Пътуването щеше да отнеме час и четирийсет минути, най-много час и три четвърти. Разбира се, без да се броят неизбежните няколко километра в самия му

край. Лошите едва ли се криеха на място в центъра на града. Ричър не очакваше, че ще провеждат срещите си във фоайето на някой от тамошните хотели.

— Къща в предградията — сякаш отгатна мислите му Делфуенсо. — На югоизток.

— Разстояние?

— На двайсетина километра от центъра.

— Какъв тип предградие? — попита той.

— За заможни хора. Доста оживено.

— Това е странно.

— Може би.

— Но предполагам, че е добре избрано.

Делфуенсо кимна и каза:

— „Уадия“ са по-умни, отколкото си представяме.

Париж на Средния запад се приближаваше с километър на всеки трийсет секунди.

— Какво знаеш за Питър Кинг? — обади се Соренсън.

— Откъде знаете това име? — отвърна с въпрос Делфуенсо.

— Ричър го е чул от устата на Алън Кинг. Делфуенсо го стрелна в огледалото и кимна.

— Да, спомням си. А след това се изпусна да каже, че живее на място, обитавано от милион и половина души. Малко след като обяви, че по принцип живее в Небраска. И малко след като каза, че шофира вече три часа въпреки почти пълния резервоар и бутилките със студена вода.

— Научихме, че преди седем месеца Питър Кинг се е преместил от Денвър в Канзас Сити — добави Соренсън.

— Май знаете повече от необходимото — отбеляза Делфуенсо.

— Случайно ли е било това преместване?

— Няма случайности. Не и когато става въпрос за силите на реда, както вероятно ти е известно.

— Той ченге ли е, агент ли?

— Защо трябва да бъде едно от двете?

— Просто се опитвам да разбера фактите. Човекът е служил на страната си.

— В такъв случай трябва да те разочаровам: Питър Кинг не е нито ченге, нито агент.

— А е свързан с „Уадия“?

— Имаме такива подозрения.

— Колко тясно свързан?

— Мислим, че е техният лидер.

— Ясно.

— В тяхната организационна схема съществуват само две роли, които не можем да свържем с имена. В същото време има само две имена, които не можем да свържем с конкретни роли. Едната роля е на лидера, а едното име е Питър Кинг. Логично е да допуснем, че между тях съществува връзка.

— С брат в организацията, с когото не си говори?

— Той не говори с никого от редовите членове. Не и ако наистина е лидерът. Тези клетки не оперират по такъв начин. Лидерът разговаря само с най-доверените си помощници, които са двама, най-много трима. Надолу по веригата съществува стриктна изолация в името на сигурността.

— Шантава работа въпреки всичко — промърмори Соренсън.

Делфуенсо кимна.

— Маккуин беше опознал Алън Кинг. В отношението към брат му се усещала някаква странна зависимост. Алън е малкото братче. Нуждаел се е от обичта на брат си. Или по-скоро е бил, в минало време. Постоянно се е натягал за одобрението му. Бил е обсебен от него. Предполагам, че снощи го спомена именно заради това. Друга причина нямаше. Може би е имало нещо неизказано между тях, останало от младежките години. Питър го е държал отговорен за нещо. Грешка, предателство, позор. В отговор Алън непрекъснато е искал да се доказва. А Маккуин останал с впечатлението, че Питър е искал Алън да се докаже. Нещо като изкупление. Трудна обич, но въпреки това обич. Знаеш как е в семействата. Кръвта вода не става и други подобни глупости. Според това, което знаем за Питър, той ще бъде наистина бесен, като чуе за смъртта на Алън.

— И поради това Маккуин е в беда. Тази нощ повече от всякога.

— Точно така — отново кимна Делфуенсо. — Да се надяваме, че ще успее да го убеди, че убийството е дело на Ричър, а той не е бил в състояние да му попречи.

На петнайсетина километра от щатската граница равната магистрала от изток на запад, която пресичаше по права линия целия Канзас, изведнъж започна да се превръща в сложна плетеница от надлези, подлези и скоростни отсечки. Все още в чертите на Канзас, Делфуенсо зави на юг, а след това отново се насочи на изток по федерално шосе с различен номер. Не след дълго навлязоха в Мисури. Продължаваха да се движат в лентата за изпреварване със сто и четирийсет километра в час, следвайки табелата на някакво населено място, носещо името Лийс Съмит. Но преди да стигнат до него, завиха на север, към друго населено място, наречено Рейтаун. Не стигнаха и до него, защото завиха на северозапад и потънаха в огромно по площ предградие, сред което тъмнееше нещо като голям парк. На дневна светлина сигурно бе красиво, но през нощта беше само една черна дупка. Делфуенсо рязко намали скоростта. Двигателят почти не се чуваше. Тя навлезе в серия от завои, шофирайки някак колебливо. Ускоряваше на осветените места, после пак намаляваше. Сякаш се плашеше от мрака или не беше сигурна къде отива.

— Идвала ли си тук и преди? — попита Ричър.

— Никой от нас не е идвал, с изключение на Маккуин — отвърна тя. — Беше ни твърде рано. На този етап от операцията трябваше да се държим настрана и да наблюдаваме. Но аз имам копие от плана и знам адреса. Видях къщата в Google Maps, тъй че, общо взето, се ориентирам.

Трябваше да се ориентира в едно обикновено американско предградие, това беше ясно. От двете страни на платното имаше тротоари от покрит с мъх бетон, тук-там надигнат от корените на дърветата, с нарядко разположени противопожарни кранове. Ричър беше в състояние да види и къщите, застроени плътно една до друга в нещо като миниатюрни комплекси. Повечето бяха малки и скромни, но имаше и големи. Всички до една с тъмни прозорци. Повечето бяха бели, но имаше и такива с цветна мазилка. Повечето бяха еднотажни — много по-широки, отколкото високи. Едни имаха прозорчета под покрива, зад които се криеше по някоя и друга допълнителна таванска стая. Пред всички се виждаха пощенски кутии, цветя и храсти покрай стените, морави, пресечени от алеи. На повечето алеи бяха паркирани

коли — една или две, а понякога и три. Пред някои имаше мокри от роса детски велосипеди, пред други — футболни или хоккейни врати и баскетболни табла. В част от дворовете стърчаха пилони с увиснали от безветрието щатски знамена, които изглеждаха сиви.

— Очаквах нещо по-различно — промърмори Ричър.

— Нали ти казах? — обърна се да го погледне Делфуенсо. — Голямо и гъсто населено предградие.

— Тук сирийците едва ли ще останат незабелязани.

— По-светлите се представят за италианци, а по-мургавите — за индийци. От Делхи, Мумбай и други подобни места. Малко хора могат да направят разлика. Обясняват, че са техници, които работят в града. — Колата намали ход и спря. — Тук сме на две преки от мястото. Как мислите да процедираме?

Ричър имаше опит в щурмуването на къщи. Беше го правил поне двайсетина пъти. Но винаги с голям екип военни полицаи, разделени на групи. За проникване отзад, за проникване отпред, плюс задължителен, въоръжен до зъби резерв в блиндирани джипове. Теренът винаги беше предварително отцепен и охраняван, всички поддържаха радиовръзка, а наблизо чакаше медицински екип. Сега се чувстваше сам, безпомощен и зле екипиран.

— Можем да запалим къщата — каза на глас той. — Обикновено това върши работа, защото рано или късно всички изскачат навън. Но трябва да имаме предвид, че Маккуин може да е завързан или заключен някъде. Следователно един от нас трябва да заеме позиция пред вратата на мазето, ако има такава. Вторият атакува отпред, а третият — задната врата. Как сте със стрелбата?

— Доста добре — отвърна Делфуенсо.

— Не зле — добави Соренсън.

— Окей. Държете оръжието с две ръце, право пред себе си. Стреляте по всичко, което мърда, с изключение на мен и Маккуин. За сигурност трябва да се целите в главата. В средата на лицето. Единични изстрели, никаква автоматична стрелба, защото трябва да пестим мунициите. Ще имаме предимство за не повече от четири секунди. Не бива да допуснем обсада.

— Не искаш да опитаме замаскиран подход, така ли? — попита Делфуенсо. — Мога да звънна на вратата и да кажа, че съм се изгубила.

— Не — поклати глава Ричър. — Защото ще те гръмнат, а ние със Соренсън ще трябва да се справяме сами.

— Вършил ли си подобно нещо и преди?

— А ти?

— Не. Това е работа на отряда за бързо реагиране.

— Обикновено е петдесет на петдесет — рече Ричър. — Имам предвид хепиенда. Знам го от опит.

— Може би трябва да изчакаме подкрепленията от Куонтико.

— Да идем поне да огледаме.

Измъкнаха се от колата на Бейл и безшумно тръгнаха в нощта с пистолети в ръце. Нищо друго не помръдваше. Тъмносиньото облекло ги правеше почти невидими. Крачеха по тротоара един след друг, инстинктивно поддържайки дистанция от два-три метра помежду си. Така стигнаха до първата пряка и пресякоха уличното платно. Не се оглеждаха, тъй като по това време на денонощието шансовете им да пипнат заразна болест бяха значително по-големи от това да бъдат прегазени. Изминаха със същото темпо и разстоянието до втората пряка, където забавиха темпото и съкратиха разстоянието помежду си, сякаш трябваше да проведат малка дискусия. Делфуенсо беше уточнила, че е виждала къщата само отгоре, на компютърния екран. Двумерна и плоска. Веднага след това добави, че се надява да я познае и на живо, в нормалното триизмерно състояние. Всичко щеше да зависи от това как изглежда кварталът от човешка гледна точка, а не от сателитна камера.

Спряха на ъгъла и Делф уенсо погледна към улицата вдясно. Платното се издигаше леко нагоре, а след това се снижаваше. Виждаха се само първите къщи. Останалите тънеха в мрака.

— Тук е — обяви тя.

— Къде точно?

— Втората къща вляво след билото.

— Сигурна ли си? От тук все още не се вижда.

— На сателитните снимки се виждаха и съседните къщи, които разгледах добре. Улицата е същата. Познах я по липсата на противопожарни кранове. Такива има по ъглите на всички останали.

Ричър се огледа. Противопожарни кранове наистина липсваха.

— Добра работа — рече той.

Соренсън изрази готовност да проникне през вратата на мазето. Ако имало такава. Ако нямало, щяла да счупи някой от прозорците. Ричър не възрази. Подходът от трето място щеше да помогне, но без да е решаващ. Най-опасното място беше входната врата, по очевидни причини. А най-ефективното за проникване — задната врата. Той трябваше да избира между двете. Риск печели, риск губи.

— Аз ще поема задната — обяви той.

— В такъв случай аз ще атакувам отпред — рече Делфуенсо.

— Само не им обяснявай, че си се изгубила, а направо стреляй. В лицето. Още преди да са ти казали „здрасти“.

— Трябва да дадем малък аванс на Соренсън. Разбира се, ако има врата за мазето. От там се влиза по-бавно.

— Става — кимна Ричър. — Но нека първо стигнем до там.

След което потеглиха. Този път с бърза крачка нагоре по стръмната улица.

Вървяха по платното, а не по тротоара. Нямаше смисъл да се отказват от прикритието на дърветата покрай бордюра, колкото и незначително да беше то. Ричър вдигна ръка и спря в момента, в който прецени, че се намират на около два метра и половина под билото на възвишението. Оттук нататък той и Соренсън щяха да напредват бавно през задните дворове, а Делфуенсо, след продължителна пауза, щеше да се насочи директно към входната врата. Изчакването от нейна страна беше задължително, тъй като те щяха да се движат доста по-бавно предвид допълнителните препятствия.

Огради, храсталаци, кучета. А може би и бодлива тел. Все пак се намираха в Мисури. Навремето компанията „Съдърн Уайър“ в Сейнт Луис била най-големият производител на бодлива тел. Седем цента за килограм, достатъчно евтина за всички.

Най-опасна си оставаше задачата на Делфуенсо. Наблюдателните пунктове винаги бяха отпред, докато отзад не бяха задължителни. Ако забележеха нечие приближаване, то щеше да е нейното. После всичко зависеше от степента на параноята им. Която на този етап вероятно щеше да бъде висока. Дали появилата се на улицата жена е невинен минувач, или всичко вече представлява заплаха?

Нямаше бодлива тел. Нямаше и кучета. Домашните любимци в предградията бяха твърде изнежени, за да прекарват нощта на открито, а дворовете — прекалено подредени, за да им отива бодлива тел. Но огради и храсти имаше. Някои огради бяха доста високи, някои храсти имаха тръни. Преодоляваха ги лесно. Соренсън се оказа много добра в прескачането, много по-гъвкава от Ричър. Бодливите храсти също не бяха проблем. Достатъчно беше да подхождат с гръб към тях. Евтината дънкова материя се оказа доста здрава.

Трудно беше да се определи точно кога ще стигнат билото на възвишението, тъй като прекосяваха широки терасирани дворове. Но

бледата луна позволяваше на Ричър да вижда жиците през пролуките между къщите, които се събираха при електрически стълб, оформяйки обърнато V от двете му страни. Там трябва да е билото, прецени той.

Втората къща вляво след билото.

Очевидно стигнала до същото заключение, Соренсън използва ръцете си за кратка сигнализация. Едно, две, а след това посочи пред себе си. *Целта е онази къща*. Ричър кимна. Прекосиха двора, в който се намираха, прескочиха ниската ограда и се озоваха в следващия парцел, който принадлежеше към къщата, съседна на целта. Затревената площ беше задръстена от най-различни предмети. Газово барбекю, градински столове, разнообразни играчки на колела — от онези, които децата теглят или карат с педали. Една от тях имаше формата на обувка за тенис. Ричър спря и огледа къщата. Три спални, не повече. Двете от тях пълни с деца. Тънки стени. От гипсокартон, облицован с ламперия. Щеше да се наложи да стрелят в обратна посока. Освен ако къщата от другата страна не се окажеше сиропиталище.

Насочиха се към последната ограда и целта се появи пред очите им.

Къщата се оказа двуетажна.

Два пъти по-тясна от околните и два пъти по-висока.

Стените ѝ бяха покрити с тъмnochервена мазилка. В задната част имаше просторна кухня. От нея вероятно започваше дълъг коридор със стаи от двете страни. И вътрешно стълбище. Стаите горе може би бяха четири. Два пъти по-малки от нормалните заради разположението си.

Това не беше добре. Никак не беше добре. Ричър от опит знаеше, че двуетажните къщи са осем пъти по-трудни за щурмуване от едноетажните.

Соренсън въпросително го погледна.

Той ѝ намигна с лявото око.

Прескочиха оградата и се озоваха в двора на целта. Минимална поддръжка. Отдавна некосена изсъхнала трева, никакви цветни лехи. Без дървета, без декоративни растения. Нямаше барбекю, нямаше столове, нямаше играчки.

В замяна на това имаше врата към мазето.

Която зееше широко отворена.

Беше стандартна двойна врата за мазе, направена от пресована ламарина, метър и шейсет на метър и трийсет, вкопана в основите на къщата. До нея се стигаше по няколко полегати дървени стъпала.

В мазето не светеше. Ричър обходи къщата, която също беше тъмна, с изключение на малко прозорче с матирано стъкло на първия етаж, най-вляво. Вероятно тоалетна. Може би заета. В най-лошия случай можеше да става въпрос за банда фанатици, натъпкани по четирима в стая. Единият от тях буден, на посещение в тоалетната.

Трапезария, дневна и може би четири стаи на втория етаж.

В най-лошия случай дваисет и четири души.

Върна се при Соренсън. Тя приближи два разтворени пръста към очите си, после ги събра и посочи вратата на мазето. Оттам да надникна. Ричър кимна. Тя започна да се спуска по стълбите. Бавно и внимателно, стъпвайки в края на дъските, за да не скърцат. Стигна бетонния под, надникна през отворената врата, а след това изчезна зад нея.

Ричър зачака. Четирийсет секунди. Цяла минута.

Соренсън се върна. Главата ѝ се показва през тъмния отвор в основата на стълбите, после се появи и тялото ѝ. Изглеждаше леко задъхана на лунната светлина. Но кимна. Чисто, всичко е наред. Ричър насочи показалец към нея, почука по лявата си китка, а след това докосна ухото си. Изчакай, докато ни чуеш на вратите.

Соренсън отново се скри.

Ричър се изтегли назад. Спря, когато можеше да вижда фасадата на къщата. Там чакаше Делфуенсо, вероятно скрита зад някое дърво. Залепена за него. Ричър махна и тя се появи. Мимиката ѝ беше съвсем ясна: Какво става? Придружаваше я изразителен жест с ръка. Той сви рамене: Не съм сигурен. Тя вдигна палец, после го наведе: Да или не?

Неговият палец щръкна нагоре.

Да.

Тя кимна и си пое дъх. Ръцете ѝ се протегнаха към него с дланите нагоре. Заедно с пистолета на едната от тях. Пръстите ѝ се разпериха. Десет.

Един пръст се прегъна. Девет. После още един. Осем.

Тялото ѝ се завъртя и изчезна от погледа му. По посока на входната врата. Ричър направи същото и тръгна към задната. Седем. Шест. Пет. Четири. Три.

Две.

Едно.

Оказа се, че Делфуенсо брой по-бързо от него. Чуването по входната врата есна в момента, в който той вдигае крак. Прозвуча като съприкосновение на пистолетна ръкохватка с метал. Входната врата беше от стомана. Блиндирана. Като предпазна мярка. Той се запита каква ли съпротива ще окаже задната врата.

Скромна, както се разбра миг по-късно.

Подметката му се заби на два сантиметра над бравата. Вратата пропука и отскочи навътре. Ричър се озова в кухнята. Малко по-бързо от очакваното, но иначе без проблеми, ако не се брой преодоляването на едно малко препятствие. Чуването по входната врата продължаваше. Кухнята беше студена и празна. Със следи от скорошно ползване. Ричър излезе в коридора, готов да посрещне някой, тръгнал да отваря входната врата. И да го гръмне в гърба.

Но коридорът беше пуст.

Делфуенсо продължаваше да чука. Достатъчно силно, за да събуди и мъртвец. Ричър се промъкна напред, с насочен пистолет. Торсът му се въртеше наляво-надясно, сякаш танцуваше бързо диско. В типичен за щурмуване стил. Трапезарията се намираще вляво. Претъпкана с мебели, но без хора.

Същото беше положението и в салона вдясно. Много вещи. Много мебели. Никакви хора.

По протежението на коридора се виждаха още две врати. Под едната се процеждаше светлина. Матираното прозорче. Вероятно тоалетната. Вероятно заета. Ричър преодоля разстоянието до нея с един скок и заби крак във вратата. Бравата се оказа точно толкова крехка, колкото и тази на кухнята. Вратата се отвори с трясък, а той отскочи назад с пръст на спусъка.

Тоалетната беше празна.

Лампата светеше, но вътре нямаше никой.

После от последната врата излезе Соренсън, стиснала глока с две ръце.

— Не стреляй, аз съм — извика Ричър.

Стълбите зад нея бяха пуси. Там нямаше никой. Приземният етаж чист.

— Иди да отвориш на Делфуенсо, а аз ще проверя горе — рече той. Пое по стълбите. Това беше най-неблагоприятната ситуация. Мразеше стълбищата. При тях всичко е срещу теб, включително гравитацията. Врагът има по-благоприятна позиция. Плюс безгранични възможности за укритие. Плюс огромното удоволствие да види главата ти отгоре.

Лоша работа. Но специално тези стълби ги изкачи спокойно, тъй като вече беше напълно убеден, че къщата е празна. И в други къщи беше прониквал с взлом. Но в тях усещането беше различно. Тази тук беше безжизнена. Никакъв пулс. Тиха и спокойна. Сякаш изоставена.

И си беше точно такава.

На горния етаж имаше четири стаи с вградени гардероби и две тоалетни. Ричър ги провери една по една, подскачайки наляво и надясно, описвайки пируети като някаква абсурдна паравоенна балерина. Липсваше само оркестрова музика с внезапни кулминации.

Всички стаи, гардероби и тоалетни бяха празни.

Имаше разни боклуци, имаше легла, имаше дрехи в гардеробите, имаше мебели.

Но не и хора. Приземният етаж чист. Вторият етаж чист. Вкъщи нямаше никой.

Един добре дошъл резултат за повечето хора. Такава е човешката природа. Облекчение. Отпускане. Мир с достойнство. Но Ричър, Соренсън и Делфуенсо се събраха в коридора с чувство на недоволство и гняв. Фактът, че Маккуин не беше тук, означаваше само едно — той се намираше на друго, може би още по-гадно място. Евакуиран по спешност.

— Със сигурност имат друга тайна квартира, по-голяма от тази къща — обяви Ричър. — Защото са две отделни групи, обединени за някаква обща операция. Тук е тясно за тях, дори без да се броят другите неудобства. Според мен това място е къща за гости. Допълнително съоръжение.

— Например пощенска кутия — подхвърли Соренсън.

— Маккуин е живял тук — поклати глава Делфуенсо. — Самият той ни го съобщи, освен това го потвърждава и седеммесечното сателитно наблюдение.

Ричър тръгна по коридора и започна да пали лампите в помещенията. Трапезарията, хола, кухнята.

— Да претърсим всичко — обяви той. — Трябва да са оставили следи, ако действително шарят между две тайни квартири. Независимо колко старателно са почиствали след себе си.

Оказа се, че са почиствали наистина добре. Това веднага си пролича. Бяха свършили добра работа, но не в обичайния смисъл. Защото следи от присъствието им имаше навсякъде. Неоправени легла, мръсни чинии в мивката, смачкани възглавници на дивана, стари вестници, неизхвърлен боклук. Неизмити чаши, пълни пепелници, разхвърляни дрехи. Обитателите на този дом се бяха изнесли на бегом.

И бяха чистили избирателно — поща, сметки, квитанции, книжа от всякакъв род. От подобни неща нямаше дори следа. Никакви имена, никакви записки, никакви хартиени документи, никакви послания. Разбира се, Ричър не очакваше карта с червена стрелка и надпис НАШАТА ЩАБКВАРТИРА. Но хората по принцип оставяха по нещо след себе си. Нещо дребно и незначително. Квитанция за магистрална такса, билет за кино. В кофата за боклук, завряно в някой ъгъл, под възглавницата на дивана. Тези хора обаче не бяха забравили нищо. Кое то доказваше, че са добри. Внимателни и прецизни, постоянно нащрек. Резултат от дисциплина на високо равнище. Всекидневна дисциплина, а не само при екстремни ситуации. Отлични мерки за сигурност.

Те тримата можеха единствено да се надяват на случайна грешка. После Соренсън ги повика в кухнята.

При случайната грешка.

На плота в кухнята лежаха седем големи хартиени торбички от „Макдоналдс“. Храна за вкъщи. Торбичките бяха смачкани и изцапани. Соренсън ги беше опразнила, изваждайки от тях чаши от сода и млечен шейк, опаковки от чийзбургери и кутийки от ябълков пай. Имаше още касови бележки, пожълтяло зеле, кълцан лук и изсъхнали пакетчета кетчуп.

— Падат си по „Макдоналдс“ — подхвърли Соренсън.

— Това не е престъпление — каза Ричър. — Аз също обичам „Макдоналдс“.

— Ето един хубав план Б — намеси се Делф уенсо. — Оставяме ги на мира, защото те така или иначе ще умрат от инфаркт до пет-шест години.

— Падат си по „Макдоналдс“ — повтори Соренсън. — Според мен това означава, че почти всеки ден изпращат някой да вземе от там храна за вкъщи. Бас държа, че някъде наоколо има „Макдоналдс“ с гише за коли.

Най-много на пет минути от тук.

— Е, това все пак е Америка — кимна Делфуенсо.

— Може би свикваш с тази храна и се пристрастяваш. Ако нашите хора са се скрили в другата си база, сигурно и там посещават най-близкия „Макдоналдс“. А когато се налага да отскочат до тук, вероятно пак се отбиват на същото място, за да се заредят. Така ще се случи и по обратния път, когато ще се отбият в по-близкото заведение до втората база.

— И по тази причина оставят отпадъци и на двете места — добави Ричър.

— Точно така — кимна Соренсън. — Купуваш си бъргър, пържени картофи и сода, които ядеш, докато пътуваш в колата. Но се случва така, че не можеш да изядеш всичко и го вземаш със себе си в къщата с намерението да го довършиш там. Тоест тук, в тази кухня. После, естествено, изхвърляш отпадъците в боклука. Така е по-

хигиенично. Но лошата новина е, че току-що си направил връзка между два географски района, които би трябвало да останат разделени.

— Какво пише на касовите бележки? — попита Ричър.

— Шест от тях са издадени от едно и също заведение, но седмата е от друго.

— Откъде е издадена седмата?

— Не знам. Няма адрес, а само код.

Соренсън не можеше да се свърже с местоработата си. Там бяха уведомени, че се намира под карантина в някакъв канзаски мотел по изричната заповед на регионалното управление на ФБР. Тя включи телефона на Трапатони и влезе в интернет. Без проблем откри номера на централата на „Макдоналдс“, но не беше оптимист. Всякакви идиоти можеха да се обаждат от мобилни телефони и да твърдят, че са агенти на ФБР. По тази причина очакваше яко размотаване.

Ричър, който беше наясно с това, се обърна към Делфуенсо и попита:

— Как се записват джипиес данните за местонахождението на Маккуин?

— Правят се снимки директно от екрана. Данните са изобразени със светещи точки и линии върху географска карта. Интервалите са по избор — на седмица, всекидневни, ежечасни.

— Могат ли да покрият период от седем месеца?

— Не виждам пречки.

— Как ще стигнеш до тях, ако искаш да ги разгледаш?

— Чрез имейл. Ако трябва, дори директно на телефона ми.

— Трябва да ги разгледаме.

— Те мислят, че съм затворена в някакъв мотел.

— Няма значение. Няма да им казваш, че не си. Ще се оплачеш, че безделието те побърква и искаш да вършиш нещо полезно. Кажи им, че имаш теория, която трябва да провериш. И че ако излезе нещо, незабавно ще се свържеш с тях.

— Каква теория?

— Няма значение. Бъди лаконична. Просто им кажи, че тези данни ти трябват.

Делфуенсо започна да набира някакъв номер, докато Соренсън отново беше помолена да изчака.

От началото на операцията бяха изминали малко повече от два часа и половина. Ричър стигна до заключението, че подготовката в Куонтико вече е в ход. Не беше много наясно как работят отрядите за бързо реагиране на ФБР. Може би разполагаха с предварително оборудвани и натоварени камиони, готови да потеглят за военновъздушната база „Андрюс“. Или пък използваха хеликоптери. Възможен беше и трети вариант — да държат екипировката си на склад в „Андрюс“, откъдето директно да я товарят на самолет. После идваше ред на дългия полет на запад. Малко повече от 1600 километра, най-вероятно с Боинг С-17 на ВВС, тъй като ФБР едва ли разполагаха със собствени транспортни самолети. След това трябваше да кацнат. На летището на Канзас Сити, което се намиреше далече на северозапад от града, или пък на военновъздушната база „Ричардс — Гебор“, на трийсетина километра на юг. Разбира се, ако въпросната база не беше закрыта. Той нямаше как да знае. В края на военната му кариера много бази бяха закрыти. Поради проблем в системата. Ако случаят бе такъв, единствената алтернатива беше военновъздушната база „Уайтман“ на сто километра в източна посока. След това отново камионите или хеликоптерите и тактическата подготовка. Едва тогава щяха да преминат към действие.

Осем часа. Огромна страна сме. Нужно е и време за организация.

Изборът на летище щеше да зависи от местонахождението на Маккуин. Соренсън продължаваше да се бори с корпоративните лабиринти, а Делфуенсо се беше втренчила в дисплея на телефона си в очакване на имейл. Времето течеше.

Ричър се опасяваше, че цялата им акция ще приключи с насочване на екипа от Куонтико към мишената.

Но и това беше по-добро от нищо.

Соренсън първа получи информация. Ако това можеше да се нарече информация. Централата на „Макдоналдс“ не отхвърли запитването ѝ, нямаше потайност или уклончивост от тяхна страна, просто малко объркване, известна некомпетентност и много музика,

докато изчакваше да я прехвърлят от един на друг номер. В крайна сметка стигна до някакъв служител в заведението с въпросния код. Вероятно един от онези, които обръщат бъргърите на скарата. Може би говореше от стенен телефон. Соренсън чу цвърчене на сурови картофи, изсипани във вряща мазнина.

— Бихте ли ми казали местоположението си? — попита тя.

— В кухнята съм — отвърна момчето.

— Не, имам предвид местоположението на ресторанта.

Момчето не отговори. Може би защото нямаше отговор. Стори й се, че чува как хапе устни. Като че ли се канеше да й каже: „Ресторантът е от другата страна на барплота, гледано от кухнята“.

— Какъв ви е адресът? — попита Соренсън.

— Моят ли? — учуди се момчето.

— Не, на ресторанта.

— Не знам. Никога не съм им пращал писмо.

— Къде се намира?

— Ресторантът ли?

— Да.

— Веднага след „Лейсис“. Няма как да го пропуснете.

— А къде е „Лейсис“?

— Веднага след „Тексако“.

— На кое шосе?

— Тук, на Шейсет и пет.

— Как се казва градът, в който се намирате?

— Мисля, че няма име.

— Не е в кадастъра?

— Не знам какво означава това.

— Добре. Как се казва най-близкият град, който има име?

— Голям ли?

— Да речем, да.

— Предполагам, че е Канзас Сити.

В този момент се чу висок и гневен глас. Управителят, каза си Соренсън. Крещеше, че е време за чистене.

— Трябва да затварям, госпожо — рече момчето и прекъсна връзката.

Соренсън остави телефона на плота, срещна въпросителния поглед на Ричър и поясни:

— Шосе шейсет и пет, близо до нещо, което се казва „Лейсис“, веднага след бензиностанция на „Тексако“.

Ричър замълча.

Соренсън включи телефона си и влезе в интернет. На дисплея се появи някаква карта и пръстите ѝ затанцуваха странен и продължителен танц върху нея. Лицето ѝ постепенно помръкваше.

— Страхотно — изпъшка тя. — Шейсет и пето шосе пресича целия щат от север на юг. От Айова до Арканзас. Дълго е почти петстотин километра.

— Някаква следи от „Лейсис“?

— Това не е справочник, а географска карта. Предполагам, че „Лейсис“ е някакъв магазин, аутлет или бар.

Но Соренсън не се предаде и стартира търсене онлайн. Набра Лейсис + Канзас Сити, но не излезе нищо. След това опита с Лейсис+Мисури и екранът се изпълни със ситно изписан текст.

— Малка верига за хранителни стоки — обяви тя и натисна дисплея с показалец, за да проследи съответния линк.

Телефонът беше бавен. Измина доста време, преди сайтът да се отвори. Танцът на пръстите се възобнови.

— Имат три обекта на Шейсет и пет — обяви след секунди Соренсън. — На трийсет километра един от друг, образуващи нещо като полукръг. Намират се на около сто километра от града.

Два часа и четирийсет минути.

— Все пак напредваме — рече Ричър.

После телефонът на Делфуенсо издаде кратък мелодичен сигнал за входящ имейл.

Сателитната снимка на екрана отпреди седем месеца обхващаше територията на пет съседни щата — Канзас, Небраска, Айова, Илинойс и Мисури. Осемстотин и осемдесет хиляди квадратни километра, на които живееха повече от двацет и шест милиона души.

Движенията на Маккуин сред тези километри и хора бяха маркирани с тънки алени линии. Последното му пътуване от Канзас до Небраска и Айова и обратно до Канзас представляваше леко назъбен правоъгълник. Имаше и някакви други извиващи се линии, които обаче не бяха много. Концентрацията на алени черти беше най-голяма в района на Канзас Сити. Там те се преплитаха като някакви безумни драсканици и представляваха почти плътна маса. Чертите, които се припокриваха, бяха по-ярки. На някои места приличаха на алени кръгове върху екрана.

— Можеш ли да увеличиш? — попита Ричър.

Делфуенсо направи няколко бързи движения с върха на пръстите си, наподобяващи тези на Соренсън.

Безумните драсканици изпълниха екрана и престанаха да бъдат кръгове, превръщайки се в нещо като бодлива топка. Алените линии се разделиха една от друга и избледняха.

Но две точки упорито грееха с ярка светлина. Две места, които бяха посещавани стотици пъти. Разстоянието между тях беше не повече от два сантиметра и наподобяваше светлинна река. Изминавано многократно и в двете посоки. Едната точка се намираше югозападно от другата.

— Това са точка А и точка Б — промълви Ричър. — Няма как да бъде друго.

Соренсън отново извика картата на екрана и сложи телефона си до този на Делфуенсо. Увеличи образа и започна да го мести така, че да се покаже правата като стрела граница между Канзас и Мисури, която изведнъж се изкривяваше, следвайки коритото на река Мисури.

— Точка А е тук — обяви тя. — Очевидно е тази къща. — След това започна да измества картината на североизток, работейки върху двата телефона едновременно с крайчеца на показалците си. С бавни и прецизни движения. — Точка Б се намира много близо до най-северния супермаркет на „Лейсис“.

С то километра. През лабиринт от предградия, по тъмни второстепенни пътища.

Два часа и петдесет минути път. Плюс вече още един. А може би и повече.

— Да вървим — надигна се Ричър.

Колата на Бейл имаше джипиес и това им беше от полза. Соренсън продиктува адреса на най-северния супермаркет на „Лейсис“ от екрана на своя телефон, а Делфуенсо го вкара в устройството. След това включи светлините на покрива и потегли с мръсна газ. Без предпазни мерки, без опити да останат незабелязани. Не и в близост до точка А. Ситуацията около точка Б щеше да е различна, но тя каза, че ще мисли за нея, когато пристигнат.

Сателитите, които бяха проследили движенията на Маккуин, им помогнаха да напуснат града за нула време, справяйки се без проблем с лабиринтите на предградията. Едно на нула за технологиите, помисли си Ричър. Студената логика на кръговото движение сочеше, че със сигурност ще се окажат в някоя задънена улица, но после изведнъж се появи поредната комбинация ляв-десен завои, която им позволи да излязат на околоръстния път, а десет километра по-късно и да се качат на И-70 и да поемат на изток, съвсем близо до южния край на Индипендънс, Мисури. Родният град на президента Хари Труман, любимия президент на Ричър.

Магистралата беше права и пуста, позволявайки скорост от над сто и шейсет километра в час. Ричър се обнадее. С тази скорост щяха да стигнат до точка Б за около петдесет минути, не повече. Кое то беше добре, защото дори ако момчетата от отряда за бързо реагиране бяха вече във въздуха, до пристигането им имаше много време.

Напуснаха магистралата по някаква отбивка, която сякаш не водеше доникъде. Но Ричър вече имаше доверие на навигационната система. Следеше стрелката и сивите линии около нея. После видя

шосе 65, което се извиваше на север от тях и криволичеше на изток към градче на име Маршъл. Несъмнено, име, свързано с историята. Джипиесът сечеше напъряко и щеше да ги изведе на шосе 65 малко след мястото на едно от историческите сражения през Гражданската война. Ричър беше добре запознат с историята на Америка. На това място се беше водил деветчасов артилерийски дуел. Артилерията беше царицата на битките. Артилеристите на Конфедерацията бяха нажежавали гюлетата си в огън, за да предизвикат пожари сред позициите на врага. А войниците на Съюза бяха носили униформи с червени кантове на панталоните.

Луната осветяваше плоската земя от двете страни на пътя. Разровена от животни, оградена с тел. Виждаха се порти, напоителни канали и огромни купи сено, покрити с брезент, притиснат със стари автомобилни гуми.

— Отново сме във фермерски район — отбеляза Соренсън. — Дали няма да се окаже, че се крият в някоя ферма?

— Има логика — кимна Ричър. — Някоя отдалечена ферма с хамбари и всичко останало. Достатъчно място за прибиране на автомобили, достатъчно пространство за склад. И за спални помещения. За много спални помещения. Нямам представа от колко души се състоят две средни по големина групи.

— Не е нужно да са много — поклати глава Делфуенсо. — Понякога и половин дузина са достатъчни. Но може да бъдат и петнайсет-двайсет. Според мен общата цифра е между дванайсет и четирийсет.

— Предостатъчно — въздъхна Соренсън. — Не мислите ли?

Ричър замълча. Разполагаха с осемдесет и осем патрона. Това беше всичко. А според една статистика, с която се беше запознал малко преди да напусне армията, в пехотата за ликвидирането на един противник се изразходваха средно петнайсет хиляди патрона. Ако това бе вярно, за четирийсет души щяха да им трябват около шестстотин хиляди патрона. А не осемдесет и осем. От което следваше, че трябва да бъдат доста по-съобразителни и по-точни от среднестатистическия пехотинец.

Шосе 65 напълно отговаряше на статута си. Въпреки че дължината му беше близо петстотин километра и пресичаше целия щат, то не се различаваше от всеки друг второстепенен път. Може би беше малко по-широко и с по-добра настилка, но с това се изчерпваха всичките му предимства. Още в самото си начало прекосяваше пълноводната река Мисури по солиден метален мост, който може би беше единствената забележителност по цялото му протежение. След това се превръщаше в съвсем обикновен и скучен път, който чезнеше в мрака — нито съвсем прав, нито изпълнен със сериозни завои.

— Намираме се на около шестнайсет километра южно от обекта — обади се Соренсън. — Нямам представа за коя страна на пътя говореше онова хлапе от „Макдоналдс“. Не знам дали най-напред ще видим бензиностанцията на „Тексако“, супермаркета на „Лейсис“, или ще се натъкнем директно на „Макдоналдс“.

Делфуенсо изключи светлинната сигнализация, а седем-осем километра по-късно започна да намалява скоростта. След още три изгаси и фаровете. Светът наоколо моментално се превърна в синкава влажна мъгла, в която нямаше светеца реклама на „Тексако“, нямаше отблясъци от витрините на супермаркет, нито червени неоновии тръби, нито жълто М.

— Продължавай — обади се Соренсън.

Делфуенсо се подчини, намалявайки скоростта до трийсетина километра в час. Не беше толкова трудно да кара без фарове, тъй като жълтата осова линия на пътя изпъкваше достатъчно добре. Имаха някаква видимост и отпред. Ограничена, разбира се, но напълно достатъчна за скорост от трийсет километра. Някои хора тичаха по-бързо.

Все още не се виждаше нито „Тексако“, нито „Лейсис“, нито „Макдоналдс“. Ричър въртеше глава, опитвайки се да улови всичко встрани от пътя. Но полето беше тъмно и пусто. Нищо за отбелязване. Никаква осветена табела с надпис „Последно убежище за терористи преди магистралата“. Но дванайсет или четирийсет човека със сигурност прибягваха до някаква светлина. Може би външна лампа над изметната врата, може би огънче от цигарата на часовоя, може би мигащата лампичка на автомобилна аларма. Или пък синкавите отблясъци на телевизор зад небрежно дръпнато перде.

Но наоколо не се виждаше нищо подобно.

— Май сме се объркали — въздъхна Делфуенсо.

— Не, това е пътят — каза Соренсън. — „Лейсис“ със сигурност е някъде пред нас.

— Точни ли са винаги тези компютърни карти?

— Джипиесът на правителството е много точен. Което означава, че точка Б е някъде пред нас.

— Запомни това, в случай че се наложи да говориш с Куонтико — каза Ричър на Делфуенсо. — Предай им, че най-подходяща за кацане е базата „Уайтман“.

— Да говоря с Куонтико? — обърна се да го погледне тя. — Тоест, ако се провалим и аз съм единствената оцеляла?

— Очевидно са възможни различни изходи.

— И това е един от тях?

— Изходите са няколко. Можем да се провалим и без оцелели.

Очаквах да забележат сияние поне от два-три километра. Оказа се, че едва не подминаха „Макдоналдс“ просто защото не работеше нощем. Също като „Лейсис“ и „Тексако“.

Бензиностанцията приличаше на призрачен кораб. Без никаква светлина. Супермаркетът представляваше мрачен бетонен куб, а без жълто-червения неон „Макдоналдс“ не се различаваше от заведенията с евтин наем, работещи само денем.

— Чух виковете на управителя в слушалката — рече Соренсън. — Казваше, че е време за чистене. Предполагам, че почистват, преди да затворят, нали?

— Питам се къде е точка Б — мрачно отвърна Ричър.

Соренсън повтори играта с двата телефона. Калибрира ги спрямо междуцатската магистрала, сложи ги един до друг и повтори операцията. След това бавно изпусна въздуха от гърдите си.

— Ако сайтът на супермаркета е точен, точка Б се намира на около километър и половина северно от тук.

— Значи някъде в полето — каза Ричър.

— Ферма — промърмори Делфуенсо. — През цялото време бях сигурна, че става въпрос за ферма.

Оставиха колата на паркинга пред „Лейсис“. Заобиколиха тъмната сграда и застанаха зад нея. Обикновено разузнаване, засега. Чиста проба предварителен оглед. Бързата атака означаваше предоверяване на това, което беше указано в сайта на веригата. Ако не за друго, защото кръгчето, обозначаващо супермаркета, заемаше място, равняващо се на километър и половина.

Благодарение на джипиеса в колата на Бейл Ричър вече знаеше как изглежда шосе 65 отгоре — една почти права линия в посока север-юг. По тази причина пое успоредно на нея, следван от двете агентки. След малко направи 45-градусов завой наляво и махна с ръка.

— Там е северозапад. Виждате ли нещо?

И двете бяха единомдушни, че не виждат почти нищо. И това беше вярно. Но също така вярно беше, че в другите посоки се виждаше още по-малко. По някакъв начин мракът право на север и право на запад беше още по-плътен. Сякаш на северозапад действително имаше нещо. Невидимо, но безспорно там. Известно време тримата напънаха взор в тази посока, после се обърнаха с гръб и разфокусираха погледите си в опит да уловят нещо с периферното си зрение. Не се получи нищо.

— Можеш ли да отвориш Google Maps? — обърна се към Соренсън той.

— Покритието е слабо — поклати глава тя.

Наложи се да се върнат в колата. Там Ричър се наведе над джипиеса на Бейл и успя да се справи с бутоните. В резултат картата се появи на екрана и той прибягна до максимално увеличение, което позволяваше да се видят и най-малките пътища. После измести текущата им позиция вдясно на екрана.

Празното пространство зад „Лейсис“ опираше с десния си край в шосе 65, но вляво се появи тесен третостепенен път, който то вървеше успоредно на шосето. Над тях имаше двупосочен път в посока изток-запад, а отдолу се виждаше друг. По средата се образуваше празно пространство с почти квадратна форма. Не изглеждаше кой знае колко голямо, но не беше и малко. Джипиесът не беше в състояние да определи точния мащаб, но в най-лошия случай страните на квадрата бяха с дължина около километър и половина, а в най-добрия — около три.

— Общата площ е някъде между триста и хиляда хектара — каза той. — Това не е ли твърде голяма площ за една ферма?

— В тази страна има над два милиона ферми — отвърна Соренсън. — Те обработват почти четиристотин милиона хектара, или средно по двеста на ферма. Това сочи статистиката, която е много полезно нещо.

— Но средното си е средно, нали? Ако някои фермери обработват два-три хектара, значи трябва да има и други, които обработват по хиляда.

— Вероятно животновъди. Или хора, които произвеждат фуражна царевича.

— Тук се отглеждат животни. Вече забелязах следи от копита.

— Мислиш ли, че фермата е само една?

— Максимум пет са — отвърна Ричър. — Едва ли ще ни отнеме много време да ги проверим.

Телефонът на Делфуенсо изжужу. Онзи секретният, от библията. Беше нагласен на вибрация, но въпреки това Ричър го чу съвсем ясно. Макар явно да беше миниатюрно, моторчето, причиняващо вибрацията му, прозвуча като зъболекарска бургия. Делфуенсо включи телефона и слуша в продължение на цяла минута. После го изключи.

— Шефът ми — кратко съобщи тя. — С нов фактор към моята теория. Чудел се дали е постоянен.

— Каква теория? — вдигна глава Ричър.

— Ами онази, която измислих, за да получа данните от сателитното наблюдение. Лаконичната.

— Какъв нов фактор?

— Официалните говорители на Държавния департамент вече отричат, че имат нещо общо с убийтия в помпената станция. Казали са, че в никакъв случай не е аташе и никога не е заемал някаква длъжност в министерството.

— Но нали са му взели отпечатыците? Вече е в системата.

— Било грешка. В бързината и бъркотията криминолозите често допускали грешки.

— Глупости — тръсна глава Соренсън. — Моите хора са отлични специалисти.

— Знам.

— И?

— Може би отмятането е бързо и мръсно, когато става въпрос за Държавния департамент.

— Защо не пуснат обява във вестниците? — изръмжа Ричър. — По този начин те само потвърждават, че човекът е бил агент на ЦРУ.

— Потвърждават го пред нас, но ние вече го знаем. А останалият свят просто получава възможност да спи спокойно.

— Не е ли юридическа хватка? По този начин могат да отрекат, че действат на американска територия.

— Всички знаят, че действат на американска територия. Отдавна престанаха да се крият.

— В такъв случай доказват и нещо друго. Този човек не е бил просто агент на ЦРУ, а двоен агент на ЦРУ. Не е бил под прикритие, а

по-скоро е действал като гастролираща звезда. Защо иначе ще отричат, че е техен?

— Мислиш, че един резидент на ЦРУ е бил двоен агент?

— Там горе умеят да броят дотолкова. Виж, ако е бил троен, нещата щяха да са наистина сложни.

— Не ми харесва идеята, че човек на ЦРУ може да контактува с „Уадия“.

— Това не се е случило — поклати глава Ричър. — Вашият човек бързо му е затворил устата.

— Срещали са се и преди. Няма как да е другояче. Поне за няколко минути. Според мен тримата заедно са отишли в онзи бункер.

Единият внезапно хукна напред, а другите двама се втурнаха след него.

— Може би — рече на глас Ричър.

— Следователно са разговаряли.

— Може би.

— Искам да знам за какво са говорили.

— Ще питаме Маккуин. След като го открием.

— Я ми кажи отговора на онази игра на думи. При която трябва да говориш цяла минута, без да произнасяш гласната А.

— С това ли искаш да ме запомниш?

— Не. Но бих могла да спечеля един-два баса в бара.

— Това беше игра, която предложих на Алън Кинг.

— Подочух — кимна Делфуенсо.

— По-късно — рече Ричър. — Когато открием Маккуин. Той също ще прояви интерес.

— Тогава той спеше — отбеляза тя.

— Съмнявам се, че изобщо спи.

— Колко хектара бяха?

— Хектарите нямат значение. Важни са сградите. Ще разберем, като ги видим.

Видяха ги точно десет минути по-късно, след като бяха изминали пет-шестстотин метра пеша.

Отново се събраха зад супермаркета, подредиха се успоредно на пътя и пак се обърнаха наляво под ъгъл от 45 градуса. На северозапад. Ричър хвърли последен поглед към следите на Маккуин върху джипиеса. При максимално увеличение те приличаха на обърнато J. Беше ясно, че в горния край на двупосочния път изток-запад съществува някакво отклонение. Маккуин беше пътувал на север по шосе 65 — покрай „Макдоналдс“, покрай супермаркета на „Лейсис“ и бензиностанцията на „Тексако“, а след това беше завивал наляво и пак наляво, в някаква алея. Беше го правил достатъчно често, за да остави ярки следи върху екрана на проследяващото устройство и съответно върху снимката. Най-ярката точка се намираше леко вдясно от средата на квадрата. В най-добрия случай на километър, в най-лошия — на два. Между двайсет минути пеша в най-добрия случай, около четирийсет в най-лошия. Най-вероятно нещо по средата. Щяха да стигнат там по диагонал, откъм задната страна на парцела. Кое не беше зле. Далеч по-разумно от появата им директно отпред или директно отзад. Ако там изобщо имаше сграда, сляпата ѝ стена щеше да бъде отстранена. Най-много да имаше някое прозорче с матирано стъкло, зад което е банята или тоалетната. Подобно на онова, което остана на сто километра зад тях.

Разделиха се на максимално допустимото за ситуацията разстояние. Делфуенсо пое вляво, а Соренсън вдясно. Ричър остана в центъра, напрегнал зрението си до крайност, за да не ги изпуска от очи. Кое се оказа почти невъзможно. Делфуенсо тръгна първа, последвана няколко минути по-късно от Соренсън. Ричър остана последен. Три мишени, на голямо разстояние една от друга. Тъмни дрехи, тъмна нощ. Може би не по-умни от средностатистическия пехотинец, но не и по-тъпи от него.

Нагазиха в гъста кал. Дълбока и хлъзгава. Особено на местата, на които беше примесена с животински изпражнения. Поне така си мислеше Ричър, въпреки че миризма липсваше. Умишлено гледаше

право пред себе си, към въображаемия хоризонт. Не биваше да изпуска посоката. В дясната си ръка, отпусната до тялото, държеше глока на Бейл. Далече напред и вляво се мяркаше фигурата на Делфуенсо. Една смътна, почти невидима сянка. Която обаче се движеше неотклонно напред. С малки, но енергични крачки. Виждаше Соренсън малко по-ясно. Може би защото не беше чак толкова напред. И защото беше доста по-светла, особено косата ѝ. Луната беше увиснала ниско на хоризонта и не осветяваше почти нищо.

Условията бяха сравнително добри.

Засега.

Калта забавяше придвижването и Ричър започна да преизчислява предварителните си прогнози. Нямаше да стане след петнайсет или трийсет минути. По-скоро след двайсет или съответно четирийсет. Неприятно, но не и фатално. Екипът от Куонтико все още беше на десетина хиляди метра над земята. Вероятно някъде над Западна Вирджиния. На часове от тук. Той продължи напред. С препъване и подхлъзване.

После забави крачка. Това, което лежеше някъде напред, бавно започваше да се материализира. Не го видя, а по-скоро го усети. Едва ли беше малка ферма. Масата беше твърде голяма. Може би гигантски хамбар. От гофрирана ламарина или метални листове. Боядисани в черно. По-черно от нощта.

Вляво от него Делфуенсо също забави крачка. Очевидно усещаше същото. Вдясно Соренсън промени леко курса и линията на придвижването ѝ започна да се сближава с неговата. Миг по-късно същото направи и Делфуенсо. Инстинктивно. Никоя от тях не искаше да се сблъска с препятствието сама.

Ричър продължи да крачи напред. Не виждаше нищо, въпреки че имаше нормално зрение. Никога не беше носил очила. Можеше да чете на слаба светлина. При пълен мрак човешкото око бе способно да улови пламъчето на свещ от разстояние километър и половина. А може би и повече. Първоначалното адаптиране към тъмнината траеше не повече от четири секунди. Ирисът се разтваряше максимално. Но Ричър не беше в състояние да види абсолютно нищо. Сякаш беше ослепял. С една малка разлика: не виждаше нищо, но изпитваше чувството, че пред тях се издига нещо голямо. Там определено имаше нещо.

Подухна ветрец и развя крачолите му. Въздухът изведнъж стана студен. Соренсън чакаше вдясно от него. Делфуенсо се приближаваше по диагонал. Край на разделянето. Отново се превръщаха в една обща мишена. Тази тактика не беше добра. Събраха се минута по-късно. Тримата заедно, наскоро полето. Както в началото, на товарната рампа зад „Лейсис“.

— Много странно — прошепна Соренсън. — Там има нещо голямо.

— В каква форма? — попита Ричър. Може би нейното зрение беше по-добро от неговото.

— Не знам. Парче от нищото. Дупка във въздуха.

— И аз виждам същото — кимна Ричър. — Парче от нищото.

— Но ниско парче от нищото — добави Делфуенсо и потръпна от студения вятър. — Започни от високо. Погледни небето и постепенно снижавай. Ще видиш нещо като ръб. Там, където един вид нищо преминава в друг.

Ричър вдигна глава. Черен облак покриваше небето на северозапад. Никаква светлина. Далече на югоизток се виждаше тънка сива черта. Бледо подобие на лунна светлина. Съвсем бледо. Но горе духаше вятър, който раздвижваше по-тънките облаци. Може би сивата ивица щеше да се разшири. Или да изчезне напълно.

Отново погледна право пред себе си. Очите му бавно се спуснаха надолу, търсейки ръба на Делфуенсо. Напрягаше поглед, но все още не виждаше нищо.

— Колко ниско да гледам? — попита той.

— Малко над хоризонта.

— Изобщо не виждам хоризонта.

— Не си го измислям.

— Убеден съм, че е така. Трябва да се приближим още малко.

Готови ли сте?

— Да — отвърна Делфуенсо.

Соренсън кимна. Русата ѝ коса помръдна в мрака.

Поеха напред, плътно един до друг. Десет метра. Двайсет.

Гледаха втренчено пред себе си.

Но не виждаха нищо.

Трийсет метра.

И тогава го видяха. Може би защото наистина бяха близо до него, може би вятърът раздвижи облаците и позволи на част от лунните лъчи да докоснат земята. А може би и двете заедно.

Това, което видяха, не беше ферма.

По-скоро приличаше на преобърнат боен кораб. С дъното нагоре, изтеглен на брега. Черен, солиден, на места странно заоблен. Трийсетина метра дълъг, още толкова широк. С височина дванайсет-тринайсет метра. По размери се доближаваше до супермаркета „Лейсис“, но беше много по-солиден. „Лейсис“ представляваше лека сглобяема конструкция, евтина до цинизъм, готова да литне във въздуха при първата по-сериозна буря. Следвайки примера на много подобни постройките.

Но това нещо наред полето приличаше на бомбоубежище. Беше с дебели бетонни стени. Ъглите бяха заоблени. Прозорци и врати липсваха. Самият покрив беше обточен с нещо като парапет, висок до кръста и изработен от стоманени тръби.

Продължиха напред. След четирийсет метра виждаха сградата много по-ясно. Ричър погледна през рамо. Вятърът продължаваше да раздърпва краищата на облаците. Луната изгря. Това не беше лошо, но не беше и добро. Той се нуждаеше от малко повече видимост, но не чак толкова. Ярката светлина означаваше проблеми.

Отново насочи вниманието си към конструкцията и постепенно започна да открива детайли. Повърхността ѝ не беше черна. Поне не цялата. По нея имаше тъмнозелени и тъмнокафяви ивици плътна поглъщаща светлината боя, нанесени някак произволно.

Камуфлаж.

В стила на американската армия от 60-те години на миналия век, доколкото си спомняше.

— Какво е това? — прошепна Делфуенсо.

— Не съм сигурен — отвърна той. — Явно някакъв изоставен военен обект. Оградата я няма, премахната от някой фермер, който се е разширил с десетина хектара. Не знам какво е било предназначението му, но със сигурност е блиндиран. Може би склад за ракети земя-въздух, може би фабрика за муниции. Бетонът предпазва околността при евентуален взрив вътре. Ако видя входа, ще мога да кажа повече.

Ракетният склад изисква голям портал заради транспортните средства. Фабриката за муниции не се нуждае от такъв.

— Изоставен кога?

— Шарката на камуфлажа е много старомодна, а това означава, че конструкцията не е боядисвана поне петдесет години. Вероятно е изоставена след Виетнам. Ако е така, значи става въпрос за фабрика за боеприпаси. Оттогава насам не сме имали кой знае каква нужда от снаряди и патрони. А може да се окаже и ракетно хранилище.

— Защо все още е тук?

— Тези постройки не могат да бъдат разрушени. Няма как да стане, защото са проектирани да издържат на нещо много по-яко от метално гюле.

— А как хората се сдобиват с тях?

— Може би ги купуват. Министерството на отбраната винаги е доволно, ако може да вземе нещо за тях. А може би ги владее незаконно. Вече никой не проверява подобни обекти, защото са прекалено много, а работната ръка не достига. Тук са вложени данъците на дядо ти.

— Огромно е.

— Да, така е. Ако имаш желание да провериш точността на първоначалните си предположения, със сигурност ще откриеш, че в това съоръжение има място не за четирийсет, а за четиристотин души.

— А може би и за четири хиляди.

— Маккуин не докладва ли някаква цифра?

— Всеки, който иска да преброи терористите, се превръща в подвижна мишена. Той никога не ги е видял всички накуп, но аз продължавам да мисля, че са не повече от две дузини.

— Трябва да се мотаят някъде наоколо.

— Как ще го направим?

— Много внимателно.

— Откъде ще започнем?

Ричър я стрелна с поглед, после се извърна към Соренсън. Оперативният агент знае, че го наблюдават хора, които ще реагират незабавно, ако попадне в беда. Но незабавно бе разтегливо понятие. Самите те бяха вече почти четири часа ангажирани с мисия, която не беше тяхна — по простата причина че осем часа бяха прекалено много.

— Ще е разумно да заложим на крайно внимателното наблюдение — рече той. — Това място трябва да се огледа от всички страни.

— Ще са ни нужни часове — отбеляза Делфуенсо.

— Така да бъде.

— Искаш да кажеш, че е по-добре да изчакаме Куонтико?

— И това е възможност.

— Идеята не е добра — отвърна Делфуенсо. — Най-вече заради Дон Маккуин.

— Права си.

— Кое то означава, че е по-разумно да заложим на незабавната атака без подготовка. Това ли е изборът?

— Без достатъчно подготовка.

— Или по-скоро никаква. В каква степен изобщо сме готови?

— Имаме оръжие — отвърна Ричър. — И сме будни, докато те вероятно не са.

— Ако веднага не предприемем нещо, няма смисъл да правим каквото и да било — намеси се Соренсън. — Това са типично военни проблеми, нали? Не са ли те обучавали да се справяш с тях?

— Лично аз съм подготвен за най-различни ситуации — отвърна Ричър. — Благодарение на малко история. Навремето руснаците притежаваха ракети с доста внушителни размери. Това нещо пред нас е изградено така, че да издържа на атаките им. А ние разполагаме с три пистолета.

— Но представи си, че си на мястото на Дон.

— Ще направя всичко възможно да му помогна.

— Дори и без нас?

— Има неща, които никога не съм споменавал пред подчинените си. Защото ги има в длъжностната им характеристика.

— Какви неща? — попита Делфуенсо.

— Такива, каквито могат да те убият или обезобразят.

— Има ли начин да ограничим този риск? Без да чакаме с часове?

— Има — тихо отвърна Ричър.

Инвестираха седем минути за изясняване на детайлите. Беше излишно да изработват план. Никакъв план не можеше да оцелее след началото на престрелката. Винаги ставаше така. А и в този случай нямаше как да изготвят план, тъй като липсваше информация.

Обърнаха гръб на обекта, седнаха на земята и започнаха да обсъждат възможностите. Може да се случи това, може да се случи онова. Уточниха основните правила, изясниха базисните процедури. Ричър беше оптимист относно възможността да се приблизят незабелязано. Нито ракетните хангари, нито фабриките за мунисии разполагаха с амбразури. Такива не можеха да бъдат пробити и с подръчни средства, включително ракети. Следователно от обекта не стърчаха оръдия и подходът към него щеше да е достатъчно безопасен. Никой обаче нямаше представа какво може да се случи след това. Възможно беше да има часови на покрива. Скрити зад тръбните парапети, зад които вероятно имаше тесен проход. Часовите едва ли щяха да са много. И не бяха попадали в подобна ситуация. Ричър познаваше историята. От нея беше видно, че в много случаи охраната е по-скоро вредна, отколкото полезна.

После настъпи тежка тишина. Бяха си казали всичко. Тримата просто се изправиха и се взряха в тъмнина.

— Готови ли сте? — попита Ричър.

— Абсолютно — каза Соренсън.

— Да — кимна Делфуенсо.

— Не забравяйте, че скоростта и посоката са най-важни. Никакви отклонения. Заемете позиция.

Раздалечиха се и поеха напред.

Всичко се развиваше по план. После Соренсън беше простреляна в главата.

Ричър чу всичко в обратен ред. Поради свръхзвуковата скорост на куршума, поради близостта му до Соренсън и поради разстоянието до сградата. Долови съвсем ясно шляпването на куршума, попаднал в целта. После, след частица от секундата, свистенето на полета му, продължил четиристотин метра, и накрая трясъка на пушката, която го бе изстреляла. По това време той вече беше на земята. Реагира още при първия звук и се просна по очи. Някои заключения се мернаха в съзнанието му, докато беше във въздуха. Напълно завършени, ясни като написан текст: снайперско оръжие, най-вероятно карабина M14 или неин еквивалент. Калибър. 308. Без прибор за нощно виждане, защото в противен случай той щеше да е първата мишена. По правилата на човешката природа. Заключение му беше, че стрелецът е избрал Соренсън, защото изпъкваше по-ясно на лунната светлина. Бледа кожа, руса коса. Те я правеха по-забележима в сравнение с него и Делфуенсо.

Всичко това се появи в главата му инстинктивно и незабавно. Заедно с факта, че Соренсън е мъртва. Беше сигурен в това. Този звук не можеше да се сбърка. Беше го чувал и преди. Летящ със скорост 800 метра в секунда, куршумът беше пронизал главата и излязъл от другата страна. С кинетична енергия от 3500 джаула. С поразяващата сила на гюле за разрушаване на сгради.

Никакъв шанс за оцеляване. Дори малък и далечен. Остана на земята, без да помръдва. Втори изстрел нямаше.

Размърда ръцете си и започна да ги маже с кал. Отгоре и отдолу. После направи същото и с лицето си. Извърна глава. Делфуенсо не се виждаше.

Това беше добре. Значи бе залегнала някъде наблизко, невидима за противника. Погледна в обратна посока. Нещо проблясваше в калта. Малко и светло. Ръката на Соренсън. Или лявата, или дясната. Зависи как беше паднала.

Знаеше, че няма да получи отговор, но въпреки това прошепна:

— Джулия? Тишина.
— Делфуенсо? Тишина.
— Делфуенсо? Карън? Там ли си?
— Ричър? — долетя дрезгав и задъхан глас. — Улучиха ли те?
— Улучиха Соренсън.
— Лошо?
— Повече от лошо.

После Ричър запълзя напред. На лакти и колене, с наведена към земята глава. Като дървеница върху чаршаф, мина му през ума. Но ако врагът го вижда, вече щеше да е мъртъв. Рискува да погледне пред себе си. Само с едно око, колкото да коригира посоката на пълзенето. Спря на една ръка разстояние от светлото петно и напипа китката на Соренсън. Беше все още топла. Хвана я с два пръста и леко стисна.

„Не се нуждая от грижите ти!“, беше му се сопнала тя.

Пулс нямаше. Само влажна и отпусната кожа. Пропълзя още половин метър и пръстите му се плъзнаха нагоре. По ръката, рамото и шията. Пулс нямаше.

Шията ѝ беше хлъзгава от кръвта и мозъчната тъкан. И едновременно с това грапава от хилядите костни частици. Челюстта ѝ си беше на мястото. Носът също. И очите — някога сини, настоятелни, любопитни. Но над очите нямаше нищо. Куршумът я беше улучил в средата на челото, отнасяйки върха на главата. С косата и всичко останало. Скалпът ѝ беше отзад, увиснал на парченце кожа. И друг път се беше натъквал на подобна гледка.

Провери шията ѝ още веднъж.

Пулс нямаше.

Избърса дланта си в пръстта и започна да потупва около нея, търсейки пистолета. Нямаше го. Беше отхвъркнал от ръката ѝ. Можеше да бъде навсякъде. Черен поликарбонат, изчезнал в мрака. Отказа се да го търси.

Напипа рамото ѝ и плъзна ръка надолу. С усилие повдигна отпуснатото тяло, дръпна нагоре пуловера и откачи резервните пълнители от мястото им отзад на колана. Бедрата ѝ все още бяха топли. Памучна риза, тяло под нея. Нито много твърдо, нито много меко. Легна по корем и пхна пълнителите в джоба си. После започна да се оттегля, отново на лакти и колене. Леко странично, като огромен

рак. Насочи се към позицията на Делфуенсо, която беше доста далече. Някъде между трийсет и четирийсет метра.

— Мъртва ли е? — прошепна тя.

— Да, убита на място.

Мълчание.

— По дяволите! Много я харесвах! — промълви най-сетне Делфуенсо.

— Аз също — рече Ричър.

— Голяма загуба за Бюрото. — В гласа ѝ се долавяше гняв.

— Случват се и такива гадости — каза Ричър. — Гледай напред.

— Така ли реагирате вие в армията?

— А как реагирате вие във ФБР?

Тя не отговори.

— Сега какво? — попита след продължителната пауза Делфуенсо.

— Трябва да се върнеш при колата. Като пълзиш през цялото време. Обади се в Куонтико и ги запознай със ситуацията. Не забравяй да им кажеш, че „Уайтман“ е най-подходящата за тях база. Може би трябва да се свържеш и с Омаха. Нейният пряк началник се казва Антъни Пери. Веднъж вече разговарях с него. Мисля, че нощният дежурен ѝ е приятел. Внимавай как ще му поднесеш новината. Обади се и на онзи криминолог от екипа ѝ. Най-добре да го научи лично от теб.

— Ти няма ли да дойдеш?

— Не — поклати глава Ричър. — Отивам да пипна онзи снайперист.

— Не можеш да го направиш сам.

— Но не мога и да те взема със себе си. Имаш дете.

— Не те пускам. Заповядвам ти да се оттеглиш!

— Това няма да стане.

— Остави нещата в ръцете на Куонтико.

— Маккуин не може да чака толкова дълго.

— Ще те убият. Там вътре може да има стотици от тях.

— Ти каза две дузини.

— И две дузини не са малко. Става въпрос за хладнокръвни и добре обучени главорези.

— Сега ще разберем колко са обучени. Може да са били добри в отбора на гимназията, но нека видим как ще се справят с професионалист от Висшата лига.

— Не мога да те пусна. Няма да оцелееш. По-добре да те гръмна още сега.

— Няма как да ме спреш. Аз съм цивилен.

— Кое то значи, че Маккуин и Соренсън не означават нищо за теб. Остави ни да се погрижим за своите.

— Бих ви оставил, но във въздуха не се чуват самолетите на отряда ви за бързо реагиране.

— Вече са близо.

— В момента са някъде над Охайо. Или над Индиана. Това не е близо.

— Какво ще спечелиш, ако те гръмнат и теб?

— Нищо. Но може и да не ме гръмнат.

— Възможен е всякакъв изход, нали?

— Така е.

— И един от тях е да загинеш.

— Да.

— Защо го правиш?

— Харесвах Соренсън. Много я харесвах. Беше честна и почтена с мен.

— В такъв случай иди на погребението ѝ. Публикувай некролог, започни да събираш пари за паметник. Не е нужно да влизаш в бой заради нея.

— Боят ми предлага по-добри възможности.

— По какъв начин?

— Дава ми шанс да оцелея в тази ужасна нощ.

— Колко добър шанс? Ако се върнеш с мен, оцеляването ти е сигурно.

— Нищо подобно — поклати глава Ричър. — Ако се върна с теб, гарантирано ще умра от срам.

С това разговорите приключиха. Край на аргументите, край на споровете. Остана само мълчанието. Тежко, напрегнато. ФБР вероятно имаше крилати фрази за подобни ситуации. Шеги за повдигане на

духа. Армията със сигурност имаше. Но хуморът им беше специфичен и не се схващаше от външни хора. Затова и двамата мълчаха. Делфуенсо се взираше в лицето му. Незнайно защо. Особено сега, когато цялото беше в кал. Вероятно примесена с говежди лайна. Слава богу, че все още нямаше обоняние.

— Късмет — промълви Делфуенсо.

После му обърна гръб и започна да пълзи. На колене и лакти, леко странично, като рак. По обратния път към супермаркета „Лейсис“. Ричър гледа след нея, докато я изгуби от поглед. За всеки случай изчака още една минута. Искаше да се увери, че тя няма да се върне. Беше сигурен, че ѝ се иска. Но не се върна. Най-вероятно заради Луси. Имаш дете. Това беше единственият аргумент в целия разговор, който Делфуенсо не оспори.

Ричър изчака още една дълга минута, за да бъде напълно сигурен. После се обърна и запълзя напред в мрака.

В Уест Пойнт посвещаваха стотици часове на стратегията и тактиката. Ричър обръщаше внимание на тези лекции, но някак теоретично. В практиката обаче предпочиташе своите методи, които се базираха изцяло на противника. Нямаше смисъл през цялото време да мисли за себе си. Добре познаваше собствените си предимства, които не бяха малко. А също и слабостите си, които бяха повече. Важни бяха другите, техните предимства.

На първо място беше ясно, че са отлични стрелци. Или поне един от тях. Изстрел в главата от разстояние четиристотин метра, при това през нощта, не беше изключително постижение, но при всички случаи говореше за професионализъм.

Толкова по въпроса с предимствата. Едва ли разполагаха и с нещо друго. В замяна на това слабостите им със сигурност бяха повече. Произтичащи от страх. Те дотолкова бяха свикнали с конспиративната параноя, че възприятията им бяха увредени. Ричър беше готов да се обзаложи, че в този момент вземат поне две крайно лоши решения. Първо, обмислят подхода му. Защото механично приемат, че който придружава Соренсън, може или да избяга, или да направи завой на деветдесет или повече градуса, за да ги атакува от друга посока. За момент обсъждат вероятността за двоен блъф, но параноята предпочита тройни, а не двойни блъфове. По тази причина концентрират вниманието си върху трите нови подстъпа и пренебрегват първия, който смятат за употребен. Несъмнено ще оставят един-двама души на пост и от тази страна, но те няма да са най-добрите им хора и през по-голямата част от времето ще извиват глави към мястото, на което според тях ще се разрази истинският екшън.

Следователно второто решение, което ще вземат, е да изпратят екип в този стерилен коридор, който да прибере тялото на Соренсън. Причината за това решение е проста — те не знаят коя е тя. Затова не могат да я оставят да лежи там, на ничия земя. Тази земя също не е

тяхна. Дядото на някой фермер я е преотстъпил на Министерството на отбраната преди много години. Но тези години минават и в един момент правнукът на въпросния фермер си я взема обратно и започва да я обработва. От сутрин до вечер, както го правят всички фермери. Следователно трупът трябва да изчезне в името на сигурността. При това скоро, защото параноята не чака. Пет до десет минути, прецени Ричър. Ще се появят през големия портал в северната част на сградата. Вероятно двама. Вероятно в превозно средство. И ще се насочат директно насам.

А после ще спрат на три метра от мястото, на което се е окопал той.

Преценката му се оказа абсолютно точна. Появиха се след осем минути. С пикап, който се показва от север и описва същата траектория като онази на Маккуин, запечатана от джипиеса. Под малко по-остър ъгъл. Пикапът беше сив на цвят. Лунната светлина беше твърде слаба, за да покаже марката и модела. Съвсем обикновен пикап с кабина и открита каросерия. Насочи се директно към Ричър, подскачайки по неравната нива. Без светлини. Параноята в действие. Кабината тънеше в мрак. Не се виждаха никакви детайли. В нея трябваше да има двама души. Или максимум трима, но по-вероятно двама.

Машината забави ход и две глави щръкнаха от страничните прозорци. Търсеха това, за което бяха дошли. Косата на Соренсън вече беше потъмняла от калта, но кожата ѝ беше достатъчно светла, за да я забележат. Дори на слабата светлина. Идентифицирали целта, те обърнаха пикапа и го насочиха на заден ход към мястото, където лежеше тя. На двајсетина метра от него. Слязоха едновременно и за момент останаха неподвижни.

Бяха двама, не трима. Включената за момент лампичка в кабината го доказва.

Не държаха пистолети. Нямаха и оръжие, праметнато през рамо. Насочиха се към нея.

Ричър не беше суеверен. Нямаше никакво отношение към поверията и табутата. Но въпреки това беше решен да не им позволи да я докосват.

Двамата мъже обиколиха трупа и спряха. В такива моменти някои хора започват да се почесват по главата. Като повечето дървенияци, изпълняващи заповед. По преценка на Ричър бяха сирийци, но с доста светъл цвят на кожата. Тъй наречените италианци. Изглеждаха недоразвити. Дребни, но жилави. С тънки вратлета.

Заеха позиция с разкрасени крака. И двамата мълчаха. Нямаха нужда от приказки. Задачата беше проста, методът на изпълнение — очевиден. Както и геометрията. Този отляво щеше да свърши половината работа, онзи отдясно — другата половина. Щяха да натоварят каквото могат, а останалото да оставят на ранобудните птици. И двамата приклезнаха.

В същия миг земята зад тях се разтвори като в приказките. От нея изникна огромна кошмарна фигура, от която се сипеше кал и мръсотия. Истински водопад. Една гигантска крачка и юмрукът на призрака потъна в тила на мъжа отляво. Ударът беше нанесен отдолу нагоре със смазваща сила. Сякаш не беше юмрук, а железопътна релса. Движението продължи и след попадението — бавно, плавно и дори елегантно. Огромният юмрук се спусна покрай коляното, после се стрелна нагоре, по същия път. Гигантската фигура се извъртя в кръста с рязко, почти конвулсивно движение. Десният лакът се заби в гърлото на мъжа отдясно.

Ричър притисна с коляно гърдите на първия мъж, прищипа ноздрите му между пръстите си и заби в устата му ръба на свободната си длан.

Съпротива нямаше. Човекът вече беше мъртъв.

Вторият опита да се бори, но не задълго.

Ричър избърса калта от ръцете си и тръгна към пикапа.

Оръжията им бяха вътре, захвърлени на седалката. Два картечни пистолета „Колт“ с брезентови ремъци. Подобни на карабините М16, но по-къси и пригодени за 9-милиметрови патрони „Парабелум“. Американско производство, деветстотин изстрела в минута, двайсет патрона в пълнителя, избор между автоматична, единична и серийна стрелба с три изстрела. Ричър не ги харесваше особено много. Америка така и не бе усъвършенствала производството на картечни пистолети. Общо взето, го правеше по доста неубедителен начин и не можеше да конкурира висококачествените европейски образци — най-вече „Щайер“ и „Хеклер&Кох“. Поне такава бе мнението на Делта Форс и Куонтико. Момчетата в онзи самолет едва ли бяха въоръжени с колтове. Всъщност това бе изключено.

Но по-добре колтове, отколкото нищо. Ричър бързо ги прегледа. Бяха заредени и изглеждаха наред. Затвори дясната врата и заобиколи пикапа. Отмести шофьорската седалка максимално назад и се настани зад волана. Двигателят работеше. Пикапът беше „Форд“. Нищо специално. Той спусна двете стъкла, пхна глока под лявото си бедро, а картечните пистолети сложи на съседната седалка.

С това подготовката приключи.

Преброи до три, включи на скорост и бавно потегли. Почвата, която беше неравна и хлъзгава под подметките, се оказа точно толкова нестабилна и под гумите. Пикапът започна да тресе и поднася на пружините си, пригодени за поемане на далеч по-сериозен товар. Следваше същия курс, по който двамата се бяха появили на нивата — приблизително права линия към ъгъла на сградата, чиято грамада тъмнееше в мрака. Постепенно обаче Ричър започна да вижда малко повече подробности. После, някак внезапно, конструкцията изплува край страничното стъкло. Масивна, огромна. Като акостираше в пристанище презокеански лайнер. Излят от бетон, със сигурност подсилен отвътре със стоманени релси. По стените имаше следи от кофража. Ясни отпечатыци, които щяха да останат завинаги.

Заоблянето беше постигнато с дъговидно застъпване на прави дъски. Отблизо куполът беше груб и ръбест. При изливането бетонът беше потекъл между дъските и се бяха образували нещо като зъбци. Общото впечатление беше за недодялана работа. Камуфлажната боя беше нанасяна обилно, с разнопосочни движения на четката. Но в случая по-важно беше шарката да се слива с околната среда.

Ричър намали скоростта, пое си дъх и рязко завъртя волана. Пред очите му изплува северната страна на сградата. Оказа се, че тя представлява висока бетонна стена, от която излизаха три гигантски тръби, успоредни една на друга. Дължината им беше трийсетина метра, а формата им наподобяваше тунел пред ескимоско иглу. Предназначението им беше допълнителна защита срещу въздушно нападение. В двата им края със сигурност имаше блиндирани врати, които не можеха да се отворят едновременно. Камионът вероятно преминаваше през първата, след което спираше. Втората се отваряше само когато първата се затвореше. Нещо като карантина. Излизането ставаше по същия начин, но в обратна посока. Целта бе вътрешността на конструкцията да бъде постоянно защитена.

Ракетен склад, помисли си Ричър. Подарък от Студената война. Цялата страна беше осеяна с такива. По онова време военните бяха получавали всичко, което поискат. А дори и без да го поискат.

Въпрос номер едно: кой от трите тунела се използваше в момента?

Отговорът не беше труден. Следите от автомобилни гуми се виждаха ясно на лунната светлина. Коловозите в меката почва водеха към средния тунел. Добре отъпкани, почти като шосе.

Ричър направи лек завой, след което колелата на пикапа подскочиха и навлязоха в коловозите, водещи към средния тунел. Външният портал беше затворен, а рамката му беше по-широка от напречното сечение на тунела. Като вратите на самолетните хангари. Порталът се състоеше от две части, които се отдръпваха встрани като театрална завеса посредством стоманени лагери, стъпили на релси.

Но как се отваряше? В пикапа нямаше радиостанция, а вратата не беше оборудвана нито с охранителна камера, нито със звънец. Ричър докосна педала на газта и пикапът бавно пое към затворената врата, издигаща се насреща му като висока и непристъпна стена от стомана. Зад парапетите на покрива се виждаха часовои. Петима, с

преметнати през рамо дълги пушки. Всичките бяха отправили поглед към близката околност, без да обръщат внимание на пикапа. По принцип дежурството на часовая винаги бе тежко и отегчително. Не по вкуса на хората с авантюристични наклонности. В него нямаше вълнение, нямаше блясък.

Предната броня на пикапа спря на метър от преградата.

Порталът започна да се отваря.

Двете му половини се откачиха от невидимо резе и затракаха по релсите. Задвижени от двигатели с вътрешно горене, които виеха на високи обороти. Нормално, защото огромният механизъм със сигурност тежеше стотици тонове, облицован с дебели блиндирани плочи. Така както бяха поискали военните. Процепът бавно се разширяваше. Шейсет сантиметра, метър. Тунелът беше осветен от редица слаби крушки в телени решетки на тавана. Ричър измъкна глока изпод бедрото си и го стисна в ръка.

Порталът се отвори на малко повече от два метра и спря. Мястото беше достатъчно за преминаването на пикап. Ричър отново преброи до три, пое си дълбоко дъх и натисна газта, придържайки волана с лявата си ръка.

Пред очите му се появиха четири неща. Един човек вдясно, изправен на крачка от табло с голям червен бутон до външния портал. Втори човек на трийсетина метра по-нататък, до червения бутон за вътрешния.

В главата му изплува предупреждението, което беше отправил към Делфуенсо: Направо стреляй. В лицето. Още преди да са ти казали „здрасти“.

Точно така постъпи с мъжа до външния портал. Повдигна цевта на глока съвсем мъничко и проби дупка в челото му — горе-долу на мястото, на което беше улучена Соренсън.

Единични изстрели. Трябва да пестим мунициите. В това отношение всичко беше наред. Един куршум беше достатъчен. Човекът беше облечен в някаква торбеста зелена униформа. От колана му висеше кожен кобур с капак. В армията не използваша такива театрални модели.

Отново погледна напред. Вторият пазач беше прекалено далече. За този пистолет трийсет метра бяха твърде много. Затова слезе от пикапа и натисна червения бутон. Гигантският портал пое по обратния

път. Той стоеше на място и чакаше. Онзи при вътрешния портал — също. На същите трийсет метра от него. Все още далече за използване на пистолет. Ричър се върна зад волана и си сложи предпазния колан. После здраво стъпи на газта. Пикапът подскочи и се понесе към втория пазач, който остана неподвижен в продължение на една фатално дълга секунда. Пръстите му се вкопчиха в капака на театралния кобур, който упорито отказваше да се повдигне. Той го заряза и хукна да бяга. Встрани от портала, който би трябвало да охранява. Защото нямаше начин да го отвори толкова бързо. Допълнителна врата в дебелата стомана липсваше, а механизмът беше прекалено бавен. Затова пазачът избра бягството през тунела. Кое то беше тъпо и показваше липса на стратегическо мислене. Не знаеше с кого си има работа. Щеше да се сниши, да побегне зигзагообразно и накрая да се залепи за едната стена. С презумпцията, че малко шофьори биха рискували да разбият автомобила си в бетона.

Ричър продължи напред, управлявайки с лявата ръка.

Пазачът действително започна да криволичи наляво-надясно. После залепи гръб за стената. Като тореадор, притиснат от разярен бик. С надеждата, че в последния момент шофьорът ще отбие, за да избегне удара в бетона.

Грешка.

Ричър го блъсна с близо петдесет километра в час, без да го е грижа за бронята на пикапа. Улучи го именно с нея, някъде между коленете и кръста. Зърна шокираното му лице само за миг, после всичко изчезна зад предния капак, който се сгърчи като хармоника. Предното стъкло се пръсна на ситни късчета, пикапът се вдигна на предните колела, а след това се стовари обратно. Гърбът на Ричър влезе в болезнено съприкосновение с облегалката. Вдигна се облак прах, примесен с горещата пара на пробития радиатор. Разнесе се кратък, но оглушителен трясък, който отекна в бетонните стени. В него се съдържаше всичко — разкъсване на смачкан метал, остро пропукване на разединени машинни компоненти, пръскане на стъкла. Калниците, помисли си Ричър. Плюс стъклата и гривните на фаровете. И още куп неща.

Тунелът утихна. За миг Ричър остана на място, опитвайки се да прецени каква част от този грохот е преминала през плътно затворения вътрешен портал. Вероятно малка, а може би никаква. Порталът беше

проектиран да издържи на ядрен взрив с мощност сто мегатона. Изстрелването на 9-милиметров патрон и трясъкът на катастрофирал автомобил бяха нищо в сравнение с него.

Насили смачканата шофьорска врата и се измъкна навън. После заобиколи сплесканата предница на пикапа. Вторият пазач беше почти прерязан на две. От всички дупки на тялото му течеше кръв. Беше мургав, с черна коса. Със сигурност чужденец. Но всички кървим по един и същ начин, помисли си Ричър, после вдигна пистолета и прекрати мъките му с единичен изстрел зад ухото, произведен почти от упор. Ненужно разхищение на муниции, но добрите маниери си имаха цена.

От силата на удара картечните пистолети бяха паднали пред пасажерската седалка. Ричър ги измъкна оттам и ги преметна през раменете си. Единият отляво, другият отдясно. После смени наченатия пълнител на глока с един от онези, които беше свалил от колана на Соренсън. Понякога става така, че два патрона могат да изиграят решаваща роля.

След това се изправи, прекоси разстоянието до вътрешния портал и натисна големия червен бутон.

Разнесе се стържение на стартер, последвано от глуха кашлица. После двойката големи дизелови двигатели оживяха и вътрешният портал започна да се отваря. Усещането беше друго. Нямаше нищо общо с онова, което изпитва шофьорът в кабината. Двигателите издаваха оглушителен грохот. Навярно бяха предназначени за тежки тирове от сорта на „Мак“ или „Питърбилт“. Защото порталите бяха огромни и със сигурност тежаха колкото цяла къща.

Отблизо имаше чувството, че крилата се движат по-бързо. Но може би ставаше въпрос за обикновена илюзия. Нещо напълно разбираемо. Защото процепът за човешка фигура идва доста по-рано от този за цял автомобил. Всичко беше относително. След десет секунди щеше да има достатъчно пространство, за да излезе на сцената.

Големите дизели продължаваха да си вършат работата. Процепът стана шейсетина сантиметра.

После седемдесет.

Ричър вдигна глока и се шмугна през процепа. Оттатък нямаше никой.

Беше се озовал в нещо като гараж, петнайсет на петнайсет. Празен, ако не се броеше тъжният стар пикап, зарязан в ъгъла. Очукан, сив на цвят, с изпуснати гуми. Останалото беше гол бетон, нашарен от тъмни петна машинно място. Стената в дъното беше от сравнително нов шперплат, докато страничните стени и таванът бяха гол бетон. На практика се получаваше нещо като продължение на входния тунел, широко петнайсет и вероятно дълго сто и петдесет метра, но преградено с шперплат.

Изходите от гаража бяха три, без да се брои този, през който току-що беше проникнал Ричър. Преградата в дъното беше с нова врата, а страничните стени си имаха свои, поставени още при

строителството. Рамките бяха монтирани навътре в бетона и ясно показваха дебелината му — толкова голяма, че пред вратите се образуваха нови малки тунели. Ричър направи опит да си представи сложността на кофража и педантичността на военните инженери, които бяха инспектирали неговото изграждане, а след това и изливането на огромните количества бетон.

Оригиналната врата вдясно беше покрита с голям лист прозрачен найлон, прикрепен в ъглите с цяла ролка тиксо. По неизвестни причини.

Подчинявайки се на принципа съмняваш ли се, тръгни наляво, Ричър пое в противоположната посока, към другата оригинална врата. Стара, солидна, покрита с някакъв избелял ламинат. Преди петдесет години трябва да бе последен писък на модата. Дръжката на бравата беше от обикновена стомана, но дебела и солидна.

Ричър я натисна, бутна вратата и се озова в квадратно помещение с две стари и две нови стени. Нещо като стая за персонала. Удобни фотьойли, един от които беше зает. Но не от Маккуин. Човекът понечи да се изправи, после рухна обратно. Изстрел в тялото, а не в главата. Така беше по-сигурно. По-голяма мишена. Тук нямаше нужда от бърза мозъчна смърт. Ситуацията не го изискваше.

Служебната стая имаше втора врата. Ричър насочи пистолета си към нея, готов да реагира на появата на някой, който бе чул изстрела. Изчака известно време, после излезе през нея. Озова се в тесен коридор, дълъг поне сто и петдесет метра, който описваше плавен завой надясно. Вътрешното разположение започваше да му става ясно. Бункерът беше разделен на три успоредни помещения, дълги и тесни. Като три наредени една до друга пури. Със съответните входни тунели. И със сигурност заети от междуконтинентални ракети по онова време. А след опразването им се бяха превърнали в дълги и празни камери, в които властваше единствено ехото. Днес тези камери бяха преградени с шперплат, образувайки отделни помещения. Многобройни стаи от двете страни на дългия коридор, умножени по три. Което съдържаше някаква ирония. Каквото повикало, такова се обадило. Съвременното Министерство на отбраната беше започнало по същия начин: след бурното му разрастване в началото на Втората световна война бе готово да завре хората си във всяка стара сграда, която намери.

Наличието на толкова много помещения не беше добра новина. Може би четирийсет във всяка камера. Общо сто и двайсет. Плюс, минус няколко. Отрядът от Куонтико щеше да се появи още преди да е претърсил и половината. Кое то беше проблем. Дотогава щяха да са приели обаждането на Делфуенсо, която щеше да им каже да кацнат на базата „Уайтман“ и незабавно да се насочат на север, готови за рокендрол. Престрелката щеше да бъде грозна.

Фактът, че шперплатът е слаб изолатор, беше втората лоша новина. Това означаваше, че последният му изстрел е бил чут поне в една трета от обекта. По тази причина Ричър се върна обратно, прекоси служебната стая с мъртвия в удобния фотьойл и излезе в гаража. Големият механизирани портал все още беше отворен. Като дръпнати завеси. Зад него се виждаха трийсетметровият входен тунел със смачкания пикап и двата трупа на входа и на изхода. Ричър откри вътрешния бутон и го натисна. Стартерът изръмжа, дизеловите мотори запалиха, порталът започна да се затваря. Шумът беше оглушителен, точно според очакванията му. След като имаше право на избор, предпочиташе гърбът му да е защитен.

Прекоси гаража и опита новата врата в дъното на шперплатовата стена. Оказа се, че и тя води към дълъг и тесен централен коридор. Стаи отляво, стаи отдясно. Средната камера, преградена по същия начин като предишната. Върху част от вратите имаше сини кръгчета. Изрязани от пластмаса и залепени с лепило. Най-близките бяха на втората врата отляво и на тази срещу нея, отдясно. Всички следващи кръгчета се повтаряха през три врати, по цялото протежение на коридора.

Ричър се обърна. Вратата, през която беше влязъл, имаше две сини кръгчета.

Напрегна слух, но не долови нищо. Пое си дъх, преброи до три и тръгна напред. Към втората врата вдясно. Евтина, серийно производство. С тънка хромирана дръжка. Синьото кръгче беше залепено на нивото на очите.

Натисна дръжката и бутна вратата. Озова се в доста просторна стая. Празна. Нямаше хора. Нямаше мебели. Нямаше нищо, освен това, което си е било винаги там — поредната оригинална врата, вкопана дълбоко в страничната стена. Абсолютно еднаква с предишните две, които беше видял. С широка стоманена рамка, наподобяваща отделен

тунел, с избледняло от времето ламинирано покритие, с бравата от тежка стомана. Очевидно сините кръгчета бяха указателни знаци за удобно прехвърляне от една камера в друга. Предназначени за заети хора. Вратата на гаража беше маркирана с две кръгчета, защото осигуряваше достъп наляво и надясно. Страничният достъп бе изключително ефикасно улеснение. Както сега, така и в годините, когато ракетите имаха постоянно присъствие в земната атмосфера. Би било глупаво техническите екипи да изминават цялото разстояние до изхода от съответната камера, за да се върнат обратно в съседната. Далеч по-лесно бе да пресекат направо. През врати, разположени на двайсетина метра една от друга. Явно някой от строителните инженери се беше досетил за това. Преди много години. А може би и архитектите преди него, обозначили съответните проходи още на чертожната маса.

Ричър се намираше в стая от дясната страна на коридора. Вратата ѝ също беше покрита с прозрачен найлон — както онази, която беше видял в гаража. Залепена по същия начин с дебело тиксо. С изобилие от тиксо.

По неизвестни причини.

В джоба си имаше ключовете от два различни мотела. Единият от мотела на дебелия мъж в Айова, другият от карантинното заведение на ФБР в Канзас. Ключът от Айова беше по-остър. Ръбовете му не бяха добре загладени със струг. Вероятно беше дубликат. Някой от гостите си бе тръгнал с оригиналния ключ в джоба. Или пък дебелият просто си падаше по възможно най-евтините модели.

Притисна с длан найлона към ламинираното покритие и драсна с ключа. Появиха се множество миниатюрни мехурчета. Ключът продължи своята работа. Образува се дупка, в която той пхна пръсти и започна да дърпа встрани. Найлонът се оказа много здрав. Някаква специална изработка, която нямаше нищо общо с тънките листове, използвани при боядисване. По-скоро приличаше на материята, използвана за вакуумиране на хранителни продукти. Беше виждал как хората се борят с нея и проклинат супермаркетите, които би трябвало да продават ножове със сгъваемо острие заедно със саламите. Успя да разшири дупката до двайсет и пет сантиметра, но мехурчетата изчезнаха и найлонът отново се оказа плътно залепнал за ламината. Наложил се пак да използва ключа. Но този път си извлече съответните

поуки и смени техниката. Няколко сантиметра дупчене, няколко сантиметра разкъсване. При разкъсването пъхваше ключа между зъбите си. В крайна сметка успя да се справи. Процепът започваше от горната рамка и свършваше на сантиметри от долната. Крив и назъбен, но достатъчно широк, за да пропусне тялото му.

Най-напред протегна ръка и натисна масивната брава. После бутна вратата с длан. Отвъд нея цареше пълен мрак. Лъхна го студен въздух, което говореше за огромно пространство с дебели стени.

Застана странично и успя да се промуши през дебелия найлон. Най-напред беше глокът, после десният му крак, следван от дясното рамо и главата. Последни минаха лявата ръка и левият крак. Сетне дойде ред на сетивата. Затвори вратата и опипа стената за някакъв електрически ключ. Беше сигурен, че трябва да има такъв. Някогашните архитекти, наведени над чертожните маси с подострени моливи, нямаше как да пропуснат подобен детайл. А схемата на електрическа мрежа със сигурност бе изпълнила цял отделен чертеж.

Натъкна се на вкопана в стената стоманена тръба, покрита с дебел слой боя, прашна и студена. Плъзна пръсти по нея и напипа квадратна метална кутия с размери десет на десет сантиметра, по средата с копче от още по-студен метал, най-вероятно месинг.

Натисна го и осветлението се включи.

Третата камера беше в оригиналния си вид. Без шперплатови прегради и допълнителни врати. Просто един тунел с дъговидна форма, широк дванайсет и дълъг сто и двайсет метра. Висок малко над човешки бой при стените и десетина метра в средата. Излят от бетон, със следи от дъсчен кофраж, както от външната страна. Небоядисан и вече не толкова твърд и суров след няколко десетилетия живот. Пожълтял и пращен. Сляпа стена в дъното, блиндирани портали в началото, оборудвани със същите механизми, които Ричър беше използвал в централния тунел.

И не беше празен.

По цялото му протежение имаше ремаркета, наредени плътно едно зад друго. Без влекачи. Само платформи, скупчени като при някое голямо задръстване на магистралата. Всяко от тях беше дълго около шестнайсет метра и широко около три. Бяха осем на брой. С по четири оси отзад и двойно прикачно приспособление отпред, чиято горна част беше вдигната под широк ъгъл нагоре, готова за свързване с влекача. Отдалече приличаха на огромни насекоми с вирнати пипала.

Всички бяха боядисани в пясъчножълто. Основният цвят на камуфлажа в пустинята. Ричър знаеше какво представляват тези ремаркета — част от системата ТТО, Тежкотоварно оборудване. Моделът им беше М747, който се теглеше от влекач М746. И двете произведени от Ошкош Корпорейшън със седалище в Уисконсин. Системата ТТО бе снета от въоръжение след Войната в Залива през 1991 г., окачествена като недостатъчно надеждна. Основното ѝ предназначение бе да транспортира бойните танкове „Ейбрамс“, защото те имаха задачата да участват в битки, а не да се движат по шосета и магистрали от точка А до точка Б. Защото въпросните шосета и магистрали се разбиваха от тях, траковете на танковите вериги бързо се износваха, а подмяната им отнемаше голяма част от времето за задължителна поддръжка. Така се бе родила идеята за ТТО. Танковете „Ейбрамс“ обаче тежаха над шейсет тона и ремаркетата за тяхното

транспортиране се износваха и разбиваха с обезпокоителна бързина. Военните инженери получаваха задачата да проектират нови, а предишната генерация се пренасочваше към по-леки товари.

Но в конкретния случай товарите не бяха чак толкова леки.

Всяко от осемте ремаркета беше оборудвано с чифт метални съдове, наподобяващи цистерни, бъчви или контейнери. Очевидно за транспортиране на някакви течности. В огромно количество, от порядъка на десетки, а може би стотици хиляди литри. Всяка двойка контейнери имаше размерите на четири фолксвагена, наредени два по два, както се редят тухли. С обем на средна по големина стая. Бяха изработени от дебели листове стомана, огънати на преса, закалени и старателно заварени. Приличаха на тумбести бутилки, оградени от всички страни с метална рамка. Функциите на бутилките и рамките бяха интегрирани по толкова съвършен начин, че страничният наблюдател трудно можеше да разбере къде започва едната и къде свършва другата. В общи линии наподобяваха кубове, заоблени по ръбовете, със страна три метра и половина, усиления на няколко места за допълнителна сигурност. Стоманата изглеждаше дебела и много солидна. Може би с допълнителен минерален слой. Някакво ново изобретение.

Разбира се, било е ново за времето си. Сега нищо в тази камера не беше ново. Всичко беше покрито с дебел слой прах — както контейнерите, така и повърхността на платформите и бетонният под. Сив прах, гладък и недокоснат. Част от гумите на ремаркетата изглеждаха меки, други бяха спаднали напълно. Всичко беше потънало в паяжини. Сцената наподобяваше археологически разкопки. Като току-що разкрита фараонска гробница, докосната от светлина за пръв път от пет хиляди години насам.

Но годините едва ли бяха повече от дваисет. Веществените доказателства бяха налице. Възрастта на оборудването. Прахът. Изгнилият каучук. Неподвижният въздух. Студът. Беше напълно възможно ремаркетата да са били вкарани тук преди дваисетина години, откачени от своите влекачи, обречени никога повече да не се движат. А след това запечатани със солидна стена и забравени.

Осем ремаркета. Шестнайсет контейнера. Шейсет и четири фолксвагена. Стоманата беше боядисана в яркочълто, вече избледняло от праха и времето. Отстрани на всеки контейнер беше изрисуван знак,

измислен през 1946 г. от група умни момчета от Лабораторията по радиация на Калифорнийския университет. Разполагащи с всичкото време на света, тези умни момчета бяха проектирали един особен, невидан дотогава символ, с който бяха искали да обозначават разни работи, които излизат от атома. Повечето хора го оприличаваха на три дебели черни перки на жълт фон.

Ядрени отпадъци.

Ричър изключи осветлението и се промуши обратно през срязания найлон. Прекоси празното помещение и надникна в коридора. Там видя трима души. Всичките мъже. Бяха с гръб към него и крачеха към далечния край на коридора. Разговаряха помежду си и носеха папки с метални пружинки. Бяха по ризи, с тъмни панталони, невъоръжени. Никой от тях не беше Дон Маккуин.

Ричър ги остави да се отдалечат. Не си струваха цената. Щеше да бъде много шум за нищо. Триото се изниза през една от далечните странични врати, маркирана със синьо кръгче. Очевидно възнамеряваха да се прехвърлят напреко в първата камера. Да речем, през четвъртата врата със синьо кръгче, а после през първата подобна врата в обратна посока, вече в следващия коридор. Или някаква друга комбинация. Не беше много по различно от начина на ориентация в Пентагона.

Явно бяха излезли от едно помещение вляво от мястото, на което се намираше Ричър. Вратата зееше отворена, за разлика от преди. Той си пое въздух, преброи до три и измина десетте метра до нея.

Озова се пред някакъв кабинет с размери шест на пет. Една бетонна стена и три шперплатови. Пред всички имаше високи рафтове, отрупани с книжа. Беше пълно с бюра, също засипани с книжа. Отделни листове, снопчета с ластици или щипки, папки. Плътено изписани с числа. Шестцифрени, седемцифрени, осемцифрени. Безинтересни и скучни. Материал, който подлежеше на събиране, изваждане или умножение. Работа, която до голяма степен изглеждаше свършена. Повечето документи приличаха на счетоводни книги.

Никакви компютри.

Само хартия.

В коридора се чуха стъпки.

Ричър напрегна слух и успя да долови отварянето на врата. А след това и затварянето. Нищо повече. Върна се в коридора. Ако Маккуин бе затворен някъде, мястото вероятно щеше да е дълбоко в

недрата на огромното съоръжение. Отдалечено на сто и двайсет метра. В дъното, далече от външния свят. На място, до което се стигаше след преодоляване на дълга поредица смъртоносни капани. Без възможност за бягство, без да се разчита на скривалища. С изключение на помещенията, маркирани със сини лепенки, които не бяха много. А и търсенето на път за бягство през напречните проходи нямаше как да го отведе напред.

Това са типично военни проблеми, нали? Не са ли те обучавали да се справяш с тях?

Не съвсем. Не и без подкрепата на жива сила, оборудвана с хеликоптери, радиостанции и най-вече оръжие.

Надникна и в помещението насреща. Още една канцелария. Шест на пет, запълнена с рафтове и бюра, отрупани с още хартия и с още числа. Много числа. Шест, седем и осемцифрени. Провери и съседната стая. Същата работа. Бюра, рафтове, изписани с числа листове. Обърна се и тръгна обратно към вратата, облепена с найлон.

В коридора отново се разнесоха стъпки.

Той се промъкна през процепа в найлона и затвори вратата след себе си.

Стъпките се превърнаха в тропот. По коридора тичаха хора. Хора, които крещяха.

Най-късото разстояние между две точки е правата линия. Ричър пое към дъното на третата камера, отстоящо на около сто и двайсет метра. Покрай изоставените ремаркета, натоварени с огромните зловещи на вид цистерни. Под краката му се вдигаше ситен прах. Все едно че валеше снежец. За пръв път беше доволен, че носът му е счупен. Ноздрите му бяха тотално задръстени и това го спасяваше от евентуалното кихане, което със сигурност щеше да бъде доста силно и доста често.

Последната оригинална врата се намираше на три метра от дъното на тунела. На една линия с последния жълт контейнер, точно срещу символа за опасност от радиация. Ричър я отвори, извади от джоба си ключа от мотела на онзи дебелак в Айова и решително го заби в дебелия найлон.

Продупчване, дърпане. Продупчване, дърпане. В обратна посока беше по-лесно. Найлонът увисваше надолу и това му даваше възможност да го разкъсва с далеч по-малко усилия. Пространството отгътк беше празно. Построено като стая, но явно използвано като фоайе.

Ричър опря глава на вратата към коридора и напрегна слух. Долови някакви звуци, но те бяха далече. Звуци, издаващи хаос и объркване. Претърсването беше започнало. По протежение на сградата, но в обратна посока. Прибързано и недостатъчно обмислено. Той се намираше зад фронтовата линия. Образно казано. Далече в тила, още по-далече от реалния свят.

Отвори вратата и надникна. Някъде далече напред въоръжени хора претърсваха стая по стая. Най-малко петима. Влизаха, излизаха. Влизаха, излизаха. Все по-далече и по-далече от него.

Вратата насреща имаше синьо кръгче. Помещението зад нея би трябвало да е празно. Построено като стая, използвано като фоайе. По тази причина Ричър избра следващата врата, на отсрещната стена. Тя нямаше синьо кръгче. Промъкна се безшумно към нея и надникна. Канцелария. Рафтове, бюра, хартия. Зад едно от бюрата седеше мъж. Ричър го застреля в главата. Гърмежът отекна в цялата камера, преодолял с лекота шперплатовите прегради. Ричър се върна обратно и надникна в коридора. Петимата ловци бяха на трийсетина метра от него. Замръзнали в крачка, с обърнати в обратна посока глави. Ричър прибра глока в джоба си и свали от рамото си единия от двата колта. Превключи на автоматична стрелба, вдигна го и се прицели. После натисна спусъка, стиснал здраво картечния пистолет, за да овладее повдигането на цевта. Двайсет патрона със скорост деветстотин в минута. По-малко от секунда и половина. Бързо и гладко тракане, като от шевна машина. Петимата се строполиха на пода. Вероятно трима от тях бяха мъртви, един ранен и един в плен на паниката. Но това не беше грижа на Ричър. Важното беше, че резултатът е в негова полза. Поне засега.

Захвърли празния колт и свали другия от рамото си. Дойде време за посещение на първата камера, помисли си той. Това ще продължава да ги държи в неведение. Хлътна обратно през вратата със синьото кръгче. Зад нея се оказа поредното помещение, замислено като стая и използвано като фоайе.

Но то не беше празно.

Вътре имаше стълбище.

Метално, стръмно, наподобяващо корабен трап. Горният му край чезнеше във вертикална шахта по посока на бетонния покрив. На върха на шахтата се виждаше квадратен люк от масивна стомана, оборудван с носещи конзоли, пружини и въртящо се колело, като при подводниците. Беше затворен. Вероятно издут от другата страна, помисли си Ричър. Проектиран така, че да се запечата под пулсиращия натиск на взривната вълна.

Колелото задвижваше сложна система от куки и стоманени езичета, подредени около ръба на капака. В момента люкът беше отключен. Това личеше съвсем ясно, защото куките и езичетата се намираха в неутрално положение. Хората на покрива просто го бяха затворили, за да не се вижда светлината под него. За да съхранят остротата на зрението си, като в същото време останат невидими. Не го бяха залостили, за да могат да се приберат обратно. Просто и логично.

Още по-просто и логично беше да изтича нагоре по стълбата и да завърти колелото. Така хората от другата страна на люка щяха да си останат на покрива. А той щеше да продължи дейността си във вътрешността на сградата, без да мисли за тях.

Но там горе беше и снайперистът. Стиснал M14 в ръце, с един патрон по-малко в пълнителя, със самодоволна усмивка след попадението си.

Ричър изключи осветлението във фойето. Изчака четири секунди, за да се разширят зениците му, после още една цяла минута — за да задейства химията на ретината. После напипа парапета и започна да се изкачва.

Стигна до горния край на стълбата и опипа люка, прибегвайки до това, което се беше запечатало в съзнанието му. Люкът със сигурност тежеше няколко тона. Неизвестно колко, защото имаше вероятност да е направен от някаква сложна сплав между стомана и бетон. Поради предварително изчислената опасност от радиоактивно заразяване. Едновременноните архитекти бяха доказали, че са много добри в тези изчисления. Особено умните глави в Калифорнийския университет. Нямаше логика да се изгради люк, който издържа на ядрен взрив, а след това пропуска гама-лъчите. В същото време нямаше простосмъртен, който да е в състояние да повдигне отвътре съоръжение с тежест няколко тона. Което означаваше, че въпросната тежест е контра балансирана чрез пружините. Което на свой ред означаваше, че люкът би трябвало да се отвори чрез едно здраво побутване.

Направи го, после зачака.

Под ръба на капака се появи тънка черта, която не беше съвсем черна. Прецени, че часовите най-вероятно висят край парапета. Което означаваше, че три-четвърти от тях се намират на известно разстояние от люка. Общата площ на покрива можеше да се сравнява със стадиона на „Ню Йорк Янкис“. Наблизо бяха само онези, застанали от южната страна.

Натисна още веднъж, този път по-силно.

Люкът се надигна с трийсетина сантиметра.

Разнесе се пронизително скърцане.

Реакция нямаше.

Натисна за последен път и люкът се отвори. На деветдесет градуса, като обикновена врата. В отвора се появи квадрат от тъмното небе над Мисури. Пантите бяха в северния край на квадрата. Стълбата беше завинтена с болтове за източния. Това означаваше, че като излезе, ще бъде уязвим отпред, отзад и отдясно. Което пък означаваше, че трябва да изскочи със страхотна бързина. Но нямаше да бъде лесно.

Нямаше как да държи пръст на спусъка. Моментът на максимална опасност. Във всяка мисия има такъв. Той мразеше стълбите. Мразеше всичко, което го принуждаваше да се покаже с главата напред.

Стисна колта между дланта и палеца на дясната си ръка. С лявата опипа бетона отвън. Постави колта до капака и се вкопчи в ръба. Набра се като маймуна. Извъртя се в кръста и лявата му ръка легна на покрива.

После си пое дъх, преброи до три и се претърколи навън.

Зае клекнало положение, вдигна колта над главата си и започна да го върти във всички посоки. Стандартна позиция при щурмуване на къща.

Намираше се на южния край на покрива. Вляво от него нямаше никой. Вдясно, на запад, се виждаше човешка фигура. Тя беше далече, с гръб към него. Ричър се завъртя на север. Там имаше пет фигури, всичките обърнати към мястото, на което според джипиеса на Бейл се намираше шосето. Очевидно бяха на мнение, че появата на Соренсън директно през нивите е била маневра за отвлечане на вниманието. И очакваха, че основното нападение ще дойде откъм пътя.

Плод на прекалена предпазливост. На параноя.

Превключи втория колт на единична стрелба и зае позиция зад изправения люк. Той му осигуряваше три четвърти прикритие откъм север и запад. Подпря левия си лакът на него. Прицели се в самотната фигура върху западната част на покрива. Шейсетина метра. Лесна мишена за всякакъв вид карабини, лесна мишена за картечен пистолет „Хеклер&Кох“, който на късо и средно разстояние бе точен почти колкото карабините. За колта не се знаеше. Но при всички случаи беше за предпочитане пред глока. За да улучиш целта с пистолет на шейсет метра, трябваше да се прекръстиш и да си пожелаеш късмет.

Ричър беше отличен стрелец на далечни разстояния. В тази дисциплина беше печелил доста състезания. Но не и в такива условия. Тук трябваше да засича две цели едновременно. Часовоя в далечния западен край, плюс реакцията на изстрела му от страна на петимата, които се намираха на стотина метра по-нататък, под ъгъл от седемдесет градуса. Нужно му беше неясно очертаните им фигури да се обърнат по посока на звука. Трябваше да идентифицира пушката M14. Трябваше да знае кой от тях е снайперистът.

Защото снайперистът щеше да е следващият.

Улови на мушката си самотника в западния край на покрива. Изпусна въздуха от гърдите си и остави дробовете си празни. Тишина и спокойствие. Усещаше ударите на сърцето си, но мерникът не помръдваше. Беше готов.

Започна да обира луфта на спусъка. Бавно, но неотклонно. Микрон по микрон. Пръстът му беше залепен за метала.

Изстрел.

Ярко пламъче. Силен гръм.

Човекът в западния край на покрива се олюля и падна като подкосен. Петимата в северния край рязко се завъртяха.

Снайперистът беше средният. Третият отляво надясно. Третият отдясно наляво. Ричър зърна пушката М1 4 в ръцете му. Протегнати напред, извиващи се заедно с раменете. Познато движение, познато оръжие. Дължина от приклада до мерника 117 сантиметра. Слаби проблясъци на лунната светлина. На разстояние почти сто и двацет метра. Ричър заобиколи вдигнатия капак на люка. Бавно и спокойно, без излишно бързване. Прицели се, изпусна въздуха от гърдите си и отново натисна спусъка.

Пропусна.

Но все пак не изхаби муницията. Куршумът се отклони леко вляво и се заби в гърлото на човека, изправен до снайпериста.

Ричър леко се наклони в посока на часовниковата стрелка, за да компенсира отклонението. После отново стреля. Но четирите останали мишени вече се движеха. Деветмилиметровият куршум „Парабелум“ изминаваше сто и двацет метра за една трета от секундата. Но една трета от секундата бе достатъчно дълго време за смяна на позицията.

Пропусна.

Никой от четиримата не падна.

Един в цевта, седемнайсет в пълнителя. Палецът на Ричър превключи на сериен режим. Три патрона наведнъж. Любимата му опция, най-вече при не толкова прецизни оръжия. Количество за сметка на качеството. Мишената бе някъде в центъра на малък триъгълник, наподобяващ трикрако столче. Прицели се леко надясно и натисна спусъка. Крайният десен падна.

Трима оцелели. Номер едно, номер три и номер четири, ако се брояха отляво надясно.

И тримата отвърнаха на стрелбата, приклеknали на коляно. Два куршума много далече от целта. Третият, калибър. 308, доста по-близо. Изстрелян от пушката M14. На практика също неточен. Това беше показателно. Снайперистът няма проблеми, когато не действа под напрежение. Но когато попадне в ситуация като сегашната, съвсем не е най-добрият стрелец на света. В главата на Ричър изплува текст, който със сигурност щеше да е подходящ за епитафията му: Страхотен в мрака, срещу жени, които не оказват съпротива. В останалите случаи посредствен.

Отново стреля по посока на номер три и номер четири. Снайперистът и съседът му като обща цел. Сериен режим, три патрона. Номер четири падна. Но не и снайперистът. Двама оцелели.

Един патрон в цевта, единайсет в пълнителя. Плюс глока с два резервни пълнителя — единият неизползван, другият с два патрона по-малко. Деветмилиметрови парабелуми, които ставаха и за колта. Магията на стандартизацията. Нямаше представа за мунициите на двамата оцелели. Пълнителят на M1 4 побираше двайсет патрона. Оръжието на другия можеше да е всякакво. Не беше изключен и продължителен дуел. От упор, персонален, на терен без укрития. Схватка между пехотинци. Истинските царе на боя. Ожесточен спор между решени на всичко мъже. Една от любимите битки на Ричър.

Номер едно и номер три продължаваха да заемат стойка за стрелба на едно коляно. Доста раздалечени един от друг. Той отново превключи на единична стрелба, после се настани по-удобно зад вдигнатия люк. Снайперистът стреля по него. Този път по-точно. Куршумът рикошира в капака. С огромна сила. Като нищо може да е стигнал до магазина на „Лейсис“.

Ричър лежеше неподвижно. Спокоен и съсредоточен. Прицели се още веднъж и натисна спусъка.

Този път успя. Куршумът улучи снайпериста в лявата долна част на тялото. Може би в бедрото. Раната не беше смъртоносна, но положително щеше да му причини неприятности. Онзи се извъртя и се просна по очи. По-малка мишена. Другият стори същото. Легна по корем и откри безразборна стрелба. Опит за нещо като преграден огън. Опасен единствено за обитателите на околността, но човекът все пак демонстрираше някаква солидарност. Без да бърза, Ричър хвана на мушка пламъчетата, които излитаха от оръжието му. Целеше се малко

високо и малко вдясно, опитвайки се да компенсира леката гърбица в бетонния купол и да улучи противника в главата. Беше твърде тъмно, за да види дали е успял, но онзи престана да стреля. Може би презареждаше. Може би събираше сили. Но лежеше абсолютно неподвижно. После по двупосочния път на около шестстотин метра от бункера премина някаква кола, от ляво надясно, с включени дълги светлини. Сиянието им за миг пробяга по покрива и позволи на Ричър да заключи, че стрелецът отсреща е вън от играта. Завинаги, както личеше от странната поза на проснатото му тяло.

Ричър леко измести мерника към ранения снайперист. Един патрон в цевта, девет в пълнителя. Десет възможности, статична мишена, отстояща на разстояние сто и дваисет метра. Приблягна до същата компенсация — леко нагоре и леко вдясно, после натисна спусъка. Стреля три пъти поред, усещайки как куршумите му намират целта. Но не виждаше дали е така. Насрещен огън липсваше. После същата кола се върна обратно по пътя. Може би беше сбъркала пътя. Или шофьорът бе притеснен от стрелбата. Не беше полицейска патрулка, тъй като липсваха синьо-червените сигнални лампи на покрива. А и едва ли имаше нормално ченге, което ще провежда парад на пътя на куршумите. Подвижното сияние за миг улови сцената на покрива. Меко, разсеяно. Снайперистът не помръдваше. Тялото му беше сгърчено, с увиснала глава.

Ричър изстреля още няколко куршума.

Един патрон в цевта, четири в пълнителя. Беше получил всичката визуална информация, която беше възможна при дадените условия. Напусна укритието на куполовидния люк и бавно запълзя на север. На лакти и пръсти, максимално предпазливо. Болезнено по грапавия бетон. Насреща нямаше реакция. Не го посрещнаха куршуми. Самият той прекрати стрелбата, защото нямаше смисъл да издава позицията си с огъня, излитащ от дулото.

Спря на петдесет метра. Само за миг, колкото да направи оценка на ситуацията. Никакво движение от страна на противника. Само няколко тъмни и сгърчени купчини. Колата се появи на пътя за трети път. Същите ярки фарове, същото подвижно сияние. Положението ставаше тревожно. Изстреляни на открито, 9-милиметровите патрони не вдигаха кой знае какъв шум, особено на това разстояние.

Светлината на фаровете не регистрира промяна на ситуацията. Никакво движение, никакъв признак на живот. Може би беше капан.

Ричър продължи да пълзи напред. Бавно и предпазливо. Със сигурност щеше да чуе люка, ако на сцената се появеше нов играч. Пружините бяха доста шумни. Войниците положително ги бяха чули, когато той вдигна люка, но в онзи момент те не знаеха, че в обекта е проникнал враг. Вероятно бяха решили, че им изпращат подкрепления. Или чаша кафе със сандвич. В това отношение не бяха демонстрирали особена параноя.

Отново спря на петнайсет метра от противника. Нищо не помръдваше. Абсолютно нищо. Надигна се и измина остатъка от разстоянието прав. Откри петте сгърчени фигури горе-долу подредени в една линия. Петима мъже, четирима от тях мъртви. Единствено снайперистът даваше признаци на живот. Въпреки че беше улучен от три или четири куршума. Късметлия.

Или не чак толкова.

Ричър изрита встрани пушката М1 4 и праметна колта през рамо. После сграбчи снайпериста за колана и го повлече към парапета. Без да губи време го вдигна във въздуха и го хвърли през стоманените тръби. Тялото му отскочи от извивката на бетонния купол и се стовари на земята дванайсет-тринайсет метра по-надолу.

А сега да видим дали ги бива в професионалния бейзбол, рече си той.

Удар от трета база, приятелю.

Обърна се и хукна към блиндирания люк, който се намираше на сто и дваайсет метра от него. Издърпа капака и протегна крак към стоманеното стъпало.

Ако Делфуенсо беше права в предположението си, че числеността на противника не надвишава две дузини, значи в момента бяха останали деветима. С вероятност един от тях да е ранен. Онзи в коридора, в компанията на още четирима търсачи. Беше паднал доста зле. Не само поради земното притегляне. Със сигурност беше извън играта. Което означаваше, че осем души все още стоят вертикално. Това беше по-добре, отколкото да ти бръкнат в окото. Достатъчна

бройка с оглед на изтощението. Засега. Ричър отвори вратата със синьото кръгче и надникна. Коридорът беше пуст.

Тръгна от стая на стая. От дъното на сградата към предната част. Навсякъде видя една и съща картина: множество бюра и рафтове, отрупани с хартия. Никакви хора. Проверката на втората камера му отне близо десет минути. Насочи се към първата, използвайки пътя през гаража. И тук започна отначало, стая по стая. Но този път в обратна посока — от входа към дъното на сградата.

Бюра, рафтове, хартия. Никакви хора.

Нито в първата, нито във втората, нито в петата стая. Може би се бяха скупчили някъде в дъното. Повече хора, по-голяма сигурност. Защитна позиция. Освен ако не участваха в някоя сложна игра на котка и мишка, прехвърляйки се от стая в стая около него. Кое то беше малко вероятно, но все пак възможно.

Третата стая вляво беше преоборудвана в кухня. Печка, хладилник, мивка. Килер за хранителни продукти. Трапезарията се намираше точно срещу нея. Дървени маси с пейки около тях. Отвъд нея бяха спалните помещения. Три на брой, всяко с по осем кушетки с метални крака. Плюс още две стаи с по едно легло. Предлагащи лично пространство, но не и лукс. След тях бяха баните и тоалетните. Останалите бяха канцеларии. Бюра и рафтове, отрупани с хартия.

Оказа се, че в общи линии Делфуенсо е била права. Бункерът предлагаше условия за живот на двајсет и шест човека максимум. Малко повече от две дузини, но съвсем малко. Един от тях би трябвало да е Маккуин.

Сметките показваха, че тук някъде се намират общо девет човека на противника, които не бяха в хоризонтално положение.

Които станаха осем, защото в съседната стая Ричър се натъкна на някакъв мъж, който беше потънал в работа на едно от бюрата. Застреля го почти от упор с глока, право в гърдите. След това бройката спадна на седем, защото трясъкът на изстрела подплаши друг тип в съседната стая, който хукна да бяга по коридора. Там го настигна куршумът на Ричър.

После се възцари тишина. Никакъв шум отникъде, въпреки че Ричър имаше проблеми със слуха след двата изстрела в затворено пространство. Следващата стая беше празна. Тази след нея — също. Тя се оказа по средата на пътя към камерата. Оставаха още двајсет. По

десет от всяка страна. Три сини кръгчета, всичките отдясно. Връзките със средната камера. Изградени като стаи, използвани като входни антрета. Сметките показваха, че му предстои да провери точно седемнайсет помещения. Бавна работа. Отрядът от Куонтико трябваше вече да е във въздушното пространство на Илинойс. И вероятно поддържаше връзка с кулата в Сейнт Луис, искаше разрешение да продължи напред, а след това да направи заход към пистата на базата „Уайтман“.

Поредната стая вляво се оказа празна.

Бюра, рафтове, хартия.

Никакви хора.

Но в поредната стая вдясно откри Дон Маккуин.

Завързан за един стол. С голям оток под окото и дълбока рана на врата, от която течеше кръв. Беше облечен с черен гащеризон от груб дънков плат. Приличаше на затворник. Без колан. Без чип за проследяване от джипиеса.

Зад стола му се беше изправил мъж с пистолет в ръка.

Дулото на пистолета беше насочено в главата на Маккуин.

Човекът зад стола беше Алън Кинг.

Жив и здрав.

Възкръснал.

С малката разлика, че мъжът зад стола не беше Алън Кинг. Беше доста точно негово копие, но все пак копие. Малко по-възрастен, с постегната фигура, с два сантиметра по-висок, с два килограма по-лек. Във всичко останало бяха като две капки вода.

— Питър Кинг — рече Ричър.

— Остани на място или ще гръмна твоя човек — предупреди го Кинг.

— Той не е мой човек — отвърна Ричър. Пистолетът в ръката на Питър Кинг беше „Берета М9“.

Малко по-добър от глока по личното мнение на Ричър. Дулото му беше потънало в трапчинката зад дясното ухо на Маккуин. Опасно място. Много опасно. Следователно първата му задача беше да отстрани беретата от там.

— Остави оръжието си на пода! — заповяда Питър Кинг.

— Искат те се, нали? — мрачно отвърна Ричър. — Ама няма да стане.

— Ще гръмна твоя човек!

— Вече ти казах, че не е мой човек.

— Все тая. Пак ще го гръмна.

— Добре, давай — изръмжа Ричър и вдигна глока. — Аз пък ще гръмна теб. Натиснеш ли спусъка, аз натискам своя. В създамата се ситуация има само едно сигурно нещо: аз ще напусна тази стая, а ти не. Единствената въпросителна е дали Маккуин ще дойде с мен, или ще остане при теб. Разбра какво ти казвам, нали? Какъв си бил навремето? Артилерийски разузнавач?

Кинг кимна.

— Значи си бил достатъчно дълго в компанията на истински бойци и имаш понятие от краткосрочна тактика — кимна Ричър.

— Няма да предадеш този човек — отбеляза Кинг. — Положил си твърде много усилия да го откриеш.

— Естествено, че предпочитам да го отведа със себе си — каза Ричър. — Но това в никакъв случай не означава, че той може да бъде фактор в някаква сделка.

— Кой си ти?

— Обикновен човек, който обича да пътува на стоп.

— Маккуин твърди, че ти си убил брат ми.

Задача номер едно: беретата да се отмести.

— Брат ти го уби жената — поясни той. — Сервитьорката от онзи бар. Но дори и с нея той не проведе честен бой. Брат ти беше пълен нещастник. Торба с лой и нищо повече.

Кинг не каза нищо.

— Бас държа, че се е опеकъл добре — добави Ричър. — С всичката тази лой няма как да е било другояче. Като агнешки котлет на барбекю.

Кинг не каза нищо.

— И от теб става добро барбекю — продължи Ричър. Не си много по-слаб от него. Това е генетично, нали? Сигурно и мама е била толкова дебела и грозна...

Реакция нямаше. Никаква.

— Всъщност какво ти пука за брат ти? — попита Ричър. — Доколкото съм осведомен, вие изобщо не сте си говорили. Това мога да го разбера. Брат ти трябва да е бил голямо разочарование. Какво е направил? Подмокряше чаршафите като малък? Или измъчваше семейното куче?

Кинг мълчеше.

— Каква порода беше кучето? Скимтеше ли?

Беретата не помръдваше.

Безизходно положение.

— Разкажи ми — настоя Ричър. — Искам да разбера какво се е случило между вас. Искам да знам защо не си го поглеждал в продължение на двайсет години. И аз имах брат, който за съжаление вече не е жив. Вечно бяхме много заети, но използвахме всяка възможност да разговаряме. Разбирахме се добре. Беше ни приятно заедно, а при нужда винаги си помагахме. Никога не съм се срамувал от него. И той не се е срамувал от мен.

Тишина в стаята. Една бетонна стена, три от шперплат.

— Бяха повече от двайсет години — обади се Кинг.

— Какво се случи?
— Алън беше страхливец.
— В смисъл?
— Предаде един човек.
— Теб ли?
— Най-добрия си приятел.
— Как го предаде? Прецака го в бизнеса?
— Няма значение какво са правили — отвърна Кинг. — Алън се измъкна, но приятелят му не успя.
— А ти никога не би постъпил така, нали?
— Не.
— Защото си мъж.
— Позна — кимна Кинг.
— Тогава се дръж като мъж — рече Ричър. — Махни пистолета от ухото на Маккуин, брой до три и скачай.
— Дуел ли ще правим или какво?
— Наречи го както искаш. Но престани да използваш за щит един невинен човек. Това са женски номера.
— Той не е невинен. Той е федерален агент.
— Но е вързан за шибания стол. Което означава, че по-късно можеш да се разправиш с него.
— Мислиш, че ще загубиш?
— Изходите от тази ситуация са два. И двата трябва да се имат предвид.
Мълчание.
— Женчо — рече Ричър.
— Броим до три, така ли?
— Ако успееш.
— А после стреляме?
— Поне единият от нас.
— Започваме с теб. Сваляш оръжието си отстрани.
— Първо ти.
— На три — рече Кинг. — Пистолетите долу. И двамата едновременно. После отново броим до три и стреляме.
Ричър го гледаше в очите.
— Става — кимна той.
— Едно — рече Кинг.

Ричър чакаше.

— Две — рече Кинг.

Ричър чакаше.

— Три.

Ричър свали пистолета. Бързо и без усилия. Успоредно с бедрото. Кинг също.

Маккуин изпусна въздуха от гърдите си и се люшна встрани. Ричър продължаваше да гледа Кинг право в очите. Той си пое дъх и кимна.

— Добре.

— Готов съм, когато кажеш — подхвърли Ричър.

— На три, ясно?

— Давай.

— Едно — рече Кинг.

Стратегия. Важното е до каква стратегия ще прибегне противникът. Беше абсолютно сигурен, че Кинг ще стреля на две. Абсолютно. Първото броене беше фасада и едновременно с това проверка. Едно, две, три, пистолетите долу. Определящ ритъм прецедент. И очакване. Изградило някакво доверие. Напълно основателно. Кинг беше изчислил всичко. Имаше план. Личеше му по очите. Умен тип.

Но не достатъчно умен.

Защото не мислеше стратегически. Не се поставяше на мястото на противника.

Ричър вдигна глока и го застреля в лицето веднага след като произнесе „едно“.

След това стана по-трудно, а не по-лесно. Първо, защото Ричър не успя да освободи Маккуин от стола, за който беше вързан. С тънко, но здраво въже, силно пристегнато, с възли като камък. И второ, защото оцелелите някъде наоколо най-сетне бяха разчели посланието. Със сигурност бяха чули изстрела, със сигурност бяха видели, че Кинг не излиза от стаята с победоносна усмивка на лицето. И това ги бе накарало да се замислят за личната си сигурност. Щяха да организират нещо като кръговата отбрана на генерал Къстър или пък да преминат в настъпление. И в двата случая това означаваше живи хора срещу него. С автоматично оръжие, съдейки по прещракванията, които долитаха от коридора. Проверка, зареждане. После чу краткото съвещание, проведено близо до вратата. На някаква смесица между английски и арабски.

— Между другото, какво означава уадия? — подхвърли той.

— Съхранение — отвърна Маккуин.

— Ти говориш арабски, нали?

Думата прозвуча странно.

— Нямах ли нож? — попита Маккуин.

— Имам четка за зъби.

— Не става — поклати глава агентът.

— Добра е срещу плаката.

— Отърви ме от проклетия стол!

— Опитвам се.

Въжето беше прекалено здраво, за да го скъса. Изработено от някаква комбинация между памук и найлон, ситно оплетено, с дебелина седем-осем милиметра. И вероятно тествано на всякакъв вид опън и тежест.

— Имам ключ — рече Ричър.

— Не съм окован в белезници, за бога — простена Маккуин.

Ричър извади от джоба си ключа на дебелия съдържател на мотела. Стисна го между пръстите си и заби острия му връх във

въжето около дясната ръка на Маккуин. Успя да пререже няколко влакна. Може би две или три. От десетина хиляди.

— Напъни мускулите си, колкото можеш — рече той. — Нали си от ФБР? Представи си как това ще ти увеличи пенсията.

Раменете и бицепсите на Маккуин се издуха. Въжето стана твърдо като желязо. Ричър започна да го реже. Не по обичайния начин, а по-скоро чрез дърпане отвътре навън. Ключът работеше само по този начин. Започна да се получава нещо. Гласовете навън станаха по-високи. Като при спор. Оцелелите се бяха разделили на две. Въпроси и съмнения от едната страна, насърчение и решителност от другата. Ричър разчиташе на съмненията. Те щяха да му дадат малко повече време. Маккуин продължаваше да се напъва. Влакната се късаха. Отначало малко, после повече, накрая много. Осемте милиметра бързо започнаха да изтъняват. В крайна сметка останаха само няколко тънки нишки, от които Маккуин се освободи с рязко дърпане.

Ричър се наведе за беретата на Питър Кинг, която лежеше на пода. Пъхна я в десницата на Маккуин.

— По-добре ми дай онзи колт, окачен на рамото ти — рече Маккуин. — Тези коридори са прекалено дълги.

— В него има само пет патрона — поклати глава Ричър. — Мисля да го използвам като бухалка.

След тези думи се зае да кълца въжето, пристегнало лявата ръка на агента. Фибрите звучно пропукваха.

— Можеш да го презаредиш — рече Маккуин.

— Няма време. Не искаме да ни пипнат със свалени гащи, нали?

— Колко патрона имаш в глока?

— Тринайсет.

— Фатално число.

— Прав си — кимна Ричър, спря да реже и смени пълнителите.

Дойде ред да използва онзи, който беше взел преди милион години от Бейл в мотела в Канзас. Щрак-щрак и готово. Не го стори със светкавичната бързина, която бойците демонстрираха по време на състезания, но все пак се вмести в секунда и половина. После отново хвана ключа. Гласовете в коридора бяха все така високи.

— Наясно ли си с точната им бройка? — попита Ричър.

— Двайсет и четирима, без да броя себе си.

— Значи са останали шестима.

— Само толкова? Исусе!

— Тук съм вече двайсетина минути — скромно поясни Ричър.

— Кой си ти, по дяволите?

— Обикновен човек, който обича да пътува на стоп.

— Е, хубаво. Свършил си добра работа.

— Не те ли затвориха в отделно помещение, след като те докараха тук?

— Не. Самостоятелните стаи бяха запазени за Питър Кинг и големия шеф.

— Мислех, че Питър Кинг е големият шеф.

— Не. Кинг беше номер две.

— А кой е големият шеф?

— Не знам. Не съм го виждал.

— Къде е той сега?

— Нямам представа.

Вратата отскочи на пантите си. Маккуин стреля. Тъмната фигура се люшна и падна назад. Ричър затвори вратата с отмерен страничен ритник.

— Останаха пет — рече той.

— Ти как би го направил? — попита Маккуин.

— На тяхно място ли? Бих проверил всички стаи по коридора, след което бих поставил човек пред всяка врата със синьо кръгче. По този начин ще ни видят, преди ние да видим тях. Няма къде да се скрием.

— Точно това ме тревожи — въздъхна Маккуин.

— Мислиш ли, че са достатъчно умни за това?

— Не знам. За някои неща са много умни.

— И аз останах със същото впечатление.

— Как така? Имаш ли представа за какво става въпрос?

— До голяма степен — кимна Ричър.

— Значи си даваш сметка, че двамата с теб трябва да завземем тази сграда, без да унищожим каквото и да било?

— Говори за себе си. Аз съм тръгнал за Вирджиния и нищо друго не ме интересува.

— Какво има във Вирджиния?

— Много неща. Щатът е важен. На дванайсето място по брой на населението, на тринайсето по БВП.

И лявата ръка на Маккуин беше освободена. Ричър му подаде колта, мина зад него и се зае с глезените му.

Въжетата около глезените не се предаваха. Здравите влакна вършеха работата, която би трябвало да свърши ключарят със своя шмиргел. Ключът се заглаждаше. Лоша работа. Ричър се принуди да смени техниката. Започна да разхлабва възлите с последните остатъци от остри ръбове, а след това използва ключа от мотела на ФБР в Канзас като клин, с който да ги разедини. Различен подход, доста по-бавен. Който все пак свърши работа за сравнително малко време. След пет минути Маккуин беше три четвърти свободен, а след още пет стана от стола и започна да сваля въжените гривни от китките си. Колтът беше в лявата му ръка, а беретата на Питър Кинг — в дясната. Беше готов за действие. Намираха се на около седемдесет метра от първия механизирани портал и на сто от втория. На сто метра от чистия нощен въздух. На сто метра от сигурността.

— Готов ли си? — попита Ричър.

Маккуин кимна.

Ричър отвори вратата към коридора.

Бягството се усложни почти веднага. Стоте метра спокойно биха могли да бъдат пет хиляди километра. Петимата оцелели бяха постъпили умно. Вратите на всички стаи по коридора зееха отворени. Ричър и Маккуин рискуваха да бъдат застреляни отвътре, независимо в коя посока щяха да поемат. Но само рискуваха. Това може би нямаше да се случи. Беше непредвидимо. Като лотария. Петима врагове, трийсет и девет врати, без да се брои тази, от която излязоха. Стандартната пехотна тактика изискваше по една граната за всяка стая, търкулната под ъгъл. Или превземане директно през шперплатовите стени с помощта на противотанкови снаряди. Но те не разполагаха нито с гранати, нито с противотанкови снаряди. Разполагаха с два пистолета и с един полупразен автомат.

Проблем. При това сериозен.

— Трябва ни нещо за отвличане на вниманието — рече Ричър.

— Например?

— Например един хубав пожар.

— Изключено. Трябва да съхраним хартиените носители.

— И без това нямам кибрит — кимна Ричър. — Ще се наложи да стигнем до кухнята, за да използваме печката. По-добре да опитаме да изминем целия път до изхода.

— Трябва да се насочим странично — добави Маккуин. — Така ще открием пряк път до третата камера.

— Избери една врата — предложи Ричър.

Сините кръгчета не се виждаха, тъй като всички врати бяха отворени навътре. Но той знаеше, че шест от тях са маркирани. Помещенията зад тях бяха изградени като стаи, но изпълняваха ролята на фойайета. Лошите бяха петима, а това означаваше, че едно от тези фойайета оставаше неохраняемо. Шанс 16 процента. Или по-точно 16,6.

— Гръб в гръб? — попита Маккуин.

— Кой ще води?

— Няма значение.

— Може би има — каза Ричър, тъй като не разчиташе на този 16-процентов шанс.

Най-вероятно щяха да се натъкнат на засада в някое от фойайетата. На един от петимата. Но престрелката щеше да привлече и останалите четирима. В този случай по-тежката работа щеше да легне върху плещите на задния от двамата. Но ако четиримата оцелели постъпеха умно и предприемеха странични действия, всеки поотделно, под формата на флангови маневри, тогава тежестта щеше да поеме човекът, който гледа напред.

— Ти водиш — каза той.

Маккуин излезе в коридора. Ричър се обърна с гръб и го последва. Поеха напред, бавно и предпазливо, стараейки се да стъпват безшумно. Почти залепени един за друг. Оттук нататък всичко зависеше от доверието. Ричър отчаяно искаше да погледне през рамо, съзнавайки, че и Маккуин е обзет от същото желание. Но не го сториха. Всеки от тях отговаряше за видимост от сто и осемдесет градуса. Нито повече, нито по-малко. Така изминаха осемте метра до следващата двойка врати — едната отляво, другата отдясно. Маккуин забави ход и пое дълбок дъх. И двете врати бяха отворени.

Без сини кръгчета.

Стаите бяха празни. Продължиха напред.

Нови осем метра. Още един чифт врати, едната вляво, другата вдясно. По-умни от умните.

И в двете стаи имаше по един от лошите.

Двамата светкавично се завъртяха на деветдесет градуса. Ричър стреля вдясно, а Маккуин вляво. Далече пред тях се появи трета фигура, далече отзад, в дъното на коридора — четвърта. Ричър и Маккуин попаднаха под кръстосан огън, идващ от всичките посоки на компаса.

Ричър улучи човека в стаята пред себе си и той се свлече на пода. Маккуин се сгъна на две и влетя през вратата, която Ричър затръшна. Изправиха се един срещу друг, задъхани, с приведени рамене, с мъртвеца помежду си.

— Ранен ли си? — попита Ричър.

— Не — отвърна Маккуин.

Това беше добрата новина. Всички останали бяха лоши. Пред тях се издигаше бетонна стена, дебела поне три метра. Вляво, вдясно и отзад стените бяха от шперплат, дебели около сантиметър. А зад тънката и евтина врата без ключалка се намираха четиримата противници, които знаеха къде точно да ги търсят.

— Дори не им се налага да влизат — промърмори Ричър. — Могат да стрелят направо през стените или вратата.

— Знам — кимна Маккуин.

Точно това се случи. Почти веднага. Първият куршум проби вратата и откърти заплашително голям къс шперплат, който профуча на два сантиметра от Маккуин. Вторият дойде откъм стената. Парчето шперплат беше почти идентично с първото, но разбито на ситни трески от куршума, който влетя директно в помещението. Една от треските поряза ръката на Ричър, точно над дланта. Общо взето, нищо работа, но от раната потече обилна струйка кръв. Той направи крачка напред, пхна цевта на глока в дупката и натисна спусъка. Стреля два пъти, леко извивайки дулото. Маккуин стори същото през вратата. Разнесе се тропот на бягащи крака.

Временно затишие, нищо повече.

Ричър се приближи до страничната стена, вдигна крак и ѝ нанесе силен ритник. По начина, по който пожарникарите разбиват вратите. Стената пропука, но издържа. А той си даде сметка, че могат да си пробият път и с ритници, ако се наложи. Но в момента нямаше смисъл

да го правят, защото се намираха от погрешната страна на коридора. Всички врати със сини кръгчета бяха от другата страна. Бавното и шумно прехвърляне от един капан в друг нямаше да им донесе абсолютно нищо.

Лоша работа.

Която скоро стана още по-лоша.

Доловиха глух грохот на дизелов мотор. Идваше от външния портал, в дъното на трийсетметровия входен тунел. Ричър си представи как се задейства стартерът на големите дизели, а двете половини на тежкия портал започват да се оттеглят по релсите си и пролуката помежду им бавно се разширява. Все още беше твърде рано за Куонтико. Отрядът със сигурност беше още във въздуха. Някъде над Мисури, а може би вече захождаха за кацане на базата „Уайтман“. Но разстоянието от там до този бункер беше сто километра, а на тях тепърва им предстоеше сложна подготовка.

Следователно не беше тежката кавалерия.

По-скоро още от лошите.

— Пристигат подкрепления — подхвърли той.

Маккуин кимна, но не каза нищо.

— Колко са според теб?

— Може да са дузини, може и стотици — отвърна Маккуин. — Те са цяла мрежа. В наши дни всичко е копродукция.

— Ясно — кимна Ричър.

— Много съжалявам — добави Маккуин. — Благодаря ти за всичко, което се опита да направиш.

Стиснаха си ръцете в мизерната шперплатова стаичка. От китките на Маккуин продължаваха да висят парчета въже, а от ръката на Ричър продължаваше да капе кръв.

Дизелите отново забучаха. Външният портал се затваряше, за да се отвори вътрешният. Древните прекъсвачи все още работеха.

— Предполагам, че ще ги доведат направо тук — каза Маккуин.

— Прав си — кимна Ричър. — Но няма смисъл да ги чакаме. Нека ги накараме да се потрудят.

— Трябва да се прехвърлим в третата камера. Едва ли ще проявят голямо желание да стрелят там.

Ричър отново кимна. Мястото на плоските платформи, натоварени с гигантските жълти контейнери. Нашарени с

предупредителни знаци за наличието на радиоактивни вещества.

— Каквото и да се случи, не спирай да ме изчакваш — рече той.

— По-добре един от нас да успее да се измъкне вместо никой.

— Същото важи и за теб — кимна Маккуин.

— Аз тръгвам пръв. Наляво, после по диагонал. Ти тръгни надясно.

— Искаш ли си колта?

— Не, задръж го. Запомни, че дава отклонение надолу и вляво.

Ричър пожертва полупразните пълнители на глока, заменяйки ги с един пълен. Седемнайсет патрона, плюс един в цевта. Кръвта му оцвети част от тях. Нормално. Някой някога беше казал, че смисълът на живота е в неговия край. И наистина беше така. Никой не живееше вечно. Лично той никога не забравяше, че рано или късно ще умре. Като всеки човек. Но някак не можеше да си го представи. Нито времето, нито мястото, нито дребните детайли.

Усмихна се и подхвърли:

— На три?

Маккуин кимна.

— Едно.

Дизелите забучаха по-силно. Отваряше се вътрешният портал.

— Две — рече Маккуин.

Ричър направи крачка към прага, посипан с трески.

— Три.

Ричър излетя навън, преодолявайки не само вратата, но и някаква бариера в съзнанието си. Беше ледено спокоен. И вече мъртъв. Като баща му, майка му и брат му. Единственото му желание беше да вземе още някого със себе си. Може би двама, а най-добре трима. От стаята вляво надникна някакъв тип, обезпокоен от шума. Ричър го застреля с кратка серия от три куршума. Два в гърдите, един в главата. След това полетя напред, прекоси тясното пространство и врхлетя в стая, маркирана със синьо кръгче. Озова се лице в лице с друг от противниците, когото застреля по същия начин — два куршума в гърдите, един в главата. Без да губи нито секунда, той прекоси помещението и блъсна старата фабрично изработена врата. Стаята отвъд беше празна, но зад гърба му треснаха изстрели. Озова се в

коридора на централната камера. Отдясно тичаше някакъв мъж, който бързо се приближаваше, стреляйки в движение. Успя да се шмугне в поредната маркирана със синьо кръгче врата, после всичко свърши. Окончателно, напълно, без лъч надежда. Поради плътната изолация от дебел найлон на вратата пред него и поради факта че глокът му засече и отказваше да произведе изстрел.

Може би заради разхлабената пружина в пълнителя, може би поради изцапани с кръв и лепкави патрони.

Светът утихна.

Обърна се бавно и опря гръб в найлоновото покритие. Двама го държах на мушка. Единият с бяло лице, другият мургав. Стояха изправени рамо до рамо под рамката на вратата. Последните оцелели от списъчния състав. И двамата ангажирани с него. Това беше добре. Защото означаваше, че пътят пред Маккуин е чист. Поне за момента.

Оръжията им бяха „Смит&Уесън 2213“, от неръждаема стомана. Съвсем същите като онзи, който Маккуин използва във фойето на дебелака. Може би бяха стандартното въоръжение на „Уадия“. Закупени на едро, с отстъпка. Осемсантиметрови цеви, осем далекобойни патрона за пушка .22 калибър. Но този път не бяха повдигнати нагоре, а сочеха право в гърдите му.

Белоликият се усмихна.

Арабинът също.

Белоликият примижа и се прицели. Арабинът също примижа. Ричър остана с отворени очи. Пръстите им се стягаха около спусъците.

Наоколо цареше абсолютна тишина. Ричър искрено се надяваше, че Маккуин ще успее. Трябваше да стигне до гаража и да се скрие в тъжния пикап, отдавна покойник. Трябваше да пропусне подкрепленията, а след това да натисне бутона за затваряне на портала. И да бяга. Без да се обръща. Колкото го държат краката.

Пръстите около спусъците започнаха да побеляват.

И ставаха все по-бели.

После екнаха два изстрела. Оглушителни, от близко разстояние. Почти като залп. Или по-скоро двоен изстрел. Белоликият рухна на колене, после се просна по очи. Арабинът падна странично. На мястото на лицето му зееше грозна изходна рана. Куршумът го беше улучил в тила.

А зад тях двамата, сякаш изскочила от нищото, изплува дребна фигура с глок 19 в ръка.

Карън Делфуенсо.

Делфуенсо беше вкарала краун викторията на Бейл чак в гаража, а Маккуин вече се беше настанил на пътническата седалка. Оказа се, че именно тя беше минала на няколко пъти по шосето с включени дълги светлини. Замислила го като жест на морална подкрепа, но после осъзнала, че светлината може да му бъде от полза и направила тройния тур. Видяла и пламъчетата от автомата му на покрива, а след като спуснала страничното стъкло, чула и изстрелите. Накрая, когато затишието станало нетърпимо, просто насочила колата си към входните тунели.

— Благодаря — рече Ричър.

— Няма защо.

Тя отвори багажника и извади аптекката, която според думите ѝ била задължителна част от оборудването на всички коли, използвани от Бюрото. Стандартна практика, въпрос на политика. Почисти раната на ръката на Ричър и я превърза, след което влязоха в колата. Делфуенсо направи обратна маневра и я насочи към изходния тунел. Ричър слезе още веднъж, за да натисне червения бутон. Вътрешният портал започна да се затваря, позволявайки на външния да се отвори. Древните релета и прекъсвачи се задействаха, все още безупречно покорни.

Излязоха навън, на чист въздух. Колата заподскача по прекия път, дело на фермерския внук, който явно не беше доволен от инженерните решения на военните. Не след дълго излязоха на шосето и завиха надясно, изминаха известно разстояние и направиха още един десен завой, озовавайки се на паркинга пред „Лейсис“, където спряха направо, заемайки мястото на три нормално паркирани автомобила. Там, откъдето бяха тръгнали.

— Имаш ли информация за придвижването на отряда от Куонтико? — попита Ричър.

— Нещо ги е забавило — отвърна Делфуенсо. — Ще бъдат тук най-рано след три часа.

— А ще ме закараш ли до детелината?
 — Кога?
 — Сега.
 — Защо?
 — Искам да стигна до Вирджиния.
 — В Куонтико със сигурност ще искат да говорят с теб.
 — Нямам време за приказки.
 — Ще пожелаят да разберат какво знаеш.
 — Нищо не знам.
 — Това ли ще бъде официалната ти позиция?
 — Както винаги.
 — А каква е неофициалната?
 — Същата работа. Не знам нищо.
 — Глупости — обади се Маккуин. — Планирал е всичко до последния детайл. Сам ми го каза.
 — Не вярвам — поклати глава Делфуенсо. — Самата аз така и не успях да схвана за какво става въпрос. И едва ли някога ще схвана. Поне не всичко. Видях радиоактивните отпадъци, разбира се. Не са пипани поне дващест години. Гумите на ремаркетата са безнадеждно изгнили. Бас държа, че и осите им са ръждясали. На хората от Инженерния корпус ще им трябва поне година, за да ги извадят от тунела.
 — А защо изобщо са там? Този бункер не е построен за складиране на опасни материали.
 — Е, все някъде е трябвало да бъдат складирани. Никой не ги е искал в задния си двор. Предполагам, че решението им е било временно, а след това просто са ги забравили. Далече от очите, далече от ума.
 — Но защо „Уадия“ проявява интерес към тях, след като не могат да бъдат преместени? Едва ли са се надявали, че могат да ги използват.
 — Изобщо не са имали намерение да ги използват. Всичко е било театър.
 — Какъв театър?
 — Няма да кажа нито дума повече — поклати глава Ричър. — Позицията на Куонтико е ясна: аз нямам право да знам. Ще ме нарекат „риск за сигурността“ и ще се опитат да ме затворят в онзи канзаски

мотел до края на дните ми. Аз съответно ще се побъркам и ще създавам проблеми.

— Тогава да го направим в личен план — предложи Делфуенсо.
— Между теб и мен.

Ричър не отговори.

— Длъжник си ми — настоя тя.

— Добре, но след това ще ме закараш до детелината.

— Дадено.

— Законът за непредвидените последици — рече Ричър.

— В смисъл?

— Те са банка.

— „Уадия“ е банкова организация — започна Ричър. — Съединените щати свършиха добра работа за пресичане финансирането на терористите по света. Лошите не могат да превеждат пари, не могат и да ги съхраняват. Нужна им е била алтернатива. Паралелна система. Предполагам, че пробивът е дело на група предприемачи. Част от тях американци, останалите сирийци. На арабски думата „уадия“ означава „съхранение“. В ислямския свят я използват и за „банкова сметка“. Тоест влагаш някакви пари, а те ти ги пазят.

— Искаш да кажеш, че в този бункер има пари? — вдигна вежди Делфуенсо. — Къде?

— Няма никакви пари, вложени в банка. Нито твои, нито мои. Разбира се, с изключение на няколко дребни банкноти в някое чекмедже. Огромната част от парите са виртуални. Намират се в компютрите, подкрепяни от нашето доверие. Понякога съхраняват известно количество злато в трезорите, за да изглеждат сериозни. Нещо, което предполага капиталов резерв, като във Форт Нокс.

— Ядрените отпадъци? — учуди се Делфуенсо. — Те ли са капиталовият им резерв? Тяхната версия на златото във Форт Нокс? Това ли искаш да ми кажеш?

— Да — кимна Ричър. — Отпадъците в този бункер са покритие за тяхната валута. Тяхно изобретение. Не се занимават с долари, паунди, евро или йени. Помниш ли брътвежите им онлайн? Говореха за галони и литри. Това е тяхната валута. Купуват и продават галони. Тази бомба струва сто галона, онази — петстотин. „Уадия“ следи за сделките. Приемат депозити, осъществяват плащания, прехвърлят

активи от една сметка в друга и печелят от таксите. Като всяка нормална банка. С тази разлика, че не използват компютри. Всичко е на хартиени носители. Това е причината Маккуин да не ми позволи да подпала бункера. Защото вие се нуждаете от имена и адреси. Там вътре има цяла енциклопедия на тероризма.

— Вярно ли е това? — обърна се тя към Маккуин.

— Да, с изключение на една малка подробност — кимна Маккуин.

— Каква подробност?

— Онези цистерни са празни. Абсолютно безопасни. Никога не са ги използвали. Изработили са ги, защото е имало финансови излишъци. Оборудване от излишъци в съоръжение от излишъци.

— А знаели ли са това членовете на „Уадия“?

— Разбира се — кимна Маккуин. — Но са пропуснали да го споделят с клиентите си.

По лицето на Делфуенсо пробяга усмивка.

— Дали не сънувам? — подхвърли тя. — Защото излиза, че току-що съм застреляла двама корумпирани банкери.

Делфуенсо запали двигателя и бавно потегли на юг. Ричър изпъна крака на задната седалка. Отпред се подхвана професионален разговор. Между колеги агенти, които правят преценка на операцията и крайния резултат. Обсъдиха абсолютно всички детайли — както от своя, така и от външна перспектива. После тя му каза за Соренсън. Бяха единодушни, че нейната смърт е единствената величина в графа „Пасиви“. Всичко останало било задоволително. Дори блестящо. Отличен резултат. Цяло съкровище от информация, плюс блокиране на една сложна система. После Маккуин добави, че имат и един провал: така и не са успели да идентифицират големия шеф. Подозренията, че това е Питър Кинг, се оказали несъстоятелни. Делфуенсо премигна, после отби на банкета и спря в средата на нищото.

— Имам новини от Куонтико — каза тя. — Получих ги докато разговарях с тях за базата „Уайтман“. Имали сме още един контакт с Държавния департамент, но този път не с пиар специалистите, а с наистина компетентни хора.

— Каква е новината?

— Няма т служител на име Лестър Л. Лестър-младши. И никога не са имали.

— ЦРУ?

— Същата работа. Не са чували за него. Можем да им вярваме, защото в момента всичките им карти са на масата. Разчитат на нас да не вдигаме шум за онзи човек в изоставената помпена станция.

— А кой е той?

— Работил е в Пакистан и почти навсякъде в Близкия изток. Но не е ръководил агенти, а те са ръководили него. Приел тяхната вяра и се е превърнал в агент на „Уадия“, опериращ директно в Лангли.

Делфуенсо включи на скорост и отново излезе на пътя.

— А защо ни е нападнал? — обади се Маккуин.

— Нападнал е лично теб. Разполагал е с името ти. Сигурността в Канзас Сити не е на ниво и това позволява на ЦРУ да ни наблюдава. Те са знаели, че имаме внедрен агент в „Уадия“. От техния човек. Големият шеф му е заповядал да се разправи с теб, а той те е подмамил на пусто място с безсмислено предложение за среща. Елементарно и просто.

— Но ти си се справил добре — обади се от задната седалка Ричър. — Имаш бързи реакции. Залозите са били в полза на другия.

— Благодаря — кимна Маккуин.

— Но това с челото е било доста ретро...

— Така се получи. Извих му ръката и стиснах ножа. Острието се насочи доста нагоре и аз си помислих: защо пък не, по дяволите? Както едно време.

ААА

Напуснаха шосе 65 на мястото, където извиваше на изток. Поеха по тесен междуселски път, готови да минат напърно, за да стигнат обратно до междущатската магистрала. Подминаха мястото на битката по време на Гражданската война, където американци бяха стреляли срещу американци в продължение на девет безкрайно дълги часа. Маккуин се обърна назад и го погледна в очите.

— Едно последно нещо — каза той.

— Какво? — попита Ричър.

— Обясни ми как можеш да говориш цяла минута, без да употребяваш буквата А.

— Ама тогава ти спеше — отбеляза Делфуенсо.

— Не съм спал седем месеца — поклати глава Маккуин.

— Лесно — отвърна Ричър. — Просто започваш да броиш от трийсет нататък — трийсет и едно, трийсет и две... Няма да попаднеш на буквата А чак до сто и десет. Колкото и бързо да броиш, за минута едва ли ще стигнеш до сто и единайсет.

Делфуенсо отново отби и спря на затревения банкет. Никой не проговори. ФБР вероятно имаше духовити фрази за подобни случаи. Също като армията. Но хуморът им беше специфичен и не се схващаше от външни хора. По тази причина мълчаха цяла минута. После Ричър слезе и започна да се отдалечава, без да поглежда назад. Подмина рампата, която водеше на запад, към Индипендънс и Канзас Сити, прекоси моста и се насочи към източната рампа. След известно време спря. Единият му крак стъпи на асфалта, а другият остана на банкета. После той вдигна палец и се усмихна, опитвайки се да изглежда дружелюбен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.